

THE KUPPUSWAMY SASTRI¹⁸⁵²
RESEARCH INSTITUTE,
MYLAPORE, MADRAS-4

ஸ்ரீபாசுவதம்.

தசமஸ்கந்தம் பூர்வபாகம்.

த மி ழ் வ ச ன ம்

THE KUPPUSWAMI SASTRI

RESEARCH INSTITUTE

இஃது

MADRAS-4

ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியரால்

ஸம்ஸ்கிருத ஸ்ரீபாகவதத்திற்கிணங்க

மொழிபெயர்க்கப்பெற்று

சென்னை

ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்களால்

ஆரந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

R- 2-8

ALL RIGHTS RESERVED.

காபிரைட்:—1919ஆ ஆர். வெங்கடேஸ்வர் அண்டு கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக் குரியவர்கள். இப்புத்தகம் இந்தியன் காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும், அன்ய தேசியரது காபிரைட் ப்ரகாரமாகவும் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது, அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறுக அச்சிடவும், மற்றொருபாஷையில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களையாவது, பாவங்களையாவது, படங்களையாவது காபி செய்வார்களாயின், அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE MADRAS-4.

தசமஸ்கந்த பூர்வபாகப்

பொருளடக்கம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

1. தேவகியை வதிக்க முயன்ற கம்ஸனை வஸுதேவன்
உபாயத்தினால் விடுவித்தலும், நாரதருடைய உப
தேசத்தினால் அவன் அவ்விருவரையும் சிறையில்
அடைத்தலும் 2043
2. பகவான் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் புகுந்திருத்தலும்,
ப்ரஹ்மாத்ரி தேவதைகள் அவளை ஸ்தோத்ராஞ்
செய்தலும் 2056
3. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரமும், தேவசீ வஸுதேவர்களின்
ஸ்தோத்ரமும், வஸுதேவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக்
கோசுலம் சேர்த்தலும் . .. 2065
4. கம்ஸன் யோகமாயையின் வாக்யத்தைக் கேட்டுப்
பயந்து குழந்தைகளை யெல்லாம் கொல்லும்படி நிச்ச
யித்தல் 2077
5. நடந்தன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு ஜாதகரணம் நடத்தி
மதுரையில் வஸுதேவனுடன் கலந்து பேசுதல் .. 2086
6. பூதலா ஸம்ஹாரம் . . . 2092
7. சகடாஸுரனை முரித்தலும், க்ருஷ்ணவர்த்தனை மாய்த்
தலும், வாயில் விநீவருபங் காட்டுதலும் . 2100
8. நாமகரணமும், பாலக்ரீடையில் தாய்க்கு விநீவருபங்
காட்டுதலும் . . . 2107
9. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உரலில் கட்டுண்ட வருத்தாந்தம் ... 2118
10. யக்ஷர்களின் சாபத்தை நீருபித்தலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்
யமனார்ஜுனமரங்களை முரித்தலும், யக்ஷர்கள்
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் துதித்து விடைபெற்றுப்
போதலும். ... 2122

அத்.

பக்கம்.

11. நந்தாதிகள் ப்ருஹத்வனத்தை விட்டு ப்ருந்தாவனத்
திற்குப் போதலும், பகாஸூரவத்ஸாஸூரர்களின்
வதமும் 2132
12. அகாஸூர வதம் 2142
13. வத்ஸாபஹார வ்ருத்தாந்தம் ... 2150
14. ப்ரஹ்மஸ்துதியும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பிள்ளைகளோடு
வீட்டிற்குப் போதலும், பிள்ளைகள் அகாஸூர
வ்ருத்தாந்தத்தை வீட்டில் கூறுதலும்,
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் இடையர்களுக்கு அத்
தகைய ப்ரீதி உண்டானதற்குக் காரணங் கூறுதலும் 2163
15. பலராமன் தேனுகாஸூரனை வதித்தலும், காலியமடு
வில் ஜலங் குடித்து மூர்ச்சிததபசகங்களையும் இடை
யர்களையும் எழுபட்டலும் 2191
16. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கால்பனை உகாஹஞ் செய்தலும்,
அவன் பத்னிகள் ஸ்தோத்ராஞ்செய்து வேண்டிகை
யில அவனை அனுக்ரஹித்துவிடுதலும் .. 2189
17. காலியன் கருடனிடத்தில பயந்து வந்ததற்குக் கார
ணமும், கருடனுக்கு ஸௌபரி ராபமும், ஸ்ரீ க்ருஷ்
ணன் கோபாலர்களைக் காட்டுத்தீயினின்று பாது
காத்தலும் 2206
18. க்ரீஷ்மருதுவர்ணனமும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ராமாக்கள்
கோபாலார்களோடு விளையாடுவதும், ப்ரலம்பா
ஸூர வதமும் 2210
19. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முஞ்சாரண்யத்தில் கோபாலர்களைக்
காட்டுத்தீயினின்று காத்தல் 2216
20. வர்ஷருது, சரத்ருது இவைகளின் வர்ணனம் .. 2218
21. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வேணுகானஞ் செய்தலும், கோபிகை
கள் அனைக்கேட்டுக் காமவிகாரங்கொண்டு ஒருவர்க்
கொருவர் பேசிக்கொளளுதலும் 2227
22. கோபீ வஸத்ராபஹார வ்ருத்தாந்தம் .. 2233

அத்.

பக்கம்.

23. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபாலர்களைக்கொண்டு அன்னம் வேண்டுகிற வ்யாஜத்தினால் ப்ராஹ்மணபத்னிகளை அனுக்ரஹித்து யாகத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அனுதாபத்தை விளைத்தல் 2241
24. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த்ர யாகத்தைத் தடுத்துக் கோவர்தன பர்வதத்திற்குப் பூஜை செய்யும்படி நியமித்தல் 2252
25. இந்த்ரன் தன்னுடைய யாகம் தடைபட்டமையால் கோபித்துக் கோசுவத்தை அழிக்க விரும்பி மழை பெய்கையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோவர்தனபர்வதத்தைக் குடையாகத் தாவகிக் கோசுவத்தைப் பாதுகாத்தல் 2259
26. கோபிமார்கர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய அமானுஷசரிதரங்களைப்பற்றிச் சங்கிகக நந்தன் கர்க்கருடைய வசனங்களைச் சொல்லி அவர்களைத் தெளிவித்தல் ... 2265
27. இந்த்ரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வைபவத்தைக்கண்டு காமதேனுவுடன்வந்து கோவந்தபட்டாபிஷேகஞ் செய்தல் 2269
28. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வருணலோகத்தினின்று நந்தனைத் திருப்பிக்கொண்டு வருதலும், வருணன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஸ்சோத்ராஞ் செய்தலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபர்களுக்குத் தன் வைகுண்டத்தைக் காட்டுதலும் 2275
29. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபிகைகளுடன் விளையாட விரும்பி வேணுகானஞ் செய்ய அதைக்கேட்டுக் கோபிகைகள் அவ்விடம் போய் அவனுடன் கலந்து விளையாடுதல் 2279
30. கோபிகைகள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய விரஹத்தைப் பொறுக்க முடியாமல வருந்தி அவனைத்தேடுதல் .. 2291
31. கோபிகா கீதை 2301
32. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபிகளுக்குத்தோன்றி அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தல் 2306
33. ராஸகீடையும், பரீக்ஷித்து மன்னவன் வினவுதலும், ஸ்ரீ சுகர் ஸமாதானம் கூறுதலும் 2312

அத்.

பக்கம்.

34. ப்ராஹ்மண சாபத்தினால் ஸர்ப்பஜன்மம் பெற்ற சங்ககூடனென்னும் கந்தர்வனைச் சாபத்தினின்று விடுவித்தல் 2321
35. கோபிகள் பகலில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் புலம்புதல் 2326
36. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வருஷபாஸுரனை வதித்தலும், நாரதரால் தூண்டப்பட்ட கம்ஸன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக்ருரனை அனுப்புதலும் .. . 2332
37. கேசி ஸம்ஹாரமும், நாரதர் வந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு மேல் நடக்கவேண்டிய கார்பங்களைக் கூறுதலும், வ்யோமாஸுர வதமும் . .. 2344
38. அக்ருரன் நந்தகோகூலம் போகும்போது வழியில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுபவத்தைப்பற்றி மனோரதித்தலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அக்ருரனை ஸத்கரித்தலும் 2351
39. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அக்ருரனால் கம்ஸனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து மதுரைக்குப்பறப்படுவதைக் கண்டு கோபத்தை வந்துவதும், நெவழியில் பழுவையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் செம்கின்ற அக்ருரனுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தைக் காட்டுதலும் . 2360
40. அக்ருரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஸதோத்ரம் செய்தல் ... 2371
41. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மதுராடரியில் துழைத்தும், வண்டன் கூனி முதலிடவர்களை அனுராதரித்தலும் 2379
42. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூனியை அனுகூலித்து விடுவது முறித்து அதைக்காக்கும் பருஷரனைப் பழித்தும் கம்ஸனுக்குப் பயத்தை விளைவித்துத் தன் விடுதிக் குப்போதலும் கம்ஸன் மலமடத்தத்திற்சாகப்பைச் சேர்த்து கந்தரதிகளை வரவழைத்தலும் . 2388
43. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர்கள் குவலபாபீடமென்னும் ஜாதையும அதன் பாகனையம் வதித்து மல்வரக் கத்திற் குள துழைத்தலும், ஜனங்கள் அவர்களைப்பற்றிப்பேசுதலும், சாணூரனுக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸம்பாஷணமும் 2395

அத்.

பக்கம்.

44. சாணூரன், முஷ்டிகன், கூடன், தோஸலன், கம்ஸன்
இவர்களை வதித்தல் 2402
45. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தாய்தந்தைகளை ஸமாதானப்படுத்தி
உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்து உபநய
னஞ் செய்யப் பெற்று ஸாந்தீபனியிடம் வித்யாப்
யாஸஞ் செய்து குருதக்ஷிணை கொடுத்து மீண்டு
வருதல் 2411
46. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தவனைக்கோகுலத்திற்கு அனுப்பி
நந்தகோப யசோதைகளையும் கோபிகைகளையும்
ஸமாதானப்படுத்துதல் 2420
47. கோபிகைகளுக்கும் உத்தவனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்
தையும், அவர்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலுள்ள
ப்ரேமாதிசயத்தையும் வர்ணித்தல் ... 2430
48. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் த்ரிவக்ரையின் க்ருஹத்திற்கும் அக்
ரூரனுடைய மாளிகைக்கும் போய் அவர்களை அனுக்
ரஹித்து அக்ரூரனை ஹஸ்திஸூபுரத்திற்கு அனுப்
புதல் 2449
49. அக்ரூரன் ஹஸ்திஸூபுரத்திற்குச் சென்று ஸமாசாரங்
தெரிந்துகொண்டு வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குச்
சொல்லுதல்... .. 2459

தசமஸ்கந்த பூர்வபாகத்திலுள்ள

படங்களின் விவரம்.

நெ.	பககம.
1. ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரம்	2067
2. வஸுதேவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எடுத்துக் கொண்டு யமுனையைத் தாண்டதல் ...	2077
3. கம்ஸன் யோகமாயையை வதிக்கமுயல் அது ஆகாயத்திற் கிளம்பிப்போதல் ...	2079
4. பூதனாஸம்ஹாரம்	2092
5. சகடாஸுரபஞ்ஜனம்	2105
6. பகாஸுரவதம்	2140
7. அகாஸுரவதம்	2148
8. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காட்டுத்தீயை விழுங்குதல் ...	2217
9. கோபீவஸ்த்ராபஹாரம்	2234
10. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ராஹ்மண பதனிகளை அனுக்ரஹித்தல்	2248
11. கோவர்த்தனோத்தரணம்	2269
12. ராஸக்ரீடை	2316
13. ஸர்ப்பம் நந்தனைப் பிடித்துக்கொள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அதினின்று அவனை விடுவித்தல்	2322
14. வருஷபாஸுரவதம்	2333
15. அக்ரூரன் கோகுலத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கம்ஸன் அழைத்துக் கொண்டு வரச்சொன்ன செய்தியைக் கூறுதல்	2362
16. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கூனிய அனுக்ரஹித்தல் ...	2390
17. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்ஸனைக் கொல்லுதல் ...	2408

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:

ஸ்ரீபாகவதம்.

தசமஸ்கந்தம்.

பரிசுஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—சந்தரஸூர்
யர்களின் வம்சங்களுடைய விஸ்தாரத்தையும் அவ்
விரண்டு வம்சங்களில் பிறந்த ராஜாக்களின் அற்புத சரி
த்ரத்தையும் மொழிந்தீர். முரிஸரேஷ்டரே! மிகுதியும்
தர்மசிலனான யதுவின் வம்சத்தையும் பாக்கச்சொன்னீர்.
அந்த யதுவின் வம்சத்தில் தனனுடைய அம்சமாகிய பல
ராமனுடன் அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய விரியங்கள்
அமைந்த சரித்ரங்களை எங்களுக்குச் சொல்வீராக. ஸம
ஸ்த பூதங்களையும் பாதுகாப்பவனும் ஸர்வாந்தராத்மா
வுமாகிய பகவான் யதுவின் வம்சத்தில் அவதரித்து எந்
தெந்த வீரச்செயல்களை நடத்தினானோ, அவற்றை யெல்
லாம் எங்களுக்கு ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்.
'சொன்னதெல்லாம் விஷ்ணுவின் விரியங்களேயல்லவா!
மீளவும் அவற்றையே என் கேட்கிறாய்?' எனவிரி சொல்
லுகிறேன். ௨ந்தமஸ்யோ நனா பகவானுடைய ¹ குண
னுபாதமாகிற அம்ருதத்தைக் கேட்பதற்குப் பசுவின்
ஸைசெய்யும் பானிபத்தவிர மற்ற எவன் தான் வெறுப்
புறுவான்? சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமாகிற தாஹ
மற்றவர்கள் இந்த அம்ருதத்தைப் புகழ்வார்கள். இது

1. குணனுபாதம்—குணங்களைத் தொடர்ந்து சொல்லுமை

ஸம்ஸாரமாகிற நோய்க்கு அருமருந்தாயிருக்கும். மற்றும், இது செவிக்கும் மனத்திற்கும் இனிதாயிருக்கும். என்பாட்டன்மார்களான பாண்டவர்கள் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் போடமாகக் கொண்டு, தேவதைகளையும் ஜயிக்க வல்லவர்களான பீஷ்மர் முதலிய மஹாவிர்க்களாகிற திமிங்கிலங்கள் சூழ்ந்திருக்கையில் வருந்தியும் தாண்ட முடியாத கௌரவர்களின் ஸன்யமாகிற அமுதரத் தைக் குளப்படிபோலாக்கித் தாண்டினார்கள். மற்றும், இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னைச் சரணமடைந்த என் தாயான உத்தரையின் வரிற்றில் புகுந்து சகாயுதத்தை ஏந்திக்கொண்டு அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்தாத்தினால் தழிக்கப்பட்டதும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஸரதான பீஜமுமாகிய இந்த என் சரீரத்தைக் காத்தான். இங்ஙனம் மஹோபகாரகனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குண ஸ்வாதத்தினின்று ¹ க்ருதஜ்ஞனாகிய நான் எப்படி மீளுவேன்? அறிநுதே! ஆகையால் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் உன்னைப் புகுந்து அபிப்பாயியாயிருந்து சக்ஷணத்தையும் வெளியில் காண்பவருபத்தினால் ஸம்ஹாரத்தையும் நடத்துகின்றவனும் தன் ஸங்கல்பத்தினால் மனுஷ்யனும் வந்தவதரித்தவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வீரச்செயல்களைச் சொல்வீராக. ஸங்கர்ஷணனுடைய அவதாரமான பலராமனை ரோஹிணியின் புதல்வனென்றும் அவனைப் போ தேவகியின் புதல்வனென்றும் மொழிந்தீர். தேஹாந்தர மில்லாமல் ஓரே தேஹத்தில் ரோஹிணி தேவகி ஆகிய இருவர்களின் கர்ப்பத்தினும் ஸம்பந்தம் அந்தப்பலராமனுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? ஷாட்குண்யபூர்ணனும் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுப்பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்

1. க்ருதஜ்ஞன்-செய்த நன்றியை அறிந்தவன்.

தந்தையாகிய வஸுதேவனுடைய க்ருஹத்தினின்று எதற்காகக் கோகுலம் போனான்? பக்தர்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையுள்ள அந்தப் பகவான் பந்துக்களான யாதவர்களுடன் எங்கு வாஸஞ் செய்தான்? கோகுலத்திலும் மதுரையிலும் அவன் வஸிக்கும்பொழுது என்னென்ன செய்தான்? தன் தாய்க்கு நேரே உடன்பிறந்தவனும் வதிக்கத்தகாதவனுமாகிய கம்ஸனை ஏன் கொன்றான்? மானிட உருவம் பூண்டு வருஷ்ணிகளுடனும் யாதவர்களுடனும் த்வாரகையில் எத்தனை வர்ஷங்கள் வஸித்திருந்தான்? அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு எத்தனை பத்தினிகள் இருந்தார்கள்? ஸ்ரீக்ருஷ்ண வருத்தாததங் களில் உமக்குத் தெரியாதது எதுவுமே இல்லை. நீர் எல்லாமறிந்தவர். ஆகையால் கேட்கவேண்டுமென்னும் பேராவனுடைய எனக்கு நான் கேட்ட விஷயங்களையும் நான் கேளாத விஷயங்கள் எவ்வெவை உண்டோ அவற்றையும் சொல்லவேண்டும். நான் ப்ராபோப வேசத்தில் இழிந்து தண்ணீரையுங் கூடப்பருகாதிருப்பினும், உம்முடைய முகமாகிற தாமரைமலரினின்று பெருகிவருகின்ற பகவானுடைய கதைபாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக்கொண்டிருக்கிறேனாகையால் மிகவும் பொறுக்க முடியாத இந்தப் பசியங்கூட என்னை வருத்தவில்லை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—சொன்னகரே! ஸாதுவாகிய பரீக்ஷித்து மன்னவன் இங்ஙனம் வினவினதைக் கேட்டு மஹானுபாவரும் பாகவதஸ்ரேஷ்டருமாகிய ஸ்ரீசுகமுனிவர் அம்மன்னவனைப்புகழ்ந்து கலிகாலத்தினால் விளையும் பாபங்களைமெல்லாம் போக்கவல்ல ஸ்ரீக்ருஷ்ண சரித்ரத்தை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ராஜரிஷிகளில் சிறந்த பரீக்ஷித்து மன்னவனே! உன் புத்தி நன்கு விவேகமுற்றி

ருக்கின்றது. ஏனென்றால், உனக்கு வாஸுதேவனுடைய கதையையே கேட்கவேண்டுமென்று நிலைநின்ற புத்தி உண்டாயிருக்கின்றதல்லவா! வாஸுதேவனுடைய கதையைப்பற்றி வினவுதலுங்கூட அவ்வாஸுதேவனுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய கங்காஜலம்போலச் சொல்லுகிறவன் வினவுகிறவன் கேட்கிறவர்கள் ஆகிய மூவரையும் புனிதஞ்செய்யும். நேரே அவனுடைய கதையைக் கேட்கிறவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? மன்னவனே! மதித்துக் கர்வமுற்ற மன்னவர்களென்னும் வேஷம் பூண்ட அஸுரர்களின் ஸையங்களுடைய பற்பலவாயி ரங் கூட்டங்களாகிற பெரும்பாரத்தினால் பிடிக்கப்பட்ட பூமிதேவி ப்ரஹ்மதேவனைச் சரணமடைந்தாள். அவள் பசுவின் உருவந் தரித்து வருந்திக் கண்ணுங் கண்ணீரு மாய்க் காண்போர்க்கு மன இரக்கம் உண்டாகும்படி அழுதுகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் அருகாமையில் நின்று ஸ்தோத்ரஞ் செய்து அவனுக்குத் தன் துக்கத்தை நன்றாக விண்ணப்பஞ் செய்தாள். ப்ரஹ்மதேவனும் அந்த வயஸனத்தை அறிந்து தேவக்கூட்டங்களோடும் அந்தப் பூமியோடும் ருத்ராஜோடும் கூட ஸ்ரீரஸமுத்தர்தின் கரைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் சென்று ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவும் பரமபுருஷனுமாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் புருஷஸூக்தத்தினால் ஸ்தோத்ரஞ் செய்து மனஆக்கத்துடன் த்யானித்தான். அப்பொழுது அந்த ப்ரஹ்மதேவனுக்கு ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரவாக்கு செவிப்பட்டது. அவன் அதைக் கேட்டுத் தேவதைகளை நோக்கித் 'தேவதைகளே! த்யானத்தில் என் செவிக்குப்பட்ட பரமபுருஷனுடைய வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். அதைக் கேட்டவுடன் சீக்ரத்தில் அப்படியே நடத்தவேண்டும். கால

தாமதஞ் செய்யலாகாது. முன்னமே பகவானுக்குப் பூமியின் வருத்தம் தெரியுமாம். ஈஸ்வரர்களான நமக்கும் ஈஸ்வரனாகிய அந்தப் பகவான் தன் காலசக்தியினால் பூமியின் பாரத்தைப் போக்குவதற்குப் பூமியில் அவதரிக்கப் போகிறான். அதற்குள்ளாக நீங்கள் உங்களுடைய அம்சங்களால் யாதவர்களிடத்தில் பிறப்பீர்களாக. ஷாட்குண்யபூர்ணனாகிய பரமபுருஷன் தானே நேரில் வஸுதேவக்ருஹத்தில் அவதரிக்கப்போகிறான். அன்னுடைய சுஸ்ருஷைக்காகத் தெய்வமடந்தையர்கள் தங்களுடைய அம்சங்களால் பூமியில் பிறப்பார்களாக. ரிஷிகளும் அந்தப் பகவானுடைய கட்டளையின்படி பால் முதலிபவற்றைக் கொடுத்து அவனைக் களிக்கச் செய்யும் பொருட்டுப் பூமியில் பசுக்களாய்ப் பிறக்கவேண்டும். அந்த வஸுதேவனுடைய அம்சமும் ஆயிரம் முகங்களுடையவனும் புண்யபாபகர்மங்களுக்கு உட்படாத நித்யஸூரிகளில் தலைவனுமாகிய ஆதிசேஷனும் அந்தப் பகவானுக்குப் ப்ரியஞ் செய்யும்பொருட்டு முன்தோன்றலாய் அவதரிக்கப்போகிறான். மற்றும், ஜகத்திலுள்ள சேதன வர்க்கங்களை யெல்லாம் மதிமயங்கச் செய்வதும் மேன்மைக்கிடமுமாகிய அவ்விஷ்ணுவின் மாயையும் நியாமகனாகிய அந்தப் பகவானால் நியமிக்கப்பட்டு அவனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காக அம்சத்தினால் பிறக்கப் போகின்றது' என்று மொழிந்தான். ப்ரஜாபதிகளான தக்ஷாதிகளுக்கும் ப்ரபுவாகிய ப்ரஹ்மதேவன் பகவானுடைய கட்டளையைத் தேவதைகளுக்குத் தெரிவித்துப் பூமியையும் இனிய உரைகளால் ஆஸ்வாஸப்படுத்திச் சிறப்புடைய தன் லோகத்திற்குச் சென்றான். முன்பு யாதவர்களுக்கு ப்ரபுவாகிய சூரஸேன மன்னவன். மதுரையில் வஸித்துக்கொண்டு மாதூரதேசங்களையும் சூரஸேன தேசங்களையும் அனுபவித்து வந்தான். ஆகை

யால் அந்த மதுராபுரி யதுவம்சத்துராஜாக்கள் அனைவர்க்கும் ப்ரதான பட்டணமாயிருந்தது. அந்தப்பட்டணத்தில் என்றும் பகவானுடைய ஸந்நிதானம் மாறாதிருக்கும். ஒருகால் சூரனுடைய பிள்ளையாகிய வஸுதேவன் அந்தப்பட்டணத்தில் விவாஹம் நடக்கப்பெற்றுத் தேவகியென்கிற தன் பார்யையுடன் தன் க்ருஹத்திற்குப் போகும்பொருட்டு ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டான். அப்பால் உக்ரஸேனனுடைய பிள்ளையாகிய கம்ஸன் தனது உடன்தோன்றலான தேவகிக்கு ப்ரியஞ்செய்ய விரும்பி ஸ்வர்ணமயமான பல்லாயிரம் தேர்களால் சூழப்பட்டு வஸுதேவன் ஏறிக்கொண்டிருந்த தேர்க்குதிரைகளின் கடிவாளங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தானே ஓட்டத் தொடங்கினான். அப்பொழுது உக்ரஸேனனுடைய ப்ராதாவான தேவகன் பெண்ணிடத்தில் ப்ரீதியுடையவனாகையால் பொற்சங்கிலிகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற பதினாயிரம் யானைகளையும் அத்தகைய பதினாயிரங் குதிரைகளையும் பதினெண்ணாயிரந்தேர்களையும் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும்¹ ஸுகுமாரைகளுமான இருநூறு தாஸிகளையும் அத்தனை வாஹனங்களையும் பெண்ணுக்குப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். மணப்பெண்ணும் மணவாளனுமாகப் புறப்படும்பொழுது மங்களத்திற்காகச் சங்கவாத்யங்களும் ம்ருதங்கவாத்யங்களும் தூந்துபிவாத்யங்களும் ஒரேஸமயத்தில் முழங்கின. இங்ஙனம் புறப்பட்டுக் குதிரைகளின் கயிறுகளைப் பிடித்துத் தானே ரதத்தை ஓட்டுகிற கம்ஸனுக்கு வழியில் 'அட! கம்ஸா! மூடனே! நீ இப்பொழுது எவனை அழைத்துக்கொண்டு போ

1. ஸுகுமாரைகள்-மேன்மைக்கிடமான அங்கமுடையவர்கள்; அல்லது-இயற்கையில் கொடுமையின்றி நன்மையமைந்தவர்கள்.

கின்றனையோ, அப்படிப்பட்ட உன்னுடன் தோன்றலாகிய இந்தத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னை வதிக்கப்போகின்றது' என்று ஓர் அசரீர வாக்கு செவிப்பட்டது. போஜர்களின் குலத்தை நின்றதைக்கிடமாகும் படி செய்கிறவனும் மூர்க்கனும் பாபிஷ்டனுமாகிய அக கம்ஸன் கையுங் கத்தியுமாய்த் தன்னுடன்பிறந்தவனை வதிக்க முயன்று அவன் தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொண்டான். நின்றதைக்கிடமான கார்யத்தைச் செய்ய முயன்றவனும் கொடியனும் வெட்கமற்றவனுமாகிய அரதக கம்ஸனை மிகுந்த மதியுடைய வஸுதேவன் நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்த முயன்று இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—நீ, சூரர்களால் புகழத்தகுந்த குணமுடையவன்; போஜ வம்சத்தரசர்களுக்குப் புகழை விளைப்பவன். இப்படிப்பட்ட நீ ஸ்திரீயும் உடன் பிறந்தவளுமாகிய இவளை விவாஹம் நடந்து க்ருஹப்ரவேசமாகும் ஸமயத்தில்வதிக்க முயல்கின்றனையே; இது உனக்குத் தகுமா? வீரனே! ப்ராணிகளுக்குத் தேஹத்தோடு கூடவே ம்ருத்யுவும் உண்டாகின்றது. ஆனால் அது காலத்தைமாத்ரமே எதிர்பார்க்கின்றது. ஆகையால் இப்பொழுதாவது நூறு வர்ஷங்கள் சென்ற பின்னாலு துப்ராணிகளுக்கு மரணம் நேருவதுரிச்சயமே. அதைத் தடுக்கமுடியாது. 'நூறு வர்ஷங்கள் சென்ற பின்பு கிழத்தனத்தினால் சிதிலமான சரீரத்திற்கு மரணம் நேருவது இஷ்டமே. இப்பொழுது நிகவும் மங்கலமான இச்சரீரம் போகுமாயின் மீளவும் இப்படிப்பட்ட சரீரம் கிடைப்பதரிது. ஆகையால் இந்த மரணத்தை நான் தடுக்கவேண்டியது அவஸ்யமே' என்று நீ சங்கிக்க வேண்டாம். இத்தேஹம் மரணமடையத் தொடங்குமாயின், அதிலுள்ள ஜீவன் தான் முன்பு

செய்த கர்மத்திற்கு உட்பட்டு அதற்குப் பலனாக ஏற்பட்ட வேறொரு சரீரத்தைப் பெற்றேழுன் சரீரத்தைத் துறக்கின்றான். இந்தச் சரீரம் போன பின்பு வேறொரு சரீரம் நேருவதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் அவனவன் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி நல்லதும் கெட்டதுமாயிருக்கும். நீ இப்பொழுது இத்தகைய பாபகர்மத்தைச் செய்வாயாயின் உனக்கு ஜன்மந்தரத்தில் ச்ஷீனசரீரம் நேருமேயன்றி நல்ல சரீரம் நேராது. ஆகையால் இப்பொழுது நீ உனக்கு உண்டாயிருக்கின்ற மரணபயத்தைத் துறந்து உன்னுடன் பிறந்தவளுடைய ப்ராணன்களைப் பாதுகாக்கையாகிற புண்பகர்மத்தைச் செய்வாயாயின், ஜன்மந்தரத்தில் இதைக்காட்டிலும் மங்களமான சரீரத்தைப் பெறுவாய். அட்டையென்னும் நீர்ப்புழு தானிருக்குமிடத்தை விட்டு மற்றோரிடம்போக முயற்சி கொள்ளுமாயின் ஒரு பாதத்தினால் இருப்பிடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு பாதத்தினால் மற்றோரிடத்தைத் தாவிப் பிடிக்கின்றது. இங்ஙனமே ஜீவனும் மரணமடைகிற சரீரத்தைத் துறக்கும்பொழுது நன்கர்மத்திற்கு உரியதான மற்றொரு சரீரத்தைப்பெறுகின்றான். மற்றும், நடக்கும் புருஷன் ஒருகாலால் பூமியில் நின்று கொண்டு மற்றொருகாலத் தூக்கிவைப்பதுபோல ஜீவிக்கும் புருஷன் சாயைபோல மரணம் தொடரப்பெற்றே ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கின்றான் கண்ணுலகண்டதையும் காதால் கேட்டதையும்பெற விரும்பி அதை மனத்தினால் சிந்தித்துக்கொண்டு ஆசையினால் புத்தியில் ஆவலுண்டாகப்பெற்ற ஜீவன் ஸ்வப்னத்தில் படுத்திருக்குஞ் சரீரத்தைப்போன்ற சரீரத்தையாவது அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான சரீரத்தையாவது காண்கின்றான்; அப்பால் சரீரத்தைப்பற்றின நினைவும் தொலையப்பெறுகின்

ருன். ஆகையால் அந்தச் சரீரத்தின் வியோகத்தைப் பற்றின பயத்தையும் அடைகிறதில்லை. இங்ஙனமே இஹ லோகஸுகத்தையும் பரலோகஸுகத்தையும் மனத்தினால் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் புருஷன் தன் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி ஈஸ்வரனால் படைக்கப்பட்ட எதோ ஒரு சரீரத்தைப் பெறுகிறான்; முன் சரீரத்தைப்பற்றின கிளைவும் மாறப்பெறுகிறான். ப்ராணிகளின் மனம் கர்மவாஸனையால் தூண்டப்பட்டு ஸங்கல்பவிகல்பங்களுக்கிடமாக ஸத்த்வாதிகுண ஸ்வரூபமான ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களாகிய சப்தாதி விஷயங்களில் எதேதை கிளைக்கின்றதோ, அதைப்பற்றின விருப்பம் மாறப்பெறாமல் அதனோடு கூடவே பிறக்கிறார்கள். இதுவே ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்பது. ஸ்ரேவிதமாயிருக்கின்ற இந்த ஸரீரம் முதலிய தேஜஸ்ஸு ஜலத்திலுமபூமியின் பரிணாமங்களான கண்ணாடி முதலியவைகளிலுமப் ப்ரதிபலித்துக் காற்று வேகத்தினாலும் அந்த ஜலம் கண்ணாடி முதலியவற்றின் சிறுமை பெறுமை முதலியவைகளாலும் பலவாறாகத் தோற்றுகின்றது. அங்ஙனமே இந்த ஜீவன் இயற்கையில் தேவமனுஷ்யாதி ஆகாரங்களற்றவையினும் தன்னுடைய கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களான முதஸ்க்ஷமங்களால் ஏற்பட்டவைகளும் ஸத்த்வாதிகுண ஸ்வரூபங்களுமான சரீரங்களில் சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் புகுந்து 'நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன்' என்று பலவாறு ப்ராமிக்கின்றான். வஸ்துவின் உண்மை இதுவாகையால் இதை அறிந்த புருஷன் தன் க்ஷேமத்தை விரும்பி ஒருவனுக்கும் த்ரோஹஞ் செய்பவனாகாது. இப்படி இருப்பானாயின், அவனுக்கு எதின்னின்றும் பயம் உண்டாகாது. த்ரோஹஞ் செய்பவனுக்குப் பிறனிடத்தினின்று பயம் உண்டாகும். ஒருதால் இவ்வுலகத்தில்

பயம் நேராது போயினும், அவனுக்குப் பரலோகபயம் தீராது. இவன் உனக்குப் பின்பிறந்தவன்; ஒன்றும் அறியாதவன்; மன இரக்கத்திற்கிடமா யிருப்பவன்; உனக்குப் பெண்போன்றவன்; மங்கள் ஸ்வபாவமுடையவன். தீனர்களிடத்தில் மன இரக்கமுடையவனே! நீ இவனை வதிக்கலாகாது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தக் கம்ஸன் இங்ஙனம் நல்வார்த்தைகளாலும் இஹபரலோக பயங்களை அறிவிக்கிற பேதவாக்பங்களாலும் வதத்தினின்று மீளும்படி தூண்டப்பெற்றும் கொடியனாகையாலும் அஸுரஸ்வபாவனாகையாலும் அதினின்று மீளவில்லை. அந்தக் கம்ஸன் அவனைக் கொன்றே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாத முற்றிருப்பதை அறிந்து வஸுதேவன் ஆலோசித்து அக்காலத்திற் குரியதான இவ்வுபாயத்தை நிச்சயித்தான். ‘நேர்ந்திருக்கின்ற ம்ருத்யுவைப் புத்தியுள்ள புருஷன் தன் புத்திபலமுள்ள வரையில் உபாயத்தை ஆலோசித்துப் பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி யதன்மச் செய்தும் அது மீளாது போமாயின் அதற்குமேல் அது அவனுடைய அபராதமன்று. ஆகையால் இவனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளைக் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருக்கின்ற இவனை இந்த மரணத்தினின்று விடுவிக்கிறேன். எனக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்து அவர்களுக்கு ம்ருத்யுவாகிய இக்கம்ஸனும் மரணமடையா திருப்பானாயின் பிள்ளைகளைக் கொடுத்துவிடுகிறேன். ஒருகால் எனக்குப் பிள்ளை பிறவாமற்போயினும், பிள்ளை பிறப்பதற்கு முன்னமே இவன் மரணமடைவானாயினும் நான் இப்பொழுது ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதில் பாதகமில்லை. ஒருகால் எனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையே இக்

கம்ஸனுக்கு ம்ருத்யுவாகக் கூடுமல்லவா? தெய்வத்தின் கதி நம்மால் அறியமுடியாது. நேர்ந்த மரணமும் நிவர்த்திக்கும் (மார்க்கண்டேயனுக்கு நேர்ந்த மரணம் நீங்கிற்றல்லவா?) வரதானத்தினால் நிவர்த்தித்த ம்ருத்யுவும் ஒருகால் மீண்வரும். (ஹிரண்யகசிபு ராவணன் முதலியவர்க்கு அங்ஙனம் நடந்ததல்லவா?) ஒருகால் விபரீதமாக நேர்ந்தாலும் நான் செய்யும் ப்ரதிஜ்ஞைக்குத் தோஷமில்லை. என் பிள்ளைக்கு நேரும் மரணம் என் ப்ரதிஜ்ஞையினால் உண்டாகிறதன்றே. அது அவனுடைய கர்மாதீனமல்லவா? வனத்தில் மரங்களில் தீபற்றி எரியும்பொழுது ஸமீபத்திலுள்ள மரத்தில் பற்றாதிருப்பதும் உண்டு; தூரத்திலுள்ள மரத்தில் அண்டிப்பற்றி யெரிவதும் உண்டு. அதற்குக் காரணம் அத்ருஷ்டமே யொழிய மற்றொன்றும் அன்று. அங்ஙனமே ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தேஹஸம்பந்தம் உண்டாவதற்கும், உண்டாயிருக்கிற தேஹ ஸம்பந்தம் நிவர்த்திப்பதற்கும் அத்ருஷ்டமே காரணமன்றி மற்றொன்றும் கிருபிக்க முடியாது. அவரவர் கர்மத்தின்படி நடக்கிறதாயை யால் நான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதில் தோஷமில்லை' என்று தன் புத்திக்கு எட்டினவரையில் ஆலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு பாபகார்யத்தைச் செய்ய முயன்றிருக்கிற அந்தக் கம்ஸனை வெகுமதித்துத் தான் நினைத்திருப்பதை அவனுக்குத் தெரிவிக்க முயன்றான். வஸுதேவன் தாமரைமலர்போன்ற தன் முகத்தை மலரச்செய்து மனவருத்தமுற்றிருப்பினும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் சிரித்துக்கொண்டே வெட்கமற்ற கம்ஸனைக் குறித்து 'நல்லியற்கையுடையவனே! உனக்கு இவளிடத்தினின்று பயம் கிடையாதல்லவா? இவளுடைய பிள்ளைகளிடத்தினின்று உனக்குப் பயம் நேருமென்

றல்லவோ அசரீரவாக்கு சொல்லிற்று. உனக்கு எவர்க ளிடத்தினின்று பயம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப் படிப்பட்ட இவளுடைய பிள்ளைகளை உனக்கு நான் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ அவர்களைக் கொன்றாலும் ஸரி; கொல்லாமல் விட்டாலும் ஸரி. என்மேல் அப் ராதமில்லை' என்றுன். அப்பால் கம்ஸன் அவ்வஸு தேவனுடைய வாக்கத்தின் அபிப்ராயத்தை அறிந்து நன்மனமுடைய தன்¹ பகினியின் வதத்தினின்று மீண் டான். பிறகு வஸுதேவனும் ஸரதோஷமடைந்து அந்தக் கம்ஸனைப் புகழ்ந்து தன் க்ருஹத்திற்குச் சென் றான். அப்பால் கர்ப்பர தரிக்கும்படியான காலம் நேரு கையில் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபையான தேவகி வர்ஷந தோறும் ஒருபிள்ளை விதம் எட்டுப்பிள்ளைகளையும் ஒரு பெண்ணையும் பெற்றாள். அப்பொழுது வஸுதேவன் பொய் பேசுவதற்கு மிகவும் பயந்தவனாகையால் தான் செய்தப்ரதிஜ்ஞையைப் பாதுகாக்க முயன்று மனவருத் தத்துடன் கிர்த்தீமானேன்னும் பேருடைய முதற் பிள் ளைபைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். ஸாதுக்களுக்கு எதுதான் பொறுக்கமுடியாது? ஆதம் பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் எதைத் தான் விரும்புவார்கள்? தேஹம் தேஹானுபர்திகள் ஆகிய இவற்றில் எதையும் விரும்பமாட்டார்கள்ல்லவா? அல்பஸ்வபாவமுடையவர்கள் எதைத்தான் செய்யமாட் டார்கள்? எப்படிப்பட்ட பாபகாரியத்தையும் செய்வா ர்கள். ஜிதேர்த்ரியர்கள் எதைத்தான் துறக்கமாட்டா ர்கள்? ஆகையால் ஆழ்ந்தமனமுடைய வஸுதேவன் தன் பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத் தான். அந்தக் கம்ஸனும் வஸுதேவன் ஸுகதுக்கங்க ளிரண்டையும் துல்யமாக நினைத்திருப்பதையும் ஸத்யந்

---

1. பகினி-உடன் பிறந்தவன்.

தவறுதிருப்பதையுங் கண்டு மனக்களிப்புற்றுச் சிறித்
துக்கொண்டே 'இந்தக் குமாரன் திரும்பிப்போகட்டும்.
இவனிடத்தினின்று எனக்கு மரண பயம் இல்லை. உங்
களுடைய எட்டாவது பிள்ளையிடத்தினின்றல்லவோ
எனக்கு மரணம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது' என்றான். அப்
பால் வஸுதேவன் அப்படியே என்று அதை அங்கீ
கரித்துப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்.
ஆயினும் பாபிஷ்டனும் சிலையற்ற மனமுடையவனு
மாகிய அர்தக் கம்ஸனுடைய வார்த்தையை அவன்
அபிரந்திக்கவில்லை. ஒருகால் நாரதமுனிவர் கம்ஸ
னிடம் வந்து 'இடைச்சேரியிலுள்ள ரத்தன் முதலிய
இடையர்களும் அவர்களுடைய பத்னிகளும், வஸு
தேவன் முதலிய வருஷ்ணி வம்சத்தவர்களும் தேவகி
முதலிய அவர்களுடைய பத்னிகளும், ரத்தன் வஸு
தேவன் இவ்விருவர்களுடைய ஜ்ஞாதிக்களும் பந்துக்க
ளும் நண்பர்களும் ஆகிய அனைவரும் தேவதைகளின்
அம்சங்களால் பிறந்தவர்களாகையால் தேவதைகளே.
கம்ஸனைத் தொடர்ந்தவர்கள் அனைவரும் அஸுரர்க
ளின் அம்சத்தினால் பிறந்தவர்களாகையால் அஸுரர்க
ளே. ஆகையால் தான் உலகங்களுக்கு உபத்ரவத்தை
விளைவிக்கின்றார்கள்' என்னும் இவ்விஷயத்தையும்,
பூமிக்குப் பாரமாயிருக்கின்ற மன்னவர்களாகிற தைத்
யர்களைப் பகவான் வதிக்கமுயற்சி கொண்டிருப்பதை
யும் அவனுக்குச் சொன்னார். நாரதமஹர்ஷி புறப்பட்டுப்
போனவுடன் கம்ஸன் யாதவர்கள் தேவதைகளின்
அம்சத்தினால் பிறந்தவர்களே என்பதையும், பகவான்
தன்னை வதிப்பதற்காகத் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் அவ
தரிக்கப்போகிறானென்பதையும் அறிந்து, தேவகி
வஸுதேவன் இவர்களுக்கு விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையி
ல் அடைத்துப் பரமபுருஷனென்னும் ஸந்தேஹத்தி

னாலும் அவர்களால் தனக்கு உபத்ரவம் நேருமென்னும் சங்கையினாலும் அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளை யெல்லாம் அவ்வப்பொழுது வதித்துக்கொண்டிருந்தான். உலகத்தில் அரசர்கள் பெரும்பாலும் பிறருடைய ப்ராணன்களால் தங்கள் ப்ராணன்களுக்குத் தருப்தியை விளைப்பவர்களாகி மன இரக்கமில்லாத வேடர்கள் போன்று தாம் தந்தைகளையும் உடன்தோன்றல்களையும் பிள்ளைகளையும் ஸ்னேஹிதர்களையும் குழந்தைகளையும் கொல்லுவார்கள். கம்ஸன் தான் பூர்வஜன்மத்தில் காலநேமி பென்னும் மஹாஸூரனாகப் பிறந்து விஷ்ணுவின் வதிக்கப்பட்டதை அறிந்து அவ்விஷ்ணுவின்மீடத்தில் பகஷ்பாதமுள்ள யாதவர்களோடு விரோதித்துக்கொண்டிருந்தான். மஹாபலமுடைய அக்கம்ஸன் போஜர் அர்தகா முதலிய யாதவர்களுக்குப் ப்ரபுவும் தனக்குத் தந்தையுமாகிய உக்ரஸேனனையும் சிறையில் அடைத்துச் சூரஸேன தேசங்களைத் தானே அனுபவித்து வந்தான். முதல் அப்பாபம் முற்றிற்று.

பகவான் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் புகுந்திருந்தாலும், ப்ராஹ்மாத்ரி தேவதைகள் அவளை ஸ்தோதராஞ் செய்தலும்.

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறா :—அப்பொழுது ப்ரஸம் பன் பகன் சாணூரன் த்ருணுவர்த்தன் மஹாசனன் முஷ்டிகன் அரிஷ்டன் த்விவிதன் முதனை கேசி தேனுகன் இவர்களோடும் பாணன் நாகன் முதலிய மற்றும் பல அஸூர ராஜர்களோடும் கூடி மஹா பரிஷ்டனாகிய ஜராஸந்தனையும் உதவியாகப் பற்றிக் கம்ஸன் யாதவர்களுக்கு உபத்ரவத்தைச் செய்து

கொண்டு வந்தான். யாதவர்களும் அந்தக் கம்ஸனால்
 பிடிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தை விட்டுக் குருக்ஷேத்ரம்
 பாஞ்சாலம் கேகயம் ஸால்வம் விதர்ப்பம் நிஷதம்
 மகதம் கோஸலம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்
 றார்கள். சில பந்துக்கள் அவனையே அனுஸரித்துப்
 பணிந்து வந்தார்கள். அங்ஙனம் கம்ஸன் தேவகி
 யினுடைய ஆறு கர்ப்பங்களைக் கொல்லுகையில்,
 விஷ்ணுவின் அம்சமாகிய அனந்தன் அந்தத் தேவ
 கிக்கு ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் விளைத்துக்
 கொண்டு அவளுக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாய்த் தோன்றி
 னான். ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் அந்தராத்மாவான பகவா
 னும் தன்னையே நாதனாகப்பற்றியிருக்கின்ற யாதவர்க
 ளுக்குக் கம்ஸனிடத்தினின்று பயம் நேர்த்திருப்
 பதை அறிந்து தன் யோகமாயையை நோக்கித்
 'தேவீ! பத்ரே! நீ இடைபர்களாலும் பசுக்களாலும்
 அலங்கரிக்கப்பட்ட நரதகோகுலத்திற்குப்போவாயாக.
 அங்கு வஸுதேவனுடைய பார்யையாகிய ரோஹிணி
 இருக்கின்றாள். மற்றுமுள்ள அவனுடைய பார்யைகள
 றும் கம்ஸனிடத்தினின்று பயந்து ஆங்காங்குப் பர்வத
 குறை முதலிய இடங்களில் மறைந்து வஸித்துக்
 கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது என்னுடைய
 அம்சமாகிய ஆதிசேஷன் தேவகியின் ஏழாவது கர்ப்ப
 மாய்த் தோன்றியிருக்கிறான். அந்தக் கர்ப்பத்தை
 இழுத்துக்கொண்டு ரோஹிணியின் வயிற்றில் சேர்ப்
 பாயாக. மங்கள ஸ்வபாவமுடையவனே! பிறகு நான்
 என்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் தேவகிக்
 குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்கப்போகிறேன். நீயும்
 நந்தனுடைய பத்னியாகிய யசோதையிடத்தில் பிறக்க
 வேண்டும். அவரவர் விரும்புகிற வரங்களையெல்லாங்
 கொடுப்பவர்களில் தலைமையுள்ள உன்னை மனுஷ்

யர்கள் பலவகை உபஹாரங்களாலும் மற்றும் பலவித பூஜைகளாலும் ஆராதிப்பார்கள். மற்றும், உனக்குப் பூமியில் ஆலயங்களையும், தூர்க்கை பத்ரகாளி விஜயை வைஷ்ணவி குமுதைசண்டிகை க்ருஷ்ணை மாதவி கன்னிகை மாயை நாராயணி ஈசானை சாரதை அம்பிகை என்னுமியை முதலிய நாமங்களையும் ஏற்படுத்துவார்கள். தேவகியின் கர்ப்பத்தினின்று உன்னால் இழுக்கப்பட்ட மையைப்பற்றி அர்தச் சேஷனை ஸங்கர்ஷணனென்றும், உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸந்தோஷத்தை விளைப்பவனாகையால் ராமனென்றும், மிகுந்த பல முடையவனாகையால் பலபத்ரனென்றும் சொல்லுவார்கள்' என்று கட்டளைமிட்டான். இங்ஙனம் பகவானால் கட்டளைமிடப்பெற்ற அர்த யோகமாயையும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவனுடைய வார்த்தையைச் சிரஸில் வஹித்து ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து பூமிக்கு வந்து அப்படியே செப்தது. பிறகு யோகமாயை தேவகியின் கர்ப்பத்தை ரோஹிணியிடங் கொண்டு சேர்க்கையில் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் 'தேவகியின் கர்ப்பம் உருக்குலைந்து நழுவிற்று' என்று கதறினார்கள். அப்பால் பக்தர்களுக்கு அபயங் கொடுக்குத் தன்மையனும் ஸர்வார்தராத்மாவுமாகிய பகவான் தேவதைகளின் அம்சத்தினால் பிறந்த வஸுதேவனுடையமனத்தில் ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தினால் ப்ரவேசித்தான். பகவானுடைய தேஜஸ்ஸைத் தரித்திருக்கிற வஸுதேவன் ஸஞ்ஞன்போல் நிகழ்வுற்று இத்தகையதென்று கிருபிக்கமுடியாத பேரோஸியுடன்கூடித் தம்ஸன் முதலிய வர்களுக்கு வரூந்தியும் பொறுக்கமுடியாநிருத்தான். பிறகு தேவகி வஸுதேவனால் ஆதானஞ் செய்யப்பட்டதும் தன் ஸங்கல்பஜ்ஞானம் நழுவிநிருக்கப்பெற்றதும் ஜகத்தையெல்லாம் தனக்குச் சரீரமாகவுடையதும்

ஜகத்திற்கெல்லாம் தான் அந்தராத்மாவா யிருப்பது மாகிய பகவானுகிற கர்ப்பத்தைக் கிழக்குதிக்கு மேகத்தில் மறைந்திருக்கின்ற ஆநந்தகரான சந்த்ர னைப் போலத் தன் வயிற்றில் தரித்தான். ஜகத்திற் கெல்லாம் ஆதாரான பரமபுருஷனுக்கும் ஆதாரமா யிருக்கின்ற அந்தத் தேவகி அக்னிஜ்வாலையோன் றிருப்பினும் கம்ஸனுடைய சிறைச்சாலையில் அடைப் புண்டிருக்கையில், வேதத்திற்கிணங்காத அறிவுடைய மூர்க்கனிடத்தில் சிர்த்துஷ்டமான ஸரஸ்வதியோல விளக்கமற்றிருந்தான். ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத பரமபுருஷனைக் கர்ப்பத்தில் தரிக்கின்றவனும் தன் னொளியினால் க்ருஹத்தை விளங்கச் செய்கின்றவனும் பரிசுத்தமான புன்னகையுடன் திகழ்கின்றவனாகிய அந்தத் தேவையைக் கம்ஸன் பார்த்து 'என் ப்ரானன் களைப் பறிப்பதற்காகப் பகவான் இவளுடைய கர்ப் பத்தில் புகுந்திருக்கிறான்' இததத் தேவகி இதற்கு முன்பு இவ்வளவு ஸுனியுடன் விளங்கவில்லை. இப்போ ழுது இவளுடைய ஸுனி விலக்ஷணமாயிருக்கின்றதாகை யால் இவளுடைய கர்ப்பத்தில் விஷ்ணு ப்ரவேசித் திருக்கிறானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தேவதைகளின் கார்யத்தை முக்யமாக நிறைவேற்றுகின்றதன்மையுடைய இவ்விஷ்ணு என் பாக்ரமத்தை அழிக்காதிருக்கு மாறு நான் இவ்விஷயத்தில் சீக்ரமாகச் செய்யவேண் டியது என்ன? இவனை வதிக்கலாமென்று பார்த்தால், இவன் ஸ்த்ரீயா யிருக்கிறான்; மேலும் கர்ப்பிணி; கர்ப் பிணியான ஸ்த்ரீயை வதித்தால், அது புகழையும் செல்வத்தையும் அனுகூலமான ஆயுளையும் அழித்து விடும். கர்ப்பிணியை வதித்தவன் தான் ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பினும் செத்தாற்போலவே. எ வ ன் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்து அதற்காக மிகவுங் கொடிய செயல்களைச் செய்கின்றானே, அவன் செத்த பின்பு அவனை மனுஷ்யர்கள் சபிப்பார்கள்.

‘அவன் பேரிருள் சூழ்ந்த நாகத்தை அடைவான். இது நிச்சயம்’ என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு சிந்தித்துத் தான் அவனை வதிக்கவல்லவனாயினும் கர்ப்பினியை வதிக்கையாகிற மிகவுங் கொடிய கார்யத்தினின்று தானே மீண்டு அந்த விஷ்ணுவின் பிறவியை எதிர்பார்த்து அவனிடத்தில் இடைவிடாமல் த்வேஷத்தை வளர்த்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் உட்காருவது படுப்பது சிற்பது புகிப்பது உலாவுவது பருகுவது முதலிய எல்லா ஸம்பங்கரினும் விஷ்ணுவையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து ஐகத்தெல்லாம் அவிவிஷ்ணு மயமாகவே தோற்றாக கண்டான். அப்பொழுது ப்ரஹ்ம தேவனும் ருத்ராநும் மற்றுமுள்ள தேவதைகளும் கந்தர்வாதிகளான உபதேவதைகளும் நாதர் முதலிய முனிவர்களும் அண்டகிம் வந்து தேவகிரிந காப்பத்தில் அமைந்திருக்கின்ற ஸர்வஜ்ஞனான பாம்புருஷனை வேதவாக்யங்காட் ஸ்தோத்தாஞ் செய்தார்கள்.

தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள் :—பாம்புருஷ! நீ ஸத்யஸங்கல்பன்; சேதனசேதனரூபமான ஐகத்தைக் காட்டிலும் விசக்ஷணன்; ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களைச் சரீரமாகவுடையவன்; சேதனசேதனரூபமான ப்ரபஞ்சத்திற்குக் காரணன்; விகாசமற்ற ப்ரமவபோமமென்கிற ப்ரமபதத்தில் வாஸஞ்செப்பவன்; விகாசமற்ற ஜீவாத்மாக்களைக்காட்டிலும் விகாசமற்றவன். (ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ரக்ருதியைப்போல் ஸ்வரூபம் மாறுதலாகிற விகாசமில்லையாயினும் ஸ்வபாவம் மாறுதலாகிற விகாசமுண்டு. உனக்கு அதுவுங் கிடையாது) நீ சந்த்ர ஸகிர்யர்களுக்கு நிர்வாஹகன். அவர்களையே நேத்ரங்களாக உடையவன்; புண்பகம்மங்களுக்கும் பொய்பேசாமையாகிற ஸத்யத்திற்கும் நிர்வாஹகன்;

ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் விகாரமற்ற
வன். இப்படிப்பட்ட உன்னைச் சரணம் அடைகின்
றோம். விதையும் முனையும் போல மாறிமாறி வருகின்ற
இந்த ப்ரபஞ்சமாகிற வருஷத்திற்கு நீ யொருவனே
ஆதாரமாயிருக்கின்றனை. ஸுகதுக்கங்கள் இதற்கு
இரண்டு பழங்கள். ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்
கிற மூன்று குணங்களே இதற்கு மூன்று வேர்கள்.
இந்த வருஷம் தர்ம அர்த்தகாம மோக்ஷங்களென்கிற
நான்கு ரஸங்களும், பூதஸூக்ஷ்மங்களாகிற ஐரது
விழுதுகளும், ஆறு இந்த்ரியங்களாகிற உருவங்களும்,
ரக்த மாம்ஸாதி தாதுக்களாகிற ஏழுதோல்களும்,
கைகள் கால்கள் தலை கழுத்து மார்பு வயிறு என்னும்
இவ் வெட்டு அவயவங்களாகிற எட்டுக்கீளைகளும்,
ஒன்பது த்வாரங்களாகிற ஒன்பது பொந்துகளும்,
ப்ரரணைகளும் உபப்ரணைகளுமாகிற பத்து இலை
களும், ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களாகிற இரண்டு பக்ஷி
களுமுடையது. சேதனசேதன ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்ச
மாகிற வருஷத்திற்கு நீயொருவனே உத்பத்தி
காரணன். நீயே இதை ஸம்ஹரிக்கின்றனை. இத
னுடைய ஸ்திதியை நடத்துகிறவனும் நீயே. ஜீவாத்
மாககன் உன் மாயையால் மதிமயங்கி அறிவற்று
உன்னைப் பலவாறு காண்கிறார்கள். இந்த ப்ரபஞ்ச
மெல்லாம் தானேயாகி யமைந்திருக்கின்ற உன்னை
அறியாமல் ப்ரபஞ்சத்திலுள்ளவற்றை யெல்லாம் வெவ்
வேறாக நினைக்கின்றார்கள். ஜ்ஞானஸ்வரூபனும் ஸா
வரந்தராத்மாவுமாகிய நீ ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான
இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் க்ஷேமத்திற்காகச் சுத்த ஸத்த்வ
பயங்களாகி ஸாதுக்களுக்கு ஸுகதத்தையும் துஷ்டர்
களுக்கு அடிக்கடி துக்கங்களையும் விளைக்கவல்ல பல
அவதாரங்களைச் செய்கின்றனை. தாமரைக்கண்ணனே!
சில பண்டிதர்கள் சுத்த ஸத்த்வமயமான திவ்யமங்கள

விக்காறுமுடைய உன்னிடத்தில் ஸமாதி யினால்
 மனத்தை ஓலைசிறுத்திப் பெரியோர்களால் தமக்கு
 உதவி செய்யப்பட்ட உன்பாதாரவிர்தங்களாகிற ஓடத்
 தைக கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரத்தைக் குளப்
 படியைப்போல அலக்ஷ்யமாகத் தாண்டுகிறார்கள்.
 சித்பவியூதியென்று கூறப்படுகிற பரமபதத்தை வாஸ
 ஸ்தாரமாகவுடையவனே! உன்னிடத்தில் மிகுந்த
 பகதியுடைய பெரியோர்கள் தாண்ட முடியாமல் பயங்
 கரமான ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரத்தை உன்பாதார
 விர்தங்களாகிற ஓடத்தினால் தாங்கள் தாண்டி அதை
 இவ்விடத்திலேயே வைத்துப் போகிறார்கள். (தாங்கள்
 தாண்டினது மாத்ரமல்லாமல் மற்றவர்களுக்கும் ஸம்
 ஸாரஸாகாததைத் தாண்டுவதற்கு இதுவே உபாய
 மென்று உன்பாதாரவிரதங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து
 விட்டுப் போகிறார்கள்) இங்ஙனம் நீ ஸத்புருஷர்களை
 அனுக்ரஹிக்குர் தனமையொயிருக்கின்றனே. தாமரை
 யிதழ் போன்ற கண்களுடையவனே! வேறு சிலர் தங்
 களைத் தாங்களே முக்தியடைந்தவர்களென்று வீணாக
 அபிமானித்து உன்னிடத்தில் பக்தியில்லாமையால்
 மனத்தூய்மையின்றி ப்ரயாஸப்பட்டு வர்ணஸ்ரமாதி
 ரூபமான சிவந்த பதவியைப் பெற்றும் உன்பாதார
 விரதங்களைப் பணியாமல் அரதப்பதவியின்றி கிழ்
 விழுகின்றார்கள். மாதவனே! உன் பகதானோ
 வென்றால் அவர்களைப்போல நல்வழியின்றி ஒரு
 காலும் நழுவுகிறதில்லை. உன்னிடத்தில் ஓலைசின்ற
 பகதியுடையவர்களாக உன்னால் பாதுகாக்கப்பட்டு
 1 விக்காறேனுபதிகளின் தலைகளின்மேல் திரிகின்றார்
 கள். நீ உலகங்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுச் சூத்த
 ஸத்த்வமயமான உருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனே.

1. விக்காறேனுபதிகளின் தலைகளின்மேல் திரிகின்றார்
 அருயாஸமாக உன்னைப் பெறுகிறார்களென்பது கருத்து.

நீ ஸங்கல்பத்தினாலேயே உலகங்களைப் பாதுகாக்க வல்லவனேயாயினும், உன் பக்தர்கள் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் உபாஸனம் தவம் ஸமாதி இவைகளால் உன்னை ஆராதிக்கும்பொருட்டே நீ பல உருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனே. அவ்வுருவங்கள் ப்ராணிகளுக்கு நன்மைகளை விளைக்கின்றன. ஜகத்காரணனே! ஜ்ஞானத்தை விளைத்து அஜ்ஞானத்தினால் விளைகிற அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்குவதும் சுத்த ஸத்த்வமயமாயிருப்பதும் உனக்கு அஸாதாரணமுகிய இத்தகைய உருவங்களை நீ ஏற்றுக் கொள்ளாதிருப்பாயாயின், இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்கள் தங்கள் தங்கள் குணங்களின் தோற்றங்களுககுத்தகுந்தபடி உன்னைத் தேவமனுஷ்யாதிகளோடு ஸமானென்று அனுமானிப்பார்களான்றி. நீ அவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பதை அறிபமாட்டார்கள். நீ வேதவாக்யங்களாலும் அவற்றைத் தொடர்ந்த மனத்தினாலும் ஊஹிக்கத்தகுந்த ஸ்வபாவ முடையவன். எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன். உன்னுடைய குணங்களும் செயல்களும் பிறவிகளும் நாம ரூபங்களும் விலக்ஷணமாகையால் இப்படிப்பட்டவையென்று கீருபிக்கமுடியாதவை. ஆயினும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களில் உச்சரிக்கிற அக்னி இந்த்ராதி சப்தங்கள் அந்த அக்னி இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான உன்னுடைய நாமங்களேயென்று சீனைத்து அத்தகைய உன்னை ஆராதிக்கிறார்கள். தேவனே! மற்றும், உன்னுடைய ஆராதனரூபமான யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்து உன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெற்ற பெரியோர்களே உன்னுடைய குணம் செயல் முதலியவை விலக்ஷணங்களென்று அறிவார்களான்றி மற்றவர் அறியமாட்டார்கள். நாதனே! எவனேனும் மங்களத்தை விளைக்கவல்ல அஸாதாரணமான உன்னு

டைய நாமங்களையும் உருவங்களையும் பிறர் சொல்லக் கேட்பதும் கேட்பவர்களுக்குச் சொல்வதும் நாமங்களைச் சொல்பதும் உருவங்களைத் தயானிப்பதும் செய்து கொண்டு உட்காருவது திரிவது புசிப்பது முதலிய செயல்களிலும் உன்னுடைய பாதாவிந்தங்களில் நிலைநின்ற மனமுடையவனாயிருப்பானாயின், அவன் மோக்ஷமாகப் பெரிய நன்மையைப் பெறுவானன்றி மீளவும் ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆளாகமாட்டான். தன்னைப் பற்றினிருடைய வருத்தங்களைப்போக்குத்தன்மையனே! எங்களுக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமாயிற்று. ஏனென்றால், ஸர்வோஸ்வராயுன உன்னுடைய பிறவியாலும் அடிவைப்பாலும் இனிப் பூமியின் பாரம் நீங்கி நுற்போலவோ. மற்றும், ¹ த்வஜம் வஜ்ரம் அங்குசம் முதலிய ரேகைகள் அமைந்து ரமணியங்களான உன் அடிவைப்புக்களால் அடங்கரிக்கப்பட்டதும் உன்னால் அருள்புரியப் பெற்றதுமாகிய இப்பூமியை சித்பவியூதியைப்போல் நாங்கன்பார்க்கப்போகிறோம். இதெல்லாம் எங்களுக்கு ஸந்தோஷமல்லவா? ஜகதிசனே! நீ ஜிவாத்மாக்களைப்போல் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவிபற்றவன். ஆயினும் உன்னுடைய பிறவிக்குக் காரணம் விளைபாடவேண்டுமென்கிற உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தை யொழிய மற்றொன்றும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இத்தன்மை மற்ற எவர்க்கும் கிடையாது. இஃதென்ன ஆச்சரியம்! ஸம்ஸாரப்பத்தைப் போக்குத்தன்மையனே! நீ ஜகத்திற்கு ஆதாரனும் அந்தராத்மாயுமாகிய உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுல்லவோ ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு இந்த ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகின்றனை. அந்த ஸங்கல்பமே உன்னுடைய பிறவிக்குங் காரணமென்று நாங்கள் நினைக்கின்றோம்.

1. த்வஜம்-கோடி; வஜ்ரம்-வஜ்ராயுதம்; அங்குசம்-மாவெட்டி.

நீ, முன்பு மத்ஸ்யம் சூதிரை ஆமை பன்றி ந்ருஸிம்ஹம்
க்ஷத்ரியன் ப்ராஹ்மணன் தேவன் முதலிய ஜாதிகளில்
அவதரித்து எங்கனையும் மூன்று லோகங்களையும்
பாதுகாத்தாற்போல, இப்பொழுதும் பூமியின் பாரத்
தைப் போக்கி எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக. யாதவ
ஸ்ரேஷ்டனே ! உனக்கு நமஸ்காரம்.

1 அம்மா ! நம்முடைய நன்மைக்காக ஷாட்குண்ய
பூர்ணனான ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் உன்னுடைய கர்ப்
பத்தில் ப்ரவேசித்திருக்கின்றான். மரணமடையப்
போகிற கம்ஸனிடத்தினின்று நீ பயப்படவேண்டாம்.
உன் பிள்ளை யாதவர்களை யெல்லாம் பாதுகாக்கப்
போகின்றான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தேவதைகள்
அந்தப் பரமபுருஷனைத் தங்கள் புத்திக்கு எட்டின
வளவு ஸ்தோத்ரம் செய்து ப்ராஹ்ம ரூத்ரர்களை
முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்
தார்கள். இங்ஙனாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரமும், தேவகி வஸு-
தேவர்களின் ஸ்தோத்ரமும், வஸு-
தேவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கோருவங்
கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவருதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு கர்மத்தினால் விளையும்
பிறவியற்ற ஸர்வோஸ்வரனான பகவான் பிறக்கவேண்டு

1. இங்ஙனம் தேவதைகள் தேவகியின் கர்ப்பத்திலுள்ள
பரமபுருஷனை ஸ்தோத்ராஞ்செய்து தேவகியைக் குறித்துச்
சொல்லுகிறார்கள்.

மென்று நினைக்கையில், அக்காலம் எல்லாக் குணங்களும் அமைந்து மிகவும் அழகாயிருந்தது. பகவானுடைய ஜன்ம நக்ஷத்ரமாகிய ரோஹிணி நக்ஷத்ரத்திற்கு மற்ற நக்ஷத்ரங்களில் இருக்கிற ஸூர்யாதி க்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய மற்ற நக்ஷத்ரங்களும் அனுகூலங்களாயிருந்தன. திசைகளெல்லாம் தெளிவுற்றிருந்தன. ஆகாயத்தில் உதித்த நக்ஷத்ரங்களெல்லாம் சாந்தமாயிருந்தன. பட்டனங்களும் க்ராமங்களும் இடைச்சேரிகளும் அமைந்த பூமிமுழுவுதும் மங்கனங்கள் நிறைந்திருந்தது. நதிகள் தெளிந்த ஜலமுடையவைகளாகப் பெருகின. ஜலாதாரங்களில் தாமரைகள் அழகாய் மலர்ந்தன. வனங்களெல்லாம் பக்ஷிகளும் வண்டுகளும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸுலிக்கப்பெற்ற பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்து விளங்கின. காற்று ஸுகமான ஊறலும் நல்ல வாஸனையும் அமைந்து கிறிதுந் தூசியின்றி வீசியது. முன்பு சாந்தமாயிருந்த ப்ராஹ்மண நக்ஷத்ரிய வாய்ஸர்களின் அக்னிகள் அப்பொழுது கலக்கமின்றிக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. தேவதைகளின் மனங்களும் ஸாதுக்களின் மனங்களும் ப்ரஸன்னமாயின. அந்தப் பகவான் அவதரிக்கும் பொழுது ஆகாயத்தில் துர்துபிவாத்யங்கள் முழங்கின. கின்னரர்களும் கர்தர்வர்களும் பாடினார்கள். ஸீத்தர்களும் சாரணர்களும் துதித்தார்கள். வித்யாதாஸ்தீரீகளும் அப்ஸாஸ்தீரீகளும் கர்த்தனஞ் செய்தார்கள். முனிவர்களும் தேவதைகளும் மனக்களிப்புடன் பூமழை பொழிந்தார்கள். பேரிருள் மூடின அந்தராத்ரி ஸமயத்தில் ஜனாத்தனன் தோன்றும்பொழுது மேகங்கள் மெல்லமெல்ல ஸமுத்ரங்கள்போல் காஜித்தன. இத்தகைய மங்களமான ஸமயத்தில், கிழக்கு திசையில் பூர்ண சந்த்ரன் உதிப்பதுபோல, தேவதைபோன்ற தேவகி வீடத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஸமஸ்த கல்யாண

குணங்களும் அமைந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஆவிர்ப்பவித் தான். சேந்தாமரைக் கண்களும் நான்கு புஜங்களும் சங்கம் கதை முதலிய ஆயுதங்களும் திருமார்பில் ஸ்ரீ வத்ஸமென்கிற அடையாளமும் கழுத்தில் திகழ்கின்ற கௌஸ்துபமணியும் பீதாம்பரமும் மிகவும் விலையுயர்ந்த வைடூர்யரத்தனங்கள் இழைத்த க்ரீடம் குண்டலம் இவற்றின் கார்த்தியால் சூழப்பட்டு விளங்குகின்ற திருக்குழற்கற்றையும் அமைந்து நீலமேகம்போலக் கறுத்துப் பார்க்கப் பதினாயிரங் கண்களும் போராதபடி மிகவும் அழகாக, சிறந்த அரைநாண்மலை தோள்வலை கைவளை முதலிய ஆபரணங்களால் திகழ்வுற்று அற்புதமான உருவமுடைய பாலகனாய்த் தோற்றுகின்ற பகவானை வஸுதேவன் கண்டான். அவ்வஸுதேவன் ஸாக்ஷாத் பரம புருஷன் தனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்திருக்கக் கண்டு ஆச்சர்யத்தினால் கண்கள் மலர்ந்து பகவானுடைய அவதாரமாகிய மஹோத்ஸவத்தினால் பரபரப்புற்று அப்பொழுதே ஸ்னானஞ் செய்து ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்களைப் கொடுப்பதாக மனத்தில் ஸங்கல்பித்துக் கொண்டான். பாரதனே! பிறகு வஸுதேவன் தன் தேஹகார்த்தியால் ப்ராஸவக்ருஹத்தை விளங்கச் செய்கின்ற குமாரனைப் பரம புருஷனென்று சிச்சயித்து உடம்பு வணங்கப்பெற்றுக் கைகளைக் குவித்து மனவூக்கமுற்றுக் கம்ஸனிடத்தினின்று பயமற்று அந்தப்பகவானுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்து ஸ்தோத்ரஞ் செய்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—நீ சேதனசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரம புருஷன் தான். எனக்குத் தெரிந்தது. நீ கேவலஜ்ஞானாதஸ்வரூபன்; ஸமஸ்த புத்திகளையும் அவற்றின் வ்யாபாரங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன். அத்தகைய நீ இந்த உலகங்க

னைப் படைப்பதற்கு முன்பு ஸூக்ஷ்ம சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு காரணமாயிருந்து உன் சரீரமாகிய ப்ரக்ருதியினால் ஸ்தூல சேதனசேதனரூபமான இந்த ஐகத்தை யெல்லாம் படைத்து அப்பால் அதைப் பாதுகாக்கும் பெ ரு ட் டு ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தினால் அதில் ப்ரவேசித்தும் அதன் விகாரங்கள் தீண்டப் பெருமையால் ப்ரவேசிக்காதவன்போலத் தோற்றுக்கின்றன. மஹத்து அஹங்காரம் தன்மாத்ரங்கள் ஆகிய ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களான ஏழு தத்த்வங்களும் அவற்றின் பரிணாமங்களான ஆகாசம் முதலிய ஸ்தூல பூதங்களும் இந்தரியங்களும் வெவ்வேறுசக்தியுடையவைகளாகையால் ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனியேயிருந்து ப்ரஹ்மாண்டமாகிய கார்யத்தை விளைக்குத் திறமையற்று ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கலந்து ப்ரஹ்மாண்டத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன; பிறகு அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் உண்டானவைபோலத் தோற்றுக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் அவை முன்னமே இருக்கின்றவையாகையால் அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் உண்டானவையன்று. இங்ஙனமே நீ இந்த ப்ரபஞ்சம் உண்டாவதற்கு முன்னமே இதற்குக் காரணமாயிருந்து இதைப் படைத்து இதற்குள் ப்ரவேசித்து சிறைத்திருக்கின்றன. ஜ்ஞானத்தினால் சிறுபிக்கத் தகுந்த ஸ்வபாவமுடைய தேவமனுஷ்யாதி பூதங்களில் நீ அமைந்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறாமல் நித்ய சுத்தமாயிருக்கின்றன. நீ என்னும் குவியாது மலர்கின்ற ஜ்ஞானப்ரகாசமுடையவன். கர்மத்தினால் ஜ்ஞான ஸங்கேதாசம் உண்டாவது ஜீவாத்மாக்களுக்கேயன்றி உனக்குக் கிடையாது. உனக்கு உள்ளொன்றும் புறமென்றும் கிடையாது. நீ எங்கும் சிறைத்திருப்பவன். இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ளவையெல்லாம் நீயே. நீ எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவன். தேஹத்தின் குணங்

கள் ஆத்மாக்களிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. ஆத்மாக்கள் அஜ்ஞானத்தினால் தேஹகுணங்களைத் தங்களிடத்தில் ஏறிட்டுக்கொள்கிறார்களன்றி, அது உண்மையன்று. அங்ஙனமே பரமாத்மாவாகிய உன்னிடத்தில் உன் சரீரமான சேதனசேதனங்களின் குணங்கள் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. இவ்வுலகத்தில் புலப்படும் வஸ்துக்களைப் பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் ஸ்வதர்த்தமாயிருப்பவையென்று எவன் நினைக்கிறானோ, அவன் புத்தியற்றவன். அவனுடைய மதத்தை இது ஸரியன்றென்று தூஷிப்பதற்காக எடுத்துரைக்கலாமன்றி மற்றப்படி அதை நெஞ்சிலும் நினைக்கலாகாது. பெரியோர்கள் இது ஸரியன்றென்று கழித்ததை அவன் இதுவே ஸ்மிதமென்று எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவனுடைய மதம் ஸரியன்று. உனக்கு ஸங்கல்பம் தவிர மற்றொரு வ்யாபாதிமூலக் கிடையாது. நீ ஸத்த்வாதி குணங்காற்றவன்; நிர்விகார ஸ்வரூபன். ஆயினும் உன்னிடத்தினின்று இந்த ஜகத்தின் ஸ்ரஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் உண்டாகின்றனவென்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால் 'நிர்விகாரனான எனக்கு விகாரத்திற்கிடமான¹ ஜகத்காரணத்வம் எங்ஙனம் சேரும்?' என்னில், ப்ரக்ருதி புருஷர்களுடைய சிபாமகனும் அவற்றைச் சரீரமாகவுடையவனும் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்கள் அமைந்தவனும் ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் அளவற்றவனுமாகிய உன்னிடத்தில் அந்த ஜகத்காரணத்வம் சேராததன்று. ஸக்ஷிம சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய நீயே ஸ்தூல சேதன சேதனங்களடங்கின இந்த ப்ரபஞ்சமாய் விரிகின்றனையாகையால் ஸ்வபாவம் மாறுதல் ஸ்வரூபம் மாறுதல் முதலிய விகாரங்களெல்லாம் உன் சரீரமான சேதனசேதனங்களுக்கேயன்றி

1. ஜகத்காரணத்வம்-ஜகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை.

உனக்குக் கிடையா. ஆகையால் உனக்கு ஜகத்காரணத்
வம் கூடும். ஆனால் நீயே ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கிறு
பென்பது எங்ஙனம் சேருமென்னில், சேதன சேதன
ரூபமான ப்ரபஞ்சத்திற்கு நீ ஆதாரமாகி அந்தராத்மா
வாய்த் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனையாகையால் உன்
சரீரமான அந்தச்சேதன சேதனங்களின் பிறவிமுதலிய
பரிணாமங்களை உன்னிடத்தில் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறது
மாத்ரமேயன்றி, உனக்கு நேரே பரிணாமங்கள் எவையு
மும் கிடையா. அத்தகைய நீ மூன்று லோகங்களையும்
பாதுகாக்கும்பொருட்டுச் சுத்த ஸத்த்வமயமான உரு
வங்களை நேரே ஏற்றுக்கொள்கின்றன. இந்த ஜகத்
தின் ஸ்ருஷ்டிக்காக ரஜோகுணமாயிருப்பதும் சிவரத
வீரமுடையதுமான சரீரத்தை ப்ரஹ்மதேவனென்னும்
ஜீவன் மூலமாய் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. ப்ரபஞ்சத்திற்
காகத் தமோகுணமயமாயிருப்பதும் கறுத்த வீரமுடைய
துமாகிய சரீரத்தை ருத்ரனென்னும் ஜீவன் மூலமாய்
ஏற்றுக்கொள்கின்றன. ப்ரபூ! ஸர்வேஸ்வரனே! நீ
இவ்வுலகத்தைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு என் க்ருஹத்
தில் அவதரித்தனே. ராஜாக்களென்னும் பேருடைய
கோடி கோடியான அஸுரக் கூட்டங்களால் தூண்
டப்பட்ட ஸையங்களை யெல்லாம் அழிக்கப்போகின்
றன. தேவதேவனே! பெரிபோர்களின் கோஷ்டியில்
துழைத்த காத பெருந் துஷ்டனாகிய இக்கம்ஸன், நீ
என் க்ருஹத்தில் பிறக்கப்போகியென்று கேள்விப்
பட்டு அந்தத் தேவதேவதின் உன்னுடைய முன் தோன்
றல்களையெல்லாம் கொன்றான். அவன் தன் புருஷர்கள்
மூலமாய் உன்னுடைய அவதாரத்தைக் கேட்டு இப்
பொழுதே கையுங் கத்தியுமாய் வந்து சேருவான்.
எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நீ இவ்வுரு
வத்தை மறைத்துக்கொள்வாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு தேவகி மஹாபுருஷனுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணங்கள் அமைந்த அப்புதல்வனைக் கண்டு பரமபுருஷனென்றறிந்து முன்பு கம்ஸனிடத்தினின்று பயந்திருப்பினும் பயந்தீர்த்து பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவளாகி அவனை இங்ஙனம் துதித்தாள்.

தேவகி சொல்லுகிறாள்:— இர்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாததும் இந்த ப்ரபஞ்சம் உண்டாவதற்கு முன்பும் அழியாதிருப்பதும் ஸத்த்வாதிகுணங்கள் தீண்டப்பெறுததும் வளர்தல் குறைதல் முதலிய விகாரங்களின்றி என்றும் ஒருவாறாயிருப்பதும் ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களின் குணங்களான ஒலி னாற் முதலிய விசேஷங்களற்றதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் சோகமோஹாதி விகாரங்களற்றதும் புண்யபாபரூபமான வ்யாபாரங்களற்றதும் என்றும் குவியாது மலர்கின்ற ஜ்ஞானதிபமுடையதும் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்றதுமான யாதோரு பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை வேதார்த்தங்கள் கீருபிக்கின்றனவே, அப்படிப்பட்ட பரமாத்மன் மஹாவிஷ்ணு ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் நீயே. இரண்டு பார்த்தங்கள் அடங்கிய ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஆயுள் முடியுங் காலமாகிய ப்ரஹ்ம ப்ரளயத்தில் ¹ ப்ருதிவி முதலிய மஹா பூதங்கள் காலவேகத்தினால் தங்கள் காரணங்களில் மறையுங் க்ரமத்தில் பூதாதியான அஹங்காரதத்த்வத்திலும், அது தனக்குக் காரணமான மஹத்தத்த்வத்திலும், அதுவும் தனக்குக் காரணமான அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலும், தமஸ்ஸு-உன்னிடத்திலும் மறைகையில் நீயொருவனே

மிகுந்து நிற்கின்றனை. அதனால் நீ சேஷனென்னும் பெயர் பெறுகின்றனை. ஸூக்ஷ்மதசையை அடைந்து அவ்யக்தமென்னும் பெயருடைய ப்ரக்ருதியைச் சரீரமாகக் கொண்டவனே! நிமிஷம் முதல் ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள இக்காலம் ப்ரஹ்மாதிகளையும் அடக்கியாளுமபடியான மேன்மையுடையது. இக்காலத்தினாலல்லவோ நீ ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகின்றனை. (இக்காலத்தில் தான் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நடக்கின்றது). அப்படிப்பட்ட இக்காலத்தை உன்னுடைய சேஷடையென்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்வாறு காலத்தையுங்கூட அடக்கியாள்வனும் சூக்ஷ்மத்தை விளைப்பவனுமாகிய உன்னைச் சரணம் அடைகின்றேன். பிறத்தல் சாதல் முதலிய ஸம்ஸார துக்கங்களை அனுபவிக்கும் புருஷன் ஸம்ஸாரமாகிற மஹாஸர்ப்பத்தினின்று பயந்து அநினின்று விடுபட விரும்பி எல்லா லோகங்களையும் ஒடித்திர்த்தும் அரதப் பயம் நீங்கப் பெறுகிறதில்லை. அவனே தெய்வாதீனமாய் உன் பாதாபிரதங்களைச் சரணம் அடைவானாயின அரதப் பயம் நீங்கப்பெற்றுத் தான் செய்பவெண்டிய செயல்களுமின்றிச் சரணதாற்று ஸூகமாயிருக்கின்றான். அரத ஸம்ஸாரமாகிற ஸர்ப்பம் அவனிடத்தினின்று பயந்தோடுகின்றது. (இங்ஙனம் ஸம்ஸாரமாகிற மஹாபயத்தைப் போக்கி மேகாஷமாகிற பெரிய கன்மையைக் கொடுக்குந்தன்மையுள்ள உனக்கு ஸாம்ஸாரிக ஸூகங்களைக் கொடுப்பது ஒரு பொருளோ?) அப்படிப்பட்ட நீ கொடுமையினால் பயங்கரான கம்ஸனிடத்தினின்று பயந்திருக்கின்ற எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக. நீ உன் ப்ருத்தியர்களின் பயத்தைப்போக்குந் தன்மையனல்லவா? பரமபுருஷனென்பதை வெளியிடுவதும் யோகிகளால் த்யானிக்கத் தகுந்

ததுமாகிய இவ்வுருவத்தை என்னைப்போன்ற ¹ மாம்ஸ சக்ஷஸ்சுக்ஞாக்களுடைய கண்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகச் செய்யவேண்டாம். மதுஸூதனா! பாபிஷ்டனாகிய இக்கம்ஸன் என்னிடத்தில் நீ பிறந்திருப்பதை அறிய வேண்டாம். தைர்யமற்ற மதியுடைய நான் உன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிக் கம்ஸனிடத்தினின்று பயப்படுகின்றேன். ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் சரீரமாகக் கொண்டு அதற்கு அந்தராத்மாவாகி அ தெ ல் ல ா ம் தானேயென்னும்படி விளங்குந் தன்மையனே! சங்கம் சக்ரம் கதை தாமரைமலர் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி இவற்றால் பெரிய அழகமைந்ததும் நான்கு புஜங்களுடையதும் ப்ராக்ருத ஜனங்களுக்கு நேராததுமாகிய இவ்வுருவத்தை மறைத்துக்கொள்வாயாக. ராதனே! ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் உன்னுடைய ராபிகமலத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனே. அப்படிப்பட்ட நீ என காப்பத்தில் பிறந்தா பென்பது மனுஷ்ய லோகத்தின் ரீதியை அனுஸரித்துச் செய்த கார்யமேயன்றி மற்றொன்றுமன்று. இவ்வுலக ரீதியை அனுஸரிக்க வேண்டிய அவஸ்யமில்லா திருப்பினும் இப்படி நீ செய்தது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. உன் மஹிமையை என்னென்று சொல்லுவேன்!

(ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் மாதாபிதாக்களால் துதி செய்து வேண்டப்பெற்ற அர்தப் பகவான் தன்னுடைய அஸாதாரணமான நிபயமங்களை விக்ரஹத்தைக் காட்டினதற்குக் காரணத்தைச் சொல்ல முயன்று புர்வ வ்ருத்தார்த்தத்தைச் சொன்னான்).

1. மாம்ஸ சக்ஷஸ்சுக்ஞாக்கள்—மாம்ஸமயமான கண்களையுடையவர்கள்; ஞானக்கண்ணில்லாத மூடர்கள்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—இதற்குக் கீழ் மூன் றாவது ஜன்மத்தில் ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் நீ ப்ருஸ்னியென்னும் பேருடைய ஒரு மடைந்தையா யிருந்தீன. உன் பர்த்தாவாகிய இவ்வஸுதேவன் அப்பொழுது பரிசுத்தனான ஸுதபஸ்ஸென்னும் ப்ரா ஜபதியாயிருந்தான். அப்பொழுது நீங்கள் நான்முக னால் ப்ராஜைகளைப் படைக்கும்படி கீயமிக்கப்பட்டு மனத்தையும் மற்ற இந்திரியங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு பெரிய தவம் நடத்திக்கொண்டிருந்தீர்கள். க்ராமமாக ஏற்படுகின்ற மழை காற்று வெயில் பனி வெருக்கம் முதலிய ருது தர்மங்களை யெல்லாம் பொறுத்துப் ப்ராணவாயுவை அடக்கி மனமலங்களெல் லாம் தீரப்பெற்று மரங்களினின்றும் உதிர்ந்த இலை களையும் காற்றையும் அஹரமாகக்கொண்டு என்னிடத்தினின்று வரங்களை விரும்பி ராகுநிதோஷங்கள் தீண்டப்பெறுத மனத்தினால் என்னை ஆராதித்தீர்கள். மங்கள ஸ்வபாவமுடையவனே! நீங்கள் என்னிடத்தில் மனத்தை கிலேகிறுத்தி ஒருவராலும் வருத்தியும் நடத்த முடியாத பெருந்தவத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் தேவமானத்தினால் பன்னிராயிரம் வர்ஷங்கள் கடந்தன. பாபமற்றவனே! வரங் கொடுப்பவர்களில் சிறந்தவனும் ஸர்வகாலமும் உங்களால் பக்தியுடன் த்ானிககப்பட்டவனுமாகிய நான் உங்கள் தவத்தினாலும் ஸ்ரத்தையினாலும் ஸந்தோஷம் அடைந்து நீங்கள் விரும்பும் வரங்களைக்கொடுக்கும்பொருட்டு நான்கு புஜங்கள் முதலிய சிஹ்னங்களோடு கூடின இவ்வுரு வத்துடன் உங்களுக்குத்தோற்றி 'உங்களுக்கு இஷ்டமான வரங்களை வேண்டுங்கள்' என்று மொழிகையில் நீங்கள் என்னைப்போன்ற புதல்வனை விரும்பினீர்கள். சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவித்தறியாதவர்களும்

பிள்ளையில்லாதவர்களுக்கும் தம்புதிதனாந்திய நீங்கள்
என் மாயையால் மதிமயங்கி மோகித்ததை விரும்ப
வில்லை. நீங்கள் என்னைப்போன்ற பிள்ளையைப்
பெறுகையாகிற வரத்தையே பெற்று நான் போன
பின்பு மனோரதம் கைகூடிச் சப்தாதி விஷயங்களை
அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். அப்பொழுது
ரூபம் ஓளதார்யம் முதலிய குணங்களால் எனக்கு
நிகரான மற்றொருவனையுங் காணாமல் நானே உங்களுக்
குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து ப்ருஸ்னிகர்ப்பனென்று
பெயர் பெற்றிருந்தேன். அந்த நீங்களே அடுத்த
ஜன்மத்தில் கர்யபரும் அதிதியுமாகப் பிறந்திருந்தீர்
கள். அப்பொழுது அதிதியாகிய உனக்குக் கர்யபரிடத்
தினின்னு மீளவும் நான் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்த்ர
னுக்குத் தம்பியாகையால் உபேந்த்ரனென்றும் வாமன
உருவமுடையவனாயிருந்தேனாகையால் வாமனனென்
றும் ப்ரஸித்தனாயிருந்தேன். அப்பொழுது அதிதியும்
கர்யபருமாயிருந்த நீங்களே இப்பொழுது தேவகி
வஸுதேவர்களாகப் பிறந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு
இந்த மூன்றும் ஜன்மத்தில் மீளவும் நான் அதே
உருவத்துடன் பிள்ளையாகப் பிறந்தேன். கல்லொழுக்க
முடையவனே! நான் சொன்னது உண்மையேயல்லவா?
மூன்றும் இவனே நமக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தா
னென்று தெரியும்பொருட்டு உங்களுக்கு இவ்வுருவத்
தைக் காட்டினேன். இப்படியில்லாமல் ஸாதாரணமான
மனுஷ்ய உருவத்துடன் பிறப்பேனாயின், என்னுடைய
அவதாரஜ்ஞானம் உங்களுக்கு உண்டாகாது. நீங்கள்
என்னை எப்பொழுதும் பிள்ளையென்று பாவித்துக்
கொண்டிருப்பினும் சிற்சில ஸமயங்களில் பரப்ரஹ்ம
மென்று பாவித்து என்னிடத்தில் சீலைசின்ற நட்புடைய
வர்களாகிச் சிறப்புடையதான என் கதியைப் பெறு
வீர்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீஹரி இங்ஙனம்
மொழிந்து பேசாதிருந்தான். பிறகு தாய் தந்தைக

ளான தேவகி வஸுதேவர்கள் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் அப்பொழுதே தன் மாயையினால் ஸாதாரணமான சிசுவைப்போன்றிருந்தான். பிறகு வஸுதேவன் பகவாலுல் தூண்டப்பட்டு அந்தக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு¹ ஸூத்ரிக்ருஹத்தினின்று வெளிப் புறப்பட விரும்பும்பொழுது கோகுலத்தில் நந்தனுடைய பார்வையாகிய யசோதை ப்ரக்ருதிக்கு அபிமானி தேவதையான யோகமாயையாகிற புதல்வியைப் பெற்றாள். அப்பொழுது அந்த யோகமாயை தன் மஹிமையால் த்வாரபாலர்களையும் பட்டணத்து ஜனங்களையும் புத்தி முதலிய ஸமஸ்த இரத்திரியங்களும் பறியுண்டு படுத்துறங்கும்படி செய்தது. மற்றும், அப்பொழுது த்வாரங்களெல்லாம் பெரிய கதவுகளை மூடி இரும்புப் பூட்டுகளையும் செங்கலிகளையும் இட்டுத் தாண்டிப்போகமுடியாதிருந்தன. வஸுதேவன் ஸூக்ருஷ்ணனை எடுத்துக்கொண்டு நந்தகோகுலத்திற்குப் புறப்படுகையில், அந்த த்வாரங்களெல்லாம் ஸூர்யோதயத்தில் இருள் பறந்தோடுவது போலத் தாமே திறந்துகொண்டன. அப்பொழுது மேகம் மெல்ல மெல்லக் கர்ஜனை செய்துகொண்டு மழைபெய்தது. ஆதிசேஷன் தன் பணங்களால் அந்த மழைஜலத்தைத் தடுத்துக்கொண்டு வஸுதேவனைப்பின்னொட்டிந்தான். மேகம் விடாமழையாகப் பெய்துகொண்டிருக்கையில் ஆழ்ந்த ஜலப்ரவாஹத்தின் வேகத்தினால் அலைகள்களாம்பி நுரைகளும் உண்டாகப்பெற்றுமிகவும் பயங்கரமான பலவாயிரம் நீர்ச்சுழிகள் சிறைந்திருக்கின்ற யமுனாதி, ஸமுத்ரம் ஸ்ரீராமனுக்கு வழிவிட்டாற்போல, வஸுதேவனுக்கு வழிவிட்டது. அப்பால் வஸுதேவன் நந்தகோகுலத்திற்குச் சென்று அங்கு

---

1. ஸூத்ரிக்ருஹம்-ப்ராஸவக்ருஹம்.

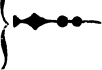

2077. வஸுதேவன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எடுத்துக்கொண்டு
யமுனையைத் தாண்டெதல்.

இடையர்களெல்லோரும் யோகமாயையினால் உடம்பு தெரியாமல் உறங்குவதைக் கண்டு யசோதையின் படுக்கையில் தன் புதல்வனை வைத்து அவளுடைய பெண்ணான யோகமாயையை எடுத்துக்கொண்டு மீளவும் தன்க்ருஹத்திற்கு வந்து அப்பெண் குழந்தையைத் தேவகியின் படுக்கையில் விட்டு முன் போலவே பாதங்களில் விலங்கைப் பூட்டிக் கதவையும் அடைத்துப் பேசாதிருந்தான். நந்தனுடைய பார்வையாகிய யசோதையோ வென்றால் குழந்தை பிறந்ததை மாத்ரம் அறிந்தாளன்றி ஸ்ரமத்தினாலும் யோகமாயையின் மஹிமையாலேற்பட்ட உறக்கத்தினால் நினைவு மாறப்பெற்றிருந்தமையாலும் அது பிள்ளையென்றும் பெண்ணென்றும் அதன் அடையாளங்களை உற்றுப்பார்க்கவில்லை. மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கம்ஸன் யோகமாயையின் வாக்யத்தைக் கேட்டுப்பயந்து மந்த்ரிகளுடன் ஆலோசித்து உலகத்திலுள்ள குழந்தைகளை யெல்லாம் கொல்லும்படி சிசுயித்தல்.

ஸ்ரீசுகந் சொல்லுகிறார்:— வஸுதேவன் சிறைச் சாலையில் புகுந்து முன்போலவே இருக்கையில் உள்ளும் புறமுமுள்ள வாசற்களெல்லாம் முன்போலவே மூடிக் கொண்டன. பிறகு அர்தச் சிறைச்சாலையைப் பாதுகாக்கும் புருஷர்கள் குழந்தையின் அழகுதலைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்டெழுந்து விரைத்தோடிக் கம்ஸனிடஞ் சென்று தேவகியின் கர்ப்பத்தினின்று சிசு பிறப்பதைப் பவத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்திற அர்தக் கம்ஸனுக்குச் சிசு பிறந்த வ்ருத்தாக்

தத்தை அறிவித்தார்கள். போஜவம்சத்தரசனாகிய அக் கம்ஸன் இது ஸமயமென்று நீனைத்துச் சீக்ரமாகப் படுக்கையினின்று எழுந்து தழதழத்து அடிகள் தடை படவும் தலைமயிர்கள் அவிழ்ந்தலையும் பெற்று விரைவுடன் ஸூத்ரிக்குறுத்திற்கு வந்தான். நல்லியற்கையுடைய தேவகி அங்ஙனம் தன் ப்ராதாவான கம்ஸன் வருவதைக் கண்டு வருந்தி மனஇரக்கத்திற்கிடமாகிக் கேட்போர்மனம் கரையும்படி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

தேவகி சொல்லுகிறாள்:—மங்களஸ்வபாவமுடையவனே! இக்குழந்தை உனக்கு மறுமகளாகவேண்டும். பெண்ணாகப் பிறந்த இக்குழந்தையை வதிக்கலாகாது. நீ தெய்வத்தினால் என் புதல்வர்களுக்கு ம்ருத்யுவாக ஏற்படுத்தப்பட்டு அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற என் பிள்ளைகள் பலரையும் கொன்றனை. ப்ராதாவே! இந்த ஒரு பெண்ணைமாத்ரம் எனக்குக் கொடுப்பாயாக. ப்ரபூ! நான் உனக்குப் பின்பிறந்தவன்; உன்னால் தயை செய்யத் தகுந்தவன்; பிள்ளைகள் பலரும் மாண்டு வருத்தமுற்றவன். ஆகையால், அப்பனே! மர்தபாக்யையாகிய எனக்குக் கடைசியில் பிறந்த இப்புதல்வியை மாத்ரம் கொடுப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் புதல்வியைப் புஜங்களால் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு மிகவும் மன இரக்கத்திற்கிடமாகிருக்குமாறு கண்ணுங்கண்ணீருமாய்ப் புலம்புநின்ற தேவகி வேண்டிக்கொண்டிருப்பினும், துர்ப்புத்தியாகிய கம்ஸன் அவளை விரட்டி அவள் கையினின்று அக்குழந்தையைப் பிடுங்கிக் கொண்டான். அவன் அப்பொழுதுதான் பிறந்திருக்கின்ற உடன்தோன்றலின் புதல்வியாகிய அக்குழந்தையைப் பாதங்களிற் பிடித்துக்கொண்டு தன் ப்ரயோ

2079. தம்ஸன் யோதமாயையை வதிக்கழயல் அது
ஆகாயத்திற் கிளம்பிப் போதல்.

ஜனத்தையே நினைத்து ஸ்னேஹத்தைத் துறந்து கல்லின்மேல் தூக்கி அடித்தான். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் தங்கையாகிய அப்பெண் அந்தக் கம்ஸனுடைய ஹஸ்தத்தினின்று உயரக்கிளம்பி அப்பொழுதே தன் ஸ்வரூபத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஆகாயத்திற்சென்று ஆயுதங்களோடு கூடின நீண்ட எட்டுப் புஜங்கள் அமைந்து திவ்யமான பூமாலை வஸ்தரம் சந்தனம் குங்குமம் முதலிய பூச்சு ரத்னங்கள் இழைத்த ஆபரணங்கள் ஆகிய இவற்றை அணிந்து தனுஸ்ஸு-சூலம் பாணம் கேடயம் கத்தி சங்கம் சக்ரம் கதை இவ்வாயுதங்களைத் தரித்துச் சிறப்புடைய பல உபஹாரங்களை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற ஸித்தர் சாரணர் கந்தர்வர் அப்ஸரமடந்தையர் கின்னரர் உரகர் ஆகிய இவர்களால் துதிக்கப்பெற்றுக் கம்ஸனை நோக்கி 'மதி கேடனே! என்னைக்கொன்றாலும் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? மூடா! அசரீரிவாக்கினால் முன்பு சொல்லப்பட்டவனும் உன்னை அழிப்பவனுமாகிய உன் சத்ரு எதோ ஓரிடத்தில் உண்டாகி வளர்ந்து வருகின்றான். அதில் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். மனஇரக்கத்திற்கிடமான சிசுக்களை வீணாக நீ ஹிம்ஸிக்கவேண்டாம்' என்று மொழிந்து பூஜிக்கத்தகுந்த பெருமையுடைய அந்த யோகமாயை பலநாமங்களையுடைய பல இடங்களில் தானும் துர்க்கை காளி முதலிய பல நாமங்களைப் பூண்டு வாஸஞ்செய்து வந்தது. கம்ஸன் அந்த யோகமாயை மொழிந்ததைக் கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றுத் தேவகி வஸுதேவர்களைச் சிறைச்சாலை யினின்று விடுவித்து வணக்கத்துடன் மொழிந்தான்.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்:— ஓ என்னுடன் பிறந்தவனோ! ஓ என் மணவாளனே! நான் ராக்ஷஸன்போல் வந்து உங்கள் பிள்ளைகள் பலரையும் ஹிம்ஸித்தேன். நான் பாபிஷ்டன். ஆ! இதென்ன வருத்தம்! மன

இரக்கமின்றிப் பந்துக்களையும் நண்பர்களையும் துறந்து துஷ்ட ஸ்வபாவனாகி உங்கள் புதல்வர்களைக் கொன்ற அப்படிப்பட்ட மஹாபாபிஷ்டனாகிய நான் எந்த லோகங்களை அடைவேனோ? நான் கேவலம் ஸ்தாவர ஜன்மம் பெறுவேனென்றி வேறில்லை. நான் ப்ரஹ்ம ஹத்யை செய்தவன்போல ஜீவித்திருந்தும்சேத்தாற் போலவே. முன்பு தெய்வம் 'இவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னை வதிக்கப்போகிறது' என்று சொல்லிற்று. இப்பொழுது 'உனக்கு ம்ருத்யு எதோ ஓரிடத்தில் உண்டாயிருக்கின்றான்' என்று சொல்லிற்று. ஆகையால் மனுஷ்யர்கள்மாத்ரமே யென்பதில்லை; தெய்வமுங்கூட மனுஷ்யர்களைப்போல் பொய் பேசுகிறது. இந்தத் தெய்வத்தின் வார்த்தையை நம்பியல்லவோ நான் என்னுடன்தோன்றலின் பிள்ளைகளைக் கொன்று பாபிஷ்டனானேன். மிகுந்த விவேகமுடையவர்களே! மரணம் அடைந்த உங்கள் பிள்ளைகளைப்பற்றி நீங்கள் சோகிக்கவேண்டாம். அவர்கள் தங்களுடைய கர்மத்தினால் மரணம் அடைந்தார்களேயன்றி வேறில்லை. அவரவர் செப்த கர்மத்தின் பலனை அவரவர்களே அனுபவிக்கவேண்டுமெல்லவா? ஆகையால் ஜந்துக்கள் தத்தம் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தூண்டுகிற தெய்வத்திற்கு உட்பட்டு ஸர்வகாலத்திலும் ஒரே இடத்தில் சேர்த்திருக்கமாட்டார்கள். கர்மானுகுணமாக ஜன்மமரணங்களைப் பெற்றுச் சுற்றிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். பூமியினின்று மேற்கிளம்பின தூட்கள் சேருவதும் பிரிவது மாயிருப்பதுபோல் பூதங்களும் ஒருகால் சேருவதும் ஒருகால் பிரிவதுமாயிருக்கும். பூமியினின்றுண்டான தூட்கள் சேருவதும் பிரிவதுமாயிருப்பினும் பூமி ஒருவாறாகவேயிருப்பதுபோல், பூதங்களின் பரிணாமமான சரீரங்கள் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களைப் பெறினும்

அவற்றைத் தரித் துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாவேறு பாடின்றி ஒருவாருகவே இருப்பான். தேஹங்களுக்கு ஜன்மமரணதிவிகாரங்களுக் கிடமாயிருக்கை இயற்கையாகையால் அவற்றைப்பற்றிச் சோதிக்கவேண்டிய தில்லை. ஜீவாத்மாவுக்கு விகாரமே இல்லாமையாலும் நித்யனாகையாலும் அவனைப்பற்றியும் சோதிக்கவேண்டியதில்லை. இங்ஙனம் தேஹத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ளபேதத்தை ஆராய்ந்தறியானாயின்தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று ப்ரமிப்பான். அந்த ப்ரமம் நீங்காத வரையில் தேஹ ஸம்பந்தமும் தேஹவியோகமுமாகிற ஜன்ம மரணங்களோடு கூடிய ஸம்ஸாரம் நீங்காது; 'நான் கொல்லுகிறேன்; கொல்லப்பட்டேன்' என்கிற ப்ரமமும்மாறாது. ஆகையால், மக்களஸ்வபாவமுடைய வர்களே! உங்கள் புதல்வர்களை நான் வதித்திருப்பினும், நீங்கள் அவர்களைப்பற்றிச் சோதிக்கவேண்டாம். ப்ராணிகள் அனைவரும் கர்மத்திற்குட்பட்டுத் தாங்கள் தாங்கள் செய்த கர்மத்தின் பலனாக ஏற்பட்ட ஜன்ம மரணங்களை அவஸ்யம் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். எதுவரையில் தேஹத்தைக்காட்டி அம் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூப சித்மைமைய உள்ளபடியறியாமல் 'நான் அடியுண்டேன்; நான் அடிக்கின்றேன்' என்று ப்ரமத்தினால் தேஹ தர்மத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் ஏறிட்டு நினைக்கிறானோ, அதுவரையில் அந்த ப்ரம முடையவன் அறிவற்ற மூடனாகித் தன்னை வதிக்கப்படுகிறவனாகவும் வதிக்கிறவனாகவும் பாவித்து அவற்றால் விளையும் சோகம் பாபம் முதலியவற்றை அனுபவிப்பான். ஆகையால் ஸாதாக்களும் பந்துக்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவர்களுமாகிய நீங்கள் என்னுடைய துர்ப்புத்தித்தனத்தைப் பொறுப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— கம்ஸன் மணவாளனான வஸுதேவனையும் உடன்பிறந்தவளான தேவகியையும் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்து அப்பால் கண்ணுங்கண்ணிருமாய் அவர்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். பிறகு யோகமாயையின் வார்த்தையினால் இவர்கள் தோஷமற்றவர்களென்று நம்பித் தன் ஸ்னேஹத்தைக் காட்டிக்கொண்டு அந்தத் தேவகி வஸுதேவர்களை விலங்கினின்று விடுவித்தான். தேவகி, இங்ஙனம் பச்சாத்தாபம் உண்டாகப்பெற்ற ப்ராதாவான கம்ஸனிடத்தில் பொறுமை கொண்டு கோபத்தைத் துறந்தான். வஸுதேவனும் பொறுத்துச் சிரித்துக்கொண்டே கம்ஸனைப் பார்த்து ‘மிகுந்த மதியுடையவனே! மஹாபாக்யசாலி! நீ சொல்லுவ தெல்லாம் வாஸ்தவமே. மஹாபாஜனே! ப்ராணிகளுக்கு ‘நான் அடிபுண்டேன்; நான் அடிக்கிறேன்’ எனனும் புத்தி தேஹாத்மப்ரமமாகிற அஜ்ஞானத்தினால் உண்டானதே. தேஹாத்மப்ரமம் ஆதம் ஸ்வாநபத்தின் உண்மை தோற்றமுமையால் உண்டானது. அந்த அறம் பாவத்தினால்தான் சத்ருவென்றும் மித்ரனென்றும் பேதபுத்தி உண்டாகின்றது. ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தேஹத்தை ஆத்மாவாகப் ப்ரமித்துச் சோகம் ஸந்தோஷம் பயம் த்வேஷம் லோபம் மோஹம் மதம் திவை தொடரப்பெற்று அநேகனங்காண கட்கம் முதலிய வஸ்துக்களால் அநேகனத்தை அடிகின்ற ப்ரவரணைக் காண்கிறதில்லை; தானென்றும் பிறனென்றும் பேதத்தையே காண்கின்றார்கள்; அவாவர்க்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸர்வோஸ்வான் அவர்களுக்கு ஜன்மமானுதிகளை விளைக்கின்ற ஏகையால் ஒருவனும் மற்றொருவனுக்கு ஒருவித அபராதமும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால் நீ மொழிந்தது உண்

மையே 'என்றான். இங்ஙனம் கம்ஸன் தேவகீ வஸு-
தேவர்களால் விஸ்வாஸம் அமைந்திருக்கும்படி
மொழிந்து அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தன் க்ருஹத்
திற்குச் சென்றான். அப்பால் அந்த ராத்ரி கழிந்து
பொழுது விடிகையில் கம்ஸன் மந்த்ரிகளை அழைத்து
யோகமாயை மொழிந்ததையெல்லாம் அவர்களுக்குச்
சொன்னான். தேவதைகளுக்குச் சத்ருக்களும் தேவதை
களின் மேல் கோபமுடையவர்களும் நன்மை தீமை
களைப் பற்றின விவேகம் நன்கு கேரப்பெறுதவர்களும்
தைத்யர்களுமாகிய அக் கம்ஸனுடைய மந்த்ரிகள்
அவனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

மந்த்ரிகள் சொல்லுகிறார்கள்:— போஜவம்சத்
தரசர்களில் சிறந்தவனே! யோகமாயை இங்ஙனம்
மொழிந்ததாயின், பட்டணங்கள் க்ராமங்கள் இடைச்
சேரிகள் முதலிய இடங்களில் சென்று, பிறந்து பத்து
நாள் கழிந்தவைகளும் கழியாதவைகளுமான சிசுக்களை
யெல்லாம் இப்பொழுது வதித்துவிடுவோம். உன்
தனுஸ்ஸின் நான்கோஷங்களைக் கேட்டமாத்ரத்தில்
ஓபாமல் பயந்து யுத்தஞ் செய்பப் பின்வாங்குகிறவர்க
ளான தேவதைகள் எவ்வளவு ப்ரபத்னங்கள் செய்
யினும் நமக்கு என்ன கெடுதியைச் செய்பப்போகிறார்
கள்? பாணங்களை ஓபாமல் தொடுத்து விரகிற உன்
னுடைய பாணஸமுஹங்களால் அடியுண்டு பிழைத்
தால் பாதுமென்று விரும்பி ஓடிப்போவதே தங்களைப்
பாதுகாப்பதற்கு உரிய மேலான உபாயமென்று
நிச்சயித்துத் தங்கள் ஸ்தானங்களைத் துறந்து மூலிக்
கொருவராக ஓடிப்போனார்கள். சில தேவதைகள்
உன்விடத்தினின்று பயந்து ஆயுதங்களைத் துறந்தும்,
சில தேவதைகள் அரைபாடையும் தலைமீர்
முடிச்சும் அவிழ்ந்து கலைந்தும் பயந்தோமென்று

சொல்லிக்கொண்டு கைகளைக் குவித்து நின்றார்கள். ஆயினும், நீ அஸ்தா சஸ்தாங்கள் மற்றவர்களையும் ரதமற்றவர்களையும் பயத்தினால் வணங்கினவர்களையும் யுத்தத்தை விட்டு வேறு ப்ரயோஜனங்களில் மனம் சென்றவர்களையும் யுத்தத்தினின்று திரும்பிப்போகிறவர்களையும் தனுஸ்ஸு முறித்து யுத்தஞ் செய்பாதவர்களையும் அடிக்கிறதில்லையாகையால் தேவதைகள் பயந்து உன்னிடத்தினின்று தப்பிப்போனார்களேயன்றி எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்திருப்பார்களாயின் அன்றே முடிந்திருப்பார்கள். வீட்டில்மாத்ரமே சூராகளும் யுத்தந்தவிர மற்ற இடங்களில் வீரவாதம்பேசுகிறவர்களுமாகிய தேவதைகளால் என்ன செய்யமுடியும்? ஸாதாரண தேவதைகளின் கதை அப்படி இருக்கட்டும். உன்னிடத்தில் பயந்து ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் வாஸஞ்செய்கிற விஷ்ணுவினாலாவது காட்டில் வஸிக்கிற ருத்ராஸாலாவது அப்பவீர்யனான இந்த்ராஸாலாவது சீத்யோபவாஸியாப் மன இரக்கத்திற்குடமான ப்ரஹ்மதேவனாலாவது என்ன செய்யமுடியும்? ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஆயினும் சத்ருக்களாகையால் தேவதைகளை நாம் உபேக்ஷிக்கலாகாதென்று நினைக்கின்றோம். ஆகையால் அவர்களை வேரோடு பிடுங்கி நாசம்செய்வதற்கு உன்ப்ருத்பர்களான எங்களை நியமிப்பாயாக. சரீரத்தில் உண்டாயிருக்கும் வ்யாதிபை உபேக்ஷிப்போமாயின், அது வேரோடு எவ்விதத்தினும் போக்கமுடியாதிருப்பதுபோலவும், போகிகள் இந்த்ரியங்களை உபேக்ஷிப்பார்களாயின் அவை விஷயங்களில் தாழ்ந்த பின்பு மீட்கமுடியாதிருப்பதுபோலவும், சத்ருவை உபேக்ஷித்திருப்போமாயின் அவன் பலம் வளரப்பெற்று அப்பால் அசைக்கவுமுடியாதிருப்பான். வர்ணஸ்ரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேதங்களால்

நிரூபிக்கப்படுகிற தர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே தேவதைகளுக்கு மூலம். அவனை அழித்தோமானால் தேவதைகளை அழித்தாற்போலவே யாய்விடும். கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்திருக்கின்ற அவ்விஷ்ணுவை நம்மால் எங்ஙனம் அழிக்க முடியுமென்றால், வேதங்கள் பசுக்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் தவம் தக்ஷிணைகளோடுகூடின யாகங்கள் ஆகிய இவையே அவ்விஷ்ணுவுக்கு மூலமாகையால் இவற்றை அழித்தோமாயின், அவனை அழித்தாற்போலாய்விடும். ஆகையால், மன்னவனே! பலவகை உபாயங்களாலும், வேதமோதுந்தன்மையர்களும் ப்ராஹ்மத்தை உள்ள படி அறிந்து உபதேசிக்குந் திறமையுடையவர்களும் தவமுடையவர்களும் யாகஞ் செய்பவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்களையும், யாகாதிகர்மங்களுக்கு வேண்டிய நெப் முதலியவற்றைக் கற்குபவைகளான பசுக்களையும் வநிப்போம். ப்ராஹ்மணர்கள் பசுக்கள் வேதங்கள் தவம் ஸத்யம் தமம் சமம் ஸ்ரத்தை தபை பொறுமை யாகங்கள் இவையெல்லாம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் சரீரம். அவ்விஷ்ணு தேவதைகளுக்கு ப்ரபு; அஸுரர்களைத் தவோஷிக்குந் தன்மையன்; ஸ்ருதப குறைகளில் மறைந்து ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவன். ப்ராஹ்ம தேவன் ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலிய லோகபாலர்கள் ஆகிய இவர்களோடுகூடின ஸமஸ்த தேவதைகளும் அவ்விஷ்ணுவையே ஆதாரமாக வுடையவர்கள். ஆகையால் ரிஷிகளை ஹிம்ஸிக்கையே அவ்விஷ்ணுவை வதிப்பதற்குரிய உபாயமாம். ரிஷிகளை வதித்தோமாயின், அவர்களைச் சரீரமாகவுடைய விஷ்ணு அழிந்து போவான். அவன் அழிந்து போகையில் அவனை ஆதாரமாகவுடைய தேவதைகள் தாமே அழிந்து போவார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கெடுமதியுடைய அக் கம்ஸன் அங்ஙனம் துர்ப்புத்திகளான தன் மந்த்ரிக ளுடன் கலந்தாலோசித்துக் காலபாசத்தினுல்கட்டுண்டு ப்ராஹ்மண ஹிம்ஸையையே ஹிதமாக நினைத்தான். அப்பால் ஸாதுஜனங்களை ஹிம்ஸிப்பதற்காக அதையே ப்ரியமாகவுடையவர்களும் காமரூபர்களுமான தானவர்களைத் திக்குக்களில் செல்லும்படி வியமித்துத் தான் க்ருஹத்திற்குச் சென்றான். அப்பால் ரஜோகுணத்தை இயற்கையாகவுடையவரும் தமோகுணத்தினுல் மூடப் பட்ட மனமுடையவருமாகிய அந்தத் தானவர்கள் ம்ருத்யு ஸமீபித்திருக்கப்பெற்று ஸத்புருஷர்களுக்கே மனவருத்தத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். பெர்யோகவிடத்தில் அபசாரப் படுவார்களாயின், அது அந்த ப்ராணிகளின் ஆயுள் செல்வம் புகழ் தர்மம் தர்மத்தினுல் பெறக்கூடிய புண்யலோகம் விருப்பங்கள் ஆகிய இரண்மைகளை பெல்லாம் போக்கி மாணத்தையும் வினைக்கும். நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●—● { உத்தன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ஜாதகரணம் } ●—●
 நடத்தி உதுரையில் வஸுதேவனுடன்
 கலந்து பேசுதல.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—உதாரமான மனமுடைய உத்தன் பிள்ளை பிறக்கையில் ஸந்தோஷம் அடைந்து வேதங்களை உணர்ந்த அந்தணர்களை வரவழைத்துத் தான் ஸ்நானம்செய்து அலங்கரித்துக்கொண்டு ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்வித்து விதிப்படி ஜாதகர் மத்தை நடத்திப் பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும்

பூஜித்தான். அப்பால் நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்ற இருபதினாயிரம் பசுக்களையும், ரத்னஸமுஹங்களாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் வஸ்தரங்களாலும் அலங்கரித்துப் பர்வதம்போல் குவித்த ஏழுள்ளுக் குவியல்களையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான். ஜீவாத்மன் பரமாத்மோபாஸனத்தினால் ஹேயஸம்பந்தமற்றுப் பரிசுத்தனாவதுபோல, ¹ ஜாதாசௌசத்தில் க்ருஹம் பத்து நாட்களாகிற காலத்தினாலும், தேஹம் ஸ்னான சௌசாதிகளாலும், பிறந்த குழந்தை ஜாத கர்மம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களாலும், க்ருஹ தேவதை மந்த்ர ஜபம் யாகம் இவைகளாலும், பசு ஸ்வர்ணம் தனம் தான்யம் இவை தானங்களாலும், மனம் ஸந்தோஷத்தினாலும் சுத்தி அடைகின்றனவாகையால் அந்த ரத்தன் தான் ஸ்னானம் செய்து ஸ்வஸ்திவாசனம் நடத்திப் பசு ஸ்வர்ணம் முதலிய தானங்களையும் கொடுத்தான். அப்பொழுது ப்ராஹ்மணர்கள் ஸ்வஸ்திமந்த்ரங்களைப் படித்தார்கள். புராணஞ் சொல்லுகிறஸூதர்களும் வம்சாவளி படிக்கிற மாகதர்களும் ஸ்துதி பாடக்களான வந்திகளும் மற்றும் ஸங்கீத பாடக்களும் புராணநிகளைப் பாடினார்கள். பேரி வாத்யங்களும் துர்துபி வாத்யங்களும் அடிக்கடி முழங்கின. கோகுலத்தில் வாசல்களும் முற்றங்களும் வீடுகளின் உட்புறங்களும் நன்கு விளக்கித் தெளித்து விசித்ரமான த்வஜங்களாலும் பதாகைகளாலும் பூமாலைகளாலும் புதிய வஸ்தரங்களாலும் தளிர்ந்த தோரணங்களாலும் அலங்காரம் செய்யப்பெற்றிருந்தன. பசுக்களும் எருதுகளும் கன்றுகளும் மஞ்சள் எண்ணெய் இவை பூசப்பெற்று அற்புதமான தாதுக்கள் மயில்தோகைகள் பூமாலைகள் புதிய வஸ்தரங்கள் பொற் சங்கிலிகள் இவை இடப்பெற்று விளங்கின. இடையர்களெல்லாரும்

1. ஜாதாசௌசம்-பிறவித் தீட்டு.

விலையுயர்ந்த வஸ்தரங்கனையும் ஆபரணங்களையும் கவசங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் அணிந்து கைகளில் பலவகை உபஹாரங்களை ஏந்திக்கொண்டு நந்தனுடைய மாளிகைக்கு வந்தார்கள். பருத்தழகிய இடையின் பின்புறமுடைய இடைப்பெண்களும் யசோதைக்குப் பிள்ளை பிறந்த வருத்தாதந்ததைக் கேட்டு மனக்களிப்புற்று ஆடையாபரணங்களாலும் மெய் சரதனம் முதலியவைகளாலும் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு தாமரை மலர்போன்ற முகங்களில் புதிய குங்குமங்களாகிற தாதுகள் திகழப்பெற்றுப் பற்பல உபஹாரங்களை ஏந்திக்கொண்டு கொங்கைகள் குலுங்க விரைந்து வந்தார்கள். காதுகளில் நன்னுகத் துடைத்து சீரமைமாய் விளங்குகின்ற ரத்னகுண்டலங்களையும் கழுத்தில் ப்தகங்களையும் அரையில் அற்புதமான ஆடைகளையும் கைகளில் வளைகளையும் அணிந்து நந்தனுடைய மாளிகைக்கு விரைந்து செல்பிற இடைப்பெண்கள் நடைவேகத்தினால் அவிழ்ந்தலிகின்ற தலைச்சொருக்கினின்று வழியில் பூமழைபொழியவும் தலைமயிர்களும் கொங்கைகளும் முத்துமாலிகளும் அசைவதனால் ஐருவகையழகு திகழவும் பெற்று விளங்கினார்கள். அந்தக் கோபிகைகள் அப்பாலகளைப் பார்த்து 'எங்களை நெடுங்காலம் பாதுகாப்பாயாக' என்று ஆரீரவாதங்களைச் செய்து மஞ்சள் பொடிகளையும் எண்ணெயையும் கந்தப் பொடி முதலிய மற்றும் பலவகைப் பொடிகளையும் ஐந்ததையும் ஐருவர்மேல் ஐருவர் இறைத்துக்கொண்டு பாடினார்கள். ஸர்வலோகேஸ்வரனுள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனோடு நந்த கோகுலத்தை அடைகையில் அம்மஹோதஸவத்திற்காக அற்புதமான பல வாதப்பங்கள் முழங்கின. இடையர்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்து தயிர் பால் நெய் ஜலம் வெண்ணெய் இவற்றை ஐருவர்மேல் ஐருவர் இறைப்பதும் பூசுவதும் தூவுவதுமாய்

THE KUPPUSWAMI SASTI RESEARCH INSTITUTE MADRAS-4.

அ-௫.]

தசமஸ்கந்த

வினையாடினார்கள். பெரும்புகழனும் ஆழ்ந்த மன முடையவனுமாகிய நந்தனோவென்றால் அந்த ஸூத்ர முதலியவர்களுக்கும் பரதசாஸ்தரம் முதலிய வித்யைகளால் ஜீவிக்கிற மற்றும்முள்ள ப்ராணிகளுக்கும் ஆடை ஆபரணம் பசுக்கள் இவற்றையும் அவரவர் விரும்புகிற மற்ற விருப்பங்களையும் கொடுத்து அவரவர்களை உரிய படி பூஜித்தான். வஸுதேவனுடைய பார்யையாகிய மிகுந்த பாக்யமுடைய ரோஹிணியும் தங்கள் க்ருஹ தேவதையான விஷ்ணுவின் ஆராதனத்திற்காகவும் தன் பிள்ளையினுடைய நன்மைக்காகவும் திவ்யமான வஸ்திரங்களையும் பூமாலைகளையும் கண்டாபரணம் முதலிய ஆபரணங்களையும் அணிந்து நந்தனாலும் மற்ற கோபர்களாலும் அபிநந்திக்கப்பெற்று நடமாடிக்கொண்டிருந்தான். ஸூக்ருஷ்ணன் ப்ரவேசித்தவன்று முதல் நந்தகோசுலம் எல்லா ஸம்ருத்திகளும் சிறைந்து பரமபுருஷன்வஸித்துக்கொண்டிருக்கையால் மஹோத்ஸவம் முதலிய பல நற்குணங்கள் அமைந்து ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் வினையாடு மிடம்போன்றிருந்தது. குருவம் சத்தை வளர்ப்பவனே! நந்தன் கோபர்களுக்குக் கோசுலத்தைப் பாதுகாக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து கம்ஸனுக்குவரஷ்டதோலும் செலுத்தவேண்டிய கப்பத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு மதுரைக்குச் சென்றான். அப்பொழுது வஸுதேவன் ப்ராதாபைப்போல மிகவும் ஸ்நேஹத்திற்கிடமாகிய நந்தன்வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு ராஜனாகிய கம்ஸனுக்குக் கப்பற் செலுத்தியாய்விட்டதையும் தெரிந்துகொண்டு அந்த நந்தன் இரங்கியிருக்குமிடத்திற்குப் போனான். நந்தனும் அவ் வஸுதேவன் வந்ததைக்கொண்டு ப்ராணன் வந்தால் தேஹம் எழுந்திருக்குமாறு விரைவுடன் எழுந்திருந்து

ஸந்தோஷம் அடைந்துப் பீதியினால் தழுதழுத்து மிகவும் அன்பிற்கிடமான வஸுதேவனைப் புஜங்களால் அணைத்துக் கொண்டான். பிறகு நந்தனால் பூஜிக்கப் பட்ட வஸுதேவன் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கின்ற அநந்தனைப் பார்த்து ஆதரவுடன் ஆரோக்யமா வேன்று விசாரித்துப் புதல்வர்கலிடத்தில் மனஞ் செல்லப்பெற்று இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான் :—அப்பனே ! நெடுநாளாகப் பிள்ளை யில்லாதிருந்து மூப்பையும் அடைந்து ‘இனி நமக்கு ஸந்தானம் உண்டாகாது’ என்று அந்த ஆசையினின்றுங்கூட மீண்டிருந்த உனக்குத் தெய்வா தீனமாப் இப்பொழுது பிள்ளைபிறந்ததென்பது எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. சக்ரம்போலச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தினிருக்கும் புருஷன் தான் மீளவும்¹ பிள்ளையாப்ப் பிறக்கிறானென்பது ஸந்தோஷத்திற்கிடமான விஷயமல்லவா? மற்றும் நீ இப்பொழுது எனக்குப் புலப்பட்டது பெரிய ஸந்தோஷம். அன்பிற்கிடமானவர்களைக் காண்பது அரிதல்லவா? இதே ஜன்மத்தில் நான் உன்னைக் கண்டது எனக்கு மீளவும் பிறந்தாற்போலிருக்கிறது. நான் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து கொண்டே

1. ‘ஆத்மாவை புத்ரநாமாஹி’ என்கிற ஸ்ருதியையும் ‘ஜாயதே அஸ்யாம் பதிரிதி ஜாயா’ என்கிற ஜாயாசப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியையும் நினைத்து இங்ஙனம் சொல்லுகிறது. ‘ஆத்மாவை’ என்கிற ஸ்ருதிக்குத் தானே பிள்ளையாகப் பிறக்கிறானென்று பொருள். கணவன் தானே பாரையையிடத்தில் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறானுகையால் பத்னிக்கு ஜாயை யென்னும் பெயர் உண்டாயிருக்கிறதென்று ஜாயாசப்தவ்யுத்பத்தியின் பொருள்.

யிருப்பினும் கம்ஸபயத்தினின்று விடுபட்டமையை ஆலோசித்தால் மீளவும் பிறந்தாற்போலிருக்கின்றது. கம்ஸனால் சிறையில் அடைப்புண்ட எனக்கு உன் காட்சி மிகவும் அரிதாயிருந்ததல்லவா? ஆகையால் நான் சிறையினின்று விடுபட்டு உன்னைக்கண்டமை எனக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. நண்பனே! ப்ரவா ஹத்தில் அடித்துக்கொண்டுபோகிற கட்டை முதலியவை ஒரிடத்தில் சேர்த்திருக்க முடியாதது போலப் பற்பல கர்மங்களுடையவர்களும் அந்தக் கர்மவேகத்தினால் பற்பல இடங்களிற் சுற்றும்படி தூண்டப்படுகிறவர்களும்பாகிய ப்ராணிகள் நட்புடையவர்களாயினும் மனக்களிப்புடன் ஒரிடத்தில் கலந்திருப்பது அரிது. அப்பனே! அது நிற்க, பசுக்களுக்கு அனுகூலமாயிருப்பதும் ரோகங்களுக்கு இடங்கொடாததும் ஜலம் புல்கொடி செடி முதலியவை அளவற்றிருப்பதும் மிகுந்த விஸ்தாரமுடையதும் ஸ்னேஹிதர்களுடன் உன்னால் வாஸஞ் செய்யப்பெற்று வருவதுமாகிய அவ்வனம் க்ஷேமமாயிருக்கின்றதா? அப்பா! உன்னுடைய கோகுலத்தில் என் புதல்வன் தாயுடன் கூடி உன்னால் ¹ உபலாஸம் செய்யப்பெற்று உன்னையே தந்தையாகப் பாவித்துக்கொண்டு க்ஷேமமாயிருக்கிறானா? ஒருவன் தர்ம அர்த்த காமங்களால் நிறைவானாயிருப்பினும், அவனிடத்தில் நட்புடைய அவனுடைய பந்துக்கள் அவற்றை அனுபவித்து வருவார்களாயின், அப்பொழுதுதான் அவை பயன் பெறும். அவர்கள் வருத்த முற்றிருப்பார்களாயின், அந்தத் தர்ம அர்த்த காமங்கள் பயனற்றவைகளேயாம்.

நந்தன் சொல்லுகிறான் :—அப்பனே! உனக்குத் தேவகியிடத்தில் பிறந்த பல புதல்வர்களும் கம்ஸனால் கொல்லப்பட்டார்களே. ஆ! இதென்ன வருத்தம்!

1. உபலாஸம்-சோட்டல்.

கடைசியில் ஒரு கன்னிகை மிகுந்தது. அதுவுங்கூட ஸ்வர்க்கலோகம் போயிற்றே. இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் அத்ருஷ்டாதீனமான ஸுகதுக்கங்களை யுடையவை. ஜனங்களையெல்லாம் அத்ருஷ்டமே அடக்கி ஆள்கின்றது. தனக்கு ஸுகதுக்காதிகளெல்லாம் அத்ருஷ்டாதீனமென்று நினைத்துத் தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்படி அறிகிறவன் தேஹத்தைப்பற்றியும் அதைத்தொடர்ந்த மற்றவர்களைப்பற்றியும் உண்டாகிற ஸுகதுக்கங்களால் மதிமயங்கப் பெறமாட்

வஸுதேவன் சொல்லுகிறான்:—நண்பனே! மன்னவனுக்கு வர்ஷந்தோறும் செலுத்தவேண்டிய கப்பம் செலுத்தியாவிட்டது. என்னையும் பார்த்தாயிற்று. இனி இங்கு ரெடுராள் இருக்கவேண்டாம். கோகுலத்தில் பல உத்பாதங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் நீ சீக்ரம் புறப்பட்டுப் போவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் வஸுதேவனால் சொல்லப்பட்ட நந்தன் முதலிய கோபர்கள் அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு எருதுகள் கட்டப்பெற்ற வண்டிகளின் மேல் ஏறிக்கொண்டு கோகுலஞ் சென்றார்கள். ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●● பூசனா ஸம்ஹாரம் ●●●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நந்தன் வழியில் போகும் பொழுதே வஸுதேவனுடைய வார்த்தை பொய்யாகாதென்று சிச்சயித்து என்ன உத்பாதம் நேரிடுமோ வென்று சங்கித்துப் பரமபுருஷனைச் சரணம் அடைந்தான். அப்பொழுது இளம்பிள்ளைகளைக் கொல்லுந்

2092. பூதஞ்சைம்ஹாரம்.

தன்மையுடைய பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டுப் பட்டணங்களிலும் க்ராமங்களிலும் சேரிகளிலும் உள்ள சிசுக்களை யெல்லாம் வதிப்பதே பணியாகப்பெற்று ஆங்காங்கு உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். தன்னிடத்தில் மாறாத மனநிலையையுடைய பக்தர்களுக்குப் ப்ரபுவான பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது கிர்த்தனம் செய்வது முதலியன ராக்ஷஸர்களை அழிக்குந் திறமையுடையவை. ஜனங்கள் தங்கள் தங்கள் வ்யாபாரங்களோடுகூட அந்தப் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது முதலியவற்றையும் நடத்தாது போவார்களாயின் அவ்வவ்விடங்களில் தான் ராக்ஷஸிகள் நடையாடுவார்களன்றிப் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது முதலியவற்றை விடாது நடத்தும் பெரியோர்களிருக்கு மிடங்களில் அவர்கள் தலைகாட்ட மாட்டார்கள். இனி ஒன்றான பகவான் வஸிக்கு மிடத்தில் அவர்கள் நுழைய இடமில்லையென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அந்தப் பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி ஒருகால் நந்தகோகுலத்திற்கு அருகாமையில் வந்து நினைத்தபடி வடிவங்கொள்ள வல்லவனாகையால் ஆச்சரியமான வேஷத்தினால் தன்னுருவத்தை மறைத்துக்கொண்டு அதற்குள் நுழைந்தாள். அவள் பருத்தழகிய நிதம்பங்களாலும் அத்தகைய கொங்கைகளின் பாரத்தினாலும் வருந்தி முறிவதுபோன்ற நுண்ணிய இடையும் அழகிய ஆடையும் அசைகின்ற காதணிகளில் ஒளி படியப்பெற்றுத் திகழ்கின்ற முன்னெற்றி மயிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்ற முகமும் அமைந்து தலைச்சொருக்கில் மல்லிப்புஷ்பங்களை அணிந்து அழகிய புன்னகையோடுகூடின கடைக்கண்களினின்று பரவுகின்ற நோக்கங்களால் இடைச் சேரியி லுள்ளவர்களின் மனத்தைப்பறித்தாள். கோபிமார்கள் அவளைக் கண்டு 'மிருந்த அழகுடையவளும் கையில் தாமரைமலர் தரித்தவளுமாகிய ஒன்றான

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே தன் கணவனான பரமபுருஷனைக் காண இவ்விடம் வந்திருக்கிறாள்' என்று நினைத்தார்கள். பாலர்களை வதிக்குங் க்ரஹமாகிய அர்தப் பூதனை இடைச்சேரியில் ஆங்காங்குள்ள சிசுக்களைத் தேடிக்கொண்டு தெய்வாதீனமாய்த் தன்னுடைய அழகைக்கண்டு மெய்ம்மறந்திருக்கிற கோபிகைகளால் தடுக்கப் படாமலே நந்தனுடைய மானிகையில் நுழைந்து அஸத்துக்களுக்கு ம்ருத்யுவும் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸை மறைத்துக்கொண்டு பஸ்மத்தில் மறைந்திருக்கிற அக்னிபோன்றிருப்பவனுமாகிய பாலகளைப் படுக்கையில் கண்டாள். ¹ ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகி அவற்றின் மனோபாவங்களை யெல்லாம் அறிந்த அப்பரம புருஷன், அப்பூதனை பாலர்களை வதிக்கும் க்ரஹமென்பதை அறிந்தவனாயினும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினால் வதிக்க வல்லவனாயினும் இளமையை நடனஞ் செய்து ஸுன்னும் பேசாதிருந்தான். அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸி, அப்பாலகன் துஷ்டர்களின் ப்ராணன்களைப் பறிப்பவனும் இயற்கையில் ஜகத்தின் சேஷ்டைகளை யெல்லாம் அறிந்தவனும் தனக்கு ம்ருத்யுவாக ஏற்பட்டிருப்பவனுமாகிய பரமபுருஷனைப்பதை அறியாமல் தேசகால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்றவனாயினும் மானிடத்தன்மையை அனுஸரித்து அளவுற்றவன்போன்றிருக்கிற அக்குழுவியை ஓன்றுந் தெரியாத மூடன் உறங்குகின்ற ஸர்ப்பத்தைக்கயிறென்று மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொள்வது போல, மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். அப்பாலகனுடைய தாய்மார்களான யசோதை ரோஹிணி இவ்விருவரும் கொடுங்கருத்துடையளாயினும் மேலுக்கு மிகவும் அனுகூலமான சேஷ்டைகளுடைய

1. ஜங்கமம்-அசையும் பொருள்; ஸ்தாவரம்-அசையாப்பொருள்.

வளும் உறையில் சொருகப்பட்ட கூருள்ள கத்தி போன்றவளும் சிறந்த மடந்தையின் உருவந்தரித்த வளுமாகிய அப்பூதனையைக் கண்டும் அவளுடைய தேஜஸ்ஸினால் மதிமயங்கித் தடுக்கப்பட்டவர்கள் போன்று வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்றி அவளைத் தடுக்கவில்லை. அப்பால் கொடுத்தன்மையுடைய அப்பூதனை அந்தக் குழந்தையை மடியில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு தன் முலையை அவன் வாயில் மடுத்து வருந்தியும் ஜிரிப்பித்துக் கொள்ள முடியாத வீர்யமுடையதும் பொறுக்க முடியாததுமாகிய விஷமாகிற பாலை அவனுக்கு ஊட்டினான். பகவானும் கோபமுற்று அவன் ஸ்தனங்களை இறுக்கிப் பிடித்துப் ப்ராணன்களோடுகூட ஸ்தனயத்தைப் பருகினான். அப்பொழுது அவன் ஸமஸ்தப் ப்ராணமர்மங்களிலும் பீடிக்கப்பட்டு 'இவ்வளவோடு போதும்; சீக்ரம் விடு விடு' என்று மொழிந்து கண்களை மலர விழித்துப் பாதங்களையும் புஜங்களையும் அடிக்கடி உதைத்து உடம்பெல்லாம் புழுங்கப்பெற்றுக் கோஷமிட்டான். மிகவும் கம்பீரமான வேகமுடைய அவளுடைய கோஷத்தினால் பர்வதங்களோடுகூடின பூமியும் ஸூர்யாதி க்ரஹங்களோடுகூடின ஆகாயமும் நடுக்கமுற்றன. பாதாளமும் திசைகளும் ப்ரதித்வணி செய்தன. ஜனங்களெல்லாம் இடிவிழுகிறதென்று சங்கித்துப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸி ஸ்தனங்களில் பீடிக்கப்பட்டு வாயைத் திறந்துகொண்டு தன்னுருவத்தைப் பெற்று வஜ்ராயுதத்தினால் அடியுண்ட வருத்ராஸுரன்போல் இடைச்சேரி முழுவதும் கிரம்ப விழுந்தாள். அவளுடைய தேஹம் கீழ் விழும் பொழுது ஆறு க்ரோசங்களுக்கு இடையிலுள்ள மரங்களையெல்லாம் சூர்ணஞ்செய்தது. மன்னவனே! அச்சரீரம் பெரிய அற்புதமாயிருந்தது. கலப்பையளவு

நீண்ட பயங்கரமான கோரைகளையுடைய முகமும் குறைகள்போன்ற மூக்குகளும் ¹ கண்டசைலங்கள் போல் பருத்துயர்ந்த முலைகளும் சிவந்து விரிந்த தலை மயிர்களும் பாழங்கிணறுபோல் ஆழ்ந்த கண்களும் மணற்குன்று போன்ற ² ஜகனமும் உயரக்கட்டின அணைகள் போன்ற புஜங்களும் துடைகளும் பாதங்களும் ஜலம் வற்றின வெறும் மடுபோன்ற வயிறும் உடைய அந்தப் பூதனையின் தேஹத்தைக் கண்டு முன்னமே அவருடைய மூச்சுக்காற்றுக்களாலும் கோஷத்தினாலும் ஹ்ருதயம் காதுதலை இவை பிளவுண்ட இடையர்களும் இடைச்சிகளும் நன்கு பயந்தார்கள். அவர்கள் எவ்விதத்திலும் பயமின்றி அவள்மேல் விடையாடிக்கொண்டிருக்கிற பாலகளைக் கண்டு விரைந்தோடி வந்து பரபரப்புடன் எடுத்துக் கொண்டார்கள். அனந்தரம் அந்தக் கோபிமார்கள் யசோதை ரோஹினி இவர்களுடன் கலந்து அந்தப் பாலகனுக்குக் ³ கோபுச்சப்ரமணம் முதலிய உபாயங்களால் எல்லா இடங்களிலும் ரகைஷ செய்தார்கள். முதலில் குழந்தைக்குப் பசுவின் மூத்ரத்தினாலும் பிறகு பசுவின் தானாலும் ஸ்னனம் செய்வித்துக் கோமயத்தினால் நெற்றி முதலிய பன்னிரண்டு இடங்களில் பன்னிரு நாமங்களால் ரகைஷ செய்தார்கள். அந்தக் கோபிமார்கள் பிறகு ஆசமனஞ்செய்து முதலில் தங்கள் சரீரத்தில் கைகளிலும் மற்ற அங்கங்களிலும் தனித்தனியே அகரம் முதல் க்ஷகரம்வரையிலுள்ள அக்ஷரங்களை ந்யாஸஞ் செய்து அப்பால் குழந்தையின் சரீரத்தில் கைகளிலும் மற்ற அங்கங்களிலும் அக்ஷரங்களை ந்யாஸஞ் செய்து 'பிறவியற்ற பகவான் உன் பாதங்களையும், அணுஸ்வரூபான ஜீவாத்மாவையும்

1. கண்டசைலங்கள்-குண்டுக்கல்.

2. ஜகனம்-இடையின் பின்புறம்.

3. கோபுச்சப்ரமணமாவது-த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரத்திற்காகச் செய்கிற ஒருவகைச் செயல்.

உள்ளே புகுந்து நியமிக்கின்ற பகவான் உன் முழந்தான் களையும், யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுகிறவனும் யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கிற ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசிப்பவனும் அவற்றிற்குப் பலன் கொடுப்பவனுமாகிய பகவான் உன் துடைகளையும், தன் பக்தர்களைக் கைவிடாத அச்சுதன் உன் கடித்தடத்தையும், ஹயக்ரீவன் உன் வயிற்றையும், ஈஸன் உன்னுடைய வஸ்தி (நாபியின் கீழ்ப்பாகம்) உதரம் ஹ்ருதயம் ரோமம் இவற்றையும், ஸர்வஜ்ஞனான பகவான் உன் கண்டத்தையும், ஸர்வவ்யாபகனான பகவான் உன் புஜத்தையும், மூன்றடிகளால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்த த்ரிவிக்ரமன் உன் முகத்தையும், ஈஸ்வரன் உன் சிரஸ்ஸையும் பாதுகாப்பார்களாக. சக்ராயுதம் தரித்த பகவான் முன்னிலும், கதையேந்தின பகவான் பின்னிலும், தனுஸ்ஸைத் தரித்த மதுஸூதனன் கத்தியைத் தரித்த அஜிதன் இவர்கள் பக்கங்களையும், சங்கம் தரித்த பகவான் ஆக்னேயம் முதலிய கோணங்களிலும், உபேந்த்ரன் மேலும், ஹலாயுதன் கீழும், ஸர்வாந்தராத்மாவான பரமபுருஷன் எல்லாப்புறங்களிலும் உன்னைப் பாதுகாப்பார்களாக. ஹ்ருஷீகேசம் உன்னுடைய இந்த்ரிபங்களையும், நாராயணன் உன் ப்ராணன்களையும் ஸ்வேதத்வீப நாதன் உன் சித்தத்தையும், யோகேஸ்வரன் உன் மனத்தையும், ¹ ப்ருஸ்னிகர்ப்பன் உன் புத்தியையும், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனான பகவான் உன் அஹங்காரத்தையும் பாதுகாப்பார்களாக. விநாயாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கோவிந்தனும், படுத்திருக்கும்பொழுது

1. ப்ருசனிக்குப் பின்னையாகப் பிறந்த பகவான். இவ்விஷயம், க்ருஷ்ணன் தன்னவதாரத்தைப்பற்றி தேவகிக்குச் சொல்லுமிடத்தில் வெளிச்சம்; அங்குக் காண்க.

மாதவனும், நடக்கும்பொழுது வைகுந்தனும், உட்காரும்பொழுது ஸ்ரீய:பதியும், புசிக்கும்பொழுது ஸமஸ்த க்ரஹங்களுக்கும் பயங்கரான யஜ்ஞபுருஷனும் உன்னைப் பாதுகாப்பார்களாக. டாகினிகள் யாதுதானிகள் கூஸ்மாண்ட க்ரஹங்கள் இவை முதலிய பாலக்ரஹங்களும் பூத ப்ரேத பிசாசர்களும் யக்ஷ ராக்ஷஸ விநாயகர்களும் கோடரை ரேவதி ஜ்யேஷ்டை பூதனை மாத்ருகை முதலியவைகளும் தேஹம் ப்ராணன் இந்த்ரியம் இவற்றை அழிக்குந் தன்மையுள்ள உன் மாதக்ரஹம் அபஸ்மரக்ரஹம் முதலியவைகளும் ஸ்வப்னங்களில் புலப்படுகிற பெரிய உத்பாதங்களும், மற்றும் வருத்தக்ரஹங்கள் பாலக்ரஹங்கள் எவ்வெவை உண்டோ அவைகளும் ஆகிய துஷ்டக்ரஹங்களெல்லாம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் நாமோச்சாரணத்தினால் பயந்து நசித்துப்போமாக' என்று பலவாறு ரகக்ஷ செய்தார்கள். நிலைநின்ற அன்புடைய கோபிகைகளால் இங்ஙனம் ரகக்ஷ செய்யப்பெற்ற புதல்வனைத் தாயான யசோதை எடுத்து முலை கொடுத்துப் படுக்கவிட்டாள். அவ்வளவில் நந்தன் முதலிய இடையர்கள் மதுரையி னின்று கோகுலத்திற்கு வந்து பூதனையின் தேஹத் தைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்றார்கள். 'வஸுதேவன் வந்து சொன்னபடியே இப்பொழுது உத்பாதம் உண்டாயிருக்கிறது, கண்டிர்களா? அவ்வஸுதேவன் பூர்வஜன்மத்தில் ரிஷியாகவோ யோகிஸ்வரனாகவோ இருந்து இப்பொழுது இப்படி பிறந்திருக்க வேண்டும். இது நிச்சயம். இல்லாத பக்ஷத்தில் அவனுக்கு இது எப்படித் தெரியக்கூடும்? அல்லது ஒரு ரிஷியாவது யோகிஸ்வரனாவது நமக்கு அங்ஙனம் வஸுதேவனாய் வந்து புலப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்' என்று கோபர்கள் ஒருவர்க்

கொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அனந்தரம் அந்த இடையர்கள் அப்பூதனையின் சரீரத்தைக் கோடாலிகளால் கை வேறு கால் வேறுகத் தனித்தனியே வெட்டி வெகு தூரத்தில் கொண்டுபோய்ப் போகட்டுக் கட்டைகளை அடுக்கிக் கொளுத்தினார்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸ்தன்யபானம் செய்த ஸம்பந்தத்தினால் அந்தக்ஷணமே பாபங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்ற அப்பூதனையின் சரீரத்தைக் கொளுத்தும்பொழுது அதினின்று கிளம்பிவரும் புகை காரகிற்புகையின் வாஸனையோடொத்த வாஸனையுடையதாயிருந்தது. உலகத்திலுள்ள இளைஞர்களை யெல்லாம் வதித்துக்கொண்டிருந்தவனும் ரக்தத்தைப் புசிக்கும் ராக்ஷஸியுமாகிய பூதனையதிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்தன்யங் கொடுத்துப் பெரியோர்கள் பெறும் பரமகதியாகிய முக்தியை அடைந்தான். பரமாத்மாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமான எதேனும் ஒரு வஸ்துவை அன்புடைய அவன் தாய்மார்களைப்போல ப்ரத்தையோடும் பக்தியோடுங் கொடுப்பவன் நல்ல கதியைப் பெறுவானென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பகவான் உலகங்களால் புகழப்பட்ட ப்ரஹ்மாதிகளாலும் புகழ்த்தகுந்தவைகளும் பக்தர்களின் ஹ்ருதயகமலத்தில் அமைந்திருப்பவைகளாகிய தன் பாதங்களால் அவருடைய அங்கத்தை மிதித்தேறி ஸ்தன்யபானஞ் செய்தான். அந்த ராக்ஷஸியும் மஹாநந்தஸ்வரூபனான அப்பரமபுருஷனோடொத்திருக்கையாகிற முக்தியைப் பெற்றான். அந்தப் பகவானால் பருகப்பட்ட முலைப்பால்களையுடைய பசுக்களும் தாய்மார்களும் முக்தியைப் பெற்றார்களென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ? அந்தப் பசுக்களும் தாய்மார்களும் பிள்ளை யென்னும் ஸ்னேஹத்தினால் முலைப்பால்களை மேன்மேலெனப் பெருக்க அவற்றை

யெல்லாம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நிரம்பப் பானஞ் செய்தா னல்லவா? கைவல்யம் முதலிய ஸமஸ்த புருஷார்த்தங் களையும் கொடுப்பதற்காகவன்றோ பகவான் தேவகிக் குப் பிள்ளையாக வந்து பிறந்தான். மன்னவனே! ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஓயாமல் பிள்ளையென்று பாவித்துக் கொண்டிருக்கிற அவன் தாய்மார்களுக்குத்தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானத்தினால் விளைகிற ஸம்ஸா ரம் மீளவும் உண்டாகாது. இடையர்கள் அந்தப் பிணப்புக்கையின் வாஸனையை முகர்ந்து 'இதென்ன ஆச்சாயம்! இதற்கு இப்படிப்பட்ட பரிமளம் எப்படி வந்தது' என்று மொழிந்துகொண்டே இடைச்சேரி யில் துழைந்தார்கள். மதுரையினின்று வந்த நந்தன் முதலியவா பூதனை வந்தது முதலியதையும் அவள் மரணம் அடைந்ததையும் குழந்தை க்ஷேமமாயிருப்ப தையும் கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றார்கள். தேசாந்தரம் போய்வந்த ஆழ்ந்த மனமுடைய நந்தன் புதல்வனை எடுத்து உச்சி மோந்து மிகுதியும் ஆநந்தம் அடைந் தான். பூதனை மோக்ஷம் அடைந்த இந்த வருத்தந் தத்தையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய அற்புதச் செயலையும் மனஆக்கத்துடன் கேட்கும் புருஷன் பூமியைப் பாது காக்கும்பொருட்டு அவதரித்த பரமபுருஷனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெறுவான். ஆருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { சகடாஸ்ரணை முரித்தலும், த்ருண
வர்த்தனை மாய்த்தலும், வாயில் விழுவ
ரூபங் காட்டுதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— எங்கும் நிறைந்த பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், இங்ஙனம் துஷ்டர்களைத் தோலைப்பது அவர்களுக்கு மோக்ஷங் கொடுப்பது முதலியவற்றையும் மற்றும் பல செயல்களையும் செய்து

கொண்டும் இடையர்களுக்கும் இடைச்சிகளுக்கும் ஸுகத்தை விளைத்துக்கொண்டும் கோகுலத்தில் வளர்ந்து வந்தான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—தன்னைப் பற்றினொருடைய பாபங்களைப் போக்குந்தன்மையனும் ஸர்வலோக நியாமகனுமாகிய பகவான் மத்ஸ்யம் முதலிய எந்தெந்த அவதாரங்களால் எந்தெந்தச் செயல்களைச் செய்தானோ, அவையெல்லாம் செவிக்கிரியவைகளும் மனத்திற்கு மஹாதந்தத்தை விளைப்பவைகளுமாயிருக்கின்றன. ஆயினும், எவனேனும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டையைக் கேட்பானாயின், அவனுடைய மனச்சோர்வும் சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றின பலவகை விருப்பமும் பறந்தோடுகின்றன. சீகரத்தில் மனம் பரிசுத்தமாகின்றது. பகவானிடத்தில் ப்ரீதியும் அவன் பக்தர்களிடத்தில் ஸ்நேஹமும் உண்டாகின்றன. ஆகையால், உமக்குத் திருவுள்ளமாயின், அழகியதான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண சரித்ரத்தையே எமக்குச் சொல்வீராக. மனுஷ்யரூப வந்தவதரித்து மனுஷ்ய ஜாதியை அனுஸரித்து நடக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இன்னம் என்னென்ன அற்புதமான பாலசேஷ்டைகளைச் செய்தானோ அவற்றையும் எங்களுக்கு மொழிவீராக.

பரீக்ஷகர் சொல்லுகிறார்:—ஒருகால் ¹ உத்தானத்தைப்பற்றின உதஸவத்திற்காக ஸ்னானம் நடத்துகிறவன்று ஜன்மரக்ஷாத்ரமாகிய ரோஹிணி ரக்ஷாத்ரமும் சேருகையில் அம்மஹோதஸவத்திற்காக ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற கோபஸ்த்ரீகளின் இடையில் நல்லொழுக்கமுடைய யசோதை பல வாத்ய கோஷங்களுடனும் ப்ராஹ்மணர்கள் வந்தோதுகிற ஸ்வஸ்திவாசனம் முத

விய மந்த்ரகோஷங்களுடனும் தன் புதல்வனுக்கு அபிஷேகம் செய்தாள். நந்தன் மனைவியான யசோதை அன்னாதிக்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் பூமாலைகளையும் அவரவர் விரும்புகிற மற்றும் இஷ்ட வஸ்துக்களையும் பசுக்களையும் கொடுத்துப் பூஜிக்கப்பட்ட அந்தணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்து மஞ்சனமாட்டி அங்க ரக்ஷாதிகள் செய்யப்பெற்றவனும் கண்ணுறக்கமுற்ற வனுமாகிய தன் புதல்வனைப் படுக்கவிட்டு உறங்கப் பண்ணினான். உதாரமனமுடைய அந்த யசோதை உத்தானமஹோத்ஸவத்தில் பெரிய மனக்களிப்புடன் உலாவலுற்று வந்த கோபர்களைப் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கையில், தூங்கி யெழுந்தமுகின்ற தன் புதல்வனுடைய அமூகுரலைக் கௌாதிருந்தாள். அந்தக்குழவி ஸ்தன்யபானஞ் செய்ய விரும்பி அழுதுகொண்டே தன் பாதங்களை உயர உதைத்தான். அப்பொழுது அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற ¹ சகடத்தின்கீழ் இட்டுத் தொங்குகின்ற தொட்டிலில் சயனித்திருக்கும் சிசுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தளிர்போன்ற ம்ருதுவான பாதத்தினால் உதைப்புண்ட அச்சகடம் அதில் வைத்திருந்த பலரஸங்கள் அமைக்கப்பெற்ற வெண்கலம் முதலிய பாத்ரங்கள் உடைந்து சக்ரங்களும் இருசும் மாறியுருண்டு ஏற்காலும் முரிந்து கிழ்மேலாய் விழுந்தது. யசோதை முதலிய கோபஸ்த்ரீகளும் உத்தானமஹோத்ஸவத்திற்கு வந்த மற்ற மடந்தையர்களும் நந்தன் முதலிய கோபர்களும் அந்த அற்புதத்தைக் கண்டு மனங்கலங்கி 'எப்படி சகடம் தானே தலைகீழ் விழுந்தது?' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். அங்கு வந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் இங்ஙனமே மொழிந்து கொண்டு மிகவும் வருந்தி மதிமயங்கி மனவருத்தத்

துடன் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப் பொழுது அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பாலகர்கள் சகடம் விழுந்ததற்குக் காரணம் தெரியாமல் மதிமயங்கி வருந்துகிற அந்தக் கோபர்களையும் கோபிமார்களையும் குறித்து 'இச்சகடம் அழுகின்ற இக் குழந்தையின் பாதத்தினால் உதைக்கப்பட்டு விழுந்தது. ஸம்சயம் இல்லை' என்று மொழிந்தார்கள். அந்தக் கோபர்கள் அதைக் கேட்டும் அறியாத பிள்ளைகளின் சொல்லென்று நம்பவில்லை. அக்குழுவியின் அளவற்ற பலத்தை அவர்கள் அறியவில்லை. அப்பால் யசோதை அழுகின்ற அப்புதல்வனை எடுத்துப் பாலக்ரஹமென்று சங்கித்து ப்ராஹ்மணர்களை வரவழைத்து ¹ ரக்ஷோக்னமான மந்த்ரங்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்து ஸ்தன்யபானஞ் செய்வித்தாள். பிறகு ப்ராஹ்மணர்கள் மனலூக்கத்துடன் எட்டுத் திசைகளிலும் பலிகளை இட்டுப்பலிஷ்டர்களான இடையர்களைக் கொண்டு அந்தச் சகடத்தை முன்போலவே ஸ்தாபித்து அதற்கு வேண்டிய கருவிகளையும் அமைத்து ஹோமஞ் செய்து தயிர் அக்ஷதை குசம் ஜலம் இவைகளால் அர்ச்சனை செய்தார்கள். நந்தகோபன் அஸூயை பொய் வஞ்சனை பொருமை ஹிம்ஸை கர்வம் இவையற்றவர்களும் ஸத்யசீலர்களும்மான அந்தணர்கள் செய்யும் ஆசீர்வாதங்கள் ஒருகாலும் வீனாகமாட்டாவென்று தெரிந்து ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஸாமவேதம் ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் இவற்றைச் சேர்த்த மந்த்ரங்களால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்றவைகளும் பரிசுத்தமான ஓஷதிகள் இடப்பெற்றவைகளும்மான ஜலங்களால் குழந்தைக்கு ஸ்னானம் செய்வித்து ஸ்வஸ்தி வாசனமும் செய்து மனலூக்கத்துடன் ஹோமமும் செய்வித்து அந்தணர்களுக்கு அறுசுவைகளாகிற பெருங்குணமுடைய அன்னத்தை அளித்தான்.

1. ராக்ஷஸர்களை அழிக்கும்படியான.

மற்றும், அவன் குழந்தையின் க்ஷேமத்திற்காகப் புதிய வஸ்தரம் பூமாலை பொற்சங்கிலி இவற்றால் அலங்காரம் செய்யப்பெற்றவைகளும் குணங்களெல்லாம் அமைந்தவைகளுமான பசுக்களை அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்தான். மந்தரங்களை உணர்ந்த அவ்வந்தணர்களும் மனஆக்கத்துடன் அக்குழந்தைக்கு ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் செய்த அவ்வாசீர்வாதங்களெல்லாம் ஒருகாலும் பொய்யாகவில்லை. அவை யெல்லாம் அவ்வப்படியே நிச்சயமாகப் பலித்தன. நல்லொழுக்கமுள்ள யசோதை ஒருகால் புதல்வனை இடையில் ஏற்றிச் சீராட்டிக்கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று அக்குழவி பர்வதசிகரம்போலக் கனக்கப் பாரத்தினால் வருந்தி வியப்புற்றுக் குழந்தையைப் பூமியில் வைத்து உத்பாதசங்கையினால் உலகத்தின் செயல்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுன பரமபுருஷனை த்யானித்தான். அப்பொழுது த்ருணாவர்த்தனென்னும் பெயருடைய ஓரஸூரன் கம்ஸனால் தூண்டப்பட்டுச் சுழற்காற்றாக வந்து வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அந்தக் குழுவியை எடுத்துக்கொண்டு போயினான். அவன் வரும்பொழுது கோகுலம் முழுவதும் சுழற்காற்றாக வீசத் தூட்களால் இடைச்சேரியிலுள்ள எல்லாருடைய கண்களையும் மறைத்துப் பயங்கரமான பெரிய சப்தத்தினால் பத்துத்திசைகளையும் நிறைத்துக்கொண்டு வந்தான். அப்பொழுது கோகுலம் முழுவதும் ஒரு முஹூர்த்தகாலம் தூளாலும் இருட்டினாலும் நிறைந்திருந்தது. அக்காலம் யசோதை தன் புதல்வனை எவ்விடத்தில் வைத்தாளோ அவ்விடத்தில் அவனைக் காணவில்லை. மற்றும், அப்பொழுது சுழற்காற்றாக வீசுகின்ற த்ருணாவர்த்தனால் எறியப்பட்ட பறங்கல்களால் பீடிக்கப்பட்டு மதிமயங்கி எவனும் தன்னையாவது பிறனையாவது காணப்

**THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4**

2105. சகடாஸூர பஞ்ஜனம்.

பெறவில்லை. இங்ஙனம் மிகவும் கொடிய சுழற்காற்றி
 னால் விடாமழைபோலத் தூள் பெய்துகொண்டிருக்
 கையில் தாயான யசோதை பிள்ளைபோன வழியைக்
 காணாமல் பெண்பிள்ளையாகையால் மிகவும் மன இரக்
 கத்திற் கிடமாயிருக்குமாறு அப்புதல்வனை நினைத்துப்
 பூமியில் விழுந்து கன்றை இழந்த பசுவைப்போல்
 கதறினாள். அப்பால் சுழல்காற்று மண்மழையின்
 வேகம் இவை சிறிது குறைந்திருக்கையில் அவளுடைய
 அழகுறலைக் கேட்டுக் கோபிகைகள் மிகவும் மன
 வருத்தமுற்று முகத்தில் கண்ணீர் பெருகப்பெற்று
 அவ்விடம் வந்து அந்த நந்தகுமாரனைக் காணாமல்
 அழுதார்கள். சுழற்காற்றின் உருவங்கொண்ட த்ருண
 வர்த்தன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பறித்துக்கொண்டு போகும்
 பொழுது வேகம் அடங்கப்பெற்று மிக்க வருத்தத்
 துடன் ஆகாயஞ் சென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெரும் பார
 மாயிருக்கையால் அவனைத் தரித்துக்கொண்டு அப்
 புறம் போக முடியாதிருந்தான். அந்தப்பாலகன் மஹா
 பவிஷ்டனாகிய தனக்கும் தரிக்க முடியாமல் பெரும்
 பளுவாயிருக்கையால் கல்லென்றே நினைத்து அக்குழவி
 யால் கழுத்தில் திடமாகப் பிடியுண்டு அவனை விடுவிக்
 கவும் முடியாதிருந்தான். கழுத்தில் பிடித்துக்
 கொண்டதனால் சேஷ்டையற்றுக் கண்கள் பிதுங்கி
 வெளி வரப்பெற்ற அஸுரன் இன்னது இனிய
 தென்று தெரியாதபடி சில பேச்சுக்களைப் பேசி
 ப்ராணன்களை இழந்து குழந்தையுடன் கோகுலத்
 தில் வந்து விழுந்தான். ஆகாயத்தினின்று பாரை
 யின்மேல் விழுந்து அவயவங்களொல்லாம் சிதறப்
 பெற்று ருத்ரனுடைய பாணத்தினால் பிளவுண்ட த்ரி
 புரம் போல மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கின்ற அவ்வஸு
 ரனை அங்குக் கூட்டங்கூடி அழுதுகொண்டிருக்கிற
 கோபிகைகள் கண்டார்கள். அப்பால் அவர்கள் அவ்

வஸுரனுடைய மார்பில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தாயான யசோதையிடங் கொடுத்து வியப்புற்றார்கள். அஸுரனால் ஆகாயமார்க்கத்தில் கொண்டுபோகப்பெற்றும் கேஷமமாய் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற புதல்வனைப் பெற்றுக் கோபிமார்களும் நந்தன் முதலிய கோபர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். 'ராக்ஷஸன் கொல்லுவதற்குக் கொண்டு போயும், இப்பாலகன் கேஷமமாய் மீண்டு வந்தானே! ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்! கொடுத்தன்மையுடைய துஷ்டன் தன்னுடைய பாபத்தினாலேயே அடியுண்டு மாண்டுபோனான். ஸாதுவோவென்றால், பிறரையும் தன்னைப்போல் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையனாகையால் பயத்தினின்று விடுபட்டான். 'நாம் என்ன தவம் செய்தோமோ? என்ன பகவதாராதனம் செய்தோமோ? குளம் கிணறு வெட்டுவித்தல் முதலிய பூர்த்தகர்மங்கள் என்னென்ன செய்தோமோ? என்ன யாகஞ் செய்தோமோ? என்ன தானதர்மம் செய்தோமோ? நாம் பூர்வஜன்மத்தில் ப்ராணிகளிடத்தில் த்ரோஹபுத்தியின்றி எல்லாவற்றிலும் நட்புடன் இருந்து என்ன புண்யம் செய்தோமோ? ஏனென்றால், குழந்தை ராக்ஷஸனிடம் அகப்பட்ட பின்பு மீளவும் பிழைத்துவர வழியுண்டோ? அங்ஙனம் மரணம் அடைந்தானென்றே நிச்சயிக்க வேண்டிய இப்பாலகன் தன் பந்துக்கள் அனைவரும் ஸந்தோஷம் அடையும்படி தெய்வாதீனமாய் பிழைத்து வந்து சேர்ந்தானல்லவா? இது நம்முடைய புண்யபலமே யன்றி வேறில்லை' என்ற இவ்வுரைகளையும் மற்றும் பல உரைகளையும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நந்தகோபன் ப்ருஹத்வனத்தில் இத்தகைய அற்புதங்களையும் இன்னம் பல அற்புதங்களையும் பலவாறு கண்டு வியப்புற்று மீளவும் வஸுதேவன் மொழிந்தது உண்மையே யாயிற்றென்று புகழ்ந்தான்.

—◆— { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கொட்டாவி விடும் } —◆—
பொழுது வீசீவரூபங் காண்பித்தல்.

ஒருகால் யசோதை குழந்தையை மடியில் எடுத்து விட்டுக்கொண்டு பிள்ளையிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் பெருகிவருகின்ற ஸ்தன்யத்தை அவனுக்கு ஊட்டினான். மன்னவனே! தாயான அம்மாதரசி வயிரூரஸ்தன்யபானஞ் செய்த அப்புதல்வனுடைய அழகிய புன்னகையோடு கூடின முகத்தைப் பார்த்துச் சீராட்டிக்கொண்டிருக்கையில் கொட்டாவி விடுகின்ற அக்குழவியின் வாயில் ஜகத்தையெல்லாங் கண்டாள். ஆகாயம் தயாவாபூமிகள் நகைத்தாங்களின் தொகுதி திசைகள் ஸூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி காற்று ஸமுத்ரங்கள் த்வீபங்கள் பர்வதங்கள் நதிகள் வனங்கள் ஜங்கமஸ்தாவரூபமான பூதங்கள் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் தன் பிள்ளைவாயுள் கண்டாள். மன்னவனே! மான்குட்டியின் கண்கள் போன்ற கண்களையுடைய அந்த யசோதை புதல்வனுடைய முகத்தில் இங்ஙனம் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் கண்டு உடம்பு நடுங்கப் பெற்றுக் கண்களை மூடிக்கொண்டு மிகவும் வியப்புற்றாள். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆— { நாமகரணமும், பாலக்ரீடையில் தாய்க்கு } —◆—
வீசீவரூபங் காட்டுதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! யாதவர்களுக்குப் புரோஹிதரும் மஹாதபஸ்வியுமாகிய கர்க்கமுனிவர் வஸுதேவனால் தூண்டப்பட்டு நந்தகோகுலத்திற்குச் சென்றார். நந்தன் அவரைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று எழுந்து எதிர்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து கைகூப்பி ஸாக்ஷாத் பகவானென்னும் புத்தி

யுடன் பூஜித்தான். அந்த நந்தன் அதிதிஸத்காரம் செய்யப்பெற்று ஸுகமாக உட்கார்த்திருக்கின்ற அம் முனிவரை உண்மையும் ப்ரியமுமான வார்த்தையினால் மனக்களிப்புறச் செய்து மீளவும் மொழிந்தான்.

நந்தன் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேற்றப்பெற்று நிறைவாளராயிருக்கின்ற உமக்கு எங்களால் என்ன ஆக வேண்டியிருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. 'நான் நிறைவானனாயின், தனிகர்களின் வாசலைத்தேடி ஏன் வருகிறேன்?' என்றால், உம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள் தங்கள் ஆஸ்ரமத்தினின்று வெளியில் திரிவது சப்தாதி விஷயங்களில் மனவிருப்பமுற்று மன இரக்கத்திற்கிடமான எங்களைப்போன்ற க்ருஹஸ்தர்களின் க்ஷேமத்திற்காகவேயன்றி வேறு ப்ரியோஜனத்திற்காகவன்று. இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாத வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பதும் க்ருஹ நக்ஷத்ரங்களின் சாரங்களைத் தெரியப்படுத்துவதுமாகிய ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்த்ரத்தை நீரே நேராக இயற்றினீர். இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்த்ரத்தினால் மற்ற புருஷர்களும் கீழ் நடந்தது மேல்வரப்போகிறது இவற்றை அறிகின்றார்கள். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! ஆகையால் நீர் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நாமகரணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய உரியவராயிருக்கின்றீர். மனுஷ்யர்களைவர்களுக்கும் ப்ராஹ்மணன் ஜன்மத்தினால் குருவல்லவா? ஆகையால் நீர் இதை நடத்தியருள வேண்டும்.

கர்க்கர் சொல்லுகிறார்:— நான் யாதவர்களுக்கு ஆசார்யனென்று பூமியெங்கும் ப்ரஸித்தனாயிருப்பவன். நான் உன்பிள்ளைக்கு நாமகரணதிஸம்ஸ்காரஞ் செய்வேனாயின், பாபிஷ்டமான மதியுடைய கம்ஸன் உன்

பிள்ளையையும் தேவகியின் பிள்ளையென்றே நினைப்பான். 'யதுகுலாசார்யனாகிய உம்மால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்ததைக் கொண்டு ஒருகால் யாதவகுமாரனென்று அறிவானாயினும் வஸுதேவனுடைய பிள்ளையென்றும், தேவகியிடத்தில் பிறந்தவனென்றும் அக்கம்ஸன் எப்படி அறியமுடியும்?' என்றால், சொல்லுகிறேன். உனக்கும் வஸுதேவனுக்கும் உள்ள ஸ்னேஹம் ப்ரஸித்தமே. இது கம்ஸனுக்குத் தெரியாததன்றே. மற்றும், அக்கம்ஸன் அசரீரவாக்கை நினைத்தும் தேவகியின் பெண்ணையோகமாயையின் வார்த்தையைக் கேட்டும் 'தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் பெண்ணாயிருப்பதற்கு உரியதன்று. பிள்ளையாகவே யிருக்கவேண்டும். வஸுதேவன் என்னிடத்தில் பயந்து தன்பிள்ளையைத் தன்ஸ்னேஹிதனான நந்தனிடம் ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் வைத்திருக்கிறான். ஆகையால்தான் யாதவர்களுக்குப் புரோஹிதனான கர்க்கன் அப்புதல்வனுக்கு நாமகரணதிஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தான். தேவகியின் புதல்வி 'உன்சத்ரு ஓரிடத்தில் வளர்கிறான்' என்று சொன்னதும் அமைகின்றது' என்று சிந்தித்துச் சிறிதும் ஸந்தேஹமினறி உன்புதல்வனைக் கொன்றாலும்கொன்றுவிடுவான். அது நமக்குப் பெரிய அநீதியாம்.

நந்தன் சொல்லுகிறான்:—இந்தக் கோகுலத்தில் என்னுடைய பந்துக்களுக்கும் தெரியாமல் ஏகாதமான இடத்தில் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்து¹ த்விஜாதிகளுக்கு அவஸ்யமாய் நடத்தவேண்டிய ஸம்ஸ்காரத்தை மாத்ரம் நடத்துவீராக, வாத்யகோஷம் முதலிபனாவையும் வேண்டியதில்லை.

1. இரு பிறப்பினர்களான ப்ராஹ்மணிகளுக்கு.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டராகிய அந்தக் கர்க்கர் நந்தனால் வேண்டப்பட்டுத் தானே செய்ய சீனைத்திருந்தாராகையால் ஏகாந்தமான இடத்தில் ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் மறைந்திருந்து பாலகர்களுக்கு அந்த நாமகரண ஸம்ஸ்காரத்தை நடத்தி நந்தனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

கர்க்கர் சொல்லுகிறார்:—இந்த ரோஹிணியின் புதல்வன் நண்பர்களைத் தன் குணங்களால் களிப்புறச் செய்வானாகையால் ராமனென்று கூறப்படுவான். மிகுந்த பலமுடையவனாகையால் இவனைப் பலனென்றும், ஒருகாலத்தில் யாதவர்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் மனஸ்தாபம் நேருகையில் அவர்களை ஸமரஸப்படுத்தி ஒன்றுசேர்க்கப் போகிறனாகையால் ஸங்கர்ஷணனென்றும் வழங்குவார்கள். யுகங்கள்தோறும் திருவுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கிற இந்த உன் புதல்வனுக்கு ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒரு வர்ணமாக வெறுப்பு சிவப்பு மஞ்சள் என்ற இம்முன்று வர்ணங்கள் உண்டாயிருந்தன. இப்பொழுது கறுப்புவர்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இவன் க்ருஷ்ணனென்று பெயர் பெறுவான். அழகனாகிய இப்புதல்வன் முன்பு ஒரு காலத்தில் வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்திருந்தானாகையால் அறிஞர்கள் இவனை வாஸுதேவனென்று சொல்லுகிறார்கள். உன் புதல்வன் குணங்களுக்கும் செயல்களுக்கும் பொருந்தினவைகளான பல நாமங்களும் பல உருவங்களுமுடையவன். அவற்றையெல்லாம் எண்ணப்போன்ற முனிவர்கள் அறிவார்களேயன்றி மற்றவர்கள் அறியமாட்டார்கள். இவன் உங்களுக்கு ஐஹிகம் ஆமுஷ்மிகம் என்கிற இருவகையான நன்மையையும் செய்வான்; கோபர்களையும் கோகுலத்தையும் களிப்புறச்செய்வான். இப்புதல்வ

னால் நீங்கள் பல வருத்தங்களையும் அனாயாஸமாகக் கடப்பீர்கள். கோகுலநாதனே! முன்பு ஜகத்தெல்லாம் அராஜகமாயிருக்கையில், துஷ்டர்களால் பீடிக்கப்பட்ட ஸாதுக்கள் இவனால் பாதுகாக்கப்பெற்று உத்ஸாஹத்துடன் வளர்ந்து அந்தத் துஷ்டர்களை யெல்லாம் வென்றார்கள். மிகுந்த பாக்யமுடையவனே! இந்த உன் பிள்ளையிடத்தில் ப்ரீதி செய்யும் மனுஷ்யர்கள், விஷ்ணுவின் பக்ஷத்தைத் தொடர்ந்தவர்கள். அஸூரர்களால் அவமதிக்கப்படாதிருப்பதுபோல, எத்தகைய சத்ருக்களாலும் பரிபவிக்கமுடியாதிருப்பார்கள். நந்தனே! ஆகையால் இந்த உன் புதல்வன்குணம் செல்வம்புகழ்ப்ரபாவம் இவைகளால் நாராயணனோடொத்தவன். இவனை மனஆக்கத்துடன் பாதுகாத்து வருவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் கர்க்கர்தனக்கு மொழிந்து தன்க்ருஹத்திற்குப் போகையில், பிறகு நந்தன் ஸந்தோஷமுற்றுத் தன் விருப்பங்கெல்லாம் கைகூடினவென்று நினைத்தான். இப்படி சிலகாலம் கழிகையில், ராமனும் கேசவனும் ஆகிய இருவரும் கோகுலத்தில் முழந்தாள்களாலும் கைகளாலும் தவழ்ந்து விளையாடத் தொடங்கினார்கள். கோகுலத்தின் சேலுகளில் பாதங்களை இழுத்துக் கொண்டு அப்பாதங்களில் அணிந்த சதங்கைகளின் கோஷத்தினால் அழகாயிருக்குமாறு தவழ்ந்து செல்கின்ற அந்த ராமகேசவர்கள் அந்தக் கால்சதங்கைகளின் த்வனியைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து வீதியில் ஓடியாடுஞ் ஜனங்களைத் தொடர்ந்து சில அடிகள் போவதும் ஒன்றுமறியாத குழந்தைகள் பயப்படுவது போலப் பயந்து தாய்மார்களிடம் திரிம்பிவருவதுமாகி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் தாய்மார்களான ரோஹிணி யசோதைகள் மன இரக்கத்

தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்றுச் சேருகிற அங்கராகத்தினால் அழகியர்களான தம்புதல்வர்களைக் கைகளால் வாரியெடுத்து மார்பில் அணைத்துக் கொண்டு முலைகொடுத்து அவர்கள் ஸ்தனப்பானஞ் செய்கையில் அழகிய புன்னகையும் சிறியபல்முனைகளும் அமைந்த அக்குழந்தைகளின் முகத்தைக் கண்டு பெருங்களிப்புற்றார்கள். பெண்டிர்கள் பார்த்துக் களித்து விபப்புவும்படிபான குமாரலிலைகளையுடைய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் கோகுலத்துள் கன்றுகளின் வாட்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவற்றால் இங்கு மங்கும் இழுக்கப்பட்டு விளையாடுகையில் கோபிகைகள் விட்டுவேலைகளைபெல்லாம் துறந்து வந்து அதைக் கண்டு சிரித்து மனக்களிப்புற்றார்கள். விளையாட்டில் மிகவும் விரப்பமுற்று கின்ற இடத்தில் கிள்கொள்ளாதபடி முயுவதும் தவிர்த்தோடுகின்ற அங்குழந்தைகளையான் முதலிய கொம்புள்ள ஜரதுக்கள் அன்னிநாய முதலிய கோரையுள்ள ஜரதுக்கள் வரப்பங்கள் ஜடம் மயில் முதலிய பக்ஷிகள் முள்ள இவற்றினின்றும் தடுக்கவும் விட்டுவேலைகளைச் செய்பவும் முடியாமல் தாப்பமாகான ரோஹிணி யசோதைகளிருவரும் மிகவும் மனநிலைமை பற்றி நுர்தார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஸ்வல்பகாலத்திற் குள்ளாகவே ஒருகால் முழந்தான்களாலும் ஒருகால் பாதங்க ளாலுமாகக் கொஞ்சம் முயுவதும் விரைந்துநெய்த் தொடங்குவார்கள். அனந்தரம் மஹாலுபாஸனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னோடொத்த வயதுடைய இடைப்பிள்ளைகளோடும் பலராமவேறும் கூடி இடைச் சேர்விலுள்ள படந்தையர்களுக்கே மனக்களிப்பை விளைத்துக்கொண்டு விளையாடினான். கோபிகைகள்

மூக்ருஷ்ணனுடைய அழகியதான ¹ பால்யசாபலத்
தைக் கண்டு அவனுடைய தாயான யசோதையிடம்
வந்து அவன் செவிப்பட இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஒருகால் அல்
லாத ஸமயத்தில் கன்றுகளை அவிழ்த்துவிடுகிறான்.
அவற்றிற்குடையவர்கள் வேண்டாமென்று முறையிடு
கையில் அதைக் கேட்டுச் சிரிக்கின்றான். ருசியுள்ள
தயிர் பால்களைத் திருடிச் சாப்பிடுகிறான். (இவனுக்கு
வேண்டுமானால் கொடுக்கமாட்டோமா? இவன் திருட
வேண்டுமா? கொடுத்தாலும் அதை உபேக்ஷித்துத்
திருடியே சாப்பிடப் பார்க்கிறான்.) திருடுவதற்குப் பல
உபாயங்கள் செய்கிறான். தான் சாப்பிடுவதற்கு முன்
னமே குரங்குகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறான்.
அவை த்ருப்தி அடைந்து தான் கொடுப்பதைப் பக்ஷி
யாதிருக்குமாயின் பாணையை உடைத்துவிடுகிறான்.
ஒருகால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவை எவையும் அகப்
படாது போமாயின், எங்கன்மேல் கோபித்துப் படுக்
கையில் படுத்திறங்குங் குழந்தைகளை அழ மூட்டி விட்
டுப் போகின்றான். உபரத்தில் வைத்திருக்குந் தயிர்
வெண்ணெய் முதலியவை கைக்கெட்டாதாயின் மனை
உரல் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து போகட்டு
அவற்றின்மேலேறி எடுப்பதற்கு உரிய உபாயங்களைச்
செய்கின்றான். அப்படி செய்தும் எட்டாத பக்ஷத்தில்
பாத்ரங்களில் வைத்திருக்குந் தயிர் வெண்ணெய்
முதலியவற்றைப் பக்ஷிக்க விரும்பிப்பாத்ரங்களில் கல்
முதலியவற்றை வீசியெறிந்து போற்றல் பண்ணுகிறான்.
இவன் அந்த உபாயங்களெல்லாம் நன்றாகக் கற்றுணர்ந்
தவன். இருட்டறையில் சென்று தீவிய பத்னங்களால்

1. இளம்பருவத்தினால் ஏற்பட்ட சாபலம்.

அலங்காரஞ்செய்யப்பெற்று ஓளியினால் வஸ்துக்களை விளங்கச் செய்வதுமாகிய தன்னுடம்பையே அருகாமையில் கொண்டுபோய் அதின் வெளிச்சத்தினால் அங்குள்ளவைகளைக் கண்டறிகிறான். கோபிகைகள் வீட்டு வேலைகளில் ஊக்கமுற்றிருக்கிற ஸமயம் பார்த்து நுழைந்து இங்ஙனம் பற்பல சேஷ்டைகள் செய்கின்றான். இங்ஙனம்செய்வதைக் கண்டு 'இவன்திருடன்' என்று சொல்வோமாயின், 'நீ திருடி' என்னும்வை முதலிய பலதீரவாதங்களைப் பேசுகிறான். நன்கு மெழுகி அலங்காரஞ் செய்த வீட்டில் மூதரம் பெய்வது முதலியன செய்கின்றான். திருட்டுக்கு வேண்டிய உபாயங்களால் பல கார்யங்கள் செய்திருப்பினும் உன்னருகாமையில் ஒன்றுமறியாத பெரிய ஸஃப்ரதிகனாயிருக்கின்றான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் கோபிகைகள் வந்து இவர்கள் என்ன சொல்லுவார்களோவென்று பயந்தவன்போலக் கண்கள் நடுங்கப்பெற்று நிற்கின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகிய திருமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே பல்வாறு முறையிடப்பெற்ற யசோதை சிறித்த முகத்துடன்கூடி ஏன் இப்படி செய்தாயென்று விரட்டவுங்கூட விருப்பமுருதிருந்தாள். (ஒருகால் கோபிகைகள் தனித்தனியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அவன் செய்த அபராதத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டு யசோதையிடம் வந்து அவன் அவளருகாமையில் இருக்கக் கண்டு தாங்கள் கொண்டு வந்த க்ருஷ்ணனையும் காணாமல் எல்லாரும் வெட்கமுற்றுத் தத்தம் க்ருஹத்திற்குத் திரும்பிப்போனார்கள்.) ஒருகால் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற பலராமன் முதலிய இடைப்பிள்ளைகள் 'க்ருஷ்ணன் மண்தினனான்' என்று தாயான யசோதைக்குச் சொன்னார்கள். அவன் ஹிதத்தை விரும்பி

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு விரட்டிப் பயத்தினால் அலமந்த காட்சியமைந்த கண்களையுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நோக்கி மொழிந்தாள். 'அடக்க மற்ற மதியுடையவனே! ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் ஏன் மண் தின்றனை? உன் நண்பர்களான இப்பிள்ளைகள் சொல்லுகிறார்களே! உன் தமையனாகிய பலராமனும் சொல்லுகிறானே' என்றாள்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைக் கேட்டு:—'அம்மா! நான் மண் தின்னவில்லை. இவர்களெல்லாரும் பொய் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் சொல்லுவது உண்மையாயின், நீ நேரில் என்வாயைக் காண்பாய்' என்றான். இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட யசோதை 'ஆனால் வாயைத்திற' என்றாள். விளையாட்டிற்காக மானிடக்குழுவியாய்த்தோற்று கின்றவனும் அழியாத ஐஸ்வர்யமுடையவனும் ஷாட்ருண்யபூர்ணனும் தன் பக்தர்களுடைய தீமைகளைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யசோதையால் அங்ஙனம் மொழியப்பெற்று வாயைத்திறந்தான். அந்த யசோதை ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் ஆகாயமும் திசைகளும் பர்வதங்கள் தவீபங்கள் ஸமுத்ரங்கள் இவை அடங்கின பூலோகமும் வாயு அக்னி சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்கள் இவற்றோடு கூடின ஜ்யோதிர்மண்டலமும் ஆவரண ஜலமும் ஸூரியன் முதலிய தேஜஸ்ஸும் அந்தரிக்ஷ லோகமும் ஸவர்க்கமும் அதலம் முதலிய விவரலோகங்களும் ஸாதத்தவிகா ஹங்காரத்தின் கார்யமான ஸ்ரோத்ரம் முதலிய பத்து இந்திரியங்களும் மனமும் தன்மாத்ரங்களும் ஸத்த்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களும் ஆகிய ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் கண்டாள். ஆத்மாகள் காலம் ஸ்வபாவம் கர்மம் வாஸனை இவற்றால் சரீரங்கள் பலவாறு பேதித்திருக்கப்பெற்று விசித்ரமா

யிருக்கின்ற இந்த ப்ரபஞ்சத்தையும் கண்டாள். தன் பிள்ளையின் தேஹத்தில் திறந்தவாயில் ஓரேதடவையில் கண்ட யசோதை 'அவ்வளவும் ஸ்வப்னமோ? அல்லது தேவமாயையோ? அல்லது என்னுடைய ப்ரமமோ? அல்லது இந்த என் புதல்வனுடைய ஸ்வாபானிகமான ஓரு சக்தி விசேஷமோ என்று மதிமயங்கினாள். மீளவும் 'புத்தி மனத்தின் வ்யாபாரம் வாக்கு இவற்றால் உள்ளபடி விரைந்து ஊஹிக்க முடியாத இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் எதை ஆதாரமாகவுடையதோ, எதனிடத்தினின்று உண்டாகின்றதோ, எதனால் ஜீவிக்கின்றதோ, எதனிடத்தில் மறைகின்றதோ, அப்படிப்பட்டதும் இன்னது இறியதென்று நிரூபிக்கமுடியாததும் முழுக்ஷுண்களால் அடையத்தகுந்ததுமாகிய ப்ரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை வணங்குகிறேன். 'இந்த நந்தன் என்கணவன். இவன் என்னுடைய பிள்ளை. கோபர்களும் கோபிகைகளும் கோதனங்களும் என்னுடையவை. கோகுலத்திற்கு நாதனாகிய நந்தனுடைய ஸமஸ்த ஸோத்துககளையும் நான் பாதுகாத்து வருகிறேன்' என்கிற இந்தக் கெட்ட புத்தி எனக்கு எவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாயிற்றோ அப்படிப்பட்ட பகவானே எனக்குக் கதி (என்னுடைய அந்த அஹங்கார

என்று கோபிகையான யசோதை உண்மையை அறிகையில், ஸமர்த்தனும் ஸாவேஸ்வரனுமாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் புத்ர ஸ்னேஹத்தை மிகவும் விளைப்பதாகிய தன் மாயையைப் பரப்பினான் (மாயையினால் அவனுடைய விவேகத்தை மறைத்தான்). அப்பொழுதே அந்தக் கோபிகை 'இவன் ப்ரமாத்மா' என்னும் புத்தி மாறப்பெற்றுப் பிள்ளையை மடியில் ஏறவிட்டுக் கொண்டு முன்போலவே ஸ்னேஹம் நிறைந்த மன

முடையவளாயிருந்தாள். வேதங்களின் பூர்வ பாகங்கள் அவற்றின் உத்தரபாகங்களான வேதாந்தங்கள் ஸாங்க்யம் யோகம் பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் இவைகளால் பாடப்பட்ட மஹிமையுடைய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அவள் உள்ளபடி அறிந்தும் மீளவும் அவனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கி அவனைக் கேவலம் புதல்வனாகவே பாவித்திருந்தாள்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:- அந்தனர் தலைவரே! நந்தனாவது மிகுந்த பாக்யமுடைய யசோதையாவது இப்படி பெரும்பயனை விளைக்கும்படியான என்ன பாக்யஞ் செய்தார்கள்? ஸர்வேஸ்வரன் பிள்ளையாகப் பிறந்து யசோதையின் ஸ்தனங்களைப் பான்ஞ் செய்தானல்லவா? இதை விட மற்றொரு பாக்யமுண்டோ? தாய்தந்தையர்களான தேவகி வஸுதேவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கம்பீரமான பால்யசேஷ்டைகளை ஏன் அனுபவிக்கப் பெறவில்லை? உலகங்களின் பாபங்களைப் போக்கவல்லதான அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண லீலையை இப்பொழுதும் பண்டிதர்கள் பாடுகிறார்களல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:- அஷ்ட வஸுக்களில் ஸ்ரேஷ்டனாகிய த்ரோணனென்பவன் ப்ரஹ்மதேவனால் 'பகவான் பூபாரத்தை ஓழிக்கும்பொருட்டுப் பூமியில் அவதரிக்கப் போகிறான். அவனுக்குப் பால் கொடுக்கும்பொருட்டு நிஷிகர் பசுக்களாய்ப் பிறக்கப்போகிறார்கள். நீ அந்தப் பசுக்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு இடையர்களில் ஓருவனாகப் பிறக்கவேண்டும்' என்று மொழியப்பெற்றுத் தன் பார்வையான தாரையென்பவளுடன் அந்த ப்ரஹ்மதேவனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்ற முயன்று அவனைக் குறித்து 'நாங்கள் பூமியில் பிறந்த பின்பு எங்களுக்கு மஹாதேவனும் ஸர்வேஸ்வரனும்மாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி உண்டாகும்படி அனுகூலஞ் செய்ய வேண்டும். வேறு உபா

யங்களால் கடக்க முடியாததும் ஸம்ஸாரத்தை விளைப் பதுமாகிய பாபத்தை அந்தப் பக்தியினால் கடக்கக்கூடு மல்லவா?' என்றான். மஹானுபாவனாகிய அந்த த்ரோ ணன் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று ப்ரஹ்மதேவனால் மோழியப்பெற்று இவ்வுலகத்தில் கோகுலத்தில் நந்த னென்னும் பெயர்பூண்டு பிறந்தான். அந்தத் தாரை யென்கிற அவனுடைய பார்வையையோதையாகப் பிறந் தான். பாரதனே! ஆகையால் இடையர்கள் இடைச்சி கள் இவர்களுக்குள் தம்பதிகளான யசோதா நந்தர்க ளுக்குப் பிள்ளையாகத் தோன்றின பகவானிடத்தில் மிகவும் பக்தி உண்டாயிருந்தது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ப்ரஹ்மாவின் கட்டளையை உண்மை செய்யும்பொருட் டிப் பலராமனுடன் கோகுலத்தில் வாஸஞ் செய்து கொண்டு தன் னுடைய லீலையினால் அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக் கொண்டிருந்தான். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உரலில் கட்டுண்ட } —●—●—●—
வ்ருத்தாந்தம்.

புதுசுகர் சொல்லுகிறார் :—புருகால் வீட்டு வேலைக் காரிகள் அனைவரும் வேறு கார்யங்களால் தூண்டப் பட்டிருக்கையில் நந்தன் மனைவியான யசோதை தானே தயிர் கடையத் தொடங்கினார். அவள் கவிக ளால் சிபந்தனஞ் செய்யப்பட்ட அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண னுடைய பால்ய சரித்ரங்களை யெல்லாம் நினைத்துத் தயிர்கடையும் பொழுது பாடிக்கொண்டிருந்தான். அழகிய புருவங்களையுடைய அந்த யசோதை பெரிய கடித்தடத்தில் வெண்பட்டு வஸத்ரந் தரித்து அதன் மேல் அரைநாண்மலை அணிந்து பிள்ளையிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகவும் உடம்பு அசையவும் கயிற்றை ச்ரமப்பட்டு இழுக்கின்ற கைகளில் வளைகள் ழலிக்கவும் காதுகளில் குண்டலங்

கள் குலுங்கவும் முகம் வேர்க்கவும் தலைச் சொருக்கி
 னின்று மாலதிப் புஷ்பங்கள் சொரியவும் பெற்று
 ஸ்ரீ க்ருஷ்ண லீலைகளைப் பாடிக்கொண்டே தயிர்
 கடைந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸ்தன்ய
 பானஞ் செய்ய விரும்பித் தயிர் கடைகின்ற அந்த
 யசோதையிடம் வந்து அவர்களுக்கு ப்ரீதியை விளைத்
 துக்கொண்டு மத்தைப் பிடித்துத் தயிர் கடையவொட்
 டாமல் தகைந்தான். அவளும் அவனை மடியில் ஏறவிட்
 டிப் புன்னகையோடுகூடின அவன் முகத்தைப் பார்த்
 துக்கொண்டே ஸ்னேஹத்தினால் பெருகுகின்ற ஸ்தன்
 யத்தைக் கொடுத்தான். அப்பொழுதுகாயவைத்த பால்
 பொங்கி வழியக்கண்டு த்ருப்தி உண்டாகப் பெருமல்
 இன்னம் பருகவேண்டுமென்று விரும்புகிற அந்த
 ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைவிட்டு விரைவுடன் எழுந்து சென்றான்.
 அவன் அதனால் கோபித்துச் சிவந்த உதட்டைப் பற்க
 ளால் கடித்துப் பொய்யாகவே கண்ணீர் பெருக்கிக்
 கற்குழவியால் தயிர் கடையும் பாண்டத்தை உடைத்து
 உள்ளே சென்று வெண்ணையை எடுத்து ஏகாந்தமாகப்
 பகிழ்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது யசோதை
 பால் நன்றாகக் காய்ந்திருக்கக் கண்டு அதை இறக்கி
 மீண்டுவந்து 1 ததிபாண்டம் உடைந்திருக்கக் கண்டு
 அது தன் பிள்ளை செய்த கார்யமென்று உணர்ந்து
 சிரித்தான். அப்புதல்வனையும் அங்குக் காணவில்லை.
 அப்பால் யசோதை, உரலடியின்மேல் உட்கார்ந்து
 வெண்ணையை குரங்குக்குவேண்டியவளவுகொடுத்துக்
 கொண்டிருப்பவனும் திருட்டுத்தனம் தோன்றுமாறு
 அலமந்த கண்களையுடையவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்
 ணனைக் கண்டு தெரியாமல் மெல்லமெல்லப் பின்னே
 சென்றான். கையில் தடியை எடுத்துக்கொண்டு வந்

1. ததிபாண்டம்—தயிர்ப்பாணை.

திருக்கின்ற அந்த யசோதையைக் கண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் விரைவுடன் உரலினின்றும் எழுந்து பயந்தவன் போல அப்புறம் ஓடினான். அப்பொழுது அந்த யசோதை தவத்தினால் தூண்டப்பட்ட யோகிகளின் மனமுகூட எவனை அணுகமுடியாமல் மயங்குகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளெட்டார்த்தோடினான். அழகிய இடையுடையவனும் நிதம்பங்களின் பாரத்தினால் நடை தடைப்படப் பெற்றவனுமாகிய தாயான யசோதை பிள்ளெட்டார்த்து வேகத்தினால் அவிழ்ந்த தலைச்சொருக்கினின்று வழியெல்லாம் புஷ்பங்கள் இறையப் பெற்றுச் சென்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அபராதஞ் செய்தவனும் மை கலைத்து நிரம்பின கண்களைக் கையினால் பிசைத்துக்கொண்டிருப்பவனும் பயத்தினால் தழுதழுத்த கண்களுடையவனும் 'இவள் என்ன செய்வாளோ?' என்று தன்னை உற்றுப் பார்க்கின்றவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு பயமுறுத்தி அடிக்கத் தொடங்கினான். பிள்ளையிடத்தில் ப்ரீதியுடைய அந்த யசோதை பிள்ளை பயர்திருப்பதை அறிந்து தடியை அப்புறம் போகட்டு அவன் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் அவனைக் கயிற்றால் கட்ட விரும்பினான். அவனுக்கு உள்ளும் புறமும் முன்னும் பின்னும் கிடையாது. அவன் ஜகத்தினுடைய முன்னும் பின்னும் உள்ளும் புறமும் சிறைந்திருப்பவன். ஜகத்திற்குக் காரணனாகையாலும், அதில் அந்த ராத்மாவாய் அமைந்திருப்பவனாகையாலும், ஜகத் தெல்லாம் அவனே. அத்தகையனும் மானிட உருவம் பூண்டவனுமாகிய அப்பரம புருஷனை அந்தக் கோபிகை தன் பிள்ளையாக நினைத்து ப்ராக்ருதனை மற்றொரு குழுவியைப்போலக் கயிற்றால் உரலில் கட்டினான். யசோதை, அபராதஞ்செய்தானென்று அக்குழுவியைக்

கட்டும் பொருட்டுக் கொணர்ந்த கயிறுபோராமல்
 இரண்டங்குலம் குறைந்தது. ஆகையால் அவள் மற்
 றொரு கயிற்றைக் கொணர்ந்து அத்துடன் புணைத்
 தாள். அதுவும் போராமல் குறைந்தது. மீளவும் அத்
 தோடு மற்றொரு கயிற்றைப் புணைத்தாள். அதுவும்
 போரவில்லை. இங்ஙனம் அவள் எத்தனை கயிறுகள்
 கொண்டு வந்து புணைக்கினும் அது போராமல் இரண்
 டங்குலங் குறைவாகவே யிருந்தது. அவள் இவ்வாறு
 தன் வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் கொண்டுவந்து
 புணைத்துக்கொண்டிருந்தாளன்றி அதினின்று மீள
 வில்லை. கோபிகைகள் அதைக் கண்டு வியப்புற்றிருக்
 கையில் அந்த யசோதை தானும் புன்னகை செய்து
 வியப்புற்றிருந்தாள். அப்பொழுது உடம்பெல்லாம்புழுங்
 கித் தலைச்சொருக்கு அவிழ்ந்து பூமாலையும் கலைந்து
 வருந்துகின்ற தன் மாதாவின் ஸ்ரமத்தைக் கண்டு
 அவளிடத்தில் மனம் இரங்கித் தன்னைக் கட்டும்படி
 அனுகூலஞயிருந்தான். ப்ராஹ்மதேவன் முதலிய லோக
 பாலர்களோடு கூடின இந்த ஜலத்தெல்லாம்
 எவனுடைய அதிசயத்தில் இருக்கின்றதோ, அப்படிப்
 பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனென்பதைப்பற்றிச்
 சொல்லவேண்டுமோ? மன்னவனே! ஆயினும் அந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணருபியான பரமபுருஷன் இங்ஙனம் யசோ
 தைக்குக் கட்டும்படி அனுகூலஞ்சித் தான் பக்த
 பராதினென்பதை வெளியிட்டான். மோக்ஷங்கொடுப்
 பவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தினின்று கோபிகை
 பெற்ற இந்த அனுக்ரஹத்தை ப்ராஹ்மதேவனாவது
 ருத்ராாவது சரீரத்திலேயே வலிக்கின்ற ஸ்ரீமஹா
 லக்ஷ்மியாவது பெறவில்லை. கோபிகையின் பதல்வனாகிய
 இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத்
 தாண்டுவதற்குத் தன்னையே ஓடமாகப் பற்றினவர்
 களும் தன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவர்களுமான

ஞானிகளுக்கு எளிதில் அறியக்கூடியவனாயிருப்பது போல மற்ற ப்ராணிகளுக்கு எளிதில் அறியக்கூடியவனல்லன். தாயான யசோதை இங்ஙனம் உரலில் கட்டிவிட்டு வீட்டுவேலைகளில் மனஆக்கமுற்றிருக்கையில் ஸமர்த்தனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் குபேரனுடைய பிள்ளைகளும் நலகூபரன் மணிக்ரீவன் என்று பெயர்கள் பெற்றவர்களும் முன்பு செல்வக்கொழுப்பினால் நேர்ந்த நாரதமுனிவருடைய சாபத்தினால் வருஷ ஜன்மம் பெற்று யமனார்ஜுனவ்ருஷங்களாயிருப்பவர்களுமான இரண்டு யக்ஷர்களைக் கண்டான். ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 யக்ஷர்களின் சாபத்தை நிரூபித்தலும்,
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யமனார்ஜுனங்களை
 முரித்தலும், யக்ஷர்கள ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத்
 துதித்து விடைபெற்றுப் போதலும்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவரே! குபேரன் பிள்ளைகளான யக்ஷர்களுடைய சாபத்தின் காரணத்தைச் சொல்லுவீராக. தேவர்ஷியாகிய நாரதருக்குக் கோபம் வரும்படி அவர்கள் செய்த நிகழ்ச்சிகடமான கார்யம் யாது?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—குபேரனுடைய பிள்ளைகளான இரண்டு யக்ஷர்கள் ருத்ரனுக்குப் பரிசாரகர்களாயிருந்தும் செல்வப்பெருக்கினால் மிகவும் கொழுத்து யௌவனமதத்தினால் மதிமயங்கிக் கங்கையில் அழகிய தான கைலாஸபர்வதத்தின் உபவனத்தில் வாருணியென்ற மத்யத்தைப் பானஞ் செய்து அதனுலண்டான மதத்தினால் கண்கள் சுழலப் பெற்றுத் தங்களைத் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டு வருகிற மடந்தையர்களுடன் புஷ்பித்திருக்கின்ற அவ்வனத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பிறகு தாமரைக்காடுகள்

வரிசை வரிசையாய் அடர்ந்திருக்கின்ற கங்காநதியின் இடையில் இழிந்து ஆண்யானைகள் பெண்யானைகளுடன் விளையாடுவதுபோல, யௌவனப் பருவமுடைய மடந்தையர்களுடன் கலந்து விளையாடினார்கள். தேவருஷியாகிய நாரதர் தெய்வாதீனமாய் அவ்விடம் வந்து ஜலக்ரீடை செய்கின்ற அந்த யக்ஷர்களைக் கண்டு அவர்கள் உடம்பு தெரியாமல் மதித்திருப்பதை அறிந்தார். யக்ஷமடந்தையர்கள் அம்முனிவர் வந்திருப்பதைக் கண்டு வெட்கமுற்றுச் சபிக்கப்போகிறாரேயென்று பயந்து விரைவுடன் ஆடைகளை எடுத்து உடுத்துக் கொண்டார்கள். யக்ஷர்களோவென்றால் ஆடையை உடுத்துக்கொள்ளாமல் திகம்பரர்களாகவே இருந்தார்கள். குபேரனுடைய பிள்ளைகளான அந்த யக்ஷர்கள் செல்வப்பெருக்கினால் மதித்துக் கண்தெரியாதவர்களாகி மத்ய பானஞ் செய்து மதிமயங்கி யிருப்பதைக் கண்டு அவர்களை அனுக்ரஹிக்க விரும்பிச் சாபங்கொடுக்க முயன்று இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—மனத்திற்கினியவைகளான சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவிக்கும் புருஷனுக்குச் செல்வப்பெருக்கினால் விளையும் மதத்தைப் போல நற்குலத்தில் பிறவி முதலியவற்றால் விளைகிற மற்ற மதங்கள் புத்திப் ப்ரம்சத்தை விளைக்க வல்லவையாக மாட்டா; ரஜோகுணத்தின் கார்யமான காமக்ரோதாதிகளையும் வளர்க்கமாட்டா. செல்வப்பெருக்கினால் விளையும் மதமே புத்திப் ப்ரம்சத்தையும் விளைத்துக் காமக்ரோதங்களையும் வளர்க்கும். செல்வக்கொழுப்பு நேருமாயின், ஸ்த்ரீஸங்கம் சூதாட்டம் மத்யபானம் ஆகிய இவை உண்டாகின்றன. மற்றும், செல்வக்கொழுப்பினால் மதிமயங்கினவர்கள் நஸ்வரமான இந்தத் தேஹத்தைக் கிழத்தனம் மரணம் முதலிய விகாரங்க

ளற்றதாகவும் ஸார்வதமாகவும் பாவித்து இந்திரியங்
களை அடக்காமல் மன இரக்கமின்றிப் பசுக்களை வதிக்
கிறார்கள். இச்சரீரம் 'நரதேவன், பூதேவன், ஸ்வர்க்க
தேவன்' என்னும் இவை முதலிய பல பெயர்களைப்
பெறினும் கடைசியில் 'புழு, விஷ்டை, பஸ்மம்' என்னும்
இவை முதலிய பெயர்களைப் பெறுகின்றது. (சரீரத்
தைக் கொளுத்துவார்களாயின் பஸ்மமென்றும், நாய்
முதலிய ஜந்துக்கள் பசுஷிக்குமாயின் விஷ்டையென்
றும், அவையும் பசுஷிக்காது போமாயின் புழுவுென்றும்
பெயர்களைப் பெறுகின்றது). இத்தகையதான அந்தச்
சரீரத்தின் ஸுகத்திற்காக நரகத்தை வினைக்கும்
படியான ப்ராணி த்ரோஹத்தைச் செய்பவன் எதை
அறிவான்? அவனுக்கு நன்மை தீமைகளில் எதுவும்
தெரியாது. 'தேஹம் கடைசியில் எப்படியாயினும்
ஜீவதசையில் நமக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறதாகையால்
நாம் அதன்ஸுகத்திற்காக யதன்ஞ்செய்யவேண்டியது
அவஸ்யமே' என்றால், ஆராய்ந்துபார்க்கில் ஜீவதசையி
லும் தேஹம் நமக்கு ஸ்வாதீனமென்று சொல்லமுடி
யாது. ப்ராணன் போனபின்பு தேஹம் அக்னிக்கும்
நாய் முதலிய ஜந்துக்களுக்கும் அதீனமாகவதுபோல
ஜீவதசையில் தேஹம் அன்னத்தின் பரிணாமமாகையால்
அன்னங் கொடுக்கிறவனுடையதென்று ஏன் சொல்லமுடி
யாது? ரேதஸ்ஸினால் உண்டாகிறதாகையால் கர்ப்ப
பாதானஞ் செய்தவனுடையதென்று ஏன் சொல்லமுடி
யாது? தாய் பத்துமாதங்கள் கர்ப்பத்தில் சுமந்து பிறக்
கிறாளாகையால் அவளுடையதென்று ஏன் சொல்லமுடி
யாது? பெண்ணை விவாஹம் செய்து கொடுக்கும்போது
இவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையை எனக்குக் கொடுக்க
)மென்று ஏற்பாடுசெய்துகொண்டுகொடுப்பதும்

உண்டல்லவா? அவ்வண்ணம் தாயைப்பெற்ற பாட்டன்
 ஸ்வீகாரஞ் செய்துகொள்வானாயின், அவனுடைய
 தென்று ஏன் சொல்லமுடியாது? ஒருவன் விலைக்கு
 வாங்குவானாயின், அவனுடையதென்று ஏன் சொல்ல
 முடியாது? ஒருவன் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்
 கொண்டு போவானாயின், அவனுடையதென்று ஏன்
 சொல்லமுடியாது? ஆகையால் தேஹம் ஜீவதசையிலும்
 நம்முடையதென்பதற்கு இடமில்லை. இங்ஙனம் பலர்க்
 குப் பொதுவாயிருப்பதும் ப்ரக்ருதியினின்று தோன்றி
 அதிலேயே மறைவதுமாகிய இந்தத் தேஹத்தையே
 ஆத்மாவென்று நினைத்து மூடர்களைத் தவிர மதி
 யுடைய மற்ற எவன்தான் அதன் ஸுகத்திற்காக
 ஐந்துக்களை ஹிம்ஸிப்பான்? செல்வக்கொழுப்பினால்
 வெளிக்கண்ணும் உட்கண்ணும் கெட்டுத் தடுமாறுகிற
 புருஷனுக்கு ஏழ்மையென்பது மேலான அஞ்சனமாம்.
 தரித்ரனொருவனே பிறரையும் தன்னைப்போல் பார்ப்
 பான். பாதத்தில் முள் தைக்கப்பெற்றவன் வருந்திப்
 பிறனுக்கு அவ்வருத்தம் விளைவதை விரும்புகிறதில்லை.
 ஏனென்றால், அவன் 'நம் பாதத்தில் முள் பொற்றின
 தால் நாம் வருந்துகின்றோம்; இந்த முள் பிறனுடைய
 பாதத்தில் பொற்றுமாயின் அவனும் நம்மைப்போல்
 வருந்துவான். ஆகையால் இந்த முள் பிறனுடைய
 பாதத்தில் பொற்றவேண்டாம்' என்று நினைக்கிறான்.
 அவன் தனக்கு நேர்ந்த கார்யகாரணங்களைக் கண்டு
 பிறனுக்கும் அப்படியே நேருமென்று ஊஹிக்கிறான்.
 காலில் முள் பொற்றாதவன் அங்ஙனம் நினைக்கமாட்
 டான். தரித்ரன் அஹங்காரமற்று வித்யாமதம் தன
 மதம் அபிஜனமதம் என்கிற மூன்று மதங்களுமின்றி
 உரிய ஆஹாரம் நேரப்பெருமையால் சரீரம் உலர்ந்து
 வருந்துகிறான். அதுவே அவனுக்குப் பெரிய தவமா
 கின்றது. என்றும் பசியினால் சரீரம் உலர்ந்து அன்

னத்தை அபேக்ஷிக்கிற தரித்ரனுடைய இந்த்ரியங்கள் உலர்ந்துபோகின்றன. அவனுக்குப் பரஹிம்ஸை தானே நிவர்த்திக்கின்றது. (பிறனை ஹிம்ஸிக்கவேண்டுமென்னும் புத்தி அவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை.) இப்படிப்பட்ட தரித்ரனுக்குத்தான் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையுடைய ஸாதுக்களின் ஸமாகமம் உண்டாகின்றது. அந்த ஸாதுக்களின் ஸஹவாஸத்தினால் சப்தாதி விஷயங்களிலுள்ள விருப்பத்தைப் போக்கிக்கொள்கின்றான். பிறகு சீக்ரத்தில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் நீங்கிப் பரிசுத்தனாகின்றான். போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கவல்ல பரமபுருஷனுடைய பாதாரவிர்தங்களுையே மேலான புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பவர்களும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தங்களோடொத்தவைகளாகப் பார்க்கின்றவர்களுமான ஸாதுக்கள் அஹங்காரத்திற்கிடமான தனத்தை உபேக்ஷிப்பார்களேயன்றி அதை விரும்பமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அதனால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லை. அந்தப் பணம் அனர்த்தங்களுக்கிடமான மனத்தை விளைக்குமாகையால் சிந்திக்கத்தக்கதேயன்றிப் புகழ்த்தகுந்ததன்று. ஆகையால் அது பெரும்பாலும் அஸத்துக்களிடத்தில் சேருமேயன்றி ஸத்துக்களிடத்தில் சேராது. பணத்தை விரும்பாத ஸாதுக்களுக்குப் பணக்கொழுப்பினால் அஹங்காரமுற்றவர்களும் பெரியோர்களோடு ஸஹவாஸம்ற்றவர்களுமாகிய அஸத்துக்களால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் ஸாதுக்களால் உபேக்ஷிக்கத்தகுந்தவர்களே. ஆகையால் செல்வப்பெருக்கினால் கொழுத்து விவேகம்ற்றவர்களும் இந்த்ரியங்களை அடக்காத மூடர்களும் ஸ்தீலோலர்களும் வாருணியென்ற மத்யத்தைப் பருகி

மதித்திருப்பவர்களுமாகிய இந்த யக்ஷர்களுக்கு அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாயிருக்கிற கொழுப்பைப் போக்குகிறேன். இவர்கள் லோகபாலனான குபேரனுடைய பிள்ளைகளாயிருந்தும் அஜ்ஞானம் குடி கொண்டு தங்கள் அரையில் ஆடையற்றிருப்பதையும் அறியாதிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவர்கள் ஸ்தாவரஜன்மத்தையே பெறுதற்குரியவர்கள். இப்படியாகில்தான் இவர்கள் மீளவும் இவ்வாறு அவிவேகம் செய்யமாட்டார்கள். அந்த ஸ்தாவரஜன்மத்திலும் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இவர்களுக்குப் பூர்வஜன்மஸ்மரணம் மாறுதிருக்கும். மற்றும், இவர்கள் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தேவமானத்தினால் நூலுவர்ஷங்கள் சென்றபின்பு வஸுதேவகுமாரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய ஸாந்தியம் பெற்று ஸ்தாவரஜன்மம் நீங்கி ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களின் தன்மையை அடைந்து அந்த வஸுதேவனிடத்தில் பக்தியுடையவர்களாயிருக்கப்போகிறார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தேவர்ஷியாகிய நாரதர் இங்ஙனம் மொழிந்து நாராயணஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். நலகூபர மணிக்ரீவர்கள் யமளார்ஜுன வருக்ஷங்களாகப் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவத்பக்தர்களில் முத்யராகிய நாரதமஹர்ஷியினுடைய அவ்வசனத்தை உண்மை செய்யும்பொருட்டு மெல்லமெல்ல உரலை இழுத்துக்கொண்டு யமளார்ஜுன வருக்ஷங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்தான். 'தேவர்ஷியாகிய நாரதர் எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமானவர். ஆகையால் அவர்குபேரனுடைய குமாரர்களைக் குறித்து என்னமொழிந்தாரோ; அதை அப்படியே நிறைவேற்றுகிறேன்' என்னுங் கருத்துடன் யமளார்ஜுனவருக்ஷங்களின் இடையில் சென்றான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்கு நுழைந்த

வுடனே அவன் இழுத்துக்கொண்டு போகிற உரல் குருக்கே விழுந்தது. மாயக்குழவியாகிய அந்தத் தாமோதரன் தன்னைத் துடர்ந்துவருகின்ற உரல் நடுவே குறுக்கிட்டுத் தடைபட்டு நிற்பதைக் கண்டு அதை வலிவுடன் இழுக்கையில், யமளார்ஜுனங்கள் அவ்வேகத்தினால் அடியோடு வேர்களெல்லாம் முறிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் அடித்திப்பை தவிராகள் கிளைகள் இவையெல்லாம் மிகவும் நடுங்கப் பெற்றுப் பெருங்கடுமையான சப்தஞ் செய்துகொண்டு விழுந்தன. அப்பொழுது அந்த வ்ருக்ஷங்களினின்று அக்னியைப்போலப் பெரிய ஒளிப்பெருக்கினால் திசை களையெல்லாம் விளங்கச்செய்துகொண்டு இரண்டு ஸித்தர்கள் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அருகாமையில் வந்து ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் நாதனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தலையால் வணங்கி அஞ்சலி செய்துகொண்டு ரஜோருணம் கழிந்து பரமஸாத்விக்களாகி இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

ஸித்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :— ஓ க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! மிகுந்த ப்ரபாவமுடையவனே! நீ ஸாதாரண இடைப்பிள்ளையல்ல. ஆதிகாரணனாகிய பரமபுருஷன் நீயே. கார்யதசையில் நாமரூபங்களுக்கு இடமாகி ஸ்தூலமாயிருப்பதும் காரணதசையில் நாமரூபங்களுக்கு இடமாகாமல் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதுமாகிய இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்ற ப்ரப்ரஹ்மமாகிய உன்னுடைய சரீரமென்று வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. நீ யொருவனே ஸமஸ்த பூதங்களுடைய தேஹம் ப்ராணன்மனம் இந்த்ரியம் இவற்றிற்கு நியாமகன். ப்ரபஞ்சத்தைத் தூண்டுகிற காலமும் நீயே. ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! நீ சேதனசேதனங்களுக்கு நேருகிற எவ்வகை விகாரங்களும் தீண்டப்பெறுதவன். ஸ்ரீ மஹா

விஷ்ணுவென்று கூறப்படுகிற பரமபுருஷன் நீயே. நீயே மஹத்தத்த்வம். அந்த மஹத்தத்த்வத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதும் ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்க ளென்கிற மூன்று குணங்களை வடிவாகவுடைய துமாகிய ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியும் நீயே. தேஹாதிகளை அதிஷ்டானஞ் செய்பவனும் ஸமஸ்த சரீரங்களிலும் உள்ள மனம் முதலிய இந்த்ரியங்களை யெல்லாம் ஸாக்ஷாத் கரிப்பவனுமாகிய ஜீவனும் நீயே. இந்த்ரியங்களால் அறியப்படுகிற சப்தாதி விஷயங்கள் அவ்விந்த்ரியங்களை அறிய வல்லமையற்றிருப்பதுபோல, ப்ராக்ருத குணங்களின் பரிணாமங்களும் உன்னால் அறியப்படுகிற வைகளுமான இந்த்ரியங்கள் உன்னை அறியவல்லவையல்ல. இவ்வுலகத்தில் குணகார்யங்களான இந்த்ரியங்களால் சூழப்பட்ட எந்த ஜீவன்தான் அக்குணங்களுக்குக் காரணனும் ப்ரகாசகனுமாகையால் அவற்றிற்கு முன்னமே ஸித்தனாயிருக்கின்ற உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லவனாவான்? யோகாப்யாஸத்தினால் தெளிந்த மனமுடையவர்களே உன்னை அறிவார்கள். அத்தகையனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் ஸாதுக்களைக் காக்கும்பொருட்டு வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாய் வந்தவதரித்தவனும் எல்லாவற்றையும் படைப்பவனும் ¹ தனக்குமாத்ரமே விளங்குகின்ற குணங்களால் மறைக்கப்பட்ட மஹிமையுடையவனும் இயற்கையில் அளவற்ற குணங்களுடையவனும் ஸ்வரூபத்திலும் அளவற்றவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். கர்மத்தினால் விளையும்

1. ஸத்த்வரஜஸ்தமோ குணங்களின் கார்யமான தேஹஸம்பந்தம் சேதனனுக்குப் பகவானுடைய மஹிமையை மறைக்கின்றதென்று கருத்து. அக்குணங்களின் உண்மை பகவானுக்கே தோற்றுமன்றி மற்றவர்க்குத் தோற்றாதாகையால் தனக்குமாத்ரமே விளங்குகின்ற என்றது.

சரீர ஸம்பந்தமற்ற நீ மனுஷ்யர் முதலிய ப்ராக்ருதர்க ளுக்குள் அவர்களைப்போலவே அவதரிப்பினும் உன்னவதாரங்கள் எல்லாம் இணையெதிரில்லாதவைகளும் கர்மவஸ்யர்களான ப்ராணிகளிடத்தில் நேரக் கூடாதவைகளும் அந்தந்த அவதாரங்களுக்கு அஸாதாரணங்களொருமான வீரச்செயல்களால் கர்மவஸ்யரான ப்ராணிகளைக்காட்டிலும் விலக்ஷணங்களென்று அறியப்படுகின்றன. ப்ராணிகளின் விருப்பங்களையெல்லாங்கொடுக்க வல்லவனாகிய நீ பலராமனுடன் உன்ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞானத்தினால் இஹபரலோக ஸுகங்களையும் மோக்ஷஸுகத்தையும் விளைக்கும்பொருட்டு இப்பொழுது அவதரித்தமை யுக்தமே. சிறந்த கல்யாண குணங்களுடையவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். மஹாமங்களஸ்பாவமுடையவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்திற்கெல்லாம் மங்களத்தை விளைப்பவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். மிகவும் அமங்களமான வருக்ஷ ஜன்மத்தினின்று எங்களை விடுவித்தனையாகையால் நீ விஸ்வமங்களனென்பது எங்களிடத்திலேயே வெளியாயிற்றல்லவா? ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரனும் ஜகத்தில் எங்கும் நிறைந்தவனும் அந்த ஜகத்தின் குணங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் திகழ்கின்றவனுமாயிருக்கையால் வாஸுதேவனென்று பெயர் பெற்றவனும் தாஹம் சோகம் மோஹம் முதலிய ஊர்மிகளற்றவனும் யாதவர்களுக்கு ப்ரபுவமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். எல்லையற்ற மஹாநந்தமுடையவனே! எங்களை உன்னடியார்களுக்கு அடியராயிருக்கும்படி அனுகர ஹித்து அனுமதி கொடுப்பாயாக. உன்பக்தராகிய நாரதமஹர்ஷியின் அனுகரஹத்தினால்தான் ஷாட் குண்யபூர்ணனும் புருஷார்த்த நிதியுமாகிய உன்னுடைய தர்சனம் எங்களுக்கு உண்டாயிற்று. இங்ஙனம்

மஹாபலன்களை விளைப்பதாயைநால் உன் தாஸர்களுக்குத் தாஸராயிருக்குத் தன்மையை நாங்கள் வேண்டுகிறோம். அவ்வாறு அருள்புரிவாயாக. ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரனே! எங்களுடைய நாக்கு உன் குணங்களைச் சொல்லுவதிலும் காதுகள் உன் கதையைக் கேட்பதிலும், கைகள் உன் பூஜாருபமான கர்மங்களிலும், மனம் உன்பாதாரவிந்தங்களை த்யானிப்பதிலும், எங்கள் தலை உன்னை வணங்குவதிலும் உன் னடியார்களை வணங்குவதிலும், கண்கள் உன் சரீரங்களான பெரிபோர்களைக் காண்பதிலும் உன் திருவுருவங்களைக் காண்பதிலும் ஊக்கமுற்றிருக்கும்படி அருள்புரிவாயாக.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—கோகுலத்திற்கு நாதனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இங்ஙனம் அந்த யக்ஷர்களால் துதிக்கப்பெற்றுக் கயிற்றால் உரவில் கட்டுண்டிருந்தபடியே சிரித்துக்கொண்டு யக்ஷர்களைக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:— மன இரக்கமுடைய நாரதமுனிவர் செல்வக்கொழுப்பினால் கண்தெரியாதிருந்த உங்களுக்குச் சில வைராக்ய வசனங்களைச் சொல்லிச் செல்வத்தினின்று நமுவச் செய்து உங்களை அனுக்ரஹித்த விஷயம் எனக்கு முன்னமே தெரியும். கண்களுக்கு இருட்டினால் உண்டாகுந்தடை ஸஞ்ஜனைக் காணும்வரையிலுமே தொடர்வதுபோல, இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள புருஷனுக்கு ஸம்ஸாரபந்தம் என்னிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவர்களும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தங்களோடு ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையர்களுமான பெரியோர்களின் தர்சனம் நேரும் வரையிலுமே தொடர்ந்துவருமன்றி அதற்கு மேல் தொடராது. ஓ நளகூபர மணிக்ரீவர்களே! நீங்கள் என்னையே மேலான கதியாகப் பாவித்துக்

கொண்டு உங்களிருப்பிடம் செல்வீர்களாக. உங்களுக்கு என்னிடத்தில் நல்ல ப்ரீதிவிசேஷம் உண்டாயிற்று. இதுவே அனைவராலும் ஆசைப்படத் தகுந்தது. இது ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்கும்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் மொழியப்பெற்ற அந்த யக்ஷர்கள் உரலில் கட்டுண்டிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அடிக்கடி ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டு வடதிசையைக் குறித்துச் சென்றார்கள். பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●◆ { நந்தாதிகள் ப்ரஹத்வனத்தை விட்டு
ப்ருந்தாவனத்திற்குப் போதலும்,
பகாஸுர வத்ஸாஸுரர்களின் வதமும். } ◆●●—

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:— குருஸ்ரேஷ்டனே! நந்தன்முதலிய கோபர்கள் முரிந்து விழுந்த அர்ஜுன வருக்ஷங்களின் சப்தத்தைக் கேட்டு இடிவிழுகிறதோ என்று சங்கித்துப் பயந்து அவ்விடம் வந்தார்கள். அங்குப் பூமியில் விழுந்திருக்கின்ற யமனார்ஜுன வருக்ஷங்களைக் கண்டு உரலில் கயிற்றால் கட்டுண்டு அதை இழுத்துக்கொண்டு போகின்ற அப்பால்களே அந்த வருக்ஷங்கள் விழுந்ததற்குக் காரணமென்று அறியாமல் 'இந்த வருக்ஷங்களை முரித்து விழுத்தள்ளினது யாருடைய கார்யம்? இது எந்தக்காரணத்தினால் நேர்ந்தது? ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்? நமக்கு மேன்மேலென உத்பாதங்கள் உண்டாகின்றனவே' என்று பயந்து ப்ரமித்தாகள். இங்ஙனம் ப்ரமிக்கின்ற அந்த இடையர்களைக் குறித்து அங்கிருந்த இடைப்பிள்ளைகள் 'இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த வருக்ஷங்களின் இடையில் உரலை இழுத்துக்கொண்டு போகையில் உரல் குறுக்கே விழுந்து தடுக்க அதை வலிவுடன் இழுத்தான். அதனால் வருக்ஷங்கள் முரிந்துவிழுந்தன.

இதுமாத்ரமேயல்லாமல் இந்த வருஷங்களினின்று இரண்டு திவ்யபுருஷர்களும் கிளம்பக்கண்டோம்' என்று மொழிந்தார்கள். அவர்கள் 'இது எங்ஙனம் சேரும்? சேராது' என்று அப்பிள்ளைகளின் வார்த்தையை நம்பவில்லை. சிலர் 'இக்குழந்தையே ஒருகால் வருஷங்களை முரித்திருக்கக்கூடும்' என்று ஸந்தேஹ முற்றார்கள். நந்தன் கயிற்றால் கட்டுண்டு உரலை இழுத்துக்கொண்டு போகின்ற தன்புதல்வனைக் கண்டு சிரித்த முகத்துடன் அவனைக் கட்டினின்று விடுவித்து 'அட! க்ருஷ்ண! பழம் வாங்கிக்கொள்வாய்' என்று மொழிந்தான். அந்த அச்சதனும் தான் ஸவர்க்கம் மோகும் முதலிய ஸமஸ்த பலன்களையும் கொடுக்கவல்லவ னாயினும் கேவலம் ப்ராக்ருதபாலகன்போலப் பழத்தை விரும்பித் தாயிடம் சென்று கேட்டுக் கையில் நெல்லை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். பழம் விற்கிறவரும் கொண்டுவந்த நெல்லெல்லாம் வழியில் கீழே சிந்திப் போய்க் கடையில் வெறுங்கையனாய் வந்து சீர்கிற அவ்வச்சதனுடைய இரண்டு கைகளையும் பழங்களால் ¹ நிறைத்தாள். உடனே அந்தப்பழம் விற்கிறவனுடைய பழக்கூடை முழுவதும் ரத்னங்களால் நிறைந்தது.

1. 'பழம் வாங்கவேண்டுமென்று கொண்டுவந்த நெல்லெல்லாம் அறியாதவனாகையால் செவ்வையாய்க் கொண்டுவரத் தெரியாமல் நடுவழியில் சிந்திவிட்டு வந்தான்' என்பதை அறிந்து பழம் விற்கிறவன் மன இரக்கத்துடன் குழந்தையின் முகத்தைக் கண்டு மனம் உருகி அவனுடைய இரப்பையுங் கண்டு செயலற்றுப் பழங்களைக் கை நிரம்பக் கொடுத்தான். பகவத்விஷயத்தில் செய்த கிஞ்சித்காரமாகையால் அவனுடைய பழக்கூடை ரத்னங்களால் நிரம்பிற்றென்று கருத்து. அவன் நெல்லைக் கொண்டுவந்து கூடையிற்போட அவள் பழங்கொடுத்தாள். போகட்ட நெற்களெல்லாம் ரத்னங்களாகிக் கூடை நிரம்பிற்றென்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

கோபிகைகளால் ஒருகால் புகழ்ந்து கைத்தாளமிடுவது முதலியன செய்து உத்ஸாஹப்படுத்தப்பட்டு மரப்பொம்மைபோல அவர்களுக்குட்பட்டு அவர்கள் உரக்கப் பாடுகையில் ஒன்றுமறியாத பாலன்போல் ஆடுவதும் பாடுவதுமாயிருந்தான். ஒருகால் அவர்களால் மணை படி பாதுகை முதலியன கொண்டுவரும் படி நியமிக்கப்பட்டு அவற்றைக் கொண்டுவர வல்லமையற்றவன்போல மிக்க வருத்தத்துடன் எடுத்துக் கொண்டு வருவான். அவர்களுக்கு ப்ரீதியை விளைத்துக்கொண்டு கையை அசைக்குவான். அவன் தன் வைபவத்தை அறிந்தவர்களுக்குத் தான் பக்தபராதீனனென்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டு இத்தகைய பால்யசேஷ்டைகளால் இடைச்சேரியிலுள்ள ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்தான். யமளார்ஜுன வருஷங்களை முரித்த அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகால் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று பலராமனோடும் மற்றுமுள்ள சேரியிற்பிள்ளைகளோடுங்கூடி வெகுநேரமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ரோஹிணி அழைத்தாள். அழைத்தும் அந்தப் புதல்வர்கள் விளையாட்டில் ஊக்கமுற்றிருக்கையால் திரும்பி வராதிருக்கையில், பிள்ளைகளிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடைய அந்த ரோஹிணி யசோதையை அனுப்பினாள். அந்த யசோதை போஜனஞ் செய்யவேண்டிய வேளையையுங் கடந்து பிள்ளைகளுடன் விளையாடுகின்ற ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டு பிள்ளையினிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்று அவர்களை அழைத்தாள்.

யசோதை சொல்லுகிறாள் :—க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! தாமரைக் கண்ணா! அப்பனே! இங்கு வருவாயாக. ஸ்தன்யபானஞ் செய்வாயாக. விளையாடினது போதும். பசியினால் இளைத்திருக்கின்றனே. ஆகையால்

இப்பொழுது நீ போஜனஞ் செய்யவேண்டும். ஓ ராமா! அப்பனே! குலத்தை வளர்ப்பவனே! நீ உன் தம்பியை அழைத்துக்கொண்டு சீக்ரம் வருவாயாக. நீ காலையிலேயே ஆஹாரஞ் செய்தனை. குழந்தாய்! வினையாடல்களால் இளைப்புற்றிருக்கின்றனை. கோகுலத்திற்கு நாதனாகிய நந்தன் போஜனஞ் செய்ய முயன்று உங்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். நீ வருவாயாக. வந்து எங்களுக்குப் ப்ரியஞ் செய்வாயாக. அட! ராமக்ருஷ்ணர்களைத் தொடர்ந்து வினையாடும் பிள்ளைகளே! நீங்கள் உங்கள் க்ருஹங்களுக்குப் போவீர்களாக. அப்பனே! உன் உடம்பெல்லாம் புழுதி படிந்திருக்கின்றது. ஆகையால் நீ மஞ்சனமாட வருவாயாக. மற்றும், இன்று நீ பிறந்த திருநகைத் தரம். ஆகையால் ஸ்னானஞ் செய்து பரிசுத்தமாகிப் ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பசுக்களைத் தானஞ் செய்வாயாக. பார், பார். உன் தோழர்கள் அனைவரும் தங்கள் தாய்மார்களால் ஸ்னானம் செய்வித்து நன்கு அலங்காரமும் செய்விக்கப்பெற்று வந்திருக்கிறார்கள். நீயும் குளித்து நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு போஜனமுஞ் செய்து வினையாடலாம்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார் :— ப்ராஹ்மாதிகளான அனைவரிலும் சிறந்த அந்தப் பரமபுருஷனை யசோதை கேவலம் தன் புதல்வனாக நினைத்து ஸ்னேஹம் நிறைந்த மனமுடையவளாகி ராமனையும் க்ருஷ்ணனையும் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு தன் க்ருஹத்திற்குச் சென்று மங்கள கார்யங்களை நடத்தினாள்.

இங்ஙனம் பலவாறு பெருப் பெரிய உத்பாதங்களை அனுபவித்த நந்தன் முதலிய கோபவ்ருத்தர்கள் அனைவரும் ஒருகால் ஒன்று சேர்ந்து இடைச்சேரியின் க்ஷேமத்தைப்பற்றிச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைக் குறித்து ஆலோசித்தார்கள். அவர்களில் ஜ்ஞானத்தி

னாலும் வயதினாலும் முதிர்ந்தவனும் தேசகாலங்க ளுக்கு உரியபடி செய்யவேண்டிய ப்ரயோஜனங்களின் உண்மையை அறிந்தவனும் ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு ப்ரியஞ்செய்பவனுமாகிய உபநந்தனென்பவன் நந்தாதி களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

உபநந்தன் சொல்லுகிறான்:-நாம் கோகுலத்திற்கு ஹிதத்தை விரும்புவோமாயின் இதைவிட்டுப்புறப்பட்டுப் போவதே நலம். இங்கு வாஸஞ்செய்யும் ப்ரஜைகளாகிய நமக்கு நாசத்தை விளைக்கும்படியான பல உத்பாதங்கள் உண்டாயின. மேலும் பல உத்பாதங்கள் வரப் போகின்றன. கீழ்வந்த உத்பாதங்கள் எல்லார்க்கும் தெரிந்தவைகளே. இப்பாலகன் பாலர்களை வதிக்குந் க்ரஹமான ராக்ஷஸியிடம் அகப்பட்டு மிகவும் வருந்தித் தெய்வாதீனமாய் விடுபட்டான். பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் சகடமும் இவன்மேல் விழாமல் தப்பிற்று. சுழற்காற்றின் உருவங்கொண்டு வந்த அஸுரனால் இப்பாலன்பக்ஷிகள் ஸஞ்சரிக்குமிடமாகிய ஆகாச மார்க்கத்தில் கொண்டுபோகப் பெற்று ம் கல்லின்மேல் விழுந்து பெரிய ஆபத்தை அடைய வேண்டியவனாயினும் அதினின்று நம்இஷ்டதேவதைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டான். இப்பாலகன் அர்ஜுன வ்ருக்ஷங்களின் இடையில் செல்ல அவை முறிந்து விழ இவனாவது மற்ற பிள்ளைகளில் எவனாவது மரணம் அடையாதிருந்ததும் அச்சுதன் செய்த ரக்ஷணமே. உத்பாதத்தினால் விளையும் அனர்த்தம் கோகுலத்தை அழிப்பதற்கு முன்னமே பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு இவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டுப் போவோம். ப்ருந்தாவனமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஒரு வனம் இருக்கின்றது. அது பசுக்களுக்கு ஹிதமாயிருக்கும்; புதிய கானகங்கள் பலவும் அடர்ந்திருக்கும்; இடையர்க ளும் இடைச்சேரிகளும் பசுக்களும் வாஸஞ் செய்யத்

தகுந்தது; அழகிய பர்வதமும் புற்களும் அமைந்திருக்கும். ஆகையால் நாம் இப்பொழுதே அவ்விடத்திற்குப் போவோம். வண்டிகளைப் பூட்டுவீர்களாக. காலதாமதஞ் செய்யவேண்டாம். ஆநிரைகளெல்லாம் முன்னே போகட்டும். நான் சொல்வது உங்களுக்கு இஷ்டமாயின், புறப்படுவோம்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபர்களெல்லோரும் அதைக் கேட்டு ஒரு மீ த் த மதியுடையவர்களாகி நல்லது நல்லதென்று மொழிந்து தங்கள் தங்கள் வரஜங்களைப் பிரித்துக் கருவிகளையெல்லாம் சகடங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். மன்னவனே! கோபர்கள், கிழவர்களையும் பாலர்களையும் பெண்டுகளையும் ஸமஸ்தமான உபகரணங்களையும் வண்டிகளில் ஏற்றி ப்ரயாண ஸந்தாஹங்களெல்லாஞ் செய்து பரிவாரங்களோடுகூடிக் கையில் தனுஸ்ஸை ஏந்திப் பசுமந்தைகளை முன்னிட்டுப் புல்லாங்குழல்களை ஊதிக் கொண்டு பெரிய வாத்யகோஷத்துடன் சென்றார்கள். கோபிகைகள் அழகிய ஆடைகளை உடுத்துப் பொன்னலங்காரங்களை அணிந்து கொங்கைகளில் பூசின குங்குமத்தின் கார்த்தியினால் திகழ்வுற்றுச் சகடங்களில் ஏறி மனக்களிப்புடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய லீலைகளைப் பாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். யசோதையும் ரோஹிணியும் க்ருஷ்ணராமர்களுடன் ஒரு வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய கதைகளைக் கேட்பதனால் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று விளங்கினார்கள். நந்தன் முதலிய கோபர்கள் இங்ஙனம் புறப்பட்டு ஸர்வகாலங்களிலும் ஸுகத்தை விளைப்பதாகிய ப்ருந்தாவனத்திற்குச் சென்று சகடங்களால் அர்த்த சந்த்ரனோடொத்த ஸந்திவேசம் அமைந்திருக்கும்படி கோகுலஸ்தானத்தை (இடைச்சேரியை) ஏற்படுத்தினார்கள். மன்னவனே! ராமக்ருஷ்ணர்கள் ப்ருந்தாவனத்தையும்

கோவர்த்தன பர்வதத்தையும் யமுனாநதியின் மணற்குன்றுகளையும் கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள், அவ்யக்தமதுரமான வாக்கியங்களை யுடைய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் பால்யசேஷ்டைகளால் இடைச்சேரியிலுள்ளவர்கள் அனைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்து சில காலம் செல்லுகையில் கன்றுகளை மேய்க்கத் தொடங்கினார்கள். இடைச்சேரிக்கு அருகாமையில் விளையாட்டிற்கு வேண்டிய பல கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பிள்ளைகளுடன் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருகால் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதும், ஒருகால் வில்வக்காய் நெல்லிக்காய் முதலிய அடிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களால் இடைப்பிள்ளைகளை அடிப்பதும், ஒருகால் சிறிய சதங்கைகளை அணிந்த பாதங்களால் உதைப்பதும், ஒருகால் முழந்தாள்களையும் கைகளையும் பூமியில் ஊன்றிக் கறுப்புக்கம்பளி முதலியவற்றால் உடம்பை மூடிக்கொண்டு வருஷப்பங்கன்போல் நடப்பவர்களும் அங்ஙனமே சப்தஞ் செய்பவர்களுமாகிய இடைப்பிள்ளைகளுடன் தாங்களும் வருஷப்பங்கன் போன்று அங்ஙனம் சப்தித்து யுத்தஞ் செய்வதும், ஹம்ஸம் மயில் இவை முதலிய ஜந்துக்களைப்போல் திரிந்து சப்தஞ் செய்வதுமாகி ப்ராக்ருத பாலகர்கள்போலத் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். ராமக்ருஷ்ணர்கள் தங்கள் ஸ்னேஹிதர்களுடன் யமுனைக்கரையில் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஓர் அஸுரன் அவர்களை வதிக்க விரும்பிக் கன்றின் உருவந்தரித்து அவ்விடம் வந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கன்றின் உருவங்கொண்டு தானும் ஒரு கன்றுபோல் கன்றுகளின் கூட்டத்தி னிடையில் கலந்திருக்கிற அவ்வஸுரனைக் கண்டறிந்து பலராமனுக்குக் காட்டித் தான் மெல்லமெல்ல அறியாத

வன்போல அவனருகே சென்றான் அவ்வச்சுதன்¹ வத்ஸ
 ரூபியான அவ்வஸுரனைப் பின்கால்களில் வாறுடை
 பிடித்துக்கொண்டு சுழற்றி அவ்வளவில் ப்ராணன்களை
 இழந்த அவனை அருகிலிருந்த விளாமரத்தின்மேல் வீசி
 யெறிந்தான். பெருஞ் சரீரமுடைய அவ்வஸுரனுடைய
 பாரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் அந்த விளாமரத்தின்
 நுனிக்கிளைகள் முறித்து விழ, அவற்றுடன் அவ்வஸுர
 னும் கீழே விழுந்தான். இடைப்பிள்ளைகள் அனைவரும்
 அவ்வஸுரன மாண்கீழே விழுந்ததைக் கண்டு நல்
 லது நல்லதென்று புகழ்ந்தார்கள். ஆகாயத்தில் தேவ
 தைகளும் ஸர்கோஷம் அடைந்து புஷ்பவர்ஷங்களைப்
 பெய்தார்கள். அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஸமஸ்தலோ
 கங்களுக்கும் முக்பரஷைகளாயிருந்தும் வத்ஸபாலாக
 ளாகி ஒருகால் காலையில் புசிக்கவேண்டிய பழைய அன்
 னத்தை எடுத்துக்கொண்டு பசுவின் கன்றுகளை மேய்த்
 துக்கொண்டு திரிந்தார்கள். ராமக்ருஷ்ணதிகளான
 இடைப்பிள்ளைகள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் கன்
 றினங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஜலாசயத்தின்
 அருகாமையில் சென்று கன்றுகளைத் தண்ணீர
 குடிப்பித்துத் தாங்களும் குடித்தார்கள். அவர்கள்
 அவ்விடத்தில் ஒரு ஜந்துவைக் கண்டார்கள். வஜ்ர
 யுதத்தினால் பிளவுண்டு நழுவின பர்வதசிகரம்போன்ற
 அதைக் கண்டு பயந்தார்கள். அந்த ஜந்து பகனென்
 னும் மஹாஸுரன். அவன் கொக்கின் உருவத்தரித்
 திருந்தான். மஹாபலிஷ்டனும் கூரான மூக்குடைய
 வனுமாகிய அந்தப் பகாஸுரன் திடீரென்று க்ருஷ்
 ணனைப் பிடித்து வீழ்க்கினான். ராமனைத் தவிர மற்ற
 இடைப்பிள்ளைகள் ஸூக்ருஷ்ணனைப் பகாஸுரன் விழுங்

1. வத்ஸரூபியான-கன்றினுருவத்தரித்த.

கக் கண்டு ப்ராணனை இழந்த இந்த்ரியங்கள்போல
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து அசேதனங்கள்போன்றிருந்
 தார்கள். ஜகத்திற்கெல்லாம் தந்தையாகிய ப்ராஹ்ம
 சேவனுக்குத் தந்தையாயினும் லீலையினால் இடைப்
 பிள்ளையாய்த் தோன்றின மஹாபுருஷனாகிய அந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விழுங்கினமாத்ரத்தில்¹ தாலுமூலங்களை
 யெல்லாம் அக்னியைப்போல் கொளுத்தக்கண்டு அதைப்
 பொறுக்கமுடியாமல் அவ்வஸூரன் உடனே அவனைக்
 கக்கினான் அவன் உருக்குலையாமல் க்ஷேமமாயிருக்கக்
 கண்டு அவ்வஸூரன் மூக்கினால் அவனைக் கொல்ல விரும்
 பிக் கோபத்துடன் மீளவும் அவன்மேல் எதிர்த்தோடி
 னான். தன்னைப் பெற விரும்பும் ஸத்புருஷர்களுக்குத்
 தானே உபாயமாயிருப்பவனும் தேவதைகளுக்கு ஸத்
 தோஷத்தை விளைப்பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னை
 எதிர்த்து வருகின்றவனும் கம்ஸனுக்கு நண்பனுமாகிய
 அந்தப் பகாஸூரனை ஹுங்காரத்தினால் தடுத்து இடைப்
 பிள்ளைகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் கைகளால்
 மூக்குகளைக் கீழும் மேலுமாய்ப் படித்துக்கொண்டு கோ
 ரையைக் கிழிப்பதுபோலக் கிழித்தான். அப்பொழுது
 தேவலோகவாஸிகள் பகாஸூரனைக் கொன்ற க்ருஷ்
 ணன்மேல் நந்தனவனத்தில் பூத்த மல்லி முதலிய புஷ்
 பங்களை இறைத்தார்கள். பேரி சங்கு முதலிய வாத்ய
 கோஷங்களுடன் ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார்கள். இடைப்
 பிள்ளைகள் அதைக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்றார்கள். இந்
 த்ரியங்கள், போனப்ராணன் தன்ஸ்தானத்திற்கு வந்து
 சேரப்பெற்றுக் களிப்பதுபோல, அவ்விடைப்பிள்ளைகள்
 பகாஸூரனுடைய வாயினின்று விடுபட்ட க்ருஷ்ண
 னைப் பெற்றுக் கடடியனைத்துக் களித்துக் கன்றுகளை
 யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து ஒட்டிக்கொண்டு கோகுலத்

1. தாலுமூலம்-தவடையின் அடிப்பாகம்.

2140. பகாஸுரவதம்.

திற்கு வந்து பகாஸூரனைக் கொன்ற அந்த வருத்தரத்
தத்தை இடையர்களுக்குச் சொன்னார்கள். கோபர்
களும் கோபிமார்களும் அதைக் கேட்டு வியப்புற்று மிகு
ந்த ப்ரீதியுடையவர்களாகையால் த்வரையுடன் வந்து
அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை லோகார்தரத்தினின்று வந்தவ
னைப்போல் கண்டு த்ருப்தி அடையாத கண்களுடை
யவர்களாகிப் பெரிப ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்
தார்கள். 'ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்! ஆ! இதென்ன
வருத்தம்! இப்பாலகனுக்கு மரணகாரணங்கள் பலவும்
நேர்ந்தன. ஆயினும் இவனைக் கொல்ல வந்தவர்கள்
தங்கள் கருத்து ஈடேறப் பெருமை மாத்ரமேயல்லாமல்,
அனிஷ்டத்தையும் பெற்றார்கள். பூர்வஜன்மத்தில் எவ
ரால் எவர்க்குப் பயம் உண்டாயிற்றோ, அவர்களுக்கு
மற்றவர்களால் பயம் உண்டாகும். இவர்கள் பயங்கர
மான காட்சியுடையவர்களாயினும் இப்பாலகனைப் பரிப
விக்க வல்லாசிறதில்லை. இவனைக் கொல்லவேண்டு
மென்று விரும்பி விட்டில்கள் அக்னியில் விழுவது
போல, இவனமேல் விழுந்து தாங்களே மாண்டுபோகின்
றார்கள். ஆ! ஆச்சர்யம். ப்ரஹ்மவித்துக்களான அந்
தணர்களின் வாக்குகள் ஒருகாலும் பொய்யாகிதில்லை.
கர்க்கா எங்ஙனம் மொழிந்தாரோ, அதை அங்ஙனமே
நாம் அனுபவித்தோம்' என்று நந்தன முதலிய கோபர்
கள் மனக்களிப்புடன் க்ருஷ்ணராமர்களின் கலையைச்
சொல்லி ஸந்தோஷமுற்று ஸம்ஸாரவேதனையைச் சிறி
தும் அறியாதிருந்தார்கள். இங்ஙனம் வீடுகட்டுவது
அணைகட்டுவது குரங்குகள்போலக் கிளம்பிக் குதிப்பது
முதலிய பலவகையான கௌமாரசேஷ்டைகளால் விளை
யாடிக்கொண்டிருந்து கௌமாராவஸ்தையைக் கடந்
தார்கள். பதினொன்றாவது அத்யாயம்.

—●—●—●—அகாஸ—ரவதம்—●—●—●—

*ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விடியற்காலையில் எழுந்து நண்பர்களான கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளை எழுப்பிக்கொண்டு வனத்திலேயே முதல்வேளைபோஜனஞ் செய்ய விரும்பிக் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு அழகிய வேணுகாதத்துடன் புறப்பட்டான். ஒருவர்க்கொருவர் கட்டிய அனேக மாயிரங் கோபகுமாரர்கள் அழகிய உரி கொம்பு குழல் இவைகளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டவைகளான தங்கள் தங்கள் கன்றுகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடுகூடவே மனக்களிப்புடன் புறப்பட்டார்கள். பிறகு அந்தக் கோபகுமாரர்கள் தங்கள் தங்கள் கன்றுகளைக் கணக்கற்றவைகளான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கன்றுகளுடன் ஒரு மந்தையாகச் சேர்த்து டேயத்துக்கொண்டு பாலக்ரீடைகளால் விளையாடினார்கள். அவர்கள் தங்கள் தாய்மாதனால் பாலமணி ருதமணி ரத்னம் பொன இவைகளைப் பூட்டி அலங்காரம் செய்யப்பெற்றவர்களாயினும் காய் தளிர் பூங்கொத்து புஷ்பங்கள் மயிலிறகு கைரிகாதிதாதுகள் ஆகிய இவைகளால் தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவருடைய உரி முதலியவற்றைத் திருடி ஒளித்துவைப்பதும், அவற்றிற்குடையவர்கள் தேடி யெடுப்பார்களாயின், அவற்றை அவ்விடத்தினின்று தூரத்தில் வீசியெறிவதும், அங்குப் போய் எடுக்கப்பேரவார்களாயின் அவற்றை அவ்விடத்தினின்று தூரத்தில் வீசியெறிவதும் சிரித்து மீண்டு தாங்களே எடுத்துக்கொள்வதுமாகி விளையாடினார்கள்.

*இது முதல் மூன்று அத்தியாயங்கள் பின்புள்ளவர்களால் சேர்க்கப்பட்டனவென்று கூறுகிறார்கள்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வனத்தின் சோபையைப் பார்க்க விரும்பித் தூரம் போகையில் கோபகுமாரர்கள் நான் முன்னே நான் முன்னே யென்று போட்டியிட்டு விரைவுடன் ஓடிச்சென்று அவனைத் தொட்டுக் களித்தார்கள். சிலர் வேணுகாணஞ் செய்வதும், சிலர் கொம்புகளை ஊதுவதும், சிலர் அதற்கு ஒத்திருக்குமாறு பாடுவதும், சிலர் குயில்களோடு கூடக் கூவுவதும், சிலர் பக்ஷிகளின் நிழல்களைத் தொடர்ந்தோடுவதும், சிலர் ஹம்ஸங்களோடு அழகாக நடப்பதும், சிலர் கொக்குகளோடு கூட உட்காருவதும், சிலர் மயில்களோடுகூடக் கூத்தாடுவதும், சிலர் குரங்குகளின் வாலைப் பிடித்திழுப்பதும். சிலர் அந்தக் குரங்குகளோடுகூட மரமேறுவதும், சிலர் அவற்றோடு கூடப் பல்லைக் காட்டுவது மூஞ்சியைக் காட்டுவது புருவத்தை நெரிப்பது முதலிய விகாரமான சேஷ்டைகளைச் செய்வதும், சிலர் ஒரு கிளையினின்று மற்றொரு கிளைக்குக் கிளம்பிக் குதிப்பதும், சிலர் தவளைகளோடு கூடக் கிளம்பிக்கிளம்பிச் செல்வதும், சிலர் ஆற்று வெள்ளத்தில் நீர்துவதும், சிலர் தங்கள் பரதிபிம்பங்களைப் பரிஹஸிப்பதும், சிலர் ப்ரதித்வனிகளை வைவதுமாயிருந்தார்கள். ¹ப்ரஹ்மாநந்தானுபவத்தினால் தனக்குத் தாஸர்களாகிய ஸத்புருஷர்களுக்குப் பரதேய்வமாய்த் தோற்றுகின்றவனும் அவனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கின மூடஜனங்களுக்கு ஸாதாரணமானிடக் குழவியாய்த் தோற்றுகின்றவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் மஹாபுனயசாலிகளான கோபகுமாரர்கள் இங்ஙனம் விளையாடினார்கள். பல ஜன்மங்களில் உபவாஸா

1. ப்ரஹ்மாநந்தானுபவஜனித ப்ரீதிகாரித தாஸ்யத்தை அடைந்தவர்கள். அதாவது-ப்ரஹ்மாநந்தானுபவத்தினால் உண்டான ப்ரீதியினால் துண்டப்பட்டு மேன்மேலும் தாஸ்யவ்ருத்தியிலிருப்பவர்கள்

திகளால் சரீரத்தை உலர்த்தி அதனால் பரிசுத்தமான மனமுடைய யோகிகளுக்குங் கூட எவனுடைய பாத தூளி கிடைக்க அரிதோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் தானே இந்த இடைச்சேரியிலுள்ளவர்கள் கண்களுக்கு விஷயமானான். இவர்களுடைய பாக்யத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்? இது மிகவும் அற்புதமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் மற்ற கோபகுமாரர்களும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், அகனெனனும் மஹாஸுரன் அவர்கள் ஸுகமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் அவர்களை எதிர்த்து வந்தான். அம்ருதபானஞ் செய்து மரணபயமற்ற தேவதைகளுங்கூடத் தாங்கள் ஸுகமாக ஜீவித்திருக்க விரும்பி 'இவன் எப்பொழுது சாவானோ' என்று அவனுடைய நாசத்தை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பகி பகன இவர்களுக்குப் பின் பிறந்தவனாகிய அந்த அகாஸுரன் கம்ஸனால் கட்டளையிடப்பெற்று க்ருஷ்ணன் முதலிய சிறு பிள்ளைகளைப் பார்த்து 'அதோ புலப்படுகின்ற இவர்களுக்குள் இவன் என்னுடைய ஸஹோதரனாகிய பகாஸுரனைக் கொன்றவன். ஆகையால் இவனைப் பலராமன் முதலிய மற்ற பிள்ளைகளுடன் கொன்று விடுகிறேன். இந்த க்ருஷ்ணதிகளை என் னேனே ஹிதனாக பகனுக்கு ¹ எள்ளஞ் ஜலமுமாகச் செய்வேனாயின், அப்பொழுது இடைச் சேரியிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் மாண்டாற்போலவே. ப்ராணன் போன பின்பு சரீரங்களில் என்ன சிந்தை இருக்கிறது? ப்ராணன் போன பின்பு சரீரம் உடனே நசித்துப் போமல்லவா? ப்ராணிகள் பிள

1. எள்ளஞ் ஜலமும்போல் த்ருப்தியை வீளைக்குமாகையால் இவர்களை வதிப்பதே என் ஸ்னேஹிதனுக்கு எள்ளஞ் ஜலமு மென்று கருத்த. இவர்களைக் கொன்று என் ஸ்னேஹிதனுக்கு த்ருப்தியை வீளைக்கிறேனென்க.

கோகலையே ப்ராணனாகவுடையவர்கள். ப்ராணன்கள் போன்ற பிள்ளைகளை நான் கொன்றபின்பு இடைச்சேரியிலுள்ளவர்கள் தாங்களே மாண்டு போவர்களாகையால், அவர்களைப்பற்றித் தனியே யதனஞ் செய்யவேண்டியதில்லை' என்று சிச்சயித்துக்கொண்டு தூர்ப்புத்தியுடைய அர்க் அகாஸரன் ராமக்ருஷ்ணாதிகளை விழுங்கி விடவேண்டுமென்று விரும்பி யோஜனைதூரம் நீண்டு பெரிய பர்வதம்போலப் பருத்துக் குறைபோன்ற வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிற அற்புதமான பெரிய மலைப்பாம்பின் உருவத்தைத் தரித்து அவர்கள் போகும் வழியில் படுத்திருந்தான். அந்த மலைப்பாம்பின் கீழுதடு பூமியிலும் மேலுதடு மேகமண்டலத்திலுமாயிருந்தன. வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிற அந்த மலைப்பாம்பின் கடைவாய்கள் குறைகள் போன்றிருந்தன. அதனுடைய கோரைகள் பர்வத சிகரங்கள் போன்றிருந்தன. அதனுடைய உள்வாயெல்லாம் பெரிய அந்தகாரம் மூடியிருந்தது. அதன் நாகு நீண்ட வழிபோன்றிருந்தது. அதன் மூச்சுகாற்று பெரிய நெருப்புக்காற்றுப்போன்றிருந்தது. அதன் கண்கள் காட்டுத்தீபோல எரிக்குத்திறமையுடையவைகளாயிருந்தன. கோபகுமாரர்கள் அனைவரும் வாயைத்திறந்துகொண்டிருக்கிற வாஸ்தவமான அந்த மலைப்பாம்பையே ப்ருந்தாவனத்தினுடைய அழகிய சிலமையென்று ப்ரமித்து விபரீதமாக (வாயைத் திறந்துகொண்டிருக்கிற மலைப் பூரம் பு போலிருக்கிறதென்று) உத்ப்ரேக்ஷித்தார்கள். 'ஓ நண்பர்களே ! இதோ முன்னே புலப்படுகிற இவ்வுருவம் ஒரு ஜத்துபோலத் தோன்றுகிறதல்லவா? மற்றும், நம்மை விழுங்குவதற்கு வாயைத் திறந்துகொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறதல்லவா !' என்று சில பிள்ளைகள் சொல்ல, அதைக் கேட்டு வேறு சில பிள்ளைகள் 'நண்பர்களே !

ஸூர்யசிரணங்களால் சிவந்திருக்கிற மேகம் மேலுதடு போலவும் அந்த மேகத்தின் காந்தியால் சிவந்திருக்கின்ற தரை கீழுதடுபோலவும் புலப்படுகின்றன; பாருங்கள். இடப் பக்கத்திலும் வலப்பக்கத்திலுமுள்ள பர்வத குறைகள் கடைவாய்கள் போன்றிருக்கின்றன. இந்த இடம் வலங்களிலுள்ள பர்வத சிகரங்களின் வரிசைகள் கோரைப்பற்களோடொத்திருக்கின்றன. அகன்று நீண்டிருக்கிற இந்த மார்க்கம் அதன் நாகை நிகர்த்திருக்கின்றது. இந்தப் பர்வதசிகரங்களினிடையிலுள்ள அந்த காரம் அதன் உள்வாய்போல் தோன்றுகிறது. காட்டுத் தீயினால் சுட்டுக்கொண்டிருக்கிற இப்பெருங்காற்று மூச்சுக்காற்றுபோல் தோன்றுகிறது; பாருங்கள். காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப்பட்ட ஐந்துக்களின் தூர்க்கந்தம் மாம்ஸங்களைத் தின்ற மலைப்பாம்பின் வாய்காற்றம்போன்றிருக்கிறது. கன்றுகளும் கன்றுமேம்பவர்களுமாகிய நாமெல்லாரும் நுழைவோம். நம்மை விழுங்கிவிடுமா எனன்? அப்படி விழுங்குமாயின் இதுவும் பகாஸுரனைப்போல க்ஷணத்திற்குள் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் நாசம் அடையப் போகின்றது' என்று மொழிகது பகாஸுரனைக் கொன்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகிய முகத்தைக் கண்டு உரக்கச் சிரிப்பதும் கைகளால் தாளமிடுவதுமாக நடந்து சென்றார்கள். இங்ஙனம் இடைப்பிள்ளைகள் 'அது உண்மையான மலைப்பாம்பு' என்பதை அறியாமல் ஒருவர்க்கொருவா பேசுகிற பொய்வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உண்மையான பாம்பையே இவர்கள் பொய் செய்கிறார்களென்று சிந்தித்து ஸமஸ்த பூதங்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலும் வஸிப்பவனாகையால் ராக்ஷஸன் மலைப்பாம்பின் உருவத் தரித்திருக்கிறானென்பதை அறிந்து தன்னைச் சேர்த்தவைகளான கன்றுகளை

யும் கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் அதில் நுழையாத படி தடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், அதற்குள்ளாகவே கனறுகளும் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளுமாகிய அவையெல்லாம் அவ்வஸுரனுடைய வயிற்றிற்குள் நுழைந்தன. ஆனால் ஜீர்ணமாக வில்லை. அவ்வஸுரன் தன் ஸ்னேஹிதனான பகாஸுரனுடைய வதத்தை நினைத்துப் பகசத்ருவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நுழைவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தானாகையால் தன்வயிற்றில் நுழைந்த கனறுகளையும் கனறு மேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் ஜரிக்கும்படி செய்யவில்லை. எல்லார்க்கும் அப்பங் கொடுப்பவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் னையொழிய வேறு ராதனற்றவர்களும் தீனர்களுமாகிய அவர்களெல்லோரும் தன்கையினின்று நழுவி ம்ருத்யுவைப்போன்ற அவ்வஸுரனுடைய ஜாடராக்னிக்கு இறையானமையைக் கண்டு தெய்வாதீனமாய் நேர்த்தமைக்கு வியப்புற்றுக் கருணையால் கலங்கித் துர்ப்புத்தியாகிய இவ்வஸுரன் பிழைபாமல் நசித்துப்போவதும் ஸாதுக்களாகிய இந்த கோபகுமாராகள் அழியாமல் ஜீவிப்பதுமாகிய இவ்விரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் எப்படி நேரும்? இதற்காக நாம் என்ன செய்யவேண்டும?' என்று தனக்குள் சிந்தித்து ஸர்வஜ்ஞனாகையால் தானே அதற்குச் செய்ய வேண்டிய கார्यத்தை ஆராய்ந்தறிந்து தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப்போக்குத் திறமையுடைய தானும் அவ்வஸுரனுடையவாயில் நுழைந்தான். அப்பொழுது மேகத்தில் மறைந்துகொண்டிருக்கிற தேவதைகள் பயந்து ஹாஹாவென்று இறைச்சலிட்டார்கள். அகாஸுரனுடைய பந்துக்களான கமஸன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள். அழிவற்றவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேவ

தைகள் செய்த ஹாஹாகாரத்தைக் கேட்டுத் தான் ஒருவித கெடுதியுமின்றித் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளையும் கன்றுகளையும் சூர்ணஞ் செய்ய விரும்புகிற அவ்வஸுரனுடைய கழுத்தில் சீக்ரமாக வளர்ந்தான். அப்பொழுது பெருந்தேஹமுடைய அவ்வஸுரன் மூக்கு ரத்த்ரங்கள் தடை படப்பெற்றுக் கண்கள் புதுங்கி இப்படியும் அப்படியும் சுழன்று வருகிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய சரீரத்திற்குள் காற்று தடைபட்டு வளராதது மண்டையைப் பிளந்துகொண்டு வெளிவந்தது. அங்ஙனம் வெளிவந்த காற்றுடன் ஸமஸ்தப்ராணன்களும் வெளியாகையில், போகமொகூங்களைக் கொடுக்கவல்ல மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மரணம் அடைந்தாற்போலிருக்கிற கன்றுகளையும் ரணபர்களான கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் அம்ருதஞ் சோரிகிற தன் கண்ணைக்கத்தினால் எழுப்பிக்கொண்டு அவர்களுடன் மீளவும் வாய் வழியாகவே வெளியில் வந்து சேர்ந்தான். பருத்திருக்கின்ற அந்த மலைப்பாம்பின் சரீரத்தினின்று அற்புதமாயிருப்பதும் ஜ்ஞானத்தினால் பெரியதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமுமாகிய ஆத்மஸ்வரூபம் கிளம்பித் தன் தேஜஸ்ஸினால் பத்துத் திசைகளையும் விளங்கச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அந்த மலைப்பாம்பினுருவத்தினின்று வெளிவருவதை ஆகாயத்தில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவன் வெளிவந்த பிறகு தேவதைகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவனிடத்தில் ப்ரவேசித்தது. அது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அப்பால் தேவதைகள் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து புஷ்பங்களாலும், அப்ஸரமடந்தையர்கள் நாட்யங்களாலும், நன்கு பாடுபவர்களான கந்தர்வர்கள் பாட்டுக்களாலும், வாத்தியங்கள் ஏந்தினவர்

2148. அகாஸரவதம்.

கள் வாத்யங்களாலும், ப்ராஹ்மணர்கள் ஸ்தோத்ரங்களாலும், ப்ருத்ய கணங்கள் ஜயசப்தங்களாலும் தங்கள் கார்யத்தை விறைவேற்றின ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குப் பூஜை செய்தார்கள். ப்ராஹ்மதேவன் அற்புதமான அந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அழகிய வாத்யகோஷங்கள் பாட்டுக்கள் சப்தங்கள் முதலிய பல மஹோத்ஸவங்களையும் மற்றும் பல மங்களத்வனிகளையும் தன் வாஸஸ்தானத்திற்கு அருகாமையில் கேட்டு விரைந்துதோடிவந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமையைப் பார்த்து விடப்புற்றான். மன்னவனே! அற்புதமான அந்த மலைப்பாம்பின் தோல் உலர்ந்து வெகுகாலம் கோகுலவாஸிகளுக்கு கரீடாஸ்தானமாயிருந்தது. இது ஒரு ஆச்சர்யமன்று. மேன்மையுடைய தேவரிஷ்யாதிகளும் தாழ்மையாயிருக்கப்பெற்ற ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் மேலாயிருப்பவனும் உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் மாயையினால் மானிடக் குழவியின உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சம் கேர்த்தமாத்ரத்தினால் அகாஸரனுங்கூடப் பாபங்களையெல்லாம் உதறி அஸத்துக்களுக்கு மிகவும் கிடைக்க அரிதான பரமாத்ம ஸாம்யத்தைப் பெற்றானென்னுமதுவே பெரிய ஆச்சர்யம். மன்னவனே! மனோபாவத்தினால் ஏறிடப்பட்ட பகவச்சக்தியுடைய தாகையால் மனோமயமென்று சொல்லப்படுகிற இந்தப் பகவானுடைய அர்ச்சாரூபமான திருமேனியை ஒருகால் மனத்தில் த்யானிப்பானான், அது அவனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறது. வியாபந்த ஸ்வரூபனும் பராக்ருத குணங்களற்றவனும் இணையெதிரில்லாதவனுமாகிய ஒன்றான அந்தப் பகவானையே மனத்தில் த்யானிப்பானாயின், அவன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? பகவான்

கௌமார வயதில் ம்ருத்யுஸ்வரூபனான அகாஸூரனிடத்தினின்று தங்களை விடுவித்த இந்த வ்ருத்தாரத்ததை அப்பொழுதே கண்டனுபவித்த இடைப்பிள்ளைகள் பௌகண்டக வயதில் அப்பொழுதுதான் நடந்ததாக விவர்ப்புடன் இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●●●வத்ஸாபஹார வ்ருத்தாரத்தம்.●●●●—

ஸூதா சொல்லுகிறார்:—ஓ அர்த்தணர்களே! பரிந்து மன்னவன் தனைபப் பாதுகாத்த பகவானுடைய அற்புதமான வ்ருத்தாரத்தத்தை இங்ஙனம் கேட்டு மீளவும் பரிசுத்தமான அர்த்தப் பகவானுடைய வ்ருத்தாரத்தத்தைப்பற்றியே ஸ்ரீசுகமுனிவரை வினவினான். அவன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானால் பறிக்கப்பட்ட மனமுடையவன். ஆகையால் அவனுடைய வ்ருத்தாரத்தத்தை எவ்வளவு கேட்கினும் த்ருப்தி அடையாமல் மேனமேலும் அதையே கேட்கவேண்டுமென்று விருப்பமுற்றிருந்தான்.

பரீக்ஷித்துமன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அர்த்தணரே! காலாதாரத்தில் நடந்தது எப்படி அக்காலத்தில் நடந்ததாகும். பகவான் கௌமாரவயதில் செய்த வ்ருத்தாரத்தத்தை இடைப்பிள்ளைகள் பௌகண்டக வயதில் அறிந்தார்களென்றீரே. அது எப்படி? மஹாயோகியே! அதன் காரணத்தை எனக்குச் சொல்வீராக. அஜ்ஞானாத்காரத்தைப் போக்குங் குருவே! அதைக் கேட்கவேண்டுமென்று எனக்குப் பெரிய குதூஹலம் உண்டாயிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் சிச்சயமாகப் பகவானு

டைய மாயையேயென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. மற்றப்படிக்கு இங்ஙனம் சேராது. குரு! நாங்கள் ஷத்ரி யாதமர்களாயினும் இவ்வுலகத்தில் மிகவும் பாக்யசாலிகள். ஏனென்றால், பரிசுத்தமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதையாகிற அம்ருதத்தை உம்மிடத்தினின்று அடிக் கடி பானஞ் செய்கிறோமல்லவா?

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் வினவப்பெற்ற அந்தச் சுகமுனிவர் மன்னவன் நிலைவு மூட்டின பகவானால் இத்தரியங்களெல்லாம் பறிக்கப்பெற்று மீளவும் மெல்லப் பாயத் தனப்பட்டு வெளிவிஷயங்களைப்பற்றின அறிவைப் பெற்றுப் பகவத் பக்தர்களில் சிறந்த மன்னவனை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மிகுந்த மதியுடையவனே! நன்றாக வினவினாய். நீ பகவானுடைய கதையைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருப்பினும் அடிக்கடி அதைப் புதிதுபுதிதாகச் செய்கின்றனே. ஸாரத்தை அறிந்த ஸத்புருஷர்களின் நன்மை இதுதான். அவர்கள் தங்கள் வாக்கு செவி மனம் இவற்றையெல்லாம் அச்சுதனிடத்திலேயே உபயோகப்படுத்தி அவனையே ஸர்வகாலமும் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும், ஸ்த்ரீலோலர்களுக்கு மடர்கையர்களைப்பற்றின வார்த்தைகள் மிகவும் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றுவதுபோல, அவர்களுக்கு அச்சுதனுடைய வருத்தார்தம் ஷ்ணந்தோறும் மிகவும் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றும். மன்னவனே! சொல்லக்கூடாத ரஹஸ்யத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; மனலூக்கத்துடன் கேட்பாயாக. ஆசார்யர்கள் அன்பிற்கிடமபன சிஷ்யனுக்கு ரஹஸ்யத்தையும் சொல்லுவார்களல்லவா? ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான கன்றுகளையும் கன்று மேய்க்கிற இடைப்பிள்ளைகளையும் ம்ருத்யு

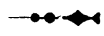

வைப்போன்ற அகாஸரணுடைய வாயினின்றும்
ரக்ஷித்து அவர்களைத் தாமரையோடையின் மணற்
குளிற்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து இங்ஙனம் மொ
ழிந்தான்.

பகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ நண்பர்களே! இந்த
மணற்குளறு மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. நம்முடைய
வினையாடல்களையெல்லாம் இங்கு நன்றாக உபயோகப்
படுத்தலாம். இங்கு மணல் மெதுவாகவும் சிர்மலமாக
வும் இருக்கின்றது. இந்தத் தாமரையோடையில் தாம
ரைமலர்கள் சிரமபவும் மலர்க்கிருக்கின்றன. அவற்றின்
வாஸனையால் வண்டுகளும் மற்றும் பல பறவைகளும்
இழுக்கப்பட்டு வந்து மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.
இங்குள்ள வருஷங்கள் அவற்றின் த்வனிகளால் ப்ரதி
த்வனி எழப்பெற்று அழகாயிருக்கின்றன. நமக்கு இவ
விடத்திலேயே பகல் வளர்ந்துவிட்டது. சாப்பாட்டு
வேளை தப்பிப்போகின்றது. நாமும் பசியினால் வருந்தியி
ருக்கிறோம். ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே போஷனஞ்
செய்யவேண்டும். கன்றுகள் ஜலங் குடித்து ஸமீபத்தி
லேயே மெல்லமெல்லப் புல் மேய்ந்து கொண்டிருக்கட்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறான்:—அதைக் கேட்ட பிள்ளை
கள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று கனறுகளைத் தண்
ணீர் குடிப்பித்துப் புல் முளைத்துப் பச்சென்றிருக்கிற
இடத்தில் அவற்றை மடக்கி சிறுத்திப் பகவானுடன்
பழைய அன்னங்கட்டிக்கொண்டுவந்த மூட்டைகளை
அவிழ்த்துப் புசித்தார்கள். அவ்வாறையத்தில் க்ருஷ்ண
னைச் சுற்றி ராற்புறத்திலும் பலவரிசைகள் மண்டலம்
மண்டலமாக ஒருவரோடொருவர் கலந்து இடைவெளி
யின்றி உட்கார்ந்து அவனுக்கு எதிர்முகமாகி ஸந்தோ
ஷத்தினால் கண்கள் மலரப்பெற்றிருக்கிற இடைப்பிள்ளை

கள் தாமரைமலரில் அகன் காயைச்சுற்றி நெருங்கியிருக்கிற இதழ்கள்போல் விளங்கினார்கள். அவர்களில் சிலர் புஷ்பங்களாலும், சிலர் இலைகளாலும், சிலர் தளிர்களாலும், சிலர் முளைகளாலும், சிலர் காய்களாலும், சிலர் அனனங் கெவண்டுவந்த சிக்கங்களாலும் சிலர் பட்டைகளாலும் போஜன பாத்ரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு புஜித்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் கூடித் தங்கள் தங்கள் போஜனத்தின் ருசியைத் தனித் தனியே ஒருவர்க்கொருவர் காட்டிக்கொண்டு சிரிப்பதும் சிரிக்கச்செய்வதுமாகிப் புசித்தார்கள். யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கப்படுகிற ஹவிர்ப்பாககளைப் புசிக்கும் பரமபுருஷனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மாயையினால் மானிடப்பாலகளைப்போல விளையாடலுற்று ஸ்வர்க்கலோகத்து தேவஜனங்களா பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அரைக்கும் அரையாடைக்கும் இடையில் குழலையும் வலக்கைமுலையில் கொம்பு டிகால்களையும் வலக்கையில் ருசியுள்ள அன்னக்கவளத்தையும் அதற்கு வேண்டிய மாங்காய் முதலிய ஊறுகாய்களை விரல்சுருதுகளிலும் தரித்து இடைப்பிள்ளைகளின் இடையில் கின்று தன்னைச் சுற்றி உட்காராதருக்கின்ற ரண்பர்களாகிய அப்பிள்ளைகளைப் பரிஹாஸவாக்யங்களால் சிரிக்கச்செய்துகொண்டு புசித்தான். பாரதனே! அந்த இடைப்பிள்ளைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் கீலைகின்ற மனமுடையவர்களாகிப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் கன்றுகள் புல்மேய்வதில் விருப்பமுற்று நெடுக்காட்டில் தூரம் சென்றன. அந்தக் கன்றுகளைக் காணாமல் பயந்திருக்கின்ற ரண்பர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கி 'நீங்கள் போஜனஞ் செய்வதினின்றும் நீங்கள்

வேண்டாம். நான் போய்க் கன்றுகளைத் தேடி ஓட்டிக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று மொழிந்து கையில் தரித்த அன்னக்கவளத்தோடுகூடவே மலைகளிலும் மலைக் குறைகளிலும் புதர்களிலும் இன்னம் நெருக்கமான இடங்களிலும் கன்றுகளைத் தேடிக்கொண்டு சென்றான்.

{
 ப்ரஹ்மதேவன் தெரியாமல் வந்த கன்றுகளையும் கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் டறித்துக்கொண்டு போய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தானே அவையெல்லாமாய் நடக்கக் கண்டு வியப்பறுதல்.
 }

முன்பு அகாஸரணிதத்தினின்று பிள்ளைகளையும் கன்றுகளையும் விடுவித்த பகவானுடைய அற்புதச் செயலை ஆகாயத்தில் இருந்து பாரத்துப் பெரு வியப்புற்ற நான்முகன் ஸர்வேஸ்வரனான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகியதான வேறு மஹிமையையும் பார்க்க விரும்பி அந்த ஸமயம் பார்த்துவரது முதலில் கன்றுகளையும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கன்றுகளைத் தேடப்போன பொழுது கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் கொண்டு போய் வேறிடத்தில் சேர்த்து மறைத்தான். பிறகு கன்றுகளைத் தேடிக்கொண்டு சொற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்கெங்கும் அவற்றைக் காணாமல் திரும்பி மணற்குளங்கு வந்து அங்குக் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் காணாமல் அவ்விரண்டையும் வளத்தில் நாற்புறத்திலும் திரிந்து தேடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கன்றுகளையும் பிள்ளைகளையும் நடுக்காட்டில் வெகுதூரம் தேடியும் அவற்றை எங்குங் காணாமல் ஸர்வஜ்ஞனாகையால் எல்லாம் ப்ரஹ்மதேவன் செய்த கார்யமென்று சிக்ரமாகத் தெரிந்துகொண்டான். பரமபுருஷனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்

கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளின் சிறிய சரீரங்களும் கன்றுகளின் சிறிய சரீரங்களும் எவ்வளவோ, அவ்வளவேயுள்ள சரீரங்களும், அவற்றின் கைகால் முதலிய அவயவங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவேயுள்ள அவயவங்களும், கோல் கொம்பு குழல் இலை சித்தம் இவை எவ்வளவோ அவ்வளவேயான அவைகளும், ஆபரணங்கள் ஆடைகள் இவை எவ்வளவோ அவ்வளவேயான அவைகளும், ஸ்வபாவம் குணம் பெயர் உருவம் வயது இவை எவ்வளவோ அவ்வளவேயான அவைகளும், வினையாட்டு முதலியவை எத்தகையனவோ அத்தகையனவேயான அவைகளும் ஆசிய இவையெல்லாம் தானேயாகி 'ஜகத்தெல்லாம் விஷ்ணுமயமே' எனனும வார்த்தையின பொருள் மூர்த்திகரித்தாற்போல விளங்கினான். இங்ஙனம் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எல்லாம் தானேயாகித் தானேயாகிய கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளால் தானேயான பசுங்களாகுமேய்ததுத் தன் வினையாடல்களால் கரீடித்துக்கொண்டே கே:குலத்திற்குள் நுழைந்தான். அவரவர்கன்றுகளைத் தனித்தனியே பிரித்து அவரவா தொழுவங்களில் அடைத்து அந்தந்த இடைப்பிள்ளைகளாகி அவரவர்க்ருஹங்களில் பாவேசித்தான். அந்தப் பிள்ளைகளின் தாய்மார்கள் குழலோசையைக் கேட்டு விரைவுடன எழுந்து தங்கள் பிள்ளைகளென்று சினைத்துப் பரப்ராஹ்மத்தைக் கைகளால் பெரிய ஆரதத்துடன் வாரியணைத்து ஸ்ணேஹத்தினால் பெருகுவதும் அமருதம்போல் மதுரமாயிருப்பதும் மத்யம்போல் மதத்தை விளைப்பதுமாகிய ஸ்தன்யத்தைப் பாணஞ் செய்வித்தார்கள். இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஜாமக்கணக்கின்படி ஸாயங்காலத்தில் க்ருஹத்திற்குச் சென்று அமுசிய சேஷ்டைகளால் இடையர்களையும் இடைச்சிகளையும் மனக்களிப்புறச்

செய்துகொண்டு எண்ணெய் தேய்ப்பது ஸ்னானஞ் செய்
 விப்பது சர்க்கனம் குங்குமம் முதலியன பூசுவது அலங்
 கரிப்பது காப்பிடுவது திலகமிடுவது மையிடுவது முதலிய
 உபசாரங்களெல்லாம் செய்து உபலாஸனஞ் செய்யப்பெற்
 றிருந்தான். பிறகு மேயப் போயிருந்துவந்த பசுக்கள்,
 தொழுவத்தில் நுழைந்து ஹுங்காரங்களால் அழைக்
 கப்பெற்று அருகாமையில் வந்திருக்கின்ற கனறுகளை அ
 டிக்கடி கக்கிக்கொண்டிருந்து மடியினின்றும் பெருகுசிற
 பாலை ஊட்டக்கொடுத்தன. கனறுகளும் கன்று மேய்க்
 கும் பிள்ளைகளும் தானேயாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னிடத்தில் பசுக்களுக்கும் இடைச்சேருக்கும் நாள்
 தோறும் ஸ்னேஹம் வளர்த்துவருவது ஸ்நேஹமாத்ரந்த
 விரத் தாய்மார்கள் செய்கிறசீராட்டல் முதலிய மற்ற
 வைகளெல்லாம் முனபோலவேயிருந்தன. கனறுகளிடத்
 திலும் பசுக்களிடத்திலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு 'இவள்
 என்னுடைய தாய்; நான் இவளுடைய பிள்ளை' என்கிற
 மதிமயக்கநிலை மற்ற பிள்ளைத் தனமெல்லாம் முனபோ
 லவே யிருந்தது. இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களுக்குத் தங்
 கள் பிள்ளைகளைக்காட்டிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில்
 முன்னமே இடைவிடாத பெருமபீதி உண்டாயிருந்தது.
 இப்பொழுது கங்கள் பிள்ளைகளிடத்திலும் ஸ்ருவரஷ்ம
 வரையில் தினந்தோறும் எல்லையில்லாமல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனி
 டத்திற் போலவே பீதி வளரகதுவந்தது. இங்ஙனம் கந்
 றுகள் கன்று மேய்க்கும் பிள்ளைகளென்னும் வயாஜத்தி
 னால் தானே தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஸ்ருவர
 ஷ்மவரையில் வளத்திலும் கோகுலத்திலும் விளையாடிக்
 கொண்டிருந்தான். ஸ்ருவரஷ்ம சிரமபுவதற்கு ஐந்தாறு
 நாட்கள் துறைவாயிருக்கையில் ஸ்ருவர ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 கனறுகளை மேய்த்துக்கொண்டு பலராமனுடன் வளத்

திற்குச் சென்றான். அப்பொழுது கோவர்த்தனபர்வதத் தின் நுனியில் வெகுதூரத்தில் புல்மேய்த்துகொண்டிருக்கும் பசுக்கள் இடைச்சேரியின் ஓரத்தில் மேய்கிற கன்றுகளைக் கண்டன. அங்ஙனம் கண்ட பசுமந்தையிலுள்ள பசுமாடுகளெல்லாம் அக்கன்றுகளிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் இழுக்கப்பட்டுத் தங்களை மறந்து, போகவொட்டாமல் தடுக்கிற மேய்க்கும் இடையர்களையும் கடந்து காடுமேடாகி நடக்கமுடியாத குறுக்குவழியே சென்று பெருவோட்டமாக ஓடுகின்றமையால் பின்கால்கள் இரண்டும் முன்கால்களோடிணைந்து இரண்டுபாதங்களால் நடப்பவைபோன்று கழுத்தை முசுப்போடிணைத்து முதத்தையும் வாலையும் உயரத்தூக்கிக்கொண்டு மடியினின்று காற்புறத்திலும் பால், பெருகப்பெற்று ஹுங்காரங்களோடு சேரியின் அருகாமைக்குப் போயின. பசுக்கள் பின்னணைக் கன்றுடையவைகளாடினும் முன்னணைக்கனவுகளான அசுக்ன்றுகளின் அங்கங்களை விழுங்குபவைபோன்று நக்கிக்கொண்டு தங்கள் மடியில் பெருகுகின்ற பால் அவற்றிற்கு ஊட்டக்கொடுத்தன. இடையர்கள் அந்தப்பசுக்களைத் தடுப்பதற்குத் தாங்கள் பட்ட ப்ரயாஸங்களெல்லாம் வீணானமையால் உண்டான வெட்கத்துடனும் பெரிய கோபத்துடனும் நடக்கமுடியாத மூலைவழியே வந்த வருத்தத்துடனும் அவ்விடம் வந்து பசுக்களோடும் கன்றுகளோடும் கூடியிருக்கின்ற தங்கள் பிள்ளைகளைக் கண்டார்கள். பிறகு அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்தினால் தலையெடுத்த ப்ரேமரஸத்தில் முழுசின மனமுடையவர்களாகி வெட்கம் கோபம் வழிநடந்துவந்த வழுத்தம் இவைகளால் அவர்களையும் அடிக்கவந்தவர்கள் கோபம் தணியப்பெற்றமை மாத்ரமேயல்லாமல் அனூராகமும் உண்டாகப்பெற்றுக் கைக

ளால் வாரியெடுத்து அணைத்து உச்சி மோந்து என்று மில்லாத பெருங்களிப்புற்றார்கள். இங்ஙனம் பசுக்க னோடுகூட இடையர்களும் தங்கள் பிள்ளைகளின் ஆலிங் கனத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து பெரிய வருத்தத் துடன் அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து அப்புறம் சென்று அவர்களைப்பற்றிய கிணைவினால் கண்ணீர் பெருகப் பெற் றிருந்தார்கள். பலராமன கோபஸ்தீரிகளுக்கு முலை தவிர்ந்த முன்னணைப்பிள்ளைகளிடத்தில் ஷ்ணந்தோ ழும் ப்ரீதி வளர்ந்து வருவதையும், ஆவலின் மிகுதியை யும் கண்டு அதற்குக் காரணதெரியாமல் அதைக்குறித் துச் சிந்தித்தான்:— ‘இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களுக்கு ஸர்வாதராத்மாவான வாஸுதேவஸ்வரூபனாகிய ஸ்ரீக் ருஷ்ணனிடத்திற் போலத் தங்கள் பிள்ளைகளிடத்திலுங் கூட இப்பொழுது சிலரானாக என்று மில்லாத ப்ரீதி வளர்ந்து வருகின்றது. இதற்குமுன்பு அவர்களுக்கு இவ்வளவு ப்ரீதி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாத்ரம் உண்டா யிருந்ததெய்ன்றித் தங்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் இவ்வளவு ப்ரீதி என்றும் கிடையாது. இதென்ன? ஷ்சர்யமாயி ருக்கின்றதே! இதென்ன மாயையோ? தேவதைகளின் மாயையோ? அல்லது மனுஷ்யர்களின் மாயையோ? அஸுரர்களின் மாயையோ? எனக்கு இங்ஙனம் தோற் றுகிறது. பெரும்பாலும் என் ஸ்வாமியாசிய ஸ்ரீக்ருஷ் ணனுடைய மாயையே இது. மற்றவர்களின் மாயை ஸக லஜனங்களையும் மதிமயங்கச் செய்யுமேயன்றி என்னை மதிமயங்கச்செய்யுந் திறமையுடையதன்று’ என்று சிந் தித்துப் பலராமன தியாயஜ்ஞானமாகிற நேதரத்தினால் கனலுகளையும் கனலுமேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் ஸ்ரீக்ருஷ் ணஸ்வரூபங்களாகக் கண்டான். அந்தப் பலராமன்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'நாதா! கன்றுகள் ரிஷிகளின் அம்சங்களென்றும் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகள் தேவதைகளின் அம்சங்களென்றும் நான் இதுவரையில் அறிந்திருந்தேன். இப்பொழுது அப்படி இல்லை. 'கன்றுகள் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகள்' என்னும் பேதத்தை உட்கொண்ட அறிவிலும் நீயே விஷயமாகத் தோற்றுகின்றனை. ஆகையால் நீ எல்லாவற்றையும தனித்தனியே விவரித்து எப்படி நடந்ததோ அப்படியே எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினான். பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கடந்ததையெல்லாம் சுருக்கமாகச் சொல்லக்கேட்டுப் பலராமன் தெரிந்து கொண்டான். ப்ரஹ்மதேவனும் தன்னுலகஞ் சென்று அங்குத் தன்னைப்போலவே நான்முக உருவங்கொண்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் மதிமயங்கின த்வாரபாலகர்களால் பரிபவஞ் செய்யப்பெற்றுத் திரும்பிவந்தான். அந்தப் ப்ரஹ்மதேவன் தனக்கு ஏற்பட்ட காலக்கணக்கின்படி ஒரு ரொடிப்பொழுதில் ஸதயலோகம் போய் மீண்டிவந்து முனபோலவே ஒருவர்ஷம்வரையில் பலராமனுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டான். அவன் 'கோகுலத்தில் எவ்வளவு பிள்ளைகளும் கன்றுகளும் உண்டோ அவையெல்லாம் என்னுடைய மாயப்படுக்கையில் படுத்திருக்கின்றன. இன்னம் எழுந்திருக்கவில்லை. என்மாயையினால் மதிமயங்கிக் கிடக்கிற அவற்றைக்காட்டிலும் இங்குப் புலப்படுகிற இப்பிள்ளைகளும் கன்றுகளும் வேறென்பதில் ஸததேஹமில்லை. இவை எங்கிருந்து வந்தன. நான் எவ்வளவு கொண்டு போனேனோ அவ்வளவு கன்றுகளும் பிள்ளைகளும் ஒருவர்ஷமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன' என்று வேருண இந்தக் கன்றுகளையும் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் குறித்து நெடுநோஞ் சிந்தித்

தும் 'இவர்கள் பரப்ரஹ்மரூபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபர்களே' என்று தெரிந்துகொள்வதற்கு வருந்தியும் வல்லாகவில்லை. மதிமயக்கமற்றவனும் ஜகத்தையெல்லாம் மதிமயங்கச் செய்வனும்மாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை பரஹ்ம தேவன் தனக்கு அந்தராத்மாவான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சக்திவிசேஷமான தன்மாயையினால் மதிமயங்கச் செய்ய முயன்று அந்த மாயையினால் தானே மதிமயங்கி சின்றுன். இருள் மூடின ராத்ரியில் பணித்திவலைகள் பெய்வதாலுண்டாகும் இருளும் பகலில் மினமினிப்புச்சியின் வெளிச்சமும் தனித்துத்தோற்றமும் அவற்றிலேயே மறைவதுபோல, மஹாபுருஷனிடத்தில் மாயை செய்யமுயன்ற அற்பனுடைய மாயை அவனுக்குள்விதகேடுதியையுஞ் செய்யமுடியாமல் மறைவதுமாத்ரமேயன்றி மாயை செய்ய முயன்றவனுடைய திறமையையும் அழித்துவிடும். பரஹ்மதேவன் பாரத்துக்கொண்டிருக்கையில் அந்தக்ஷணமே எல்லாக்களங்களும் களங்களேமேய்க்கிற எல்லாப் பிள்ளைகளும் காலமேகங்கள்போலக்கறுத்துப் பொன்னிறமான பட்டுவஸ்த்ரந்தரித்துநானகுபுஜங்களும் கைகளில் சங்கு சக்ரம் கதை தாமரைமலர் இவைகளும் அமைந்து கிரீடம் குண்டலம் முதலுமாத்ர வனமாத்ர இவைகளையுப் தோள்களில் ஸ்ரீவத்ஸத்தின் சோபையால் திகழ்கின்ற தோள்வளைகளையும் கைகளில் ரதனங்கள் இழைக்கப் பெற்றுச் சங்குபோல் உருண்டிருக்கின்ற கைவளைகளையும் பூண்டு மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமேனனும் திருமறுவு திகழப்பெற்றுக் கழுத்தில் கொள்துபமணி அணிந்து சிலம்பு கால்வளை அரைநாண்மாத்ர விரலணி இவைகளால் விளக்கமுற்றுப்பாதம்முதல் கிரஸ்ஸுவரையில் ஸமஸ்த அவயவங்களிலும் மிகுந்த புண்யசாலிகளால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட

வைகளும் மெதுவாயிருப்பவைகளுமான தூலஸிமாலைகளால் சிறைந்து சிலவுபோல் வெளுத்த புன்னகையோடு கூடின சிவந்த கடைக்கண்ணோக்கங்கள் அமைந்து சிவந்த கடைக்கண்ணோக்கமாகிற ரஜோகுணத்தினால் தன்பகர்களுடைய மனோதங்களைப் படைப்பவர்கள் போலவும் சிம்லமான புன்னகையாகிற ஸத்தவகுணத்தினால் பாதுகாப்பவர்கள் போலவும் தோன்றித் தனனை முதற்கொண்டு பூச்சி புழுவரையிலுமுள்ள ஸமஸ்தமான ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் உருவத்துடன் வந்து கூத்துபாட்டு முதலிய பல உபசாரங்களால் தனித்தனியே உபாஸிக்கப்பெற்று அங்ஙனமே மூர்த்திகரித்துத் தங்கள் மஹிமையால் திரஸ்தரிக்கப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியமுடையவைகளான அணிமாதி அஷ்டைஸ்வர்யங்களாலும் அனைத்து முதலிய சக்திகளாலும் மஹத்து முதலிய இருபத்துநான்கு தத்த்வங்களாலும் காலம் ஸ்வபாவம் ஸம்ஸ்காரமகாமம் கர்மம் குணம் இவை முதலியவைகளாலும் சூழப்பட்டு விகாரமற்றதும் அளவிறந்த ஜ்ஞானாத ஸ்வரூபமுமாகிய ஒன்றான பரப்ரஹ்மத்தின் அஸாதாரண மூர்த்திகளும் வேதாதபாகங்களில் ஸ்ரமப்பட்டித் தீர்த்த மனங்களுக்கும் எட்டாத அளவற்ற மஹிமையுடையவர்களுமாக ப்ரஹ்மதேவனுக்குத் தோன்றினார்கள். ப்ரஹ்மதேவன் கன்றுகள் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகள் முதலிய எல்லாவற்றையும் இங்ஙனம் ஒருகால, ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் எவனுடைய தேஜஸ்ஸினால் விளங்குகின்றதோ அப்படிப்பட்ட ப்ரப்ரஹ்மஸ்வரூபங்களாகக் கண்டான. பிறகு அந்த ப்ரஹ்மதேவன் பதினொரு இரத்திரியங்களும் பெரிய குதூஹலத்துடன் காண்பது கேட்பது முதலிய செயல்களில் முயன்று தம்மைக் கடக்கும் விஷயமாகையால்

திறமையற்று மயங்கப்பெற்று இடைச்சேரியின் அதிஷ்டான தேவதையுடைய அருகாமையில் அசையாது நிற்கும் ஸ்வர்ணமயமான நான்முகப்ரதிமைபோன்று அவர்களின் தேஜஸ்ஸினால் ஒளிமழுங்கி அசையாது நின்றிருந்தான். ஸர்வஸ்மாத்பரனும் காமத்தினால் விளையும் பிறவியற்றவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இன்னது இனியதெனது ஊழறிக்கமுடியாததும் ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருப்பதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் அளவிறந்த ஜ்ஞானாகர்தஸ்வரூபமும் எல்லாம் பரமாத்மஸ்வரூபங்களையென அல்லாத ஸ்வதநதரவஸ்துக்கள் எவையுமே இல்லையென்று முக்யமாக சீருபிக்கிற வேதாநகபாகங்களால் அறியக்கூடியதும் அஸாதாரணமான மஹிமையுடையதுமாகிய தன்ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிப் ப்ரஹ்ம தேவன் அதைக்கண்டனுபவிக்குத் திறமையின்றி இதென்னென்று மதிமயங்கிக் கிடப்பதை அறிந்து தன்மாயையாகிற திறையினால் தன் ஸ்வரூபத்தை மறைத்தான். பிறகு ப்ரஹ்மதேவன் இர்தரியங்கள் வெளித்தோன்றப்பெற்றுச் செத்தவன் எழுந்திருப்பதுபோல எழுந்து ஸம்ஜ்ஞையை அடைந்து மெல்லமெல்லக் கண்களைத் திறந்து தன்னையும் இர்தப்ரபஞ்சத்தையும் கண்டான அப்பொழுதே அந்த ப்ரஹ்மதேவன் கண்களை நாற்புறத்திலும் செலுத்தித் திசைகளையும் எதிரில் பழம் காய் முதலியவற்றைக் கொடுக்கையால் ஜனங்களுக்கு ஜீவனாதாரமானவ்ருக்ஷங்கள் பலவும் நிறைந்து நாற்புறத்திலும் இனியவஸ்துக்கள் பலவும் அமைந்து அழகாயிருப்பதும், பகவான் வாஸஞ்செய்கின்றமையால் கோபம் லோபம் முதலியன தீண்டப்பெறுததும் இயற்கையில் மாறாத வைரமுடைய மனுஷ்யர்களும் ஸம்ஹாதம்ருகங்களும் கட்டிடன் வஸிக்கப்பெற்றதுமாகிய ப்ருகதாவனத்

தையும் கண்டான். பிறகு அந்த ப்ரஹ்மதேவன் அங்கு இடைப்பிள்ளைபோல் வேஷம் பூண்டு நடனஞ்செய்வதும் இணையற்றதும் அளவற்ற ஜ்ஞானஸ்வரூபமும் தேசகால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்றதுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரூபியான ப்ரபரஹ்மம் முன்போலவே கையில் அன்னக் கவளத்தை ஏந்திக்கொண்டு நண்பர்களையும் கன்றுகளையும் தனியே தேடிக்கொண்டு திரிவதைக் கண்டான். அவன் இங்ஙனம் கண்டவுடனே தன் வாஹனத்தினின்றும் இறங்கித் தன் சரீரத்தை ஸ்வர்ணமயமான தண்டத்தைப்போல் பூமியில் அஷ்டாங்கங்களும் படும்படி சாய்த்து நான்கு கிரீடங்களின் நுனிகளால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இணையடிகளை ஸ்பர்சித்து நமஸ்கரித்து ஆரத்தத்தின் மிகுதியால் பெருகிவருகின்ற கண்ணீர்களால் அபிஷேகஞ்செய்தான். அவன் முன்கண்ட மஹிமையை அடிக்கடி சினைத்து ரேடுரேரம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் எழுந்தெழுந்து விழுந்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பால் அந்த ப்ரஹ்மதேவன் மெல்லமெல்ல எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பார்த்து வணங்கின கழுத்துடன் கைகளைக் குவித்து வணக்கம் நடுக்கம் இவை உடையவனாகித் தழுதழுத்த உரையுடன் துதிக்கத் தொடங்கினான். பதின்மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ப்ரஹ்மஸ்துதியும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பிள்ளைகளோடு வீட்டிற்குப்போதலும், பிள்ளைகள் அசாஸனரவ்ருத்தாரத்ததை வீட்டில் கூறுதலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் இடையர்களுக்கு அத்தகைய ப்ரீதி உண்டானதற்குக் காரணங்கூறுதலும். }

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—துதிக்கத்தகுந்தவனே! காலமேகம்போல் கறுத்திருப்பவனும் மின்னல்

போல் விளங்குகின்ற பீதாம்பரம் உடுத்தவனும் குந்த மணிகளால் இயற்றின காதணி அணிந்தவனும் மயில் தோகையால் திகழ்கின்ற முகமுடையவனும் காட்டுப் புஷ்பங்களால் தொடுத்த பூமாலை பூண்டவனும் அன னக் கவளம் கோல் கொம்பு குழல் இவ்வடையாளங் களால் மிகுந்தசோபை அமைக்கவனும் மெதுவான பாத ங்களுடையவனும் கந்தகுமாரனுமாகிய உனக்கு நமஸ் காரம். நீ ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற இந்த இடைப்பிள் ளையுருவத்தின் மஹிமையை உள்ளிருத்தரியமான மனத் தினாலுங்கூட ப்ராஹ்மதேவனுசிய நானும் அறிவதற்கு வல்லமையற்றிருக்கின்றேன். கேவலஜ்ஞானாத ஸ்வரூப னான பரமாத்மாவாகிய ஓனருனான் மஹிமையை நான் அறியமாட்டேனென்பதைப் பற்றிச் செல்லவேண்டுமோ? என பார்த்தனையை சிறைவேற்றும்பொருட்டு என்னி டத்தில் அருளபுரிந்து நீ இந்த உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டாயென்பதுமாத்ரமே எனக்குத் தெரியும். இவ் வுருவம் உனக்கு உனஸைகல்பத்தினால் ஏற்பட்டதே யன்றி எங்கள் சரீரம்போல் கர்மத்தினால் ஏற்பட்டதன லுமற்றும், இது சுத்தஸத்த்வமயமேயன்றிப்பஞ்சபூதவ களின் பரிணாமமன்று. ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத மஹானுபாவனே! எவர்கள் பரக்குதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கையா கிற ஜ்ஞானயோகத்தைத் துறந்து உனமாயையைக்கடப் பதற்கு உன்னையே சரணமாகப் பற்றித் தங்கள் வாண ஸ்ரமதாமங்களை அனுஷ்டிக்கையாகிற சிலைமையில் சின்று மனோவாக்காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களா லும் ஸத்புருஷர்களால் கோஷிக்கப்பட்ட உன் கதை யைச் செவிகளாரக் கேட்டு ஜீவிக்கிறார்களோ; மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸமஸ்த போகங்களிலும் பற்றற் றவர்களான அவர்கள் உன்னையும் வெல்லுகிறார்கள்.

ப்ராபூ ! நன்மைகைக் கறக்கவல்ல உன் விஷயமான பக்தி
 மைத் துறந்து ஆத்மாவையே அனுபவிக் கையாகிற கை
 வல்யமெனகிற மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ஜ்ஞானயோகத
 தில் ப்ரயாஸப்படுகிறவர்களுக்கு அந்த ப்ரயாஸம் மாத்ர
 மே மிகுமனறி மற்றொரு பயனும் உண்டாகாது. நெல்
 லைக் குத்துகிறவர்களுக்கு அரிசிகிடைக்குமனறி நெல்லு
 போல தோற்றுகிற பெரிய உயிமைக் குத்துகிறவர்க
 ளுக்கு அரிசிகிடைக்குமோ? அவர்களுக்கு ப்ரயாஸம்
 மாத்ரமல்லவோ மிகும? ப்ரமாதந்த ஸ்வரூபனே ! இவ்
 வுலகத்தில் பல புருஷர்கள் பக்தியோகத்திற்கு உதவி
 யாக ஜ்ஞானயோகத்தை அனுஷ்டித்துத் தங்கள் வர்
 ணஸ்ரமங்களுக்கு ஏற்பட்ட தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கை
 யாகிற செயல்களை யெல்லாம் உன்னிடத்தில் அர்ப்ப
 ணஞ்செய்து தங்கள் ஸத்கர்மங்களால் விளைந்ததும்
 தினந்தோறும் உன கதைகளைக் கேட்பதால் வளர்ந்து
 ப்ரத்யக்ஷம் போன்றிருப்பதுமாகிய பக்தியோகத்தினு
 லேயே உனனை உள்ளபடி அறிந்து ப்ரமததியான
 மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். அளவற்ற மஹிமை
 யுடையவனே ! ஆயினும் ப்ராக்ருத குணங்கள் தீண்
 டப்பெருத உன்மஹிமை தூயமனத்தரான பெரியோர்
 களால்மாத்ரம் அறியக் கூடியதனறி மற்றவர்களால்
 அறியக்கூடியதன்று. நீ விகாரங்களற்றவன். கர்மத
 தினால், விளையும் சரீரஸம்பந்தம் உனக்குக் கிடையாது.
 நீ தனனைத் தானே அனுபவிக்குகதன்மையன். உன்னை
 நீயே உள்ளபடி அறிவாயனறி மற்ற எவரும் அறியவல்
 லரல்லர். பெரியோர்களுங் கூட, அறிய முடியாத ஸ்வ
 ரூபமுடையவனென்று அறிவார்களேயனறி இவ்வளவ
 னென்று அளவிட்டறியவல்லரல்லர். நீ குணங்களுக்
 கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன். நீ இப்பொழுது ஜகத்

தின் ஹிதத்திற்காக எல்லாரும் கண்டனுபவிக்கும்படி அவதரித்திருக்கின்றன. ஆயினும் உன்குணங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் இவ்வளவென்று அளவிட்டு எவர்கள் அறிபவல்லவர்கள்? பூமியில் தூட்களையும் ஆகாயத்தில் பணித்திவலைகளையும் த்ருலோகத்தில் க்ஷேத்ரங்களையும் கெடுங்காலம் ப்ரயாஸப்பட்டு எண்ணி முடித்த பெருக திறமையுடையவர்களாயினும் உன் குணங்களை எண்ண வல்லராகமாட்டார்கள். ஆகையால் மனோவாக்காயங்க ளென்கிற மூன்று காணங்களாலும் உனக்கு நமஸ்கா ரஞ்செய்து உன்கருணையையே நன்றாக சினைத்துத் தன் புண்யபாபகர்மங்களால் கேரிட்ட ஸுகதுககாதிபலன களை அனுபவிப்பதைத் தவிர வேறொரு யதனமும் செய யாமல் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பவன் மோக்ஷத்தில் பங் குடையவனாவான். ஜகதீச! எனனுடைய துஷ்டத்தனத் தைக் காண்பாயாக ஆச்சர்யமான சக்தியுடையவர்களுக் கும் மேலான ஆச்சர்ய சக்தியுடையவனும் அளவிடமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவனும் ஜகத்காரண னும் பரமாத்மாவுமாகிய உன்னிடத்தில் மாயைமைப் பரப்பி என் வைபவத்தைக் காட்ட விரும்பினேனல்லவா? என் செயல், நெருப்புப்பொரி தன்வைபவத்தை நெருப்பி டத்தில் காட்ட விரும்பினதுபோலிருக்கின்றது. இங்ங னம் என்னையும் உன்னையும் அறியாத நான் எவ்வளவன்? பற்றினவர்களைக் கைவிடாத பரமனே! நான் ரஜோகு ணத்தினால் உண்டானவன். ஆகையால் நான் உன் மஹி மையை அறியுத்திறமையற்றவன். என்னே நான் உனக் கு உட்படாத ஸ்வதந்த்ரப்ரபுவென்று பாவித்துக்கொண் டிருப்பவன்; ப்ரஹ்மதேவனென்னும் கர்வமாகிற பேரிரு ளால் கண்கள் குருடாயிருக்கப்பெற்றவன். ஆகையால் நான் உன்னிடத்தில் தெளர்ஜன்யத்தைக் காட்டினது

யுத்தமே. ஆயினும் 'இவன் என்னுடைய ப்ருத்யனே. ஆகையால் இவனும் அருள்புரியத் தகுந்தவனே' என்று நினைத்து மூடனாகிய என்னுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்தருள்வாயாக. ப்ரதானம் மஹத்து அஹங்காரம் ஆகாசம் வாயு அக்னி ஜலம் இவைகளால் சூழப்பட்டதும் ஒருகுடம்போன்றதுமாகிய இந்த அண்டத்திற்குள் எழுசாண்சரீரமுடைய நான் என்கே? இந்த அண்டத்தைப்போன்ற எண்ணிறந்த பல அண்டங்களாகிற பரமானுக்கள் சூழப்பெற்ற சாளரங்கள் போன்றமயிர்க்கால்களையுடைய நீ என்கே? உன் மஹிமை என்கே? ஆகையால் மிகவும் அற்பனாகிய என்னை மிகவும் மேனமையுடைய நீ அருள்புரியவேண்டும். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாத பரமனே! காப்பத்திலிருக்கும் சிசு காலால் உதைக்கில அது தாய்விஷயத்தில் அபராதப்பட்டதா குமோ? ஆகாதல்லவா? அங்ஙனமே உன்னுடைய கர்ப்பம்போன்ற நான்செய்த பிழையை நீ அபராதமாகக் கொள்ளலாகாது. உள்ளதென்றும் இல்லதென்றும் வழங்கப்படுகிற சேதனசேதனரூபமான இந்த ஜகத்தில் சிறியதாயினும் பெரியதாயினும் உன்வயிற்றிற்கு வெளியில் என்ன இருக்கின்றது? எல்லாம் உன்வயிற்றில் உள்ளதேயன்றி அதில் இல்லாதது இவ்வுலகத்தில் எதுவுமே இல்லை. ஜகத்தெல்லாம் அழிந்துபோகையில் ஸமுத்ரங்கள் எல்லாம் ஒரேவெள்ளமாக மூடிக்கொண்டிருக்கிற மஹாஜலத்தில் நாராயணனுடைய உதரத்தில் நாபியின் நாளத்தினின்று அயன் வெளிக்களம்பினுனென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்களே; அந்தச்சொல் பொய்யன்று; உண்மையே. இது நிச்சயம். ஜகதீஸ்வரனே! நான் உன்னிடத்தினின்று உண்டானவனல்லவா என்ன? உண்டானவனே. 'நாராயணனிடத்தினின்று

நீ உண்டானவனாயின், அது உண்மையாகவே இருக்கட்டும். அதனால் எனக்கு என்ன ' என்கிறாயோ? அப்படியன்று. நீயேயல்லவா அந்த நாராயணன்? ஏனென்றால் நீ ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றனை. ஜகதிசனே! ஆகையால் நீ நாராயணனன்றா? நீ ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனை. நாரமென்று சொல்லப்படுகிற ஜலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மையால் நாராயணனென்று ப்ராஸித்தி பெற்றவனும் நீயே. நீ ஜகத்துமுழுவதும் வ்யாபித்திருப்பினும் அதிலடங்கின ஜலமாதரத்தில் வீற்றிருப்பதுவும் உண்மையே. அது பொய்யன்று. இங்ஙனம் நாராயணசப்தத்தில் வெளியாகும் பொருள்களெல்லாம் உளனிடத்திலேயே அமைகின்றனவாகையால் நீயே நாராயணன். ஜகத்தெல்லாம் உள்ளடங்கப்பெற்ற உன்திருமேனி ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஜலத்தினமேல் இருக்குமாயின் நீ நாராயணனென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன? ஷாட்குண்யபூர்ணனே! ஜலத்தினமேலிருந்த அந்த உன்திருமேனியை நான் காணவில்லையா? அவ்வுருவம் என ஹ்ருதயத்தில் நனருகத் தோற்றவில்லையா? மற்றும், அப்பொழுதே அவ்வுருவத்தை நீ எனக்குத் தெரியாதபடி மறைக்கவில்லையா? ஆகையால் நீயே நாராயணன். ஆம். ஜலத்தினமேலிருந்தாலும் நீ ஜலத்தில் கண்டாலும் உன ஹ்ருதயத்தில் நனருகத் தோற்றினாலும் உடனே மறைக்கப்பட்டதுமாகிய உருவம் அந்ருத்தமூர்த்தியினுடைய தேயன்றி எனனுடையதன்று; ஆகையால் நானன்று நாராயணன் ' எனனில், சொல்லுகிறேன்; கேள். பிறருடைய மாயைகளையெல்லாம் பயன்படாதபடி அழிக்குத் திறமையுடையவனே! உன்னையே சாணமாகப்பற்றி நவர்களின் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப்போக்கும் பரமனே! நீ இந்த அவதாரத்தில் வெளியில் ஸ்பஷ்டமாகப்

புலப்படுகின்ற சேதனசேதனரூபமான இந்தப் பஞ்சத்
தையெல்லாம் உன்வயிற்றிற்குள் தாயான யசோதைக்
குக் காட்டினதால் உன்னுடைய விசித்ராசக்தியை வெளி
யிட்டாயல்லவா? ஆகையால் அந்த அநிருத்தமூர்த்தி
யும் நீயேயன்றி வேறன்று. இதோ புலப்படுகிற சேதன
சேதனரூபமான இந்த ஜகத்தெல்லாம் கம்மிருவரோ
டுங்கூட வெளியில் எங்ஙனம் விளங்குகின்றதோ, அங்
னனமே உன் வயிற்றிலும் விளங்கிற்றல்லவா? ஆ!
என்ன ஆச்சர்யம்! இது உன்னுடைய விசித்ராசக்தியா
லன்றி மற்ற எதனால் ஸம்பவிக்கும்? விசித்ரா சக்தியைப்
பற்றியே, உன் தாய்க்குக் காட்டினதுமாத்ரமேயோ?
எனக்குங்கூட இப்பொழுதே நீ உன் விசித்ராசக்தியைக்
காட்டவில்லையா என்ன? காட்டினையே, முதலில் நான்
கன்றுகளையும் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளையும் பறித்
துக்கொண்டு போகும்பொழுது ஒருவனாயிருந்தனை.
பிறகு இடைச்சேரியிலுள்ள உன ரண்பர்களான கன்று
மேய்க்கும் பிள்ளைகளும் கன்றுகளும் ஆகிய எல்லாமாக
இருந்தனை. பிறகு அவையெல்லாம் நான்கு புலங்களு
டையவையாகி என்னோடுகூட ஸமஸ்தமான ஜங்கமஸ்
தாவரங்களாலும் உபாஸிக்கப்பட்டுத் தோன்றினை.
பிறகு அவ்வளவும் விராட்ரூபங்களாகத் தோன்றினை.
ஆகையால் அளவற்றதும் இணை யெதிரில்லாததும்
க்ருஷ்ணரூபமுமான பரப்ராஹ்மமொன்றே மிகுந்திருக்
கின்றது. தேஹாத்மாபிமானத்தினால் மதிமயங்கினமை
யால் உன்னுடைய உண்மையை அறியப்பெறாத பாக்ய
ஹீனர்களுக்கு உன்மாயையைப் பரப்பி ஸ்ருஷ்டியில்
நானமுதனாகிய என்னைப்போலவும், ரக்ஷணத்தில் விஷ்
ணுவைப்போலவும் தோற்றுகின்றனை. உன்பதவியை
உணர்ந்தவர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் பரஹ்ம

ருத்நர்களுக்கென்கிற ஜீவாத்மாக்களுக்கு அர்தர்யாமியாக
 வும், ரக்ஷணத்தில் நேரே உன்னுடைய அவதாரமாக
 வும் தோற்றுகின்றனை. ஜகதீசனே! நீ கர்மத்தினால்
 விளையும் பிறவியற்றவனாயினும் தேவதைகள் ரிஷிகள்
 மனுஷ்யர்கள் திரியக்குகள் ஜலஜந்துக்கள் ஆகிய இந்த
 ஜாதிகளில் துஷ்டர்களின் கொழுப்பை அடக்குவதற்
 காகவும் ஸத்புருஷர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவுமே
 அவதரிக்கின்றனை. மஹாநந்தஸ்வரூபனே! ஷாட்குண்ய
 பூர்ணனே! ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அநதராத்மாவாய்
 சியமித்துக்கொண்டிருப்பவனே! எந்த ஜாதியிலென்று
 வது எந்தப்ரகாரமென்றுவது எவ்வளவென்றுவது எக்
 காலத்திலென்றுவது உன சேஷ்டைகளை மூன்றுலோகங்
 களினும் எவனதான அறியவல்லவன்? யோகிஸ்வரனே!
 உன்னுடைய ஆச்சர்யசக்திமைய பரப்பி இங்ஙனம்
 விளையாடுகின்றனை. உன்னையொழிந்த ஸ்வதகதரவஸ்து
 எதுவுமேயில்லை சித்யஜ்ஞானாதஸ்வரூபனும் அள
 விறக மஹிமையுடையவனுமாகிய உன்னிடத்தில் உன
 ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகி உன்னிடத்தி
 லேயே மறைகின்றதாகையால் இந்த ஜகத்தெல்லாம்
 உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்குக தனமையதன்று. ஆயி
 னும் அறியாதமுடர்களுக்கு உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்
 பதுபோல தோற்றுகின்றது. இந்தப்ரபஞ்சமெல்லாம்
 மிகப்பெரிய துக்கங்களுக்குமேல் பலதுக்கங்களுக் கிட
 மாயிருக்கும்; விவேகிகளுக்கு ஸ்வப்னம்போலத் தோற்
 றும். இது உண்மையான உணர்வற்றது; ஸர்வகால
 மும் விகாரங்களுக்கிடமாக மாறிக்கொண்டேயிருக்கு
 மன்றி ஒருவாறாயிராது. ஆகிலும் அவிவேகிகள் அதை
 அறியாமல் சித்யமென்றுப் ப்ரமிப்பார்கள். நீ அத்தகைய
 ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடையவனாகி அதைவிட்டுப் பிரியா

திருப்பினும் விகாரமற்றவன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசஸ்வரூபன்; தேச கால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்றவன்; ஜீவாத்மாக்களுக்கும் கர்மத்தினால் விளையும் தேஹவியோகம் உனக்குக் கிடையாது. கர்மத்தினால் விளையுந் தேஹஸம்பந்தமும் உனக்குக்கிடையாது. நீ புண்யபாபங்களாகிற மலங்களற்றவன்; என்றும் மாறாமல் ஒருவாறாகவே யிருப்பவன்; எங்கும் நிறைந்தவன்; தானல்லாத வஸ்து எதுவுமில்லாதவன்; தன்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட குணமுள்ள வஸ்துவில்லாதவன்; அளவற்ற ஆரத்த ஸ்வரூபமுடையவன். இத்தகைய நீயே ஜகத்காரணன்; தனக்குச் சரீரமாகிய ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களை ஸாக்ஷாத்கரிப்பவன்; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு சேதனசேதனங்களெல்லாம் ராமரூபங்களுக்கிடமாகாமல் தன்னிடத்தில் மறைந்திருக்கப் பெற்றுத் தனியனாயிருப்பவன்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் அழியாதிருந்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டியை நடத்தின பரமபுருஷன் நீயே. அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தைப்போக்குத் தன்மையுடைய குருவாகிற ஸூர்யனிடத்தினின்றும் கிடைத்த ஷேதாரத ஜ்ஞானமாகிற நல்ல ரேத்ரத்தினால் இத்தகையனும் ஸம்ஸத ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகிய உன்னைத் தங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகவும் தங்களை உனக்குச் சரீரமாகவும் காண்கிறவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் விளைப்பதாகிய புண்யபாபகர்மங்களாகிற ஸமுத்ரத்தைக் கடப்பார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமே இல்லை. பரமாத்மாவாகிய உன்னையே தங்களுக்கும் மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக அறியாத மூடர்களுக்கு அந்த அஜ்ஞானத்தினாலேயே ஸம்ஸாரமெல்லாம் மாறாமல் தொடர்ந்து வருகின்றது. தேஹாத்மாபிமானுதி அஜ்ஞானங்களைத் துறந்து பரமாத்மாவான உன்னை உள்ளபடி அறிவார்க

ளாயின், அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு அந்த ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் நீங்கும். கயிற்றைக் கண்டு அதைக் கயிறென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் ஸர்ப்பமென்று ப்ரமித்துப் பயப்படுவதுபோல, ஜீவாத்மாக்கள் தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று ப்ரமித்து ஸம்ஸாரதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். கயிறென்று தெரிந்தபின்பு ஸர்ப்பத்தைப் பற்றின பயம் நீங்குவதுபோல, ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று உணர்ந்து ஆத்மாவுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவையும் உள்ளபடி உணர்வானாயின் ஸம்ஸாரதுக்கங்கள் நீங்கும். ஸம்ஸாரபந்தமும் அதினின்று விடுபடுகையுமாகிய இவ்விரண்டிற்கும் அஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானமும் காரணமேயன்றி மற்ற எதுவும் காரணமன்று. பகலில் ஸூர்யன் விளங்குகையில் இருள் பறந்தோடுவதுபோல, சித்யஜ்ஞானஸ்வரூபனும் ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவும் அத்விதீயனுமாகிய பரமபுருஷனை வேதாந்த வாக்யங்களால் ஆராய்ந்தறிக்கையில் அஜ்ஞானத்தினால் விளைவதாகிய ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பறந்தோடும். ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமும் அவற்றிற்கு அந்தர்யாமியாய் சியமித்துக்கொண்டிருப்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறுதலனுமாகிய உன்னை ஜீவாத்மாக்களில் ஒருவனாகவும், தேஹத்தையே ஆத்மாவாகவும் ப்ரமித்துப் பரமாத்மாவை வெளியில் தேடுகிற சில மூடஜனங்களின் அறிவின்மையை என்னென்று சொல்லுவேன்? இதென்ன ஆச்சரியம்? வீட்டில் கெட்டுப்போனதைக் காட்டில் தேடுவாருண்டோ? மற்றும் சிலர் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாமல் தேஹத்தையே ஆத்மாவாகவும் தங்களை ஸ்வதந்த்ரர்களாகவும் ப்ரமித்து உன்னை வெளியில் தேடுகிறார்கள். அவர்களுடைய அஜ்ஞானமஹிமையை

என்னென்று சொல்லுவேன்? அனந்தனே! விவேகமுடைய பெரியோர்கள் தேஹத்தில் அடங்கியிருப்பதும் பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதுமான ஜீவன்வரையிலுள்ள இருபத்துநான்கு தத்தவங்களில் எதையும் பரமாத்மாவென்று பாவிக்காமல் அவற்றைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனும் இத்தகைய குணங்களுடையவனுமாகிய உன்னை ஆராய்ந்தறிகுருர்கள். கயிற்றின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அருகில் இருக்கின்ற கயிற்றைக் கண்டு அங்கு ஸர்ப்பம் இல்லாதிருக்க ஸர்ப்பம் இருக்கிறதாகப் ப்ரமிப்பார்களோ? அங்ஙனமே விவேகிகள் தேஹத்தை ஆத்மாவென்றாவது உன்னை மற்ற தத்தவங்களில் ஏதேனுமொன்றாகவாவது ப்ரமிக்கமாட்டார்கள். தேவனே! உன்பாதாரவிர்த்தத்தினால் சிறிது அருள்புரியப்பெற்ற புருஷன்தான் ஷாட்குண்டபூர்ணனாகிய உன்னுடைய மஹிமையின் உண்மையை அறிவான். அதனால் அருளப்பெறுதவன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் இருந்து நெடுங்காலம் ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற உன்மஹிமையைச் சிறிதும் அறியமாட்டான். நீ அருள்புரிவதற்குக் காரணம் உன்பக்தர்களோடு ஸஹவாஸமே. ஆகையால் நான் இந்த நான்முகப் பிறவியிலாவது வேறுமனுஷ்யாதி ஜன்மங்களிலாவது மற்ற பசுபக்ஷி முதலிய தீர்யக்கு ஜன்மங்களிலாவது உன்பக்தர்களினிடையில் இருந்து எதனால் உன்பாதாரவிர்த்தங்களைப் பணிவேனோ, அத்தகைய பெரும்பாக்யம் எனக்கு நேரும்படி அருள்புரிவாயாக. இடைச்சேரியிலுள்ள பசுக்களும் கோபிமார்களும் மஹா பாக்யமுடையவை. ஏனென்றால், நீ முதல் பசுக்களின் பாலைக் கன்றாகவும் கோபிமார்களின் ஸ்தனயத்தைப் பிள்ளையாகவும் இருந்து மணக்களிப்புடன் சிரம்பவும் பாணஞ்செய்தாயல்லவா? ஸமஸ்தமான யாகங்களுக்கூட எவனுக்குப் பூர்ணமான

த்ருப்தியை விளைக்கமாட்டாவோ, அப்படிப்பட்ட நீ அவற்றின் ஸ்தன்யபானத்தினால் கிரம்பவும் த்ருப்தி அடைந்தாயல்லவா? ஆகையால் அவற்றின் பாக்க்யமஹிமையைச் சொல்லவேண்டுமோ? இடைச்சேரியிலுள்ள நந்தன் முதலிய இடையர்களின் பாக்க்யம் மிகவும் ஆச்சரியம். அவர்களுடைய பாக்க்யமே பாக்க்யம். அளவற்ற ஆரத்தமே வடிவாயிருக்கப்பெற்றதும் எங்கும் நிறைந்ததும் அனாதியுமாகிய பரப்ரஹ்மம் அவர்களுக்கு நண்பனாயிற்றல்லவா? அச்சுதனே! அவர்களின் பாக்க்யமஹிமை அப்படி இருக்கட்டும். அதை எவ்வளவு தான் இவ்வளவு என்று அளவிட்டறியவல்லவனாவான்? இந்திரியங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகளான ருத்ரன் முதலிய காங்கன் பதினொருவர்களுமே நிகுரத பாக்க்யசாலிகள். ஏனென்றால், காங்கன் இந்த இடையர்களின் இந்திரியங்களாகிறபான பாத்ரங்களால் அம்ருதம்போல் ருசியுள்ளதும் மத்யம் போல் மதத்தை விளைப்பதுமாகிய உர்பாதாரவிந்தங்களின் மகாரத்தத்தை அடிக்கடி பானஞ்செய்கிறோமல்லவா? ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கு அபிமானிகளாகிய காங்கன் சிந்தி செய்கிற நந்தன் முதலிய ஒவ்வொரு குணத்தை அனுபவிப்பினும் பெரிய பாக்க்யசாலிகளென்று புகழ்த்தகுரத பெருமையுடையவர்களாயிருக்கின்றோம். எல்லா இந்திரியங்களாலும் எல்லாக்குணங்களையும் அனுபவிக்கிற இந்த இடையர்களின் பாக்க்யத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்? ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! நான் ஆசைப்படுகிற பெரும்பாக்க்யம் இதுவே. இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் அடவியில் கோகுலத்தில் எவனேனுமொரு வனுடைய பாதங்களின் பாதங்களால் அபிஷேகம் ரோப்பெருவதான ஏதேனுமொரு மனுஷ்யஜன்மத்தை நான் பெறுவேனாக. இந்த இடைச்சேரியிலுள்ளவன் ஒவ்

வொருவனும் ஷாட்குணீயபூர்ணனும் போகமோக்ஷங்
களைக் கொடுப்பவனுமாகிய உன்னையே தன்ப்ராணதா
ரகமாக நினைத்ிருப்பவனல்லவா? வேதார்த்தங்களுங்
கூட உன்பாதலூஸியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்ற
னவே யன்றி இன்னம் கண்டறியவில்லை. தேவனே!
பகாஸூரன் முதலிய நன்குநிமபத்தோடு கூடின பாபிஷ்
டையாகிய பூதனை உனமையில் கொல்லவேண்டுமென்று
நினைத்திருப்பினும் ஸாதுக்களின் வேஷம்பூண்டு ஸாது
வைப்போல் வந்து உன்னையே அடைந்தான். வீடு
பொருள நண்பர் பரிமமான ஆத்மா பிள்ளைப்ராணை
மனம ஆகிய பிவையெல்லாம் உனகதாகவேயென்று
நினைத்திருக்கின்ற இடைச்சேரிமீலுள்ளவர்களுக்கு
ஐகத்திற்கெல்லாம் பலனான உன்னைக்காட்டிலும்
மேலான எந்தப்பலனைக் கொடுக்கப்போகின்றனையோ
வென்று என்மனம் மயங்குகின்றது. (ஐகத்திற்கெல்லாம்
பலனான நீ இவர்களுக்கு பாத்யக்ஷமாகவேயிருக்கின்
றனை. உன்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட பலன் எது
வுமே இல்லை. ஆகையால் நீ இவர்களுக்கு எதைக்
கொடுப்பாயென்று என்மனம் மயங்குகின்றது.) ஸ்ரீ
க்ருஷ்ண! ஜனங்கா எதுவரையில் எவ்விதத்திலாயி
னும் உனனோடு ஸம்பந்தம் உண்டாகப்பெறுகிறுப்பார்
களோ, அதுவரையிலுமே அவர்களை ராகம் முதலிய
துர்க்குணங்களாகிற திருடர்கள் ஸம்ஸாரவார்க்கத்தில்
பறிப்பார்கள். அதுவரையிலுமே அவர்களுக்கு க்ரு
ஹம் சிறைச்சாலைபோன்றிருக்கும். தேஹாத்மப்ராபாதி
ரூபமான அஜ்ஞானமும் அதுவரையிலுமே கால் விலங்
குபோல் பந்தகமாயிருக்கும். அந்த ஸம்பந்தம் மேருமா
யின், உடனே அவையெல்லாம் பறந்து போம். நீ, ப்ரா
க்ருதசரீரம் ப்ராக்ருத வ்யாபாரம் ஆகிய ப்ரபஞ்சத்தின்
தனமையற்றவனாயினும் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரபஞ்சத்தை

அனுஸரித்து நடக்கின்றனையென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. அதுவும் உன்னையே சரணமாகப் பற்றின உன்பக்தர்களுக்கு மாறாத ஸந்தோஷப்ரவாஹத்தை விளைப்பதற்காகவே. எவர்கள் உன்ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை உள்ளபடி அறிகிறார்களோ, அவர்களே நீ ப்ரபஞ்சத்தை அனுஸரித்து கடப்பதின் காரணத்தை அறியட்டும். பல படச் சொல்லியென்ன? உன்வைபவம் என்னுடைய மனோ வாக் காயங்களைன்கிற மூன்று காரணங்களுக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. எனக்கு இவ்வளவுமாத்ரமே தெரியுமன்றி மற்றொன்றும் தெரியாது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஸர்வஜ்ஞனே! நீ எல்லாவற்றையும் அறிவாய். நான் ஓன்றையும் அறியமாட்டேன். ஜகத்திறகெல்லாம் நீயே காதனன்றி நானன்று. இதோ புலப்படுகின்ற ஜகத் தெல்லாம் உன்னால் படைக்கப்பட்டு உளனிடத்திலேயே ஸ்வாதீனமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனக்கும் இதற்கும் ஒரு ஸம்பந்தமும் கிடையாது. ஆகையால் எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயாக. ஸ்ரீக்ருஷ்ண! வ்ருஷ்ணிகுலமாகிற தாமரைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கும் ஸுர்யனே! பூமி தேவதைகள் ப்ராஹ்மணிகள் பசுக்கள் இவையாகிற ஸமுத்ரத்திற்கு அபிவருத்தியைக் கொடுக்குஞ் சந்த்ரனே! பாஷண்டதர்மமாகிற இருட்டைத் தொலைப்பவனே! பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குத் த்ரோஹஞ் செய்பவனே! ஸுர்யன் வரையிலுள்ள ஸமஸ்தர்களாலும் நன்கு பூஜிக்கத்தகுந்தவனே! ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! கல்பம்வரையிலும் உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராஹ்மதேவன் அளவிட முடியாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுடையவனாயினும் லீலைக் காகச் சுருக்கப்பட்ட திவ்யமங்கல விக்ரஹமுடைய ஸ்ரீ

க்ருஷ்ணபகவானே இங்ஙனம் துதித்து முன்றுதரம் ப்ர
தக்ஷிணம் செய்துமஸ்கரித்துத் தன் வாஸஸ்தானமா
கிய ஸத்யலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். எதிரேயிருந்த
ப்ரஹ்மதேவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தனுப்பிவிட்டு
முன்போலவே தன நண்பர்கள் உட்கார்த்திருக்கப்பெற்ற
தன் மணற்குன்றிற்கே கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வந்
தான். அந்த இடைப்பிள்ளைகள் ஒருவரவும் நிரம்பக்
கடந்திருப்பினும் தங்கள் ப்ராணாதானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னைப் பிரிந்தும அவனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கி
அரைக்ஷணம்போல் சினைத்தார்கள். பகவானுடைய
மாயையினால் மயங்கின மனமுடையவர்கள் எதெதைத்
தான் மறக்கமாட்டார்கள். ஜகத்தெல்லாம் இந்தப் பகவா
னுடைய மாயையினால் மதிமயங்கித் தன்னையுங்கூட
அடிக்கடி மறக்கின்றது. இனிப் பசி தாஹம் முதலிய
வற்றை மறப்பது ஒரு ஆச்சர்யமோ? அந்த இடைப்
பிள்ளைகள் அங்ஙனம் வருகின்ற தங்கள் நண்பனான
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து 'ஸ்ரீக்ருஷ்ண! உனக்கு நல்
வரவா? நீ வெகு சீக்ரத்தில் வந்தனை. நீ இல்லாமை
யால் நாங்கள் ஒரு கவனங்கூடப் புதிக்கவில்லை. இங்கு
வா; நாமெல்லாரும் கலந்து குளிர்த்து போஜனஞ் செய்
வோம்' என்று மொழிந்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
சிரித்துக்கொண்டே சென்று பிள்ளைகளுடன் கூடிப்
புசித்து மலைப்பாம்பின் தோலைக் காட்டிக்கொண்டே
வனத்தினின்று கோகுலத்திற்குத் திரும்பிவந்தான்.
அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மயில்தோகை புதிய கைரிகாதி
தாதுக்கள் இவைகளால் விசித்ராஞ் செய்யப்பட்ட அங்க
முடையவனாகிக் குழல் இலை கொம்பு இவைகளை ஊதி
அவற்றின் த்வனியால் ஸந்தோஷம் அடைந்து தன்
னைத் தொடர்ந்து வருகின்ற இடைப்பிள்ளைகளால் பரி
சுத்தமான கீர்த்திகள் பாடப்பெற்றுக் கோபிமார்களின்

கண்களுக்கு மஹாரத்தத்தை விளைக்கவல்ல காட்சி யுடையவனாகிக் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு கோகுலத் தில் நுழைந்தான். பிறகு கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகள் இடைச்சேரியில் சென்று 'யசோதைக்கும் ரந்தகோப னுக்கும் பிள்ளையாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இன்று ஒரு பெரிய மலைப்பாம்பைக் கொன்றான். எங்களுடும் அந்த மலைப்பாம்பின் வாயினின்று விடுவித்தான்' என்று மொழிந்தார்கள்.

பரிசுதித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ் மர்ஷி! இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களுக் கீழ் தங்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் ஒருநாளும் இல்லாத ப்ரீதி பிறர் பிள்ளை யாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் எப்படி உண்டாயிற்று? அதற்குக் காரணம் சொல்லுவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! ஸைஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனொருவனே மிகுந்த அன்பிற்கிடமானான். தேஹம் தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பந்துக்கள் முதலாக ஜீவன்வரையிலுள்ள மற்றவைகளெல்லாம் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரியமாயிருப்பதைப்பற்றிப் அன்பிற்கிடமாகின்றான். ஆகையால், ராஜேந்த்ரனே! ப்ராணிகளுக்கு தங்கள் சரீரத்தில் என்னுடையதென்னும் அபிமானத்தோடுகூடிய ப்ரீதி எவ்வளவு உண்டாகின்றதோ; அவ்வளவு ப்ரீதி அந்தத்தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பிள்ளை பணம் வீடு முதலியவற்றில் உண்டாகிறதில்லை. (பரமாத்மாவோடு ரேரே ஸம்பந்தமுடைய ஆத்மவிடத்திலுள்ள ப்ரீதி தேஹத்தில் உண்டாகிறதில்லை. தேஹத்திலுள்ள ப்ரீதி பிள்ளையிடத்தில் உண்டாகிறதில்லை, பிள்ளையிடத்திலுள்ள ப்ரீதி பணத்தில் உண்டாகிறதில்லை, பணத்திலுள்ள ப்ரீதி வீடு முதலியவற்றில் உண்டாகிறதில்லை.

ராஜஸ்ரேஷ்டனே! தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று
 அபிமானித்திருப்பவர்களுக்கும் தேஹத்தில் எவ்வளவு
 ப்ரீதி உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு ப்ரீதி அந்தத்
 தேஹத்தைத் தொடர்ந்த பின்னை பணம் முதலியவற்
 றில் உண்டாகிறதில்லை. தேஹத்தையுங்கூட ஏனென்று
 அபிமானிக்காமல் என்னுடையதெனலு அபிமானிப்
 பார்களாயின், அது ஆத்மாவைப்போல் ப்ரீதிக்கிடமா
 யிராது. விவேகிகளுக்குங் கூட அந்தத் தேஹத்தினி
 டத்தில் ப்ரீதி ஆத்மாவிடத்திலுள்ள ப்ரீதியைக் காட்டி
 லும் குறைந்திருக்குமேயன்றி முதலே ப்ரீதி மாறாது.
 ஏனென்றால் ஜீர்ணமாகி மரணமடைய முயன்றிருப்பி
 னும் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்னுப விருப்பம் ஜீர்ண
 மாகாது; பலியஸ்ஸாயிருக்கும். ஆகையால் ஸமஸ்த
 ப்ராணிகளுக்கும் தங்களுக்கு அந்தராத்மாவான ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணனே மிகுந்த அன்பிற்கிடமானான். அவனைப்
 பற்றியே ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான மற்ற இரக ஜகத்
 தெல்லாம் ப்ரீதிக்கிடமாசின்றது. இரக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை
 ஸமஸ்த ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமபுரு
 ஷனென்றே அறிவாயாக. ஆயினும் அவன் தன் ஸ்வ
 கல்பத்தினால் ஜகத்தின் ஹிதத்திற்காக இங்குக் காமத்
 தினால் னாகக் சரீரமுடைய ஒரு ஜீவஸ்போல் தோற்று
 கிருனான் வேறில்லை. அதுவும் விவேகமற்ற மூடார்களுக்
 கேயன்றி ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான ஜகத்தெல்லாம் பக
 வானுக்குச் சரீரம், அவனுக்குச் சரீரமாகாமல் அவனை
 விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் வஸ்து எதுவுமே இல்லை' என்று
 வாஸ்தவத்தை அறிந்த விவேகிகளுக்கு அங்ஙனம்
 தோற்றமாட்டான். ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தங்கள்
 தங்கள் காரண வஸ்துக்களில் நிலையுற்றிருக்கின்றன.
 அத்தகைய காரண வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்ப

வன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே. ஆகையால் அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து என்ன இருக்கின்றது? அதை நிரூபிப்பாயாக அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக நிரூபிக்கத்தகுந்தவஸ்து எதுவுமே இல்லை. பரிசுத்தமும் அழகியதுமான புகழுடையதும் பெரியோர்களுக்கு அவலம்பமுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய தளிர் போன்ற பாதமாகிற ஓடத்தைப் பற்றினவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரம் குளப்படிபோல் ஸுகமாகவே தாண்டக்கூடிய தாயிருக்கின்றது. பெரியவைகுண்டமென்கிற பாம்பதமே அவர்களுக்கு வாஸஸ்தானமாம். பல ஆபத்துக்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரம் அவர்களுக்கு மறுபடியும் ஒரு காலும் உண்டாகாது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கௌமாரவயதில் செய்த அகாஸூரமோக்ஷ வ்ருத்தாததத்தை இடைப்பிள்ளைகள் பேளகண்டவயதில் அப்போழுது தான் நடந்ததாக எப்படி சொன்னார்களென்பதைப் பற்றியல்லவோ நீ என்னை வினவினை. அதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதையெல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ரண்பர்களான இடைப்பிள்ளைகள் வனத்தில் விளையாடினதையும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அகாஸூரனைக் கொன்ற வ்ருத்தாததத்தையும், புல்லுதைத்த மணற்குன்றில் பிள்ளைகளுடன் பேராஜனஞ்செய்ததையும், கன்றுகளும் கன்றுமேய்க்கும் பிள்ளைகளுமாகத் தோன்றின சுத்தஸத்த்வமயமான பரப்ராஹ்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராஹ்மஸ்துதியையும் கேட்கும் புருஷனும் சொல்லும் புருஷனும் விருப்பங்களெல்லாம் கைகூடப்பெறுவார்கள். பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { பலராமன் தேனுசாஸுரனை முறித்தலும்,
காலியமலையில் ஜலங்குடித்து மூர்ச்சித்த ப
(சுச்சுளையும் இடையர்களுையும் எழுப்புதலும்.) }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு பௌகண்ட வயது வரப்பெற்ற அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் பசுக்களை மேய்ப்பதற்கு உரியவர்களென ஸம்மதிக்கப்பட்டு நண்பர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு அடிவைப்புக்களால் ப்ருந்தாவனத்தை மிகவும் பரிசுத்தமாக்கினார்கள். (தாமரைமலர் கலசம் த்வஜம் வஜரம் குடை முதலிய ரேகைகள் அமைந்த அடிவைப்புக்களால் ப்ருந்தாவனத்தை மிகவும் ஆழகாயிருக்குமாறு அலங்கரித்தார்கள்). அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்புகழைப் பாடுகிற இடையர்களால் சூழப்பட்டு பலராமனோடு கூடிக்குழலோசையுடன் பசுக்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு விளையாட விரும்பி கிரம்பப்புஷ்பித்திருப்பவனும் பசுக்களுக்கு ஹிதமுமாகிய ஒருவனத்திற்குள் நுழைந்தான். அவ்வனத்தில் வண்டுகளும் மற்றும் பல பறவைகளும் மிருகங்களும் இனிதாகச் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. பெரியோர்களின்மனம்போலத் தெளிந்த ஜலமுடைய தாமரைத்தடாகங்களில் படிந்து குளிர்ந்திருப்பதும் தாமரை மலர்களின் பரிமளத்தை ஏந்திக்கொண்டிருந்தவதுமாகிய காற்று அவ்வனத்தில் ஸுகமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அத்தகையதான அவ்வனத்தைக்கண்டு விளையாட மனங்கொண்டான். சிவர்த¹ பல்லவங்களின்சோபை அமைந்தவைகளும் பூ காய் பழம் இவற்றின் பாரத்தினால் பாதங்களை ஸ்பர்சிக்கிற நுனியுடையவைகளுமான வருஷங்களைக் கண்டு ஆதி

புருஷனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸந்தோஷத்தினால் புன்னகை செய்துகொண்டே தமையனாகிய பலராமனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—தேவஸ்ரோஷ்டனே! இந்த வ்ருக்ஷங்கள் புஷ்பம் பழம் முதலிய உபஹாரங்களை எடுத்துக்கொண்டு தாங்கள் வ்ருக்ஷஜனபம் பெற்றதற்குக் காரணமான தங்கள் பாபமெல்லாம் தீரும் பொருட்டுத் தேவதைகளால் சூஜிக்கப்பட்ட உபபாதர விவதத்தைக் களைகளால் வணங்குகின்றன. ஓ ஆதிபுருஷனே! இந்த வண்டிகள் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் பாவனமான உபபுகழைப் புகட்டுகொண்டு உன்னைப் பின்னே தொடர்ந்து பணிகின்றன. இந்த வண்டிகள் பெரும்பாலும் உபபந்தர்களில் சூர்யர்களான மூனிக் கூட்டங்களோ, ஆகையால்தான் கோபவேஷத்தினால் மறைந்திருப்பினும் பாபமற்ற தங்கள் தேயவமாகிய உன்னை விடாமல் தொடர்கின்றன. அதிக்கத்தகுந்த வனே! இதோ மரில்கள் ஸந்தோஷத்துடன் ராதை னஞ் செய்கின்றன. அவ்வுனமே மனபெருகக் கோபிகளைப்போலச் சண்ணோக்கத்தினால் உனக்குப்ரியஞ் செய்கின்றன. சூரில்கள் கூட்டங்கூட்டமாயிருந்து தங்கள் க்ருஹமான பந்தத்திற்கு வந்திருக்கின்ற உனக்கு இனிய உரைகளால் பரியஞ் செய்கின்றன. வனத்தில் வளிக்கின்ற இந்தக் குழில் முதலியவைகளுங்கூடப் பாக்யமுடையவைகளே. ரஸலற்புடைய பெரியோர்களின் இயற்கை இவ்வளவேயல்லவா? உன்னுடைய பாதர விர்தங்கள் படப்பெற்ற இப்பூமியும் இப்பூமியிலுள்ள புல் செடி முதலியவைகளும் பாக்யமுடையவைகளே. உன்கதங்களால் தொடப்பட்ட மரங்களும் கொடிகளும், மன இரக்கத்தோடுகூடின உன் கண்ணோக்கங்களைப்பெற்ற

இந்திகளும் பர்வதங்களும் பறவைகளும் ம்ருகங்களும் பாக்யமுடையவைகளே. உன்மார்பினால் அணைக்கப் பெற்ற கோபிகைகளும் பாக்யசாலினிகளே. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுங்கூட உன் மார்பினால் அணைப்பதை ஆசைப்படுகிறுளல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தமையனைப் பார்த்து மொழிந்து சோபையுடைய பருந்தாவனத்தைப் பார்த்து மனக்களிப்புற்றுத் தாழ்வரைகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டே விளையாடினான். தன்னைத்தொடர்ந்து வருகின்ற இடையர்களால் பாடப்பட்ட சரித்தங்கனையுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தனக்கு மிகவும் அன்புடைய பலராமனுடனகூடி ஒருகால் புஷ்பங்களில் தேனகளைப்பருகி மகித்த வண்டுகள் பாடக் கேட்டுத் தானும் அவற்றைத் தொடர்ந்து பாடுவதும், ஒருகால் கலஹம்ஸங்களின் சப்தத்தை அனுஸரித்துச் சப்திப்பதும், ஒருகால் ரண்பர்களைச் சிரிப்பித்துக்கொண்டு கூத்தாடுகின்ற மயிலை அனுஸரித்துக் கூத்தாடுவதும், ஒருகால் பசுக்களுக்கும் இடையர்களுக்கும் மனத்திற்கினியதும் மேககர்ஜனம்போல் கம்பீரமாயிருப்பதுமாகிய தன்குரலால் பசுக்களைப் பீதியுடன் பெயர்களைச் சொல்லி அழைப்பதும், ஒருகால் சகோரம் க்ரௌஞ்சம் சக்ரவாகம் பரத்வாஜம் மயில் முதலிய பறவைகளை அனுஸரித்துக் கூவுவதும், ஒருகால் ஜந்துக்களுக்குள் புலி ஸிம்ஹங்களைக் கண்டு பயந்தாற்போல் நடனஞ் செய்வதும், ஒருகால் விளையாடி இளைப்புற்று இடையர்களின் மடியில் தலையை வைத்துப் படுத்திருக்கின்ற தமையனான பலராமனுக்குத் தானே கால்பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்களால் இளைப்பாரச் செய்வதுமாகிய விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ராம

க்ருஷ்ணர்களிருவரும் ஒருகால் ஆடுவது பாடுவது கிளம் பிப் பாய்வது ஒருவரோடொருவர் சண்டையிடுவது முதலிய விளையாடல்களில் தேரின் இடையர்களைக் கைகளில் பிடித்துச் சிறித்துக்கொண்டே புகழ்வார்கள். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகால் பாஹுயுத்தஞ்செய்த ஸ்ரமத்தினால் வருந்தி மரத்தடியில் தனிக்களைப் படுக்கையாகப் பரப்பி இடையர்களின் மடிமைத் தலையணையாகக் கொண்டு சயனிப்பான். அப்பொழுது மஹானுபாவனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குச் சிலா கால்பிடிப்பார்கள். பாபமற்றவர்களான வேறு சிலர் விசிறிகளால் வீசுவார்கள். மஹாராஜனே! வேறு சிலர் ப்ரீதியினால் மனம் உருகப்பெற்று மனத்திற்கினியவைகளும் அவனுக்குத் தகுந்தவைகளுமான பாடல்களை மெல்லமெல்லப் பாடுவார்கள். தன்னைத் தானே அனுபவித்துக் களித்திருக்கையாகிற தன்னிலைமையை மறைத்துக்கொண்டு தன் ஸங்கல்பத்தினால் இடைப்பிள்ளைத்தனத்தை ரடித்து அதற்குரிய செயல்களையும் செய்துகொண்டு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியால் சீராட்டப்பட்ட தனிப்போன்ற பாதங்களுடையவனானும் ப்ராக்ருதர்களோடுகூடி இடையிடையில் தான் ஸர்வேஸ்வரனென்பதை வெளியிடுகின்ற அமானுஷ சேஷ்டிதங்களையும் ரடத்திக்கொண்டு அந்த ப்ராக்ருதர்களைப்போல் தானும் க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஸ்ரமக்ருஷ்ணர்களுக்கு நண்பனாகிய ஸ்ரீதாமனென்னும் கோபாலனும் ஸுபலன் ஸ்தோகக்ருஷ்ணன் முதலிய மற்றவர்களும் ப்ரேமத்துடன் அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள் 'ராம! ராம! மஹாபலமுடையவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ண! துஷ்டர்களை அடக்குந் திறமையுடையவனே! இவ்விடத்திற்கு அருகாமையில் பனஞ்சாலைகள் சிறைத்த பெரிய ஒருவனம்

இருக்கின்றது. அங்கு மிகப்பெரிய பனம்பழங்கள் விழுந்தும் விழுவதுமாயிருக்கின்றன. ஆனால் அவை துர்ப்புத்தியுள்ள தேனுகாஸுரனால் தகையப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ ராமா ! ஓ க்ருஷ்ண ! அவ்வஸுரன் மஹா வீர்யமுடையவன் ; கழுதையின் உருவந்தரித்திருக்கிறான் ; தனனோடொத்த பலமுடைய மற்றும் பல பந்துக்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறான். அவன் அங்கு நுழைகின்ற மனுஷ்யர்களையெல்லாம் பிடித்துப் பக்ஷித்து விடுகின்றான். ஆகையால் அவனிடத்தில் பயந்து மனுஷ்யர்கள் எவரும் அவ்வனத்தில் நுழைகிறதேயில்லை. சத்ருக்களை அழிப்பவனே ! அதனால் அங்கு இதுவரையில் ஒருவராலும் பக்ஷிக்கப்படாதவைகளும் மிகுந்த மனமுடையவைகளுமாகிய பனம்பழங்கள் அமிதமாயிருக்கின்றன. அரத்தப் பழங்களின் வாஸனை இதோ இவ்விடத்திலுங்கூட நூற்புறத்திலும் கிரம்பி நமக்குத் தெரிகின்றது. க்ருஷ்ண ! அரத்தப் பழங்களின் வாஸனையால் அவற்றைப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்று விருப்பங் கொண்ட மனமுடைய எங்களுக்கு அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பாயாக. ராமா ! அரத்தப் பழங்களைப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்று எங்களுக்குப் பேராசையாயிருக்கின்றது. உனக்கு ருசிக்குமாயின், பேரவாயாக. நாங்கள் நியமிக்க வல்லரல்லோம்' என்றார்கள். ஸமர்த்தர்களாகிய அர்த ராமக்ருஷ்ணர்கள், இங்ஙனம் மொழிகின்ற நண்பர்களின் வசனத்தைக் கேட்டு அவர்களின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற விரும்பிச் சிரித்து அர்த இடையர்களால் சூழப்பட்டுப் பனங்காட்டுக்குச் சென்றார்கள். அவர்களில் பலராமன் அரத்தத் தாலவனத்தில் நுழைந்து இரண்டு கைகளாலும் பனைமரங்களை நூற்புறத்திலும் பிடித்து மத்தகஜம்போல் பலத்தி

னால் அசைக்கிப் பழங்களை உதிர்த்தான். அப்பொழுது உதிர்கின்ற பழங்களின் சப்தத்தைக் கேட்டுக் கழுதை யின் உருவத்திரித்த அஸுரன் வருஷங்கனோடுகூடப் பூமியை நடுங்கச் செய்துகொண்டு எதிர்த்தோடி வர்தான். பலிஷ்டனாகிய அவஸுரன் பலராமனைக் கிட்டிப் பின்கால்களால் பலமுள்ளவனவும் அவனை மார்பில் அடித்துக் காவென்று சப்தஞ் செய்துகொண்டு அவனைச் சுற்றிவர்தான். மீளவும் அவன் விரைந்து வந்து பெருங்கோபத்துடன் பின்னே திரும்பிப் பின்கால்களைத் தூக்கி ராமனை அடிக்கத்தொடங்கினான். அந்தப் பலராமன் அவஸுரனைப் பின்கால்களில் பிடித்துக் கொண்டு ஒன்றைக்கையினால் சுழற்றி அவனவனில் பாணனாகிய இழந்த அவஸுரனைப் பன்னமாததின நாளில் வீசியெறிந்தான். மிகவும் உயர்ந்து அகன்ற நாளி யுடைய அபபனைமாம் அவஸுரனால் அடக்கப்பட்டிப் பக்கத்திலுள்ள மற்றொரு பனைமரத்தை விழுத்தள்ளிக் கொண்டே முறிந்து விழுந்தது. அந்தப் பக்கத்துமாமும் தனபக்கத்திலுள்ள மற்றொரு மரத்தை விழுத்தள்ளிக்கொண்டே தானும் முறிந்து விழுந்தது. அதுவும் தனபக்கத்திலுள்ள மற்றொரு மரத்தை விழுத்தள்ளிக்கொண்டே முறிந்து விழுந்தது. பலராமன் வீராயாட்டிற்றாக வீசியெறிந்த ¹ ராஸபருபியான அஸுரனுடைய தேஹத்தினால் அடியுண்ட வருஷம் ஒன்றும் அதனால் அடியுண்டது மற்றொன்றும் அதனால் அடியுண்டது மற்றொன்றுமாக அவனத்திலுள்ள காலவருஷங்கள் எல்லாம் பெருங்காற்றினால் அசைக்கப்பட்டவை போல் நடுங்கமுற்றன. ஜகதீஸ்வரனும் அவவற்றவனுமாகிய அந்தப் பகவானிடத்தில் இது ஒரு ஆச்சரிய

மன்று. நூல்களில் வஸ்தரம்போல் இந்த ஜகத்தெல்லாம் அவனிடத்தில் குறுக்கும்நெடுக்குமாய்க் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? மன்னவனே! ஆகையால் அவன் பெருமைக்கு இது ஒருபுகழன்று. பிறகு தேனு காலசுரனுடைய ஜ்ஞாதிகளான¹ கர்த்தபங்கள் தங்கள் பந்துவாகிய தேனுகளை முடியப்பெற்று எல்லாம் பரபரப்புற்றுக் கர்ணகடோரமாகச் சபதஞ் செய்துகொண்டு ராமக்ருஷ்ணர்களை எதிர்த்துவந்தன மன்னவனே! ராமக்ருஷ்ணர்களிருவரும் அங்ஙனம் எதிர்த்து வருகின்ற அந்தக் கழுதைகளையெல்லாம் அவலீலையாகப் பின்கால்களில் பிடித்துச் சுழற்றிப் பனைமரங்களில் வீசியெறிந்தார்கள். ராசிராசியாக உதிர்ந்திருக்கின்ற பவம் பழங்களாலும் பாரணன்களை இழந்த அஸுரதேஹங்களாலும் முறிந்து விழுந்த உறுதியுள்ள பனைமரங்களின் நுளிகளாலும் சிறைத்திருக்கின்ற அவ்வனத்தின் பூமி மேகங்களால் சிறைத்திருக்கின்ற ஆகாயம்போல் விளங்கிற்று. தேவதைகளும் ஸித்தசாரணதிகளும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்கள் செய்த மிகவும அற்புதமான அந்தச் செயலைக் கண்டு வியப்புற்றுப் பூமழை பொழிந்து வாதங்களை முழக்கி ஸ்தோத்ரஞ்செய்தார்கள். பிறகு மனுஷ்யர்கள் தேனுகளும் அவன பந்துக்களும் முடிந்து எவ்வித உபத்தவத்திற்குமிடமில்லாத அந்தக் கானகத்தில் சென்று பயமற்றுப்பனம்பழங்களைப் பணித்தார்கள். பசுக்களும் புல்மேய்களும். கேட்டமாத்ரத்தில் புண்யத்தை விளைக்கும்படியான புகழுடையவனும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தமையனான பலராமனுடன் கூடித் தன்னைப் பின்பற்றி வருகின்ற இடையர்களால் ஆதிக்கப்பெற்றுக் கோகுலத்

1. கர்த்தபம்-கழுதை.

திற்குச் சென்றான். தலைமயிர்களில் பசுக்களின் தூட்கள் படியப்பெற்று மயில்தோகையை அணிந்து காட்டுப்புஷ்பங்களைச் சூடிப் பின்றொடர்ந்து வருகின்ற இடையர்களால் தன்புகழ் பாடப் பெற்றுக் குழலை ஊதிக் கொண்டு வருகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கோபிகைகள் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுற்ற கண்களுடையவர்களாகிக் கூட்டங்கூடி எதிர்கொண்டார்கள். இடைச்சேரியிலுள்ள கோபிமார்கள் அனைவரும் தங்கள் கண்களாகிற வண்டுகளால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமாகிற தாமரைமலரில் தேனைப் பருகிப் பகலெல்லாம் பிரித்திருந்தபையாலுண்டான தாபத்தைத் துறந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும வெட்கம் புன்னகை வணக்கம் இவை அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கங்களாகிற அந்தக்கோபிமார்களின் வெகுமதியைப் பெற்றுப் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு தொழுவத்திற்குள் நுழைந்தான். யசோதையும் ரோஹிணியும் தங்கள் மனவிரும்பத்திற்கும் காலத்திற்கும் தகுந்திருக்குமாறு தங்கள் பிள்ளைகளாகிய அந்த க்ருஷ்ணராமர்களுக்கு மேலான உபசாரங்களைச் செய்தார்கள். அங்கு உடம்புக்கு எண்ணெய் தேய்த்துப் பிடித்து ஸ்நானம் செய்விப்பது முதலிய உபசாரங்களால் பகலெல்லாம் வெளியில் அலைந்து வந்த ஸ்ரீராம முழுவதும் தீரப்பெற்று அழகிய ஆடை உடுத்துத் திவ்யமான பூமாலைகளாலும் திவ்யமான சந்தனாதிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றுத் தாய்மார்கள் கொண்டுவந்த ருசியுள்ள அன்னத்தைப் புசித்து உபலாபனஞ் செய்யப் பெற்று மேலான படுக்கையில் படுத்து ஸுகமாகத் தூங்கினார்கள். மன்னவனே! இங்ஙனம் ப்ருந்தாவனத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கிற மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகால் பலராமனை விட்டு மற்றநண்பர்களால் சூழப்பட்டு, யமுனைக்குச்

சென்றான். பசுக்களும் அவற்றை மேய்க்கின்ற இடையர்களும் அப்பொழுது கரீஷ்மருதுவாகையால் கொடிதாக்கக் காய்கின்ற வெயிலால் பீடிக்கப்பட்டுத் தண்ணீர் தாஹம் எடுத்து அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் காலியமஹாநாகத்தின் விஷஸம்பந்தத்தினால் தூஷிக்கப்பட்ட அந்த யமுனையின் ஜலத்தைக் குடித்தன. அந்த விஷஜலத்தைப் பாளஞ் செய்தமையால் அவையெல்லாம் மூர்ச்சித்துப் பராணன்களை இழந்து விழுந்தன. யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவையெல்லாம் அங்ஙனம் விழுந்திருப்பதைக் கண்டு அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கின்ற தன்கண்ணோக்கத்தினால் தன்னையே நாதனாகவுடைய அவற்றையெல்லாம் பிழைப்பித்தான். அவையெல்லாம் உடனே நன்றாகப் பரஜைஞ் வரப்பெற்று ஜலக்கரையினின்று எழுந்து ஒன்றையொன்று பார்த்துக்கொண்டு மிகவும் வியப்புற்றன; விஷஜலத்தைக் குடித்து மரணம் அடைந்த தாங்கள் மீளவும் பிழைத்தெழுந்தது அந்த ஸ்ரீகோவிந்தனுடைய அருள்நிறைந்த கண்ணோக்கத்தின் கார்யமென்று தெரிந்துகொண்டன. பதினேந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காலியனை சிக்ரஹஞ் செய்தலும், அவன் பத்னிகள் வந்து ஸ்தோத்ரஞ் செய்து வேண்டுகையில் அவனை அனுக்ரஹித்து விதேலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யமுனஜலம் காலியனென்னும் க்ருஷ்ணஸர்ப்பத்தினால் தூஷிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அதைச் சுத்தப்படுத்த விரும்பி அந்த ஸர்ப்பத்தை அதினின்று தூரத்தினான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்.—மிகவும் அழகாகிய யமுனையின் நடுஜலத்திற்குள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்

ஸர்ப்பத்தை எங்ஙனம் சிக்ரஹித்தான்? அந்த ஸர்ப்பம்
 டல்யுகங்களாக அந்த யமுனையில் வஸித்துக்கொண்டி-
 டிருப்பதாகக் கேள்வி. பிறகு அந்த ஸர்ப்பம் எப்படி
 ஆயிற்றோ அதையும் எனக்குச் சொல்லுவீராக, ப்ராஹ்
 மணஸ்ரேஷ்டரே! அளவற்ற மஹிமையுடையவனும்
 ஸ்வதத்த்ரனுமாகிய பகவான் ஸீலக்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னெனனும் கோபாலனாக அவதரித்துச் செய்த கம்பீர
 மான சரித்ரமாகிற அம்ருதத்தை அனுபவிக்கப் பெற்ற
 வன எவன்தான் போதுமென்று த்ருப்தி அடைவான்?
 எவனும த்ருப்தி அடையமாட்டான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—யமுனையில் காலியனு
 டைய மதி ஒன்றுண்டு. அது அந்த ஸர்ப்பராஜனுடைய
 விஷாக்கினியினால் கொதிக்கப்பெற்றிருந்தது. அந்த மதி
 வுக்குரேரில் ஆகாமத்தில் பறக்கும் பறவைகளுக்கூட
 அந்த விஷக்காற்று பட்டமாத்ரத்தினால் ப்ராணான்களை
 இழந்து விழுவது வழக்கம், அந்த மடுவின் கரையி-
 லுள்ள மரம் முதலிய அசையாத ஜீவனகளும் மிருகம்
 முதலிய அசையுந்தனமையுள்ள ஜீவன்களும் ஜலத்
 திவ்லகளை ஏந்திக்கொண்டு வருகிற மதிங்காற்றினால்
 தீண்டப்பெற்று மாண்டுபோகின்றன. காலிய மடுவின்
 பரபாவம் அப்படிப்பட்டது துஷ்டர்களை அடக்குவதற்-
 காகவே அவதரித்திருக்கிற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன காலி-
 யமடு, காற்று பட்ட மாத்ரத்தில் நுழைந்து சிறைந்து
 வேலைசெய்வதான கொடுவேகமுள்ள விஷவீர்யம்
 அமைந்திருப்பதையும் அதன் ஸம்பந்தத்தினால் யமுனா
 நதி யூயுவதும பாணஞ்செய்ய உபயோகப்படாமல் கெட்-
 டிருப்பதையும் கண்டு அங்குச் சாகோபசாமாக உயர்
 நது வளராதிருக்கிற ஒரு நதம்பவருகூத்தினமேல்
 ஏன் அரைநாண்மாலையை அழுந்தக்கட்டிக்கொண்டுஉள்

ளங்கையினால் புஜத்தைத் தட்டி மிகவும் உயர்த்திருக்கின்ற அந்தக் கதம்பவ்ருஷத்தினின்று காலியமடுவின் விஷஜலத்தில் குதித்தான். அந்தக்காலியஸர்ப்பதின் மடு புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேகமாகக் கிளம்பிப் பாய்ந்ததனால் கலக்கமுற்ற ஸர்ப்பங்களின் விஷங்களால் வளர்ந்த ஜலப்ரவாஹமுடையதாகி விஷவேகத்தினால் கொதிக்கின்ற பயங்கரமான அலைகள் கிளம்பப் பெற்று நார்புறத்திலும் நூறுசில்லளவு தூரம் ஏறிப் பாய்ந்தது. ஆனால் அளவற்ற பலமுடைய அந்த மஹானுபாவனுக்கு அது எவ்வளவு? பிறகு மத்தகஜத்தின் பராக்ரமம் போன்ற பராக்ரமமுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புஜதண்டங்களால் ஜலத்தை அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், ஜலத்தின் கோஷத்தைக் கேட்டுக் காலியனென்னும் ஸர்ப்பராஜன் தன்னுடைய வாஸஸ்தானமாகிய மடுவை அவமதிக்கக் கண்டு அதைப் பொறுக்க முடியாமல் தன் ஸையங்களோடு மேல்கிளம்பி வந்தான். ஸர்ப்பராஜனான அந்தக் காலியன், பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்கள் வேண்டும்படி மிகவும் அழகியனும் ஸுகுமாரனும் நீலமேகம்போல் சிர்மலனும் மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் திருமலுவால் திகழ்கின்றவனும் பீதாம்பரம் உடுத்தவனும் புன்னகையினால் அழகான முகமுடையவனும் தாமரைமலரின் உள்ளிதழ்போன்ற பாதங்களுடையவனும் சிர்ப்பயமாய் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மர்மஸ்தானங்களில் கடித்துத் தன் உடலினால் சுற்றிக் கொண்டான். அங்ஙனம் அவன் காலியநாகத்தின் உடலால் சுற்றப்பட்டுச் சேஷ்டை கண்ணுக்குத் தெரியாதிருப்பதைக் கண்டு அவனுடைய அனபுள்ள நண்பர்களான கோபர்கள பயத்தினால் வருந்திச் சரீரம் நண்பரணம் பெண்டிர் ஸுகம் இவை யெல்லாவற்றையும்

அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்திருப்பவர்களாகையால் துக்கம் சோகம் பயம் இவைகளால் மதிமயங்கி விழுந்தார்கள். பசுக்களும் எருதுகளும் கன்றுகளும் மிகவும் வருந்திக் கதறிக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே கண்களை நிறுத்தி அழுபவை போன்று கிணறிருந்தன. அப்பொழுது கோகுலத்தில் ஆகாயம் பூமி சரீரம் ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் பயம் ஸமீபித்திருப்பதை அறிவிப்பவைகளும் மிக்க பயங்கரங்களுமாகிய மிகக்கொடிய மூன்றுவகை உத்பாதங்கள் உண்டாயின. நந்தன் முதலிய கோபாலர்கள் அந்த உத்பாதங்களைக் கண்டு பயந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பல ராமனை விட்டுத் தனியே பசுமேயக்கப் போயிருக்கிற னென்பதையும் அறிந்து அவனுடைய மஹிமையை அறியாதவர்களாகையால் அந்த அவசகுனங்களால் அவனமரணம் அடைந்தானென்று நினைத்து அவனிடத்திலேயே பராணங்கடையுடையவர்களாகையாலும் அவனிடத்திலேயே மனமுடையவர்களாகையாலும் சோகம் பயம் இவை தலையெடுத்து வருந்திப் பசுக்கள் கன்றுகளிடத்தில்போல மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவர்களாகிச் சிறுவர் கிழவர் பெண்டிர் முதற்கொண்டு எல்லோரும் மனவருத்தத்தினால் முகம்வாடி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற பேராவலுடன் கோகுலத்தினின்று புறப்பட்டார்கள். மதுகுலத்திற்கு அலங்காரனும் மஹானுபாவனுமாகிய பலராமன் தம்பியாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்தவனாகையால் அவர்கள் அங்ஙனம் பயந்து புறப்படுவதைக் கண்டு சிரித்து ஒன்றும் பேசாதிருந்தான். தங்கள் அன்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தேடிக்கொண்டு போகிற அந்த நந்தாதி கோபாலர்கள் பகவானுடைய பாதங்களுக்கு அஸாதா

ரண சிஹ்னங்களான த்வஜம் வஜ்ரம் முதலிய ரேகைகள் அமைந்திருக்கிற அடிவைப்புக்களால் அறிவிக்கப்பட்ட வழியைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு யமுனைக்கரைக்குச் செனருர்கள். அவர்கள் பசுக்கள் போனவழியில் மற்ற இடைப்பிள்ளைகளுடைய அடிவைப்புக்களின் இடையிடையில் தாமரை யவம மாமவட்டி வஜ்ரம் த்வஜம் முதலிய ரேகைகளோடு கூடின ஜகந்தாதனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிவைப்புக்களைக் கண்டுகொண்டே விரைவுடன் செனருர்கள். அந்த நந்தாதிகள் அவ்விடம் சென்று அங்குக் காலியமடுவின நடுஜலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸர்ப்பத்தின் உடலினால் சுற்றப்பட்டுச் சேஷடையற்றிருப்பதையும் மடுவின கரையில் இடையர்கள் மூர்ச்சித்திருப்பதையும் நாற்புறத்திலும் பசுக்கள் மதிமயங்கிக் கதறிக்கொண்டிருப்பதையுங்கண்டு வருந்தி மிகவும் மோஹித்தார்கள். கோபிகைகள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்னேஹம் சிறைந்த புன்னகை கடைக்கண்ணோக்கங்கள் இனிய உரைகள் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சினைத்து மிகவும் அன்பிற்கிடமான அவன ஸர்ப்பத்தினால் பிடியுண்டிருக்கக் கண்டு மிகவும் வருந்தித் தங்கள் அபபனைப் பிரிந்தமையால் மூனறுலோகங்களும் சூனயமாயிருக்கக் கண்டார்கள். அவர்கள், தன்குழந்தையான க்ருஷ்ணனைப்பற்றி மிகவும் வருந்தி மடுவில் விழமுயல்கின்ற யசோதையைப் பிடித்துத் தடுத்து அவளோடொத்த மனவருத்தமுடையவர்களாகையால் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகப்பெற்றுக் கோகுலத்திற்கெல்லாம் அன்பனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பூதனாஸம்ஹாராதி வருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு செத்தாற்போல சின்றிருந்தார்கள். க்ருஷ்ணனிடத்திலேயே ப்ராணன்களையுடைய நந்தாதிகள்

அந்த மதில் ப்ரவேசிங்க முபன்றிருப்பதைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரபாவத்தை அறிந்தவனும் ஷ்டாட் குணப் பூர்ணனுமாகிய பலராமன் அவர்களை வேண்டா மென்று தடுத்தான். பெண்களும் அறிபாத சிறுவா களும் முதற்கொண்டு கோசுலம் முழுவதும் இங்ஙனம் தனக்காக மிகவும் ஸுக்கித்திருப்பதைக் கண்டு மனுஷ யர்களின் பதவியை அனுஸரித்திருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீக்ரு ஷ்ணன் ஒரு முஹூர்த்தகாலம் இருந்து அப்பால் அந்த ஸர்ப்பத்தை உதறி அதன்கட்டினின்று வெளிப்பட்டு வந்தான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் சரீரத்தைப் பெருக் கச்செய்யக் காலியன் அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற தன் சரீரம் விரும்பி அங்ஙனமே அதைச் சுற்றிக்கொண் டிருக்க முடியாமல் அவனை விட்டுக் கோபமுற்றுப் படங் களை உயர்த்துந் தி மூச்செறிந்து மூக்குரத்தங்களில் விஷம் சிமப்ப்பெற்று வாயோடுபோல ஜ்வலித்துக் கொண்டு அசைபாதிருக்கின்ற கண்களுடையவனும் முகத்தில் நெருப்புத்துணுகைகளுடையவனுமாகி அந் தபபரமபுருஷனை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந் தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இரண்டு ஏனிகளையுடைய ராக் கினால் இரண்டு கடைவாய்களையும் அடிக்கடி எக்கிக் கொண்டிருப்பவனும் மிகவும் பயங்கரமான விஷாந்னி யால் சிறைந்த கண்களுடையவனுமாகிய அந்தக்காலி யனைக் கருடனபோல காற்புறத்திலும் விளைபாடிக் கொண்டே சுற்றிச்சுற்றிவந்தான். அந்தக் காலியனும் அவனைக் கடிப்பதற்கு அவஸரம் பார்த்துக்கொண்டே அவனோடுகூடச் சுற்றிச்சுற்றிவந்தான். ஸமஸ்த கலைக ளுக்கும் ஆதிசூருவாகிய அந்த ஆதிபுருஷன் இங்ஙனம் சுற்றுவதிலேயே வீரமமெல்லாம் ஐறிங்கப்பெற்றுத் தோன்றதைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸர்ப்பரா டைய அகன்றவைகளான சிவங்களினமேல் ஏறி அச்

சிறங்களிலுள்ள ரத்னஸமுறுங்கனின் ஒளிகள் பட்டு மிகவும் சிவந்தபாதாரவிந்தங்களுடையவனாகி ரத்த னஞ் செய்தான். அங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காலியனுச் சியில் ரத்தனஞ்செய்ய முயன்றிருப்பதைக் கண்டு அவ னுடைய பக்தர்களான கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் முனிவர்களும் சாரணர்களும் தேவதைகளும் அவரவர் களுடைய மடநதையர்களும் ப்ரீதியினால் அர்தப் பகவா னைப் பணிவதற்கு ம்ருதங்கம் பணவம் ஆனகம் முதலிய அழகுமிகுந்த பற்பல வாத்யகோஷங்களோடும் சிறந்த பாட்டுந்ர்களோடும் புஷ்போபஹாரங்களோடும் ஸ்தோத் ரங்களோடும் விரைந்து வந்தார்கள். நூறு தலைக ளுடையவனும் ஆயுளும் பலமும ஷ்ரீணிக்கப்பெற்றுச் சுழன்றுகொண்டிருப்பவனுமாகிய அரதக் காலியனு டைய தலைகளில் எந்தெந்தத் தலை வணங்காமல் உயரத் தூக்கிக்கொண்டிருந்ததோ, அதையெல்லாம் துஷ்டர் களை அடக்குதன்மையுடைய அர்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாதங்களால் மிதித்து மர்த்தனஞ்செய்தான். அப்பொழுது அரதக் காலியநாகன் வாய்களினின லும் மூக்குகளி னின லும் உஷ்ணமான ரகதத்தை அமிதமாகக் கக்கிக் கொண்டே மிகவும் மூர்ச்சை அடைந்தான். இங்ஙனம் செய்யவே மீளவும் அவன் கோபாவேச முற்றுக் கண்க ளால விஷத்தைக் கக்குவதும் பெரு மூச்செறிவதுமாகித் தலைகளை உயரத் தூக்குகையில், கந்தர்வாதிகளால் புஷ் பங்களை இறைத்துப் பூஜிக்கப் பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர் தர்த தலைகளையெல்லாம் வணக்கிக்கொண்டே ரத்த னஞ் செய்து அவனைத் தண்டித்தான். அரத ஸமயத்தில் அவன் சேஷாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமபுருஷன் போலப் புலப்பட்டான். மன்னவனே! அர்தப் பகவானு டைய உத்தண்ட தாண்டவத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட பணங்

களின் ஸமுஹமுடையவனும் சரீரமெல்லாம் முறிந், வருந்துகின்றவனுமாகிய அக்காலியன் முகங்களால் ரத் தத்தைக் கக்கிகொண்டே அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் சியாமகனும் புராணபுருஷனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனாக நினைத்து அவனையே மனத்தினால் சரணம் அடைந்தான். உலகங்களெல்லாம் வயிற்றில் அடங்கப்பெற்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பெரும்பாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுக் குதிகாலடிகளால் நாற்புறத்திலும் முறிக்கப்பட்டவை களுமான குடைகள் போன்ற பணங்களை யுடைய அந்தக் காலியன் வருந்துவதைக் கண்டு அவனுடைய பத்னி கள் துக்கித்து ஆடை ஆபரணம் தலையிர்ச்சொருக்கு முதலியவை அவிழ்த்தலையப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் மிகவும் பயரத மனமுடையவர்களாகிக் குழந்தைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு பூமியில் சரீரங்களைத் தண்டமபொல சாய்த்து ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு பதிவ்ரதைகளான அந்நாகபத்னிகள் பர்த்தாவின அபராதத்தைப் பொறுப்பிக்க விரும்பி அஞ்சலி செய்து சரணங் கொடுப்பவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே உபாயமாக சிச்சயித்தார்கள்.

நாகபத்னிகள் சொல்லுகிறார்கள்:— அபராதஞ் செய்த இந்நாகராஜனை நீ தண்டித்தது யுக்தமே. துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கும்பொருட்டல்லவோ உன்னுடைய அவதாரம்? சத்ருவின் பிள்ளைகளிடத்திலும் வைஷ்ணவியில்லாத காட்சியுடைய நீ துஷ்டர்களைத் தண்டனை செய்யினும், உடனே அந்தத் தண்டனைக்கு ஹிதரூபமான பலனையே அறிவிக்கின்றனை. நீ சத்ருக்களென்றும்

மித்ரர்களென்றும் பேதம் பரராமல் அபராதஞ் செய்த
 வர்களெல்லோரையும் தண்டிக்கின்றனை. ஆகையால்
 நீ எல்லோரையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையனே.
 தனதை பிள்ளையின ஹிதத்திற்காக அவனைச் சிஷிப்ப
 துபோல, நீ எல்லோர்க்கும் ஹிதத்தையே விரும்பித்
 தண்டனை செய்கின்றனை. அது அஹிதம்போலத்
 தோற்றினும் உண்மையில் ஹிதமாகவேயிருக்கும்.
 ஆகையால் நீ செய்த தண்டனை எங்கள் விஷயத்தில்
 அனுக்ரஹமே. நீ துஷ்டர்களைத் தண்டிப்பது அவர்க
 ளின பாபத்தைப் போக்குவதற்காகவே. இந்த ஜீவ
 னுக்கு எந்தப் பாபத்தினால் ஸர்ப்பஜன்மம் நேர்த்ததோ
 அந்தப் பாபம் இப்பொழுது உன்னுடைய தண்டனையால்
 தீர்த்தது. ஆகையால் உன்கோபம் அனுக்ரஹமே
 யென்று தெரிகின்றது. எங்கள் பர்த்தாவாகிய இவன்
 பூவஜனமத்தில் அஹங்கார மின்றிப் பெரியோர்களைப்
 பூஜித்து என்ன தவஞ் செய்தானோ? அல்லது ஸமஸ்த
 பூதங்களிடத்திலும் மன இரகசுமுற்று ஏதேனு
 மொரு தர்மத்தையாவது அனுஷ்டித்திருக்கவேண்டும்.
 ஏனென்றால், போகமோஷங்களைக் கொடுத்து எல்லோ
 ரையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிற நீ, இவன்விஷயத்தில்
 ஸந்தோஷம் அடைகின்றனையல்லவா? இல்லையாயின்,
 இவனுடைய பாபங்களெல்லாம் தீரும்படி தண்டனை
 யென்னும் வ்யாஜத்தினால் நீ இவனை அனுக்ரஹித்
 தமை எங்ஙனம் சேரும்? ஆகையால் இவன் ஜன்மர்த
 ரத்தில் தவம் முதலிய நற்செயல் ஏதேனும் செய்திருக்
 கவேண்டுமென்று ஊஹிக்கிறோம். (நீ தண்டிப்பதற்கு
 முன்பு மிகவுங் கொடிய ஸர்ப்பஜன்மம் பெற்ற இவன் நீ
 ஸந்தோஷம் அடையுமாறு என்ன தவஞ் செய்தான்?

அல்லது என்ன தர்மஞ் செய்தான்? ஒன்றும் செய்யவில்லை.) தேவனே! இந்தக் காலியனுக்கு உனபாத தூளி படுமபடியான யோக்யதை உண்டானது எந்தப் புண்யத்தின ப்ரபாவமோ? எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இவன் இந்த ஸர்ப்பஜாதியில் அப்படிப்பட்ட புண்யஞ் செய்தானென்பதற்கு இடமே இல்லை. ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளால் விரும்பப்பட்ட பாததூளியுடைய மடர்கதையர் மணியான ஸ்ரீமாஹலக்ஷமீயும் வேறு விருப்பங்களையெல்லாம் துறந்து இந்திரியங்களை அடக்குகையாகிற வ்ரதத்தையுடையவளாகி உனபாத தூளியை விரும்பி வெகு காலம் தவஞ்செய்தாளல்லவா? அப்படிப்பட்ட உனபாத தூளி இவனுக்கு ரேர்த்தமையால் இவன் பூர்வஜனமத்தில் ஏதேனும் ஒரு புண்யகாமம் செப்திருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுக்கிறது. உனபாத தூளியைப் பெற்ற பெரியோர்கள் ஸ்வர்க்கலோக போகங்கள் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருக்கை ப்ரஹ்மாவின் ஸர்வ்வயம் அதலாதியான அதோலோகங்களுக்கு ப்ரபுவாயிருக்கை அணிமாதியோகஸித்திகள் கைவல்யம் ஆகிய இவற்றில் எதையும் விரும்பமாட்டார்கள். ராதனே! இந்த ராகராஜன தமோகுணம் சிறைந்த ஸர்ப்பஜந்ரம்ம் பெற்றுக் கோபகதிர்கிடமாயிருப்பினும் பிறர்க்கு அரிதான உனபாததூளி தன்மேல் படப்பெற்றான. பிறர்க்குக் கிடைக்க அரிதான உன்னுடைய ஸாக்ஷாத்காரமூமஇவனுக்குக் கிடைத்தது இந்த ஸம்ஸாரமாகிற சகரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு உன்னுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் திடீரென்று உண்டாகும். (வாதஸல்ய சிதியாகிய நீ யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதவிசேஷங்களாகிற வ்யாஜமாத்ரத்தைக் கொண்டு ஜீவாத்மாக்களை அனுந்ரஹிக்கின்றனை. இல்லையாயின,தோஷமில்லா

தவன் ஒருவனும் அகப்படாணுகையால் உன் க்ருபைக்கு இடமே கிடைக்காது போம்.) ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் மஹாபுருஷனும் மஹானுபாவனும் ஸமஸ்த பூதங்களிலும் அந்தர்யாமியாய் அமைந்திருப்பவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனும் ஆதிகாரனனும் ஸாவஸ்தமாத்பரனும் பரமாத்மாவுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ராணிகளுடைய அனிஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு உரிய அறிவும் அவர்களுடைய இஷ்டங்களை சிறைவேற்றிக் கொடுப்பதற்குரிய அறிவும் ஆகிய ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களுக்கு நிதி போனந்ருப்பவனும் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்றவனுகையால் பரப்ரஹ்மமென்று கூறப்படுகின்றவனும் சேராதவற்றைச் சோக்குத்திறமை முதலிய சக்திகள் அவளற்றிருப்பவனும் ஹேமகுணங்களற்றவனும் சேதனசேதனங்களின் விகாரங்கள் தீண்டப் பெருதவனும் சேதனசேதனங்களின் மூலமாய் விகாரங்களுக்கு இடமாயிருப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். காலஸ்வரூபனும் காலத்திற்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் நிமிஷம் முதல் ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலவயவங்களுக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பவனும் ப்ரபஞ்சஸ்வரூபனும் ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் சிமித்தகாரணனும் ப்ரபஞ்சத்தைப் படைப்பதற்கு வேண்டிய உபகரணம் அதிகாரணம் முதலிய ஸஹகாரி காரணங்களும் தானேயாயிருப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் சப்தம் முதலிய அவற்றின் மாத்ரைகள் இரத்தரிமங்கள் ப்ராணனகள் மனம் புத்தி வாஸன இவையெல்லாம் தானாயிருப்பவனும் இவற்றிற்கு அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்றுகுணங்களால் விளையும் தேஹாத்மப்ரம்மம் முதலிய அபிமா

னத்தினால் ஜீவாத்மாக்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டிருப்பதான தன் அனுபவத்தை மறைக்கின்றவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதங்களற்றவனும் விகாரங்களின்றி என்னும் ஒருவாறாயிருப்பவனும் ஸர்வஜ்ஞனும் அனுஸ்வரூபர்களான ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் உட்புகுந்து நியமிக்கும்படி அவர்களைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமாயிருப்பவனும் வேதங்களுக்கினங்காதபடி பலவாறு பிதற்றுகிற மூடர்களுக்கு அவர்களின் வாதங்களுக்குத் தகுந்தபடி தோற்றுகின்றவனும் சப்தங்களால் அறிவிக்கப்படும் பொருள்கள் பொருள்களை அறிவிக்கும் சப்தங்கள் ஆகிய இவற்றின் சக்திகளுக்கு நிர்வாஹகனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை அறிவதற்குச் சாஸ்த்ரத்தையே காரணமாக வுடையவனும் அந்தச் சாஸ்த்ரத்தைத் தானே வெளியிடுகின்றமையால் அதற்குக் காரணனும் அந்தச் சாஸ்த்ரத்தை வெளியிடுவதற்குரிய அறிவுடையவனும் ப்ரவ்ருத்திகர்மம் நிவ்ருத்தி கர்மம் என்கிற இருவகைக் கர்மங்களுக்கும் நிர்வாஹகனும் உபநிஷத்துக்களின் அறிவை விளைக்கின்றவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும்பெயர் பூண்டு வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாய் அவதரித்தவனும் ராமனென்னும் பெயர் பூண்டு தசரதனுக்குப் பிள்ளையாய் அவதரித்தவனும் ப்ரத்யும்ன அநிருத்தாதி வ்யூஹாவதாரங்கள் செய்தவனும் தன்பக்தர்களைப் பாதுகாப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். பக்தர்களின் ஜ்ஞானத்தை விளங்கச் செய்வனும் ஸத்த்வாதி குணமயமான தன் மாயையால் தன்னிடத்தில் பக்தியில்லாத ஆத்மாக்களின் ஜ்ஞானத்தை

மறைப்பவனும் குணபரிணாமரூபமானமனத்தின் வருத்தி
யாகிய உபாஸனாதி ஜ்ஞானத்தினால் அறியத்தகுந்தவ
னும் ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுடைய அந்தக்காணவ்ருத்
திகளையெல்லாம் ஒரே தடவையில் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவ
னும் தனக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பதும் அளவற்றதும்
ஸ்வபாவஸித்தமும் என்றும் குறுகாததுமான ஜ்ஞான
முடையவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஹ்ருஷீகேச
னே! அவ்யக்தமான வினாயாடல்களுடையவனும் ஸமஸ்த
மான தேவாதிபதார்த்தங்கள் அவற்றின் புத்திவ்ருத்
திகள் ஆகிய இவற்றின் ஸித்திக்குக் காரணமாயிருப்பவ
னும் ஸம்ஸாரதாபங்களால் வருந்துகின்ற ஜீவாத்மாக்க
ளை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்பொருட்டு யாத்ருச்சிகாதிஸுக்ரு
தங்களில் ஏதேனுமொன்றில் சிறிதாயினும் கிடைக்கு
மோவென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனும் ப்ரஹ்ம
தேவன் முதல் பூச்சி புழுவரையிலுள்ள ஜகத்தையெல்
லாம் த்ருணமாக கினைத்துப் பேசாமல் உதாஸீனமாயி
ருப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். பந்த மோக்ஷங்
களை உபயோகப்படுத்தும் இடம் அறிந்தவனும் (ஆஸ்ரி
தர்களைப் பந்தத்தினின்று விடுவிப்பவனும் அல்லாதவர்
களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை மேன்மேலும் விளைத்துக்
கொண்டிருப்பவனும்) புருஷார்த்தங்களை யெல்லாங்
கொடுக்கும் ப்ரபுவும் ஸமஸ்த சப்தங்களுக்கும் பொருளா
யிருப்பவனும் எல்லாப்பொருள்களிலும் விலக்ஷணான
யிருப்பவனும் எல்லாப்பொருள்களின் ஸத்தாதிகளுக்
குக் காரணனும் எல்லாப்பொருள்களின் ஸத்தாதிகளை
யும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.
நீ அனாதியான காலமென்னும் சக்தியுடன் கூடி ஸங்கல்
பம் தவிர மற்ற வ்யாபாரங்களெவையுமின்றி ரஜஸ்ஸு-
ஸத்த்வம் தமஸ்ஸு என்குணங்களால் இந்த ஜகத்

தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்திக்கொண்டு
 ரஜோகுணம் தமோகுணம் ரஜஸ்தமோகுணங்கள்
 ஆகிய இக்குணங்களை ஸ்வபாவமாகவுடைய ஜீவாத்
 மாக்களை அனுக்ரஹம் அமைந்த கண்ணோக்கத்தினால்
 அறிவுடையவர்களாகச் செய்துகொண்டு தடைபடாத
 விளையாடல்களையுடையவனாகி ஸங்கல்பங்களை நடத்து
 கின்றன. நீ ப்ரளய தசையில் ஜகத்தாக விரியவேண்டு
 மென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஸங்கல்பத்தை
 யோழிய வெறொரு வ்யாபாரமுமின்றிக் கர்மவாஸனை
 களாகிற ஸ்வபாவங்களோடுகூடி ஜ்ஞானஸங்கோ
 சத்தை அடைந்து அஸத்ப்ராயர்களாயிருக்கிற ஜீவாத்
 மாக்களுக்குக் கரணகளேபராதிகளைக் கொடுத்து
 ஜ்ஞானவிகாஸத்தையும் விளைத்துக் கரையேற்ற விரும்
 பித் தடைபடாத விளையாடல்களுடையவனாகி இந்த
 ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகி
 ன்றன. ஸத்த்வகுணம் தலையெடுத்துச் சார்தமாயிருக்கும்
 ப்ரஜைகளும் ரஜோகுணம் தலையெடுத்து அசார்தமான
 ப்ரஜைகளும் தமோகுணம் தலையெடுத்து மூடங்களான
 ப்ரஜைகளும் உனக்குச் சரீரங்களே. ஆகையால் எல்லா
 ப்ரஜைகளும் உனக்கு அனுக்ரஹிக்கத் தகுந்தவை
 களே. ஆயினும் ஜகத்தின் ஸ்திதியை நடத்த முயன்று
 ஸத்துக்களின் தர்மங்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு
 அவதரித்திருக்கின்ற உனக்கு ஸத்த்வகுணம் தலையெடுத்
 துச் சார்தமாயிருக்கும் உன சரீரங்களான ப்ரஜைகளே
 ரக்ஷிப்பதற்கு இஷ்டங்களாயிருக்கும்ல்லவா? இவன்
 இதுவரையில் தாமஸனாயிருந்தானாயினும் இப்பொழுது
 உன்னால் தண்டிக்கப்பட்டுத் தமோகுணம் நீங்கி உப
 சார்தனாயிருக்கிறனாகையால் பாதுகாக்கத்தகுந்தவனே.
 ப்ரபுவாயிருப்பவன் தன்ப்ரஜைகள் செய்த அபராதத்தை

ஒருகால் பொறுப்பது யுத்தமேயல்லவா? மற்றும், அறியாமையால் நேர்ந்த அபராதத்தை அவர்யம் பொறுக்கவேண்டும். ராகத்வேஷாதிகள் தீண்டப்பெறாமல் சாந்தமான மனமுடையவனே! இவன் மூடன்; ஆதலால் உன்னை அறிந்தவனல்லன். இவனுடைய அபராதத்தை நீ பொறுப்பது யுத்தமே. ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! இந்த நாகராஜன் உன்னால் தண்டிக்கப்பட்டுப் ப்ராணன்களை இழக்கும்படியான தசையை அடைந்திருக்கிறான். ஆகையால் இவனை அனுக்ரஹிப்பாயாக. ஸாதுக்களால் தயை செய்யத்தகுந்த மடந்தையர்களாகிய எங்களுக்குப் பதியாகிற ப்ராணனைக் கொடுப்பாயாக. உன்ப்ருத்தயர்களாகிய நாகங்கள் உன்கட்டளைப்படி நடக்கஸித்தமாயிருக்கின்றோம். நாகங்கள் எதை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமோ, எதைச் ச்ரத்தையுடன் செய்தால் இந்தக் காலியன் இப்பொழுது நேர்த்திருக்கின்ற மரணபயத்தினின்று விடுபடுவானோ, அப்படிப்பட்ட கார்யத்தை எங்களுக்கு சியமிப்பாயாக.

புருசுதர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய பூதீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் நாகபத்னிகளால் துதித்து வேண்டப்பெற்றுக் காலடிகளால் தலிகள் முறித்து மூர்ச்சித்திருக்கின்ற காலியனை விட்டான். பிறகு காலியன் மெல்ல மெல்ல இந்திரியங்களும் ப்ராணன்களும் தன்னிலைமையில் திரும்பிவரப்பெற்றுப் பெரிய ஆயாஸத்துடன் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தைனயத்துடன் கைகளைக்குவித்து பூதீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

காலியன் சொல்லுகிறான்:—நாகங்கள் பிறந்தது முதலாகத் துஷ்டர்களாயிருப்பவர்கள்; தாமஸர்கள்; தீர்க்கமான கோபமுடையவர்கள். நாதனே! ப்ராணிகளுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட குணம் துஷ்டபிசாசம்

போன்றது. ஆகையால் அதை அவர்களால் ஐறக்க முடியாது. ஜகத்காரணனே! ஸ்வபாவம் பலம் முயற்சியின் திறமை உத்பத்திக்ஷேத்ரம் காரணம் வாஸனே உருவ நிலைம ஆகிய இவை பற்பலவாறாயிருக்கப் பெற்றதும் குணங்களால் பலவாறு படைக்கப்படுவதுமாகிய இரத்தம் திரவக்குக்களின் தொகுதி உன்னால் படைக்கப்பட்டது. பகவானே அத்தனும் ஸாப்பங்கள ஜனமததோகூடவே பெருங்கோபமுடையவை. அத்தகைய ஸப்பஜாசியில் பிறந்தவர்களும் உனமாயையினால் உதிவ்யங்கப்பெற்றவர்களுமாகிய ராங்கள் உன்னுடைய அனுக்ரஹம் இல்லாது போமாயின உருந்தியும் துறக்கமுடியாததாகிய அந்த உனமாயையின்காரியமான கோபத்தை எங்ஙனம் துறப்போம்? அத்தகைய தான உன மாயையை ராங்கள் கடப்பதற்கு நீயே காரணன். நீ எல்லாம் அறிந்தவன்; சித்ராஹ அனுக்ரஹங்களைச் செய்வதற்குரிய அறிவுடையவன்; ஜகத்திற்கெல்லாம் சியாமசன. ஆகையால் நீ எங்களுக்கு அனுகூலத்தையாவது சித்ராஹத்தையாவது எதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கின்றனையோ, அதைச் செய்வாயாக. அதை அறிவதற்கும் இங்ஙனம் செய்மென்று சியமிப்பதற்கும் ராங்கள் வல்லரல்லோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சுஷ்டர்களை அடக்குவதும் சுஷ்டர்களைப் பாதுகாப்பதும்மாகிய இக்காரியங்களை சிறைவேற்றும் தொருட்தீத் தபஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவம் கொள்கிறார்களென்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிந்த காலியனுடைய வாதத்தையைக் கேட்டு மொழிந்தான்.

பகவான் சொல்லுகிறார்:—ஓ ராகாஜனே! நீ இனி இம்மடுவில் இருக்கலாகாது. நீ உனபகதுக்களோடு

சீகரத்தில் ஸமுத்ரம் போய்ச் சேருவாயாக. இந்த யமுன நதியைப் பசுக்களும் மனுஷ்யர்களும் அனுபவிக்குமாக. உனக்கு நான் தண்டனை செய்த இந்த வருத்தாதத்ததை எவன இரண்டு ஸந்த்யாகாலங்களிலும் சீனைத்துக் கீர்த்தனஞ் செய்கிறானோ, அவன் உங்களிடத்தினின்று (ஸாப்பங்களிடத்தினின்று) பயத்தை அடைய மாட்டான். எவன், நான் வினையாடெிடமாகிய இம்மடுவில் ஸ்னானஞ் செய்து இந்த ஜலத்தினால் தேவர்தி பிதருக்களுக்கும் தர்ப்பணஞ் செய்கிறானோ; மற்றும், உபவாஸமிருந்து என்னை சீனைவுடன் ஆராதிக்கிறானோ, அவன் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான். நீ எவனிடத்தினின்று பயந்து ரமணகமென்னும் த்வீபத்தைத் துறந்து இம்மடுவுக்கு வந்தேனாயோ, அக்கருடன் என் பாதங்களால் அடையாளஞ் செய்யப்பெற்ற உன்னை இனிப் பக்ஷிக்கமாட்டான் ஆகையால் நீ பயமின்றி ஸமுத்ரம் போவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! உன்வனம் பகவானால் சொல்லப்பட்ட நாகராஜன் அந்த ஸ்ரீகந்திணனைப் பூஜித்தான். அவனுடைய பத்னிகளும் ஆதரவுடன் பூஜித்தார்கள். அந்தக் காலியன் விடையுயர்த்த திவ்யமான ஆடைகளாலும் திவ்யமான பூமால்களாலும் திவ்யரத்னங்களாலும் திவ்யமான ஆபரணங்களாலும் திவ்யமான சர்தனம் சூங்கமும் சூதிரிய பூச்சுக்களாலும் பெரிய கெய்தல்மாலையாலும் ஜவாரகனாகிய அந்தக் கருடத்வஜனை ஆரதித்துப் பகஷிணஞ் செய்து ரமஸ்கரித்து அவனால் அனுபவிக்கெடுக்கப் பெற்றுப் பத்னிகளோடும் கண்பர்களோடும் பிள்ளைகளோடும் ஸமுத்ரத்தினுள்ள ரமணகமென்னுமத்வீபத்திற்குச் சென்றான். கரீடைக்காக மானிட உருவம்

கொண்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரூபியான அந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அப்பொழுதே அந்த யமுனாநதி அம்ருதம் போன்ற ஜலமுடையதாயிற்று. பதினாறுவது அதயாயம் முற்றிற்று.

—

—●—●—●— { காலியன் கருடனிடத்தில் பயந்த வந்ததற்
குக் காரணமும், கருடனுக்கு ஸௌடரிசா
பழம், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபாலர்களைக்
காட்டுத் தீயினின்ற பாதுகாத்தலும், }

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—காலியன் நாகங்களுக்கெல்லாம் வாஸஸ்தானமாகிய ராமனாகத்வி பத்தை ஏன துறந்து வந்தான்? அவனொருவனமாத்ரம் கருடன விஷயத்தில் என்ன அபராதஞ் செய்தான்?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறான்:—நீண்ட புஜதண்டங்களை யுடைய மஹானுபாவனே! முன்காலத்தில் ஸமஸ்த ஜனங்களும் ஸர்ப்பங்கள் தங்களைக் கடிகதாநிருக்க வேண்டுமென்று மாஸாதோறும் பக்ஷயங்களால் அவற்றிற்கு மரத்தடியில் பளி கொடுப்பதும், அந்த ஸர்ப்பங்களெல்லாம் பர்வகாலத்தில் ஜனங்கள் தங்களுக்குக் கொடுக்கிற பலியில் தங்கள் தங்களை பாகத்தைத் தங்கள் ரக்ஷணத்திற்காக மஹானுபாவனுடைய கருடனுக்குக் கொடுத்ததுக்கொண்டிருவதும் வழக்கம் இங்ஙனம் ஸமஸ்தமான நாகங்களும் கருடனுக்குப் பளி கொடுத்ததுக்கொண்டிருநகையில் கத்ருஷன் பிள்ளையாகிய இரதக் காலியன் விஷநிரியங்களால் மதித்து அந்தக் கருடனைப் பொருள் செய்யாமல் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பலியைத் தானே புசித்துக்கொண்டு வந்தான். மன்னவனே! பகவானுக்கு அப்பனும் மஹானுபாவனுமாகிய கருடன காலியன் செய்கிற அக்கார்யத்தைக் கேள்விப்பட்டு அவனைக் கொல்ல விரும்பி மஹாவேகத்து

டன் ஸமுத்ரத்திற்கு வந்தான். விஷத்தையே ஆயுதமாகவுடைய அந்தக் காலியன் தனனைக் குறித்து வருகின்ற கருடனை விரைவுடன் எதிர்த்துப் பலவாகிய தன்பணங்களை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு பயங்கரமான நாகக்குக்களும் வெளியில் பிதுங்கி உக்ரமாயிருக்கின்ற கண்களும் விஷப்பற்களாகிற ஆயுதங்களுமுடையவனாகி அக்கருடனைப் பற்களால் கடித்தான். மதுஸூதனன் உட்காருமாஸனமும் கொடிய பராக்ரமம் பயங்கரமான வேகம் இவைகளுடையவனுமாகிய கருடன பெரிய கோபாவேசத்துடனாகத்ருவின் புகல்வனாகிய அந்தக் காலியனைப் பிடித்து இப்படியும் அப்படியும் உதழிப் போன்றிறமுடைய இட இறகினால் அடித்தான். அங்ஙனம் கருத்மானுடைய இறகினால் அடிக்கப்பட்ட காலியன் மிகவும் தழதழத்து அந்தக் கருடனுக்குக் கிட்ட முடியாததும் மிகவும் ஆழமாகையால் பிறாக்கு அணுகமுடியாததுமாகிய இரத மழுனயின் மடுவில் பாவேசித்தான். ஒருகால கருடன பசித்து ஸௌபரிமஹர்ஷி வேண்டாமென்று தடுத்தான் கொண்டிருப்பினும் அதைக் கேளாமல் இம்மடுவில் தனக்கு இஷ்டமான பக்ஷபமாகிய ஒரு பெரிய மீனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனான். தலைமையுள்ள மீனைக் கருடன் கொண்டு போகையில் மீன்களெல்லாம் மிகவும் வருந்துவதைக்கண்டு ஸௌபரிமஹர்ஷி மனஇரக்கத்தினால் அங்குள்ள மத்ஸயாதி ஜலஜரதுக்களுக்குக் கருடனிடத்தினின்று பயமில்லாமையாகிற க்ஷேமத்தைச் செய்யமுயன்று 'கருடன இம்மடுவில் இழிந்து மத்ஸயங்களைப் பக்ஷிப்பானாயின, உடனே அவன் ப்ராணன்களை இழப்பான். இது நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று மொழிந்தார். சாபரூபமான அந்த ஸௌபரியின் வார்த்தை காலியனுக்கு

மாத்ரம் தெரியுமேயன்றி மற்ற ஒரு ஸர்ப்பத்திற்
 கும தெரியாது ஆகையால் கருடனிடத்திதினின்றும்
 பயங்க காலியன் இம்மடுவில் நெடுங்காலமாய் வஸித்துக்
 கோண்டிருந்தான் பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் தூர்த்தப்
 பட்டான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திவ்யமான பூமலைகளும் சந்
 தனம் குங்குமம் முதலிய திவ்யமான பூச்சுக்களும் திவ்
 யமான ஆடைகளும் அணிந்து விலையுயர்ந்த ரத்னஸமு
 ஹங்களால் உடம்பெல்லாம் சீரம்பி ஸ்வர்ணத்தினால்
 நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு மடுவினின்றும் கரையேறி
 வரக நண்டு ப்ராணனகள் திரும்பி வரப்பெற்ற இந்திரி
 யங்நர்போல இடையர்களைல்லாரும் எழுந்த பிறகு சரீ
 மெல்லாம் ஸந்தோஷம் சீரமப்பெற்று ப்ரேமத்துடன்
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அணைத்துக்கொண்டார்கள்.
 கௌரவனே! யசோதை ரோஹிணி முதலிய கோபிகை
 களும் நகதன முதலிய கோபாலர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்
 கிட்டிக் கை கால் அசைதல் முதலிய சேஷ்டைகள்
 உண்டாகப்பெற்று மனோரதமும் கைகூடப்பெற்றார்கள்.
 பலராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஆலிங்கனஞ் செய்து இவ
 னுடைய ப்ரபாவமறிந்தவனாகையால் வெறுமனே சிரித்
 தான். பிறகு அவன் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மடியில்
 ஏற்றிக்கொண்டு ப்ரீதியினால் அடிக்கடி அவனையே உற்
 துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். முனடி உலார்திருந்த
 வருஷங்களும் பசுக்களும் எருதுகளும் கன்றுகளும்
 மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தன. மேனமையுடைய
 அந்தணர்கள் தத்தம்பாரையகருடன நகதனிடம் வந்து
 'காலியனால் பிடியுண்ட உனபுதல்வன் தெய்வாதீனமாய்
 விடுபட்டான். இது பெரிய ஆரத்தம்' என்று மொழிந்
 தார்கள். முதலே ரஷ்டமானானென்று சிச்சயிக்கும்படி
 யான பெரிய ஆபத்தை அடைந்த புதல்வன் மீண்டு

வரப்பெற்ற மஹா பாச்யவதியும் நன்மனமுடையவளுமாகிய யசோதை பிள்ளையை வாரியெடுத்தினைத்து மடியில் ஏற்றிக்கொண்டு ஆரத்த நீர்த்துளிகளைப் பலவாகப் பெருக்கினாள். (பிறகு அங்விடத்திலேயே ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடும் கோபாலர்களோடும் தாய் தந்தைகளோடும் அங்விடத்திலேயே வசித்திருந்தான்.) ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இடையர்கள் பசுக்களுடனாகப் பசி தாஹங்காநாலும் சரமத்தினாலும் வருந்தி அனரீரவு முழுவதும் அர்த மழுனைக்கரையிலேயே வசித்திருந்தார்கள். அப்பொழுது அரத்தராத்நியில் எல்லோரும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் காட்டில் மரங்களின கிளைகள் ஒன்றோடொன்று உறைவதனால் உண்டான காட்டுத்தீ இடையர்களும் பசுக்களும் இறங்கியிருந்த இடம் முழுவதும் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொளுத்தத் தொடங்கிற்று. பிறகு அகனியினால் கொளுத்தப்பட்ட இடையர்கள் பரபரப்புடன் எழுந்து மாயையினால் மானிட உருவம் பூண்ட ஸ்ரீவேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைச் சரம அடைந்தார்கள். 'ஓக்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! மிகுந்த மதியுடையவனே! மஹாபாக்ய சாலீ! அளவற்ற பராக்ரம முடைய பலராமனே! உங்களை யே ரக்ஷிர்களாகவுடைய எங்களை இதோ காட்டுத்தீ விழுங்குகின்றது. உன்னுடையவர்களும் உன் ரண பர்களுமான எங்களைக் கடகமூடிபாத காலாக்கிப் போன்ற இந்தக் காட்டுத்தீயினின்று பாதுகாப்பாயாகப் பரபூ! எங்விதத்திலும் பயத்திற்கிடமில்லாத உன் பாதங்களைத் துறக்க நாங்கள் வல்லரல்லோம். (நாங்கள் மரணத்தினின்று பயப்படவில்லை. உன் பாதங்களைப் பிரித்திருப்பதற்கே பயப்படுகின்றோம்.)' என்று இங்னம் முறையிட்டார்கள். ஜகதீஸ்வரனாகிய அர்த ஸ்ரீக்ருஷ்

ணன் தன்பக்தர்களான இடையர்களின் மனவருத்தத்
தைக் கண்டு அளவற்ற சக்திகளுடையவனாகையால் தீவ்
ரமான அந்தக் காட்டுத்தீய அப்படியே பாணஞ் செய்
தான். பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●●◆ { கீர்ஷ்மருத்வண்ணமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர் }
சன் கோபாலர்களோடு விளையாடிவதும், ப்ர
லம்பாஸூரவதமும். } ◆●●

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மனக்
களிப்புற்ற பந்துக்களான இடையர்கள் சூழ்ந்து வர
வும் பாடவும் பெற்றுப் பசுமறைகளால் அழகாயிருக்
கின்ற கோகுலத்திற்குள் நுழைந்தான். ஸ்ரீராமக்ருஷ்
ணாகன் இங்ஙனம் மாயையினால் கோபாலர்களொன்றும்
கபடவேஷம் புண்டி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில்,
ஒருகால் பாணிகளுக்கு அளவளவு இஷ்டமல்லாத கீர்
ஷ்மருது வந்தது. ஸாக்ஷாத் பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன் தன்னுடைய அம்சமாகிய பலராமனோடு வரலஞ்
செய்யப்பெற்றமையால் எல்லா ஸம்ருத்திகளும் அமைந்
திருக்கிற பருந்தாவனத்தின் குணங்களால் அந்த கீர்ஷ்
மருதுவுக்கூட வலந்தருதுபோலத் தோன்றிற்று. அங்
குக் காண்கடோரமான சுவர்க்கோரிகளின் த்வணிகள்
மலையருவிகளின் ஓசைகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன.
மற்றும் அங்கு வருஷங்கள் அந்த அருவிகளின் திவலை
களால் அடிக்கடி நனைந்து செழிப்புற்று சிரைசிரையாகி
மிகவும் அலங்காரமாயிருந்தன. நதிகள் தாமரையோ
டைகள் அருவிகள் ஆகிய இவற்றின் அலைகளில் பட்டு
அவற்றின் திவலைகளையும் செங்கழுநீர் தாமரை நெய்
தல் முதலிய புஷ்பங்களில் பட்டு அவற்றின் தூட்களை

யும் ஏற்றுக்கொண்டு வருகிற மந்தமாருதத்தினால் வீசப் பெற்றிருப்பதும் மிகவும் பச்சென்றிருக்கிற புற்கள் சிறைத்திருப்பதுமாகிய அந்தப் ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள ஜந்துக்களுக்கும் வருஷம் கொடி செடி முதலியவற்றிற்கும் க்ரீஷ்ம ருதுவாலும் அந்த ருதுவிலுண்டான அக்னி ஸூர்யன் இவற்றாலும் வினையக்கூடிய உபத்ரவம் சிறிதும் உண்டாக வில்லை. ஸூர்ய சிரணங்கள் விஷம்போல் கொடியவைகளாயினும் ஆழ்ந்த ஜலமுடைய பெரிய ஓடைகளின் கரைகளில் வீசுகின்ற அலைகளால் சேரேறடிக்கிடக்கிற மணற்குன்றுகளோடு கூடின அந்தப் ப்ருந்தாவன பூமியின் சாதத்தையும் பசும்புற்கள் முளைத்துச் செழிப்பாயிருக்கும் நிலைமையையும் அழிப்பதற்கு வல்லவையாக வில்லை. பூ இலை காய் பழம் முதலியவை ஸம்ருத்தமாயிருக்கவும் விசித்ரமான ம்ருகங்கள் பறவைகள் இவை சம்பிக்கவும் மயில்கள் வண்டுகள் இவை பாடவும் குயில்கள் ஸாரஸங்கள் இவை கூவவும் பெற்று அவ்வனம் சிரம்பவும் அழகாயிருந்தது. மஹானுபாவனாகிய பூக்ருஷ்ணன் வினையாட விரும்பிப் பலராமனுடன் குழலி மிகவும் அழகாக ஊதக்கொண்டு இடையர்களாலும் பசுமந்தைகளாலும் சூழப்பட்டு அந்த வனத்திற்குள் நுழைந்தான். ராமன் க்ருஷ்ணன் முதலிய இடையர்கள் அனைவரும் தளிர் மயிலிறகு பூங்கொத்து பூமாலை கைரிகாதி தாதுக்கள் இவைகளை அணிந்து கூத்தாடுவதும் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு சண்டை செய்வதும் பாடுவதுமாசி வினையாடினார்கள். பூக்ருஷ்ணன் கூத்தாடுகையில் சிலர் அதற்குப் பொருந்து மாறு பாடினார்கள். சிலர் உள்ளங்கை கொம்பு இவைகளால் வாத்யம் வாசித்தார்கள். சிலர் நல்லது நல்ல தென்று புகழ்ந்தார்கள். நாட்ய மாடுகிறவர்கள் கட்டுவ

னைத் துதிப்பது போல, இடைப்பிள்ளைகளின் வேஷம் பூண்டு மறைந்திருக்கின்ற ராமக்ருஷ்ணர்களை அங்ஙனம் இடையர்களுடைய பிறந்திருக்கின்ற தேவதைகள் துதித் தார்கள். கன்றுகுடியி தரித்திருக்கிற அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஒருகால் சுற்றுவதும் காணடுவதும் தள்ளுவதும் தோள் தட்டுவதும் ஒருவரை யொருவர் பிடித்திழுப்பதும் கைச்சண்டை செய்வதுமாகி விளையாடினார்கள். மஹாராஜனே! ஒருகால் மற்ற இடையர்களைக் கூத்தாட விட்டு அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் தாங்கள் பாடுவதும் வாத்தியங்கள் வாசிப்பதுமாகி நல்லது நல்லதென்று சொல்லி அவர்களைப் புகழ்ந்தார்கள். ஒருகால் வில்வக்காய்களையும் ஒருகால் கும்பமரத்தின் காய்களையும் ஒருகால் முத்துக்களையும் ஒருகால் முத்துச்சிப்பிகளையும் கொண்டு விளையாடினார்கள். ஒருகால் 'ஒருவனை ஒருவன் தொடலாகாது. தொடடால் தொடப்பட்டவன் தோற்றவன். தொடட்டவன் ஜயித்தவன்' என்பதாக ஏற்பாடு பண்ணிக்கொண்டு ஒருவன் கையில் மற்றொருவன் அகப்படாமல் ஓடி மறைத்து விளையாடுவது, ஒருகால் ஒருவனைக் கண்கட்டி எதிரில் ஒருவனை நிறுத்தி 'இவன் பேர் என்ன' என்று கேட்க 'உண்மையைச் சொன்னால் ஜயித்தவன்' என்று ஏற்பாடு பண்ணிக்கொண்டு அங்ஙனம் கண்கட்டிப் பெயர் கேட்டு விளையாடுவது இவை முதலிய பற்பல விளையாடல்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருகால் மிருகங்கள் போலும், ஒருகால் பക്ഷிகள் போலும் அவ்வவற்றின் சேஷ்டைகளை அபிநயித்தார்கள். ஒருகால் தவளைகள் போலக் கிளம்பிக்கிளம்பிக் குதித்து விளையாடினார்கள். ஒருகால் ஒருவரையொருவர் பலவாறுபரிஹாஸஞ்செய்து கொண்டார்கள். ஒருகால் கொடிகளால் பல்லக்கு

போல் ஊசல்களை ஏற்படுத்தி அவற்றின்மேலேறி விளை யாடினார்கள். ஒருகால் ஒருவனை அரசனாகவும் சிலரை மந்திரிகளாகவும் மற்றுஞ்சிலரை வேறு சில அதிகாரிகளாகவும் மற்றவர்களைப் ப்ரஜைகளாகவும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு ராஜ்யதந்தரம் நடத்துவதுபோல அபீர யித்து விளையாடினார்கள். இங்ஙனம் உலகத்தில் வழங்கி வருகிற பற்பல விளையாடல்களால் அவர்கள் பொழுது போக்கிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். அவ்வளத்தில் அர்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் இடையாகளுடன் ஆற்றங்கரைச் செறிவுகளிலும் மலைச்சாரல்களிலும் புதர்களிலும் காடு களிலும் ஆறுகளிலும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸம்பனென்னும் அஸுரன் அவர்களை வதிக்க விரும்பித் தானும் ஒரு இடையனைப்போல வேஷம் பூண்டு அவன்மீடம் பந்தான். ஸர்வஜ்ஞனும் ஷாட்குண்பபூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவன் அஸுரனென்பதையும் அவன் தன்னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறென்பதையும் அறிந்தவனாயினும் அவனை அப் பொழுதே வதிக்காமல வேறு உபாயத்தினால் அவனை வதிக்க வேண்டுமென்று சினைத்து அவனுடன் ஸ்னே ஹத்தையே அபிரந்தித்தான். விளையாடல்களை அறிந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இடையர்களை அழைத்து 'ஓ இடையர்களே! ராமெல்லோரும் உருவம் வபது பலம் இவற்றிற்கு உரிய படி இரண்டு வகையாகப் பிரிந்து விளையாடுவோம்' என்றான். இங்ஙனம் பகவான் சொல்லுமையில் இடையர்கள் ராமக்ருஷ்ணர்களிருவரையும் இரண்டு கூட்டங் களுக்குத் தலைவர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு க்ருஷ்ணன் பக்கத்தில் சிலரும் ராமன் பக்கத்தில் சிலருமாகச் சேர்ந்து இரண்டு கூட்டமாகப் பிரிந்தார்கள். அவர்கள், ஜயித்தவன் தோற்றவன்மேல் ஏறவேண்டுமென்

லும் தோற்றவன் ஜயித்தவனை ஏற்றிக்கொண்டு போக
 வேண்டுமென லும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு பலவினையாடல்
 களை நடத்தினார்கள். அந்த இடையர்கள் தோற்றவர்
 கள் ஜயித்தவர்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோவதும் ஜயித்த
 வர்கள் தோற்றவர்மேல் ஏறிக்கொண்டுபோவதுமாகி வி
 னையாடிக்கொண்டே பசுக்களையும் மேய்த்துக்கொண்டு
 க்ருஷ்ணனை முன்னிட்டுப் பாண்டாமென்னும் ஆல
 மாத்தினடியில் போய்ச் சேர்த்தார்கள். அங்குப் பல
 ராமனபக்கத்தில் சேர்ந்த ஸ்ரீதாமாதிகள் வினையாட்டில்
 ஜயிக்கையில், அவர்களை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் அவன் பக்கத்
 தில் சேர்ந்தவர்களும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். அ
 வர்களில் தோல்வியடைந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதாமனை
 யும் பத்மஸேனன் வருஷபனையும் பரலம்பாஸுரன் பல
 ராமனையும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள். பரலம்பாஸு
 ரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தூக்கமுடியாதென்று சினைத்து
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பக்கத்தில் சேர்ந்து ராமனால் தோல்வி
 அடைந்தது அவனையே எடுத்துக்கொண்டு போனான்.
 அவ்வளவு பலராமனை ஏற்றிக்கொண்டு போகிற
 அஸுரஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த பரலம்பன் இறக்க வேண்
 டிய இடத்தையுங் கடந்து அப்புறம் வெகுவேகமாகச்
 சென்றான். பெரிய பர்வதம்போல் பளுவாயிருக்கின்ற
 பலராமனை எடுத்துக்கொண்டு போகிற அம்மஹாஸு
 ரன் தன் வேகமெல்லாம் ஐங்குங்கப்பெற்றுத் தனக்கு
 அஸாதாரணமான உருவத்தை அடைந்து ஸ்வர்ண
 லங்காரங்களால் விளக்கமுற்று மின்னலும் சந்திரனும்
 அமைந்த மேகம்போல் ப்ரகாசித்தான். மிகவும் உயர்
 ந்து ஆகாயத்தை அளவியிருப்பதும் ஜ்வலிக்கின்ற கண்
 களும் புருவ நெரிப்பில் படிந்த பயங்கரமான கோரை
 களும் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற கேசங்களும் அமைந்து

தோள்வளை கிரீடம் குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களின்
காந்தியால் அற்புதமாயிருப்பதுமாகிய அவ்வஸுரனு
டைய உருவத்தைக் கண்டு பலராமன் சிறிது பயந்தாற்
போலிருந்தான். பிறகு அவன் அஸுரனெனபதையும்
அறிந்து தன் சக்தி முதலியவற்றையும் ஆராய்ந்து பய
மற்றிருக்கிற அர்தப் பலராமன் கோபாவேசமுற்றுத்
தேவேந்தரன் வஜ்ரத்தினால் பர்வதத்தை விரைந்தடிப்
பதுபோலத் தன் பக்கத்தில் சேர்ந்த இடையர் கூட்டத்
தைக் கடந்து வெகுதூரம் தூக்கிக்கொண்டு போகிற
சத்ருவாகிய அவ்வஸுரனைத் தலையில் திடமான முட்டி
யால் அடித்தான். அவ்வஸுரன் பலராமனால் அடியுண்டு
உடனே தலை முறியப்பெற்று முகத்தினின்று ரக்தத்
தைக் கக்கிக்கொண்டு சீனைவு தப்பிப் பெருங்கோஷ
மிட்டுப் பராணனகளை இழந்து, இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயு
தத்தினால் அடியுண்ட பர்வதம்போல் விழுந்தான். இடை
யர்களெல்லாரும் மஹாபலசாலியான பலராமனால் அவ்வ
ஸுரன் அடியுண்டு மாண்டதைக் கண்டு நல்லதுநல்ல
தென்று புகழ்ந்து மிகவும் நியப்புற்றார்கள். ப்ரேமத்தி
னால் தழகழத்த மனமுடைய அவ்விடையர்கள் அஸு
ரன்கையில் அகப்பட்டுத் தப்பி மரணம் அடைந்தவன
திரும்பிப் பிழைத்து வந்தாற்போலிருக்கின்ற அர்தப்
பலதேவனை அணைத்துப் பலவாறு ஆசீர்வாதங்களைச்
செய்து புகழ்த்தகுந்த மஹிமையுடைய அம்மஹானுபா
வனைப் புகழ்ந்தார்கள். பாபிஷ்டனாகிய ப்ரலம்பன் மாண்டு
போகையில் தேவதைகள் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்
து பலராமன்மேல் பூமழை பொழிந்து நல்லது நல்ல
தென்று அவனைப் புகழ்ந்தார்கள். பதினெட்டாவது
அத்யாயம் முற்றிற்று.

❖❖❖ { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முஞ்சாரணயத்தில் கோபா
லர்களைக் காட்டுத் தீயினின்று பாதுகாத்
தல். } ❖❖❖

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபாலர்கள் ப்ரலம்பன் மரண்டபின்பு விளவும் விளையாட்டில் எனக்கழற்றிருக்கையில் அவர்களுடைய பசுக்கள் இஷ்டப்படி மேய்ந்து கொண்டு வெகுதூரஞ் சென்று புல்மேய்வதில் விருப்பத்தினால் இஷ்டாரண்மத்திற்குள் நுழைந்தன. அந்நிபு பசுக்கள் மனுஷர்கள் இவைபெல்லாம் ஒருவனது தீயினையுமற்றொருவனத்திற்குச் செல்லுவதும் அதினின்று மற்றொருவனஞ் செல்லுபதுமாகி வெகுதூரஞ் சென்று ட்றித்தீயினால் தழிக்கப்படிக் ககறிக்கொண்டே இஷ்டாரண்மத்திற்குள் நுழைந்தன. அப்பால் விளையாடிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணராமாதி கோபாலர்கள் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் பசுக்களைக் காணாமல் மன இரக்கமுற்றுக் குளப்படிக்கால அவற்றின் வழியைக் கண்டுபிடிக்கலாமென்று தேடியும் புல்பூமியாகையால் குளப்படியைக் காணமுடியா இருந்தார்கள் அததப்பசுக்களின் குளம்புகளாலும் பற்களாலும் துண்டிக்கப்பட்ட புல்களாலும் குளப்படிக்காலும் அடையாளஞ் செய்யப் பெற்ற பசுக்களின் வழியைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு சென்று அவ்வுடையகளுக்கு ஸ்வனஸாதனமான பசுக்களைக் காணாமல் மனத்தில் விசயமுற்று இஷ்டாடவியில் விழிதப்பிப் பகதவென்ற பசுமரதைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தயாளர் தாஹம் எடுத்து வருந்தித் தேடிப்பயதனத்தைத் துறந்து மீண்டு வந்தார்கள். (அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மேகமபோல் தறுத்து மிகவும் உயர்திருப்பதுமாகிய ஒரு வருஷத்தினமேல் ஏறிக் கொண்டு கம்பீரமான தன குரலால் பசுக்களின் பெயர்

2217, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காட்டுத்தீயை விழுங்குதல்.

களைச் சொல்லி அழைத்தான்). அந்தப் பசுக்கள் தங்கள் பெயர்களைச் சொல்லி அழைக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குரலைக் கேட்டு மனக்களிப்புற்றுப் பரதித்வனி செய்தன. அப்பொழுது திடீரென்று பெரிய காட்டுத்தீ வனத்திலுள்ள ஜந்துக்களை யெல்லாம் அழிப்பதாகிக் காற்றினால் தூண்டப்பட்டிக் கிளர்ந்து நன்றாகப் பற்றியெரிசின்ற கொள்ளிகளால் அங்குள்ள ஜங்கம ஸ்தாவரங்களை யெல்லாம் தொட்டுக்கொண்டு கிளம்பிற்று. கோபாலர்கள் கோகுலத்துடன் காற்புறத்திலும் சிரம்பி வருகின்ற காட்டுத்தீயைக் கண்டு பயந்து, மரண பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் தன்னைப் பற்றினருடைய ஸம்ஸாரபதத்தைப் போக்குத்தனமையுள்ள பகவானைச் சரணம் அடைந்து தங்கள் வருத்தத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோலப் பலராமனோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்து இங்ஙனம் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்: 'ஓ க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! மஹா விர்யமுடையவனே! ஓ ராமா! மஹாபராக்க்ரம முடையவனே! காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப்படுகின்ற உன்பக்தர்களான எங்களைப் பாதுகாப்பீர்களாக. உன்னையே பந்துவாகப் பற்றினவர்கள் வருந்துவதற்கு உரியவர்களானல்லவா? இது சிச்சயம். தர்மஜ்ஞனே! நாங்கள் உன்னையே ராதனாக வுடையவர்கள்; உன்னையே மேலான ரக்ஷணோபாயமாக கினைத்து இருப்பவர்கள். ஆகையால் எங்களை வருந்தவிட்டு நீ உபேக்ஷிக்கலாகாது' என்று முறையிட்டார்கள். ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பந்துக்களாகிய கோபாலர்கள் மன இரக்கத்திற்குடமாயிருக்குமாறு மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு 'ஓ கோபர்களே! பயப்பட வேண்டாம். கண்ணை மூடித்

கொள்ளுங்கள்' என்று மொழிந்தான். கோபாலர்கள் அனைவரும் அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொள்கையில் யோகேஸ்வரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் எங்கும் பரந்தெரிகின்ற பயங்கரமான காட்டுத்தீயைத் தன்முகத்தினால் பாணஞ்செய்து அவர்களை அந்த ஆபத்தினின்று விடுவித்தான். பிறகு அந்தக் கோபாலர்கள் கண்களைத் திறந்து தாங்களும் தங்கள் பசுக்களும் காட்டுத்தீயினின்று விடுபட்டுப் பாண்டிர மரத்தடியில் வரதிருக்கக் கண்டு மிகவும் வியப்புற்றார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய யோகமாயையினால் அவன் ப்ரபாவத்திற்கு விஷயமாகும்படி செய்யப்பட்டு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய யோகவீர்யத்தையும் தாங்கள் காட்டுத்தீயினின்று க்ஷேமமாய்த் திரும்பி வர்ததையும் கண்டு அவனைத் தேய்வமென்று சினைத்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸாயங்காலமாகையில் பசுக்களை யெல்லாம் ஒரு மந்தையாகச் சேர்த்துப் பலராமனுடன் குழலூதிக் கொண்டு கோபர்களால் துதிக்கப்பெற்றுக் கோகுலத்திற்குச் சென்றான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணத்தைப் பல யுகங்களாகப் பாவிக்கின்ற கோபிமாரர்களுக்கு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய காட்சி மஹாகரத்ததை விளைத்தது. பத்தொன்பதாவது அத்தயாயம் முற்றிற்று.

—◆—**ஸ்ரீக்ருஷ்ண சப்தம்** இவைகளின் வர்ணனம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்—பிறகு இடையர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று ராமக்ருஷ்ணர்கள் தங்களையும் பசுக்களையும் காட்டுத்தீயினின்று விடுவித்த அற்புதச் செயலையும் ப்ரஸம்பரஸுரனைக் கொன்ற வருத்தார்த்தத்

தையும் கோபிமார்களுக்குச் சொன்னார்கள். வயது முதிர்ந்த கோபர்களும் கோபிகைகளும் பிள்ளைகள் சொன்ன அந்த வருத்தார்த்தத்தைக் கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றுத் தேவஸ்ரேஷ்டர்கள்தாமே ராமக்ருஷ்ண ரூபர்களாய்க் கோகுலத்திற்கு வந்திருக்கிறார்களென்று நினைத்தார்கள். பிறகு ஸமஸ்த ஜந்துக்களுக்கும் உத்பத்திக்கிடமாயிருப்பதும் திசைகளெல்லாம் விளங்கப் பெற்றிருப்பதும் ஆகாயத்தில் மேககர்ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதுமாகிய வர்ஷருது வந்தது. மின்னல்களும் இடிகளும் அமைந்த காளமேகங்களால் முழுவதும் மறைக்கப்பட்ட ஆகாயம் ப்ரக்ருதியினால் மறைக்கப்பட்ட தர்ம பூத ஜ்ஞானமுடையதும் ஸத்த்வாதி குணங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதுமாகிய ஜீவாத்மஸ்வரூபமபோல் ப்ரகாசித்தது. மழைக்கு அபிமானிதேவதையாகிய ஸூர்யன் எட்டு மாதங்களாகத் தன் கிரணங்களால் பூமியினின்று இழுத்த ஜலமாகிற தனத்தை மீளவும் தகுந்த காலம் நேர்த்திருக்கையில் தன் கிரணங்களாலேயே விடத்தொடங்கினான். மின்னல்களோடுகூடிய பெரிய மேகங்கள் கொடியகாற்றினால் அசைக்கப்பட்டு மன இரக்கமுற்றவைபோன்று ப்ராணிகளின் ஜீவனத்தை விளைக்கவல்ல ஜலத்தைப் பெய்தன. பலனை விரும்பித் தவஞ்செய்யும் புருஷனுடைய சரீரம் தவஞ்செய்யும் பொழுது இளைத்திருந்து தவத்தின் பலன கைகூடினபின் காமபோகங்களை அனுபவிக்கையால் புஷ்டி யடைந்திருப்பதுபோல, க்ரீஷ்மருதுவினால் இளைத்திருந்த பூமி மேகங்களால் மழை பெய்து நனைக்கப்பட்டு மிகவும் செழிப்புற்றிருந்தது. கலியுகத்தில் பாபத்தினால் வேதவிருத்தங்களான பாஷண்டாகமங்களே விளங்கி வேதங்கள் விளக்கமற்றிருப்பதுபோல ராத்ரியின் ஆரம்பங்களில் இருள் மூடிக்கொண்டிருக்கையால் மின்மினிப்பூச்சிகளே விளங்கின

வன்றிச் சர்த்ரன் குரு சுந்ரன் முதலிய ச்ரஹங்கள்
மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டு விளக்கமுற்றிருந்தன. சிஷ்
யர்கள் ஆசார்யனுடைய சித்யகர்மானுஷ்டானத்திற்கு
முன்பு பேசாமல் படுத்திருந்து அவனுடைய சித்யகர்மா
னுஷ்டானம் முடிந்த பின்பு அவன குரலைக் கேட்டு அத்ய
யனஞ் செய்வதுபோலத் தவளைகள் அதற்கு முன் பேசா
திருந்து மேகத்தின் காஜலையைக் கேட்டுச் சப்தஞ்
செய்தன. இரத்திரியங்களை வெல்ல முடியாமல் அவற்றின்
வழியே போகும் புருஷனுடைய விநிபணம் முதலிய
ஸம்ருத்திகள் ஸத்பாத்ரங்களிற்சோமல் அதர்மமார்க்
கத்தினால் வளர்ந்து வருவதுபோலச் சிற்றாறுகள் மழை
ஜலங்களால் சிறைந்து கரை புரண்டு பாயத்தொடங்கின.
பச்சை சிறமுடைய இளம்புற்களால் சிறைந்து பட்டுப்
பூச்சிகளால் சிவந்து சிலைவாழைகளின் பூக்களால்
சோபையுடையதுமாகிய பூமி பல சீரமான சித்தர்வஜ
படங்களால் விளங்குகிற ராஜாக்களின் ஸைன்யசோபை
யை யொத்திருந்தது. கழலிகள் நெல்லு முதலிய பலன்
கள் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப்பெற்றுப் பயிர்நிகிற குடி
களுக்கு ஸரதோஷத்தையும், தேய்வாதீனமாப்ப் பலன்
உண்டாகிறதெனபதை அறியாமல் பிறருடைய ஸம்ருத்
தியைப் பொருத மானிகளுக்கு மனவருத்தத்தையும்
விளைத்தன. ஜலத்திலுள்ள ப்ராணிகளும் தசையிலுள்ள
ப்ராணிகளும் புதிய ஜலத்தை உபயோகப்படுத்தி, பகவா
னுடைய பக்தர்கள் அவனைப் பணிவதனால் அழகிய உரு
வம்பெறுவதுபோல, அழகிய மேனமையைப் பெற்றார்கள்.
யோகம் கைகூடப்பெருத புருஷனுடைய மனம் சபதா
திவிஷயங்களில் விருப்பமுற்று அவற்றையே நீனைத்துக்
கலக்கமுற்றிருப்பதுபோல், ஸமுதரம் ஆற்று வெள்ளங்
கள் வந்து விழப்பெற்றுப் பெருங்காற்றுகளால் அலை

களும் கிளம்பப்பெற்றுக் கலக்க முற்றிருந்தது. பகவானிடத்தில் சிலைசின்ற மனமுடைய பெரியோர்கள் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களால் பீடிக்கப்பட்டும் மனம் கலங்காதிருப்பதுபோலப் பர்வதங்கள் மழைத்தாரைகளால் அடிக்கப்பட்டும் சலன மற்றிருந்தன. ப்ராஹ்மணர்கள் வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்து உருச் சொல்லாது விடுவார்களாயின் அவை சிலகாலத்தில் மறந்து போவது போல, வழிகள் ஜனஸஞ்சார மில்லாமையால் புல்லுமுடி இப்படியோ அப்படியோ என்று ஸந்தேஹத்திற்கிடமாயிருந்தன. புதிதுபுதிதாகப் புருஷர்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற பெண்டிர்கள் குணமுள்ள தங்கள் கணவர்களிடத்தில் நட்பு குதிரப்பெறாமல் சிலையற்றிருப்பதுபோல, மின்னல்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் கேஷமம் விளைக்கையால் பந்துக்கள் போன்ற மேகங்களிடத்தில் சிலையற்றிருந்தன. சப்தத்தையே குணமாகவுடைய ஆகாயத்தில் ¹ குணமற்ற இந்தாதனுஸ்ஸம், ஸத்த்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான தேஹத்தில் அக்குணங்களின் ஸம்பரதமற்ற ஜீவன்போல் விளங்கிற்று, ஜீவன தன் ஜ்ஞானத்தினாலுண்டான தேஹாதம்பரமத்தினால் தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்த் தோற்றமுதிருப்பதுபோலச் சரத்ரன தன நிலவினால் விளக்கமுற்ற மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டு அமமேகங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்த் தோற்றவிலலை. தில்லறத்தில் இருக்கும் புருஷர்கள் ஸம்ஸாரதாபங்களால் வருகதிப் பகவானுடைய பக்தர்களின் ஸேவை ரோபபெற்று ஸந்தோஷிப்பதுபோல, மேகங்கள் தோன்றக்கண்டு ஸகதோஷம் அடையுந்தன்மையுடைய மயில்கள அப்பொழுது ஸந்தோஷம் அடைந்து நாத்தனஞ் செய்தன.

---

1. குணம் - நானும் குணமும்.

முன்பு தவஞ்செய்யும் பொழுது தவத்தினால் வருந்தி
இளைத்திருந்த புருஷர்கள் பிறகு காமபோகங்களை அனு
பவித்துப் பருத்து வலுத்த மேனியுடையவர்களாகி
விளங்குவதுபோல, முன்பு உலர்ந்திருந்த வருஷங்கள்
வேர்களால் ஜலங்களை இழுத்துக் கிளை தளிர் பூ காய்
பழம் முதலிய ஸம்ருத்திகள் அமையப்பெற்று விளங்
கின. மன்னவனே! சிற்றின்பங்களில் விருப்பமுற்ற
மூடர்கள் கார்யங்கள் ஒப்பப்பெறாத க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்
தில் வஸிப்பதுபோல ஸாரஸப்பறவைகள் கலங்கின ஜல
முடைய தாமரைத்தடாகங்களில் வஸித்திருந்தன. கவி
யுகத்தில் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பாஷண்டி
களின் துர்வாதங்களால் வேதமாக்கங்கள் உடைந்தழி
வதுபோல, மேகம் மழைபெய்கையில் வெள்ளம் கரை
புரண்டு வருகையால் அதைப் பொருக்கமுடியாமல்
அணை நகட்டுகள் உடைந்ததுபோலின. ராஜாக்கள் புரோ
ஹிதாதிகளால் தூண்டப்பட்டுக் காலந்தோறும் மாசகர்
களின் விருப்பங்களைப் பெய்வதுபோல, மேகங்கள் காற்றி
னால் தூண்டப்பட்டுப் பாணிகளின் ஐவனத்திற்கு ஆதா
ரமான ஜலத்தைப் பெய்தன. இவ்வனம் மழை பெய்
கையால் வனம் முழுவதும் கர்ச்சுரிப்பழம் காவப்பழம்
முதலியன பக்ஷமாயிருக்கப்பெற்று மிகவும் செழிப்பா
யிருப்பதைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடு
பசுக்களோடும் பசுபாலாகளோடும்கூட விளையாட
விருமபி அவ்வனத்திற்குள் பாவேசித்தான். பசுக்கள்
பெரிய மடியின் பாரத்தினால் மெல்லமெல்ல நடக்குந் தன
மையுடையவைகளாயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அழைக்
கப்பெற்று ப்ரீதியினால் பால்பெருக்கிகொண்டு
வேகமாகவே சென்றன. அவர்கள் ஸந்தோஷமுற்ற
குறங்கு முதலிய ஜந்துக்களையும் செழித்துத் தேனைப்

பெருங்கிக்கொண்டிருக்கிற காட்டுவரிசைகளையும் பர்வ
தத்தினின்று பெருகி வருகின்ற அருவிகளையும் அவற்
றின் த்வனிகளையும் ஸமீபத்திலிருக்கிற குறைகளையும்
கண்டார்கள். ஒருகால் மழைபெய்கையில் ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன் மரத்தடியிலும் குறையிலும் ஓதுங்கிக் கிழங்கு
வேர்காய் பழம் இவைகளைப் புசித்துக் களித்திருந்
தான். பலராமனோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகால்
க்ருஹத்தினின்று கொண்டுவந்த தத்யோதனத்தை
ஜலக்கரையில் பாதையின்மேல் வைத்துக்கொண்டு கூடி
யிருந்து புசிக்கத் தகுந்த கோபாலர்களோடு கலந்து
புசித்தான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மதித்துக் கண்ணை
மூடிக்கொண்டு புல்தரையில் அசைப்பிட்டுக்கொண்டி
ருக்கிற எருதுகளையும் கன்றுகளையும் பால்நிறைந்த மடி
யின்பாரத்தினால் ஓய்ந்திருக்கிற பசுக்களையும் ஸமஸ்த
பூதங்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைப்பதும் தன் ஸந்
கல்பத்தினால் வளர்த்திருப்பதுமாகிய வர்ஷருதுவின்
சோபையையும் பார்த்து வெகுமதித்தான். அத்தகைய
கோகுலத்தில் ராமக்ருஷ்ணர்கள் இங்ஙனம் வஸித்துக்
கொண்டிருக்கையில் மேகங்கள் தொலைந்து ஜலமெல்
லாம் தெளிந்து ஸுகமான காற்று வீசப்பெற்றதுமாகிய
சரத்ருது வந்தது. யோகத்தினின்று நழுவினவாகளின்
மனம் கலக்கமுற்று மீளவும் யோகாப்யாஸத்தினால்
தெளிவதுபோல, முன்பு கெளிந்திருந்த ஜலங்கள் மழை
பெய்தமையால் கலங்கி மீளவும் சரத்ருதுவின் ஸம்பக்
தத்தினால் தெளிந்தன. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் விளையும்
பக்தி ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தன் வானபரஸ்தன் ஸந்
யாஸி எனகிற நான்கு ஆஸ்ரமஸ்தர்களுடைய தோஷங்
களையும் போக்குவதுபோல, சரத்ருது ஆகாயத்தில்
மூடிக்கொண்டிருந்த மேகத்தையும் தேஜஸ்ஸு ஜலம்

காற்று இப்பூதங்களின் ஒன்றோடொன்றுக் குண்டான சோத்தியமும் பூமியின் சேற்றையும் ஜலங்களின் கலக்கத்தையும் போக்கிற்று. மேகங்கள் தங்கள் ஸர்வஸ்வமாகிய ஜலத்தைத் துறந்து வெளுத்த ஒளியுடையவைகளாகிய பவானை த்யானிக்குதனமையுடைய பெரியோர்கள் பெண்டிர் பணம் பிள்ளை இவற்றில் விருப்பத்தைத் துறந்து சாதத்வேஷாதிகள் கழிந்து பாபங்களற்று விளங்குவதுபோல் விளங்கின. ஜ்ஞானிகள் சிலாக்கு ஜ்ஞானோபதேசஞ்செய்து சிலாக்குச் செய்யாமல் மறுபபது போலப் பந்தங்கள் சிலவிடங்களில் சீர்மலமான ஜலத்தைப் பெருக்கிச் சிலவிடங்களில் ஜலத்தைப் பெருக்காதிருத்தன. பிள்ளை பெண்டிர் முதலிய குடும்பத்தைப் போஷிப்பதில் ஊக்கமுற்ற மூடர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் கழிவதை அறியாதிருப்பது போல, அற்பஜலத்தில் இருக்கின்ற மீனகள் நாள்தோறும் ஜலம் குறைவதை அறியாதிருத்தன. இரதரியங்களை வெல்ல முடியாமல் அவற்றிற் ஸுகங்களை விரும்புகின்றாலும் தரிதானும் பிள்ளை பெண் மனைவி முதலிய பெருங்குடும்ப முடையவனும் முகம்வாய் மனக்களிப்பற்றவனுமாகிய புருஷன் ஆத்யாத்மீகம் முதலிய தாபங்களை அனுபவிப்பதுபோல, அற்பமான ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஜலஜரதுக்கள் சரதருதுவில் ஸரீர்மகிரணங்களால் விளையும் தாபத்தை அடைந்தன. ஜ்ஞானிகள் தேஹத்திலும் தேஹத்தைத் தொடராத மற்றவைகளிடத்திலும் அஹங்காரமமகாரங்களை மெல்லமெல்லத் துறப்பதுபோலத் தரைகள் சேற்றையும் கொடிகள் அபகவதசையையும் துறந்தன. பரமபுருஷனுடைய தீர்யமங்களா விகரஹத்தை த்யானிக்கும முனிவன் அனனபானுதிகளின் உபயோகம் நீங்கித் தேஹம் கழியத் தொடங்குகையிலும் அசையாதிருப்பதுபோலச்

சரதருது வந்திருக்கையில் ஸமுத்ராஜலம் அசையாமல் கோஷமற்றிருந்தது. யோசிகள் ப்ராணன்கள் மூலமாய் நழுவுகின்ற ஜ்ஞானத்தை அந்த ப்ராணனகளைத் தடுத்து சிறுத்திக் கொள்வதுபோலப், பயிரிடுங் குடிகள் பெருகிப்போகின்ற ஜலத்தைத் திடமான அணைக்கட்டுக்களால் கழனிகளுக்காக சிறைத்து வைத்துக் கொண்டார்கள். (கழனிகளினின்று பெருகிப்போகின்ற ஜலத்தைத் திடமான அணைக்கட்டுக்களால் சிறுத்திக் கொண்டார்கள்). தேஹாத்மாபிமானத்தினால் உண்டாகும் வருத்தத்தைத் தேஹாத்மாக்களின் உண்மையைப் பற்றின அறிவு போக்குவது போலவும், கோபஸ்தீரிகளின் மனமததாபத்தை ஸ்ரீகருஷ்ணன் போக்குவதுபோலவும், ப்ராணிகளுக்குச் சரத்காலத்து ஸுரீயனுடைய கிரணங்களால் உண்டாகும் தாபத்தைச் சகத்ரன் போக்கினான். ஆகாயம் சரத்ருதுவினால் மேகங்களின் மூடலின்றி நகைத்ரங்கௌல்லாம் சிர்மலமாய் விளங்கப் பெற்று, ஸதத்வகுணமததெயெடுத்து ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தொலைந்து வேதங்களால் சிருபிக்கப்படுகிற ¹ அர்த்தபஞ்சகம் தெளிவாய்த் தோன்றப்பெற்ற மனம்போல் ப்ரகாசித்தது. ஆகாயத்தில் பரிபூர்ணமான மண்டலமுடைய சகத்ரன் நகைத்ரங்களால் சூழப்பட்டுப் பூமியில் யாதவர்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வருஷ்ணி ஸையங்களால் சூழப்பட்டு விளங்குவதுபோல விளங்கினான் சீதம உஷ்ணம் இவை ஸமமாயிருக்கப்பெற்று கிரம்பவும் புஷ்பித்திருக்கிற வனத்தினின்று வருகின்ற காற்றை ஜனங்கள் அனுபவித்துத் தாபத்தைத் துறந்தார்கள். ஸ்ரீகருஷ்ணனால் மனம் பறியுண்ட கோபிமார்களோவென்றால் அர்த்தக் காற்றை அனுபவித்துத்

1. ஸ்வஸவருப பரஸ்வருப புருஷார்த்தஸ்வருப உபாயஸ்வருப விரோதிஸ்வருபங்களாற்ற ஐந்த் அர்த்தங்கள்.

தங்கள் தாபம் வளரப் பெற்றார்களேயன்றிச் சிறிதும் தீரப்பெறவில்லை. சரத்ருது வர்திருக்கையில் பசுக்கள் ம்ருகங்கள் பசுநிகள் மடந்தையர்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் தங்கள் தங்கள் அன்பர்களால் தொடரப்பெற்றுப் பகவதாராதனரூபமான செயல்கள் தம் அர்த்த காமாதிபலன்களால் தொடரப்பெற்று ஸமஸ்த போகங்களையும் உட்கொண்டிருப்பதுபோலக் கர்ப்பந்தரித்தன. திருடர்கள் புலி ஸிம்ஹம் முதலியவை தவிர மற்ற ஜனங்களெல்லாம் ராஜாவைக் கண்டு சிர்ப்பயமாய் ஸந்தோஷிப்பதுபோல, நெய்தல் முதலிய சில புஷ்பங்கள் தவிர ஜலத்தில் உண்டாகிற தாமரை முதலிய மற்ற புஷ்பங்களெல்லாம் ஸூர்யனைக் கண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தன. ஸாஸ்த தானியங்களும் சிறைத்திருக்கின்ற பூமி, பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் புதிய பண்டங்களுக்கு ஸம்ஸ்காரமாக நடத்துகிற ஆக்ரயணமேனனும் யாகங்களாலும் இரத்தியங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவைகளான மற்றும் பலமேஹாத்ஸவங்களாலும் விளக்க முற்றிருந்தது. பரம புருஷனுடைய அவதாரங்களான ராமக்ருஷ்ணர்களால் மிகவும் விளக்கமுற்றிருந்தது. தவத்தில் ஸித்தி பெற்றவர்கள் அதன பலனை அனுபவிக்குங்காலம் வரப்பெற்று இவ்வுலகத்தினின்று புறப்பட்டுத் தங்கள் தவத்தின பலனான போகங்களை அனுபவிப்பதுபோல, க்ரயவிக்ரய வ்யாபாரஞ் செய்கிற வாதகர்களும் க்ராமைகராத்மாய்த் திரிகிற ஸக்யாஸிகளும் சத்ருக்களின்மேல் படைபெடுக்க விரும்பும் மன்னவர்களும் தீர்த்தயாத்தா செய்பவர்களும் வர்ஷாகாலத்தினால் தடைபட்டிருந்து சரத்ருது வரநகையில் புறப்பட்டுத் தங்கள் ப்ரயோஜனங்களைப் பெற்றார்கள். இருபதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகானஞ் செய்தலும், |
 கோபிகைகள் அதைக் கேட்டுக் காமவிகா
 ரங்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்
 கொள்ளுதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோக்க
 னோடும் கோபாலர்களோடுங்கூடி இங்ஙனம் சரத்ருது
 வால் தெளிந்த ஜலமுடையதும் தாமரைத் தடாகங்க
 ளில் பட்டு வருகையால் நல்ல பரிமளமுடைய காற்றினால்
 வீசப்பெற்றதுமாகிய வனத்திற்குள் ப்ரவேசித்தான்.
 யாதவர்களுக்கு ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காடுகளெல்
 லாம் வரிசைவரிசையாய்ப் புஷ்பித்திருக்கப்பெற்றதும்
 மதுபானத்தினால் மதித்திருக்கின்ற வண்டுகளும் மறையும்
 பல பறவைகளும் இனயினமாய்க் கூவப்பெற்ற தாமரைத்
 தடாகங்களும் ஆறுகளும் பர்வதங்களும் அமைந்து ரம
 ணீயமாயிருப்பதுமாகிய வனத்திற்குள் கோபாலர்களோ
 டும் பலராமனோடும் ப்ரவேசித்துப் பசுக்களை மேய்த்துக்
 கொண்டு வேணுகானஞ் செய்தான். இடைச்சேரியி
 லுள்ள சில கோபிமார்கன் மனமதவிகாரத்தை விளைப்
 பதாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்
 தேட்டுத் தங்கள் ஸதிகளுக்கு வர்ணிக்கத்தொடங்கினா
 ர்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகானஞ்செய்யுஞ் செயலை
 வர்ணிக்கத் தொடங்கின கோபிகைகள் அவனுடைய
 சேஷ்டைகளை நினைத்துக் காமவிகாரவேகத்தினால் மன
 வ்யாகுலமுற்று அதை வர்ணிக்க முடியாமலே இருந்
 தார்கள். திறமையுடைய கூத்தாடுகிறவன் தன்னுருவம்
 தெரியாதபடி வேஷம்பூண்டு வருவதுபோல் கோபால
 வேஷத்தினால் தன்னுடைய அஸாதாரணஸ்வரூபத்தை
 மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிரஸ்ஸில்
 மயில்தோகையாகிற அலங்காரத்தையும் காதுகளில்
 கர்ணிகாரபுஷ்பத்தையும் அரையில் பொன்னிறமுள்ள

அழகான ஆடையையும் மார்பில் வைஜயந்தியென்னும் பூமாடையையும் தரித்து நடஸ்ரேஷ்டனுடைய வேஷம் போன்ற வேஷமுடையவனாக வேணுவின் த்வாரங்களைத் தன்னுடைய அதரத்தின அடருத்தினால் சிறைத்துக்கொண்டு தன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற கோபாலர்களால் பாடப்பட்ட புகழுடையவனாகத் தன் அடிவைப்புக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகாயிருக்கின்ற ப்ருந்தாவனத்திற்குள் ஏழைதான். இங்ஙனம் ஸமஸ்தப்ராணிகளின் மனத்திற்கும் இனிதாயிருக்கும்படி பாடுகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேணுகானதைக் கோபிகைகள் அனைவரும் கேட்டு அவனுடைய சேஷடைகளை ஒருவர்க்கொருவா சொல்லிக்கொண்டு புத்தியில் ஸந்தானஞ் செய்கின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அனைத்து மனக்களிப்புற்றிருந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—தோழிகளே ! நகதகுமாரர்களான ராமகருஷ்ணர்கள் நண்பர்களான கோபாலர்களோடு பசுக்களை மேயத்துக்கொண்டு போகும்பொழுது வேணுவோடு கூடியதும் காண்போர்களுக்கும் மிகவும் பரிசுதியை விளைப்பதும் அனுகூலம் பெருகுகின்ற கடைக்கண்ணோக்கங்கள் அமைந்ததுமாகிய அவர்கள் முகத்தைக் கண்டனுபவிப்பார்களாயின அதுவே கண்படைத்தவர்களின் கண்களுக்குப் ப்ரயோஜனமன்றி மற்றொருபாயோஜனம் இருப்பதாக நாங்கள் அறியோம். மாதவனாக மயில்தோகைகள் பூங்கொத்துகள் ரெய்தல்பூ தாமரைப்பூ இவற்றின் மாலிகளால் இடையிடையில் கரந்திருக்கின்ற ஆடைகளை உடுத்தி விசித்ரமான வேஷம் பூண்டிருக்கிற அந்த ராமகருஷ்ணர்கள் ஒருநாள் கோபாலர்களின் இடையில் பாடிக்கொண்டு ரங்கஸ்தலத்தின்மத்தியில்

பாடுகிற நடஸ்ரேஷ்டர்கள் போல் விளங்கினார்கள். கோபிமார்களே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கையில் இருக்கின்ற இந்த வேணு என்ன புண்யம் செய்ததோ! ஏனென்றால், கோபிகைகளான நமக்குங்கூடக் கிடைக்க அரிதான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அதரத்தின் அம்ருதத்தைத் தானே அனுபவிக்கின்ற தல்லவா? அது அனுபவித்து மிகுந்த அதர அம்ருத சுவைத்தை நதிகளும் வருஷங்களும் அனுபவிக்கின்றன. அவற்றுள் நதிகள் மலர்ந்திருக்கின்ற தாமரைமலர்களின் வயாஜத்தினால் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாயிருக்கப் பெற்றவை போலத் தோற்றுவித்தன. வருஷங்கள் தேன்களின் வயாஜத்தினால் ஆரத்த நீர் பெருக்குகின்றவை போலத் தோற்றுவித்தன. தோழி! இந்த ப்ருதாவனம் பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் பெரிய புகழை விளைக்கின்றது. ஏனென்றால், இது தேவகியின் புதல்வனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிர் தங்களின் ஸ்பாசத்தினால் மிகுந்த சோபை உண்டாகப் பெற்றிருக்கின்றது. மற்றும், இதில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு உலாவுகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டு மயில்கள் மெதுவாகக் கர்ஜனை செய்கின்ற நீலமேகமென்று பரமித்து மதித்து ராதனஞ் செய்யத் தாழ்வாரங்களில் இருக்கின்ற மற்ற ஜந்துக்களெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தைக் கேட்டு அதற்குப் பொருதுமாறு ரத்தனஞ் செய்கின்ற மயில்களையும் கண்டு நத்தஞ் செயல்களையெல்லாம் துறந்து பேசாதிருக்கின்றன. இந்தப் பூலோகம் தவிர மற்றலோகங்களில் எங்கேனும் இத்தகைய விசேஷம் உண்டோ? திரயக்ஜாதியில் பிறந்து அழகென்றும குரூபியென்றும அறியும் விவேகமற்ற இந்த மான்பேடுகளுங்கூட மிகுந்த பாக்யமுடையவைகள். ஏனென்றால்,

இவை வேணுகானத்தைக் கேட்டித் தங்கள் கணவர்களாகிய க்ருஷ்ணஸார ம்ருகங்களுடன் அருகாமையில் வந்து மயில்தோகை முதலியவற்றால் விசித்ரமான வேஷம் பூண்டிருக்கின்ற நந்தகுமாரனுக்கு ப்ரீதியமைந்த கண்ணோக்கங்களால் வெகுமதி செய்கின்றன. (அப்பர்களான நங்கணவர்களோவென்றால் தங்கள் எதிரில் அங்ஙனம் நாம் கடைக்கண்ணோக்கங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வெகுமதிக்கப் பொறுக்கமாட்டோமென்கிறார்களே. இவை மதுரமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேணுகானத்தை இஷ்டப்படி கேட்பதும் அழகிய கண்ணோக்கங்களால் அவனை வெகுமதிப்பதும் செய்ய நேரப்பெற்ற மை பாக்யமஹிமையேயல்லவா? மற்றும் அதற்குத் தங்கள் கணவர்களும் பொருமைநிறி உதவியாயிருக்கப் பெற்றமையாகிய பாக்யமஹிமையைப்பற்றி என்னென்று சொல்லுவேன்? ஆகாயத்தில் விமானத்தின்மேல் ஏறி ஸஞ்சரிக்கின்ற தெய்வமடந்தையர்கள் மடந்தையர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கவல்ல உருவமும் ஸ்வபாவமும் உடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டும் அவன் வாசிக்கும் அழகான வேணுகானத்தைக் கேட்டும் மன்மதனால் தைர்யம் பற்றித் தலைச்சொருக்குகளினின்று புஷ்பங்கள் நழுவவும் அரையாடையின் முடிச்சு அவிழவும் பெற்று மோடித்தார்கள். பசுக்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்ணால் கண்டு அவனை மனத்தினால் அணைத்துக் கண்ணீர் பெறுகப்பெற்று அவனுடைய முகத்தினின்று கிளம்பி வருகின்ற வேணுகானமாகிற அம்ருதத்தை நெரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற காதுகளாகிற தொன்னைகளால் பானஞ்செய்துகொண்டு பேசாதிருந்தன. தாய் முலையை ஊட்டத் தொடங்கின கன்றுகளுக்கூட ஊட்டுவதை மறந்து அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு அவனு

டைய வேணுகானமாகிற அம்ருதத்தை நெரிக்கப்பட்ட காதுகளாகிற தொன்னைகளால் பருகிக்கொண்டு அவனை மனத்தினால் அணைத்துக் கண்களினின்று ஆரந்த நீர் பெருகப்பெற்றுத் தாய்முலையினின்று தங்கள் வாயில் பெருகி விழுகின்ற பாலைப்பருகவும் மறந்து அர்தப்பால் முழுவதும் அப்படியே வழியப்பெற்றுப் பேசாதிருந்தன. அம்மா! இவ்வனத்திலுள்ள பசுஷிகள் பெரும்பாலும் முனிவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று தோறுறுகிறது. ஏனென்றால், இந்தப்பசுஷிகள் அழகிய தவிர்கள் அமைந்த வருஷங்களின் கிளைகள்மேல் ஏறி உட்கார்த்து தாங்கள் புசுக்கவேண்டிய பழம் முதலியவற்றையும் துறந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து அவன் பாடுகிற அழகிய வேணுகானத்தை ஆரதத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு வேறொரு சப்தமும் செய்யாமல் ஊக்கத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்ஙனமே அறிவற்ற ரதிகளுங்கூட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அத்தகையதான வேணுகானத்தைக் கேட்டு நீர்ச் சுழிகளால் சுழன்று மூர்ச்சித்தாற்போலிருக்கின்றமையால் ஆறிவிக்கப்பட்ட மனமதவிகாரத்தினால் வேகம் அடங்கப்பெற்று அவைகளாகிற புலங்களால் தாமரை மலர்களை உபஹாரமாகக் கொண்டு ஆலிங்கனத்தால் மறைந்திருக்கும்படி அவனுடைய பாதாரவிதங்களைப் பிடித்துக்கொள்கின்றன. யுழனையின் கரையில் வெயிலில் பலராமனோடும் கோபாலர்களுோடுங்கூடி இடைச் சேரியிலுள்ள பசுக்களையெல்லாம் மேய்த்துக்கொண்டு அவற்றின் பிள்ளை வேணுகானம் செப்குற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்கண்டு மேகம் கிளம்பி ப்ரீதியினால்வளர்ந்து உலகங்களின் வருத்தங்களைப் போக்குகையாலும் நீலநீர்த்தினாலும் தனக்கு நண்பனாகிய அர்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்

மேல் பூமழைகளைப் பொழிந்து தனவடிவத்தினால் குடையும்துழித்தது. வேடச்சிகள் மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் (பாப்யம் சிறைத்தவர்கள்); ஏனென்றால், முனிவர்களால் மிகுதியும் பாடப்படுகின்ற பெருமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அனபிற்கிடமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி யின் ஸ்தனங்களில் அலங்காரமாக அணிவப்பட்டதும் அவற்றினின்று அவனபாதாவிதங்களில் படிந்து அவற்றின் சேவலியால் மிகுந்த அழகுடையதும் அவன் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது அப்பாதாவிதங்களினின்று பூமியில் ஆங்காங்கு படிந்திருப்பதுமாகிய குங்குமத்தைக் கண்டபாதாவிதம் காமவேஷனை தலையெடுக்கப்பெற்று அரதக் குங்குமத்தை வெழித்தெடுத்து முகங்களிலும் ஸ்தனங்களிலும் பூசிக்கொண்டு காமவேஷனையைத் துறந்தார்கள். ஓ அவலைகளே! இந்தப்பர்வதம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாஸர்களில் சிறந்தது. ஆ! ஸ்தாவரங்களுக்குங்கூட ஸ்ரீக்ருஷ்ண தாஸ்யத்தில் உண்டாயிருக்கும் பரிதிமைநகண்டாகனா! இந்தப் பர்வதம் ராமக்ருஷ்ணர்களின் பாதாவிதங்கள் தனமேல் படப்பெற்று மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து பசுக்களோடும் நண்பாகூட்டங்களோடுங்ங்ங்ங் அரத ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு ருசியுள்ள ஜலங்களாலும் ரல்ல புற்களாலும் குறைகளாலும் கிழங்கு வோ இவைகளாலும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தபடி வெகுமதி செய்கின்றது. தோழிகளே! இடையாகளோடுகூட வனங்கள்தோறும் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பவர்களும் சிரஸ்ஸில் அணைக்கவிறுகளையும் தோள்களில் தலைக்கவிறுகளையும் தரித்து இடையர்களின் அடையாளம் விளங்கப்பெற்றவர்களுமாகிய அரத ராமக்ருஷ்ணர்கள் அவ்யக்த மதுரமான சப்தங்கள் அமைந்திருக்கும்படி ஊதுகின்ற

அழகிய குழலோசையைக் கேட்டு ஜங்கமங்கள் அசையாதிருக்கிறன; ஸ்தாவரங்கள் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெறுகின்றன. இதென்ன விசித்ரம்! கண்டீர்களா!

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகள் ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இத்தகைய லீலைகளையும் மற்றும் பலவகையான லீலைகளையும் வர்ணித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சிந்தையே தலையெடுத்திருந்தார்கள். இருபத்தொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆கோபீ வஸ்த்ராபஹார வ்ருத்தாந்தம்.◆◆◆—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஹேமந்தருதுவில் முதல் மாதமாகிய மார்கழி மாதத்தில் நகதகோகுலத்திலுள்ள கோபகன்னிகைகள் அனைவரும் பரிசுத்தமான ஆஹாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டு காத்யாயனியின் ஆராதனரூபமான வ்ரதத்தை ஒருமாதம்வரையில் அனுஷ்டித்தார்கள். அக்கனனிகைகள் அருணோதயவேளையில் யமுனாஜலத்தில் ஸ்னானஞ்செய்து ஜலக்கரையில் மணலால் காத்யாயனியின் ப்ரதிமையை இயற்றி எல்ல மணமுள்ள கந்தங்களாலும் அத்தகைய பூமலைகளாலும் பலவகையான உபஹாரங்களாலும் தூபதீபங்களாலும் தளிர்களாலும் பழங்களாலும் அக்ஷதைகளாலும் அந்தக் காத்யாயனீதேவியை நன்றாகப் பூஜித்தார்கள். 'காத்யாயனி! மிகுதியும் ஆச்சர்யமான சக்தியுடையவளே! தனனுடைய ஆராதனரூபமான மஹாயோகத்தை சிறைவேற்றுநதன்மையளே! தனனை ஆராதிப்பவர்கள் விரும்பும் பலனைக் கொடுக்குந் திறமையுடையவளே! தேவீ! நந்தகோபகுமாரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை

எனக்குக் கணவனாகச் செய்யவேண்டும். உனக்கு நமஸ் காரம்' என்ற இம்மந்தரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு அவர்கள் காத்யாயனிக்குப் பூஜை செய்தார்கள். அந்தக் கோபகன்னிகைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மனஞ் செல்லப்பெற்று 'நந்தகுமாரனா எங்களுக்குப் பதியாகவேண்டும். இங்ஙனம் நீ அருள்புரியவேண்டும்' என்று பத்ரகாளியை ஆராதித்துக்கொண்டு ஒரு மாதம் முழுவதும் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்தார்கள். அந்த இடைக்கன்னிகைகள் தினந்தோறும் விடியற்காலத்தில் எழுந்தா ஒருவரையொருவர் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தெழுப்பி ஒருவரோடொருவர் கைகோத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை உரககப் பாடிக்கொண்டு யமுனையில் ஸ்நானஞ்செய்யப் போவது வழக்கம். இப்படி நடக்கையில் ஒருகால் யமுனாநதிக்கு வந்து முனபோலவே கரையில் வஸ்தரங்களை அவிழ்த்துவைத்து ஜலத்தில் இறங்கி ஸந்தோஷத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பாடிக்கொண்டு விளையாடினார்கள். அப்பொழுது யோகிஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானா அவர்கள் செய்யும் வ்ரதத்தையும் விளையாடுவதையும் அறிந்து அவர்களின் வ்ரதத்தை சிறைவேற்ற விரும்பி நண்பர்களுடன் அங் விடம் வந்து அவர்கள்கையில் வைத்திருந்த வஸ்தரங்களை எடுத்துக்கொண்டு விரைவுடன் சென்று நதம்ப மரத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு சிறிதகால இடைப்பிள்ளைகளுடன் தானும் சிறித்துக்கொண்டு பரிஹாஸமாக இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்— பெண்மணிகளே! நீங்கள் இவ்விடம் வந்து உங்களிடப்பட்டபடி தங்கள் தங்கள் வஸ்தரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போவீர்களாக. நான் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்; பரிஹாஸமன்று.

2234. கோபிவஸ்த்ராபஹாரம்.

நீங்கள் வ்ரதத்தினால் இளைத்திருக்கின்றீர்கள். ஆகையால் உங்களைப் பரிஹாஸம் செய்யமாட்டேன். நான் ஒருநாளும் பொய் சொன்னதே இல்லை. அது இவர்களுக்குத் தெரியும். அழகிய இடையுடையவர்களே! நீங்கள் தனித்தனியேயாவது வந்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். அல்லது, எல்லோரும் ஒன்று சேர்த்தாவது வந்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்ஙனம் பரிஹாஸஞ்செய்வதைக் கண்டு ப்ரீதி மிறைந்திருக்கின்ற கோபிகைகள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து வெட்கமுற்றுச் சிரித்துக் குளத்தினின்று வெளிப்புறப்படாமலே யிருந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் சொல்லுகையில் குளிரந்தஜலத்தில் கழுத்துவரையில் அமிழ்ந்து குளிரால் நடுக்க முற்றிருக்கின்ற அவ்விடைப் பெண்கள் அவனுடைய பரிஹாஸவாக்யத்தினால் இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவர்களாகி அவனைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—இடைச்சேரியிலுள்ள அனைவராலும் புகழ்த்தகுந்தவனும நந்தகோபகுமாரனுமாகிய நீ நாங்கள் அனுஷ்டித்த வ்ரதத்தினால் எங்களுக்கு அனபராயகனாகப்போகிறாயென்பது தெரியும். ஆயினும் இப்பொழுதே நீ அநீதி செய்யத்தொடங்காதே. நாங்கள் குளிரால் நடுக்க முற்றிருக்கிறோம். ஆகையால் எங்கள் வஸ்த்ரங்களைக் கொடுப்பாயாக. நீ நந்தகோபகுமாரனாயிருந்து இங்ஙனம் ந்யாயத்தவறுவது யுக்தமன்று. மற்றும், நீ கோகுலத்திலுள்ளவர்கள் அனைவர்க்கும் புகழ்த்தகுந்தவன். இப்படி அர்யாயஞ்செய்து உன்புகழைப் போக்கடித்துக் கொள்ளாதே. நீ எங்களன்பிற்கிடமாயிருந்தும் குளிரில் வருந்துகிற

எங்களை மேன்மேலும் வருத்துவது உனக்குத் தகுமா? ஆகையால் அந்நாயஞ் செய்யாமல் எங்கள் வஸ்தரங்களைக் கொடுப்பாயாக. கரியனே! அழகனே! நாங்கள் உன்னடிமைகள். இதுவொன்று தவிர மற்ற நீ சொன்னதையெல்லாம் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்றோம். தர்மஜ்ஞனே! (பஹிரங்கமான இடத்தில் அரையிலாடையில்லாத பெண்களைப் பார்க்கலாகாதென்கிற தர்மம் உனக்குத் தெரியாதோ?) நீ எங்கள் வஸ்தரங்களைக் கொடாது போவாயின், நாங்கள் இதை ராஜனுக்குச் சொல்லுவோம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—பரிசுத்தமான புன்னகையுடையவர்களே! நீங்கள் எனக்கு அடிமையாயிருப்பதும் நான் சொன்னபடி செய்வதும் உண்மையாயின் நீங்கள் இவ்விடம் வந்து தங்கள் தங்கள் வஸ்தரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வீர்களாக. ப்ரபு சொன்னவற்றில் அடியவர்கள் தங்களுக்குஷ்டமான சிலவற்றையே செய்யவேண்டுமென்னும் சியதி இல்லை. அவனுக்கு இஷ்டமானவற்றையெல்லாம் செய்யவேண்டிய அவச்யமே.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அழகிய அங்கமுடைய அப்பெண்மணிகள் அனைவரும் ஸ்வாமியின் இஷ்டத்தை அடிமைகள் செய்யவேண்டியது யுக்தமேயென்று அபிப்ராயப்பட்டுக் குளிரால் நடுக்கமுற்று யமுனையின் மடுவினின்றி கரையேறி வந்தார்கள். பிறகு பகவான் பால்யத்திற்கும் யௌவனத்திற்கும் இடையிலிருக்கின்ற அந்தக் கோபநன்னிகைகளைக் கண்டு தான் சொன்னதை அதிலங்கனஞ் செய்யாமல் சொன்னபடி செய்த கல்லியற்கையினால் அருள் புரிந்து வஸ்தரங்களை யெல்லாம் மாதின் கிளையடியில் வைத்து ப்ரீதியுடன் புன்னகைசெய்து கொண்டு அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிற நீங்கள் அரையில் ஆடையின் றி ஜலத்தில ஸ்னாஞ்செய்ய இழிந்தமையால் தேவதையிடத்தில் அபராதப்பட்டீர்கள். அந்தப் பாபர் தீரும் பொருட்டுத் தலையில் அஞ்சலிசெய்து நமஸ்கரித்து வஸ்த்ரங்களை வாங்கிக்கொள்வீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தர்மம் அமைந்திருக்கும்படி இங்ஙனம் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபகன்னிகைகள் ஒரு கையால் அல்குலை மறைத்துக்கொண்டு ஒருகையால் நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். பகவான் அவர்களை நோக்கி மீளவும் தர்மம் அமைந்திருக்கிற இவ்வசனத்தை மொழிந்தான்.

பகவான் சொல்லுகிறான்:—எவன் தேவஸ்ரேஷ்டனாகிய அச்சுதனை ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிக்கிறானோ, அவனுக்கு அவன்கையை வெட்டுவதே தண்டனையென்று வேதங்களை உணர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் மனுஷ்யன் ஸ்வாமியை இரண்டுகைகளாலும் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். நீங்களும் அப்படியே இரண்டுகைகளாலும் நமஸ்கரிப்பீர்களாயின் அது எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அச்சுதனால் மொழியப்பெற்ற அந்த இடைப்பெண்கள் அரையில் ஆடையின் றி ஸ்னாஞ்செய்தமை வ்ரதத்திற்குக் கெடுதியென்று நினைத்து அரதவ்ரதம் கெடுதியில்லாமல் சினைவேறவேண்டுமென்று விரும்பி அரத வ்ரதத்தையும் அதைப்போன்ற மற்ற கர்மங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனும் அவற்றிற்கு ¹வைகுண்யத்தை விளைக்கும்பாபத்தி

னின்று விடுவிப்பவனுமாகிய அந்த அச்சுதனை இரண்டு கைகளாலும் அஞ்சலி செய்து நமஸ்கரித்தார்கள். யௌவனப் பருவமுடையவனும் மன இரக்கமுடையவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அங்ஙனம் நமஸ்காரஞ் செய்த அவர்களைக்கண்டு அதனால்ஸந்தோஷம் அடைந்து அவர்களுடைய வஸ்த்ரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அந்தக் கோபகன்னிகைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் வஞ்சனா செய்து இரண்டு கைகளாலும் நமஸ்காரஞ் செய்யும்படி சிற்ப்பதத்து வெட்கத்தினின்று விடுவித்துப் பரிஹாஸஞ் செய்து பொம்பைபோல ஆட்டுவித்து வஸ்த்ரங்களையும் பறித்து இவையெல்லாம் செய்யப் பெற்றவர்களாயினும் தங்கள் அன்பிற்கிடமான அவனுடைய ஸங்கததினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து தோஷங்களையெல்லாம் மறந்து அவனமேல் சிறிதும் அஸூயைப்படாதிருந்தார்கள். பிறகு அக்குமாரிகள் தங்கள் தங்கள் வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொண்டு மிகவும் அன்பனாகிய அவனுடைய ஸஹவாஸத்தினால் அவனுக்கு உட்பட்டு அவனால் மனம் பறியுண்டு அவனமேல் வெட்கத்துடன் பரவுகின்ற கண்ணோங்க முடையவர்களாகி அவ்விடத்தினின்று பேராமல் சினறிருந்தார்கள். ஷாட் குண்யபூர்ணாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனபாத!ரவிர்தங்களினி ஸ்பாசத்தில (தன்னுடனகலந்து விளையாடுவதில்) விருப்பமுடைய அவ்விருப்பம் சிறைவேறும்பொருட்டு விரதத்தை அனுஷ்டித்த கோபகன்னிகைகளின் அபிப்ராயத்தை அறிந்து அவைகளான அவர்களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ பாகவான் சொல்லுகிறான்:— நல்லியற்கையுடையவர்களே! என்னுடன் கலந்து விளையாடுகையாகிற என்

பூஜையில் நீங்கள் அபிப்ராயங்கொண்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். அதை நான் அனுமதியுஞ் செய்தேன். அது உண்மையாகவே நிறைவேறும். என்னிடத்தில் மனப்பற்றுடைய உங்களுக்கு என்னிடத்தில் உண்டாயிருக்கும் காமம் கேவலமான விஷயபோகத்தோடு போய் முடியாது; மோக்ஷத்தையும் விளைத்தே தீரும். நன்றாகப் புழுக்கி வறுத்து இடிக்கப்பட்ட அவல்கள் விதைக்கு உபயோகப்படமாட்டாவல்லவா? அங்ஙனமே ஸம்ஸாரமாகிற விதை வீர்யமற்று மீளவும் ஸம்ஸாரமாகிற முளையை விளைக்கவல்லதன்று. பெண்களே! ஆகையால் நீங்கள் உங்கள்மனோரதம் கைகூடப்பெற்றுக் கோகுலத்திற்குப் போவீர்களாக. நல்லியற்கையுடையீர்களே! நீங்கள் என்னோடு கலந்து விளையாடுகையாகிற ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்தல்லவோ காத்யாயனி பூஜையென்னும் ஆராதனத்தை அனுஷ்டித்தீர்கள். அப்படியே நீங்கள் இதோ வரப்போகிற சரத்காலராத்ரிகளில் என்னுடன்கூடி விளையாடப்போகிறீர்கள். ஆகையால் உங்கள் மனோரதம் ஸித்தித்துவிட்டது. நீங்கள் இப்பொழுது கோகுலம் போய்ச் சேருவீர்களாக.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவானுல் இங்ஙனம் கட்டளைமிடப்பெற்ற கோபகன்னிகைகள் தங்கள் மனோரதம் கைகூடப்பெற்று அவனுடைய பாதாரவீர்தங்களையே த்யானித்துக்கொண்டு அவனை விட்டுப் பிரியமுடியாமல் மனவருத்தத்துடன் கோகுலம் போய்ச்சேர்த்தார்கள். அப்பால் ஒருகாலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபுரங்களால் சூழப்பட்டுத் தமையனான பலராமனுடன் கூடிப் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டேப் பருந்தாவனத்தினின்று வெகுதூரஞ்சென்றான். அப்போது க்ரீஷ்மருது வந்தது. அதனால் வெயில் மிகவும் கொடிதாகக் காய்ந்தது.

துகொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட அந்த வெயிலில் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டுபோகின்ற கந்தகுமாரன் தனது சிழல்களால் தனக்குக் குடைபோன்றிருக்கின்ற வ்ருக்ஷங்களைப் பார்த்துக் கோபாலர்களைக் குறித்து மேல்வருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீபாகவான் சொல்லுகிறான்:—அட! ஸ்தோகக்ருஷ்ண! அம்சு! ஸ்ரீதாமா! ஸுபலா! அர்ஜுனா! விசாலா! ருஷபா! தேஜஸ்வி! தேவப்ரஸ்தா! வருதபா! மிகுந்த பாக்யமுடைய இகத வ்ருக்ஷங்களைக் கண்டிருக்கிறா? இவை பிறர்க்காகவே பிழைத்திருக்கின்றன. இவற்றிற்குத் தங்களுக்கென்று ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லையல்லவா? இவை காற்று மழை வெயில் பனி இவற்றையெல்லாம் தாங்கள் பொறுத்துக்கொண்டு நமக்கு அவற்றை யெல்லாம் தடுத்து ஸுகங்கொடுக்கின்றன. ஆ! ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவனத்தைக் கொடுத்து உபகரிக்கின்ற இவற்றினஜனமம் மேலானது. ஸாதுக்களிடஞ் சென்ற யாசகர்கள் போல இவற்றினிடம் வதயாசகர்கள் ஒருகாலும் தங்கள் ப்ரயோஜனம் கைகூடாமல்திரும்பிப் போகமாட்டார்களல்லவா? ஸாதுக்களைப் போல இவை தங்களிடத்தில் உள்ளவற்றை வேண்டினவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லிப் போகவிடமாட்டாவல்லவா? தங்கள் ஸொத்தையெல்லாம் பறித்துக் கொண்டு போயினும் ஏன இப்படி செய்கிறீர்களென்று கேட்கவுங்கூட மாட்டாவல்லவா? இஃ பூ காய் பழம் கீழல் வேர் பட்டை கட்டை வாஸனை சாறு நீறு தணல் தளிர் முளை இவை முதலியவற்றால் இவை ப்ராணிகளின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகின்றன வல்லவா? விசித்ரமான பல தேஹங்கடையுடைய ப்ராணிகள் ப்ராணன் பணம் புத்தி வாக்கு இவற்றினால் தம்மைப் போலவே

விசித்திரமான பல தேஹங்களையுடைய மற்ற ப்ராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்வார்களாயின், இவ்வளவே அவர்கள் ஜன்மம் பெற்றதற்குப் பயன். ப்ராணாதிகளால் பிறர்க்கு உபகரிப்பார்களாயின் அப்பொழுதே அவர்கள் ஜன்மம் ஸபலமாகின்றி மற்றப்படி ஸபலமாகாது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் புகழ்ந்துகொண்டே தளிர் பூங்கொத்து காய்பழம் இலை இவற்றின் ஸமுஹங்களால் கிளைகள் வணங்கித் தழைந்திருக்கின்ற வருஷங்களின் நடுவில் நுழைந்து யமுனைக்குச் சென்றான். மன்னவனே! அங்குச் சென்று கோபாலர்கள் அனைவரும் குளிர்த்து தெளிந்து ருசியுள்ளதுமான அந்த யமுனையின் ஜலத்தைப் பசுக்களுக்குக் காட்டிப் பிறகு தாங்களும் ருசியுள்ள அந்த ஜலத்தைப் பானஞ் செய்தார்கள். ராஜனே! பிறகு அந்த இடையர்கள் யமுனைக்கரையிலுள்ள வனத்தில் பசுக்களை மேய்துக்கொண்டிருக்கையில் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களிடம் வந்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபாலர்களைக் கொண்டு
அன்னம் வேண்டுகிற வ்யாஜத்தினால்
ப்ராஹ்மணபத்னிகளை அனுக்ரஹித்து யா
கத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற ப்ராஹ்
மணர்களுக்கு அனுதாபத்தை விளைத்தல். }

கோபர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ராமா ! ராமா ! மிகுந்த வீர்யமுடையவனே! க்ருஷ்ணா ! துஷ்டர்களை அழிக்குந்தன்மையனே! இந்தப் பசி எங்களை வருத்துகின்றது. அதை அடக்கும் வழி தேடுவீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தேவகிக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து மனுஷ்யனாய் நடனஞ்செய்துகொண்டிருப்பினும் ஷ்ட்குண்யபூர்ணாகிய தன்னிலைமை மேன்மேலும் விளங்கப்பெற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் கோபாலர்களால் விண்ணப்பஞ்செய்யப்பெற்றுத் தன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடைய ப்ராஹ்மணபத்னிகளை அனுக்ரஹிக்க முயன்று அந்தக் கோபாலர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான். வேதங்களை ஓதி உணர்ந்து உபதேசிக்குந் திறமையுடையவர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பித் தேவதைகளின் ஆராதன ரூபமான ஆங்கிரஸமென்னும் ஸத்ரயாகத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அவ்விடம் போவீர்களாக. கோபர்களே! அங்குப் போய் மஹானுபாவனும் நம்மண்ணனுமாகிய பலராமனுடைய பெயரையும் என்னுடைய பெயரையும் சொல்லி எங்களால் அனுப்பப்பட்டோமென்பதை அறிவித்து அனனம் வேண்டுவீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் ஆஜ்ஞை இடப்பெற்ற அந்தக் கோபாலர்கள் அப்படியே சென்று இரண்டிகைகளையும் குவித்துப் பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து ப்ராஹ்மணர்களை நமஸ்கரித்து அன்னம் வேண்டினார்கள்.

கோபாலர்கள் சொல்லுகிறார்கள் —ஓ ப்ராஹ்மணர்களே! நாங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்பீர்களாக. நாங்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கட்டளைப்படி நடக்குந்தன்மையரான கோபாலர்கள். உங்களுக்குக் க்ஷேமம் உண்டாகுக. நாங்கள் இப்பொழுது அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலும் அவனுடைய தமையாகிய பலராமனாலும் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றோம். அதை அறிவீர்களாக. இதோ

ஸமீபத்திலேயே பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு உங்களிடத்தினின்று அன்னத்தை விரும்புகிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்களே! தர்மத்தை உணர்ந்தவர்களில் சிறந்தவர்களே! இந்தவிஷயத்தில் உங்களுக்குப் ப்ரத்தை இருக்குமாயின், வேண்டுகிற அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு அன்னம் கொடுப்பீர்களாக. தீக்ஷிதனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்கலாகாதேயென்று சங்கிக்கவேண்டாம். தீக்ஷைமுதற்கொண்டு பசுஹிமஸைக்குமுன்வரையிலும்ஸௌத்ராமணியிலுந்தான் யஜமானனுடைய அன்னத்தைப் புசித்தால்தோஷமேயொழியப் பசுஹிமஸைக்கு மேலும்ஸௌத்ராமணி யொழிந்த மற்றதிலும் யஜமானனுடைய அன்னத்தைப் பசியுள்ளவன் புசிப்பானாயின் தோஷம் கிடையாது. ஆகையால் எங்களுக்கு அன்னம் கொடுப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அற்பமான பலனை ஆசைப்பட்டுப் பெரிய கார்யஞ் செய்பவர்களும் மூடர்களும் தங்களை வருத்தர்களாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபாலர்கள்மூலமாய் அன்னம் வேண்டின வேண்டுகோளைக் கேட்டும் கேளாதவர்கள் போலவே இருந்துவிட்டார்கள். தேசம் காலம் பலவகையான த்ரவ்யம் மந்த்ரம் தந்த்ரம் ருத்விக்குகள் அக்னிசன் தேவதை யஜமானன யாகம் தர்மம் ஆகிய இவையெல்லாம் எவனுடைய உருவங்களோ அப்படிப்பட்டவனும் ஒன்றான ப்ராஹ்மமும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் இத்தீரீயங்களால் விளையும் அறிவுகளுக்கு விஷயமாகாதவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கர்மவிசாரத்திற்குரிய அற்பமதியுடையவர்களும் மரணம் அடையுந்தன்மையதான

தேஹத்தை ஆத்மாவென்று ப்ரமித்திருப்பவர்களுமா மாகிய அவ்வந்தணர்கள் ஸாதாரணமான ஒருமனுஷ்யனென்றே நினைத்தார்கள். சத்ருக்களை அழிக்குநிறமையுடைய மஹாராஜனே! அவ்வந்தணர்கள் அன்னம் கொடுக்கிறோமென்றாவது கொடுக்கமாட்டோமென்றாவது ஒன்றும் போசாதிருக்கையில் கோபர்கள் அன்னங்கிடைக்குமென்கிற ஆசையற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களிடமிரும்பி வந்து அதை அப்படியே சொன்னார்கள். ஜநத்திற்கெல்லாம் ஈஸ்வரனும் மஹானுபாவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான அதைக் கேட்டுச் சிரித்துக் 'கார்யம் கைகூடவேண்டுமென்று விருமபுகிறவர்கள் ப்ரயத்னம் விண்ணகைப் பற்றி வெறுக்கலாகாது. யாசிக்கப் போனால் அவமதி வருவது ஸித்தமே' என்கிற லோகந்யாயத்தை அறிவிப்பவன்போல் மீளவுங் கோபர்களைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான சொல்லுகிறான்:—நான் தமையனாகிய பலராமனுடன் வந்திருப்பதை ப்ராஹ்மணபத்னிகளுக்கு அறிவியுங்கள். என்னிடத்தில் மிகுந்த நட்புடையவர்களும் புத்தியினால் என்னிடத்தில் வாஸஞ்செய்ப்பவர்களுமாகிய அவர்கள் உங்களுக்கு வேண்டியவளவு அன்னம் கொடுப்பார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தக் கோபர்கள் அங்ஙனமே சென்று பத்னீசாலையில் நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு உட்கார்த்திருக்கின்ற ப்ராஹ்மணபத்னிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

கோபர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—ப்ராஹ்மணபத்னிகளாகிய உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நாங்கள் சொல்லும்

வார்த்தையைக் கேட்பீர்களாக. இவ்விடத்திற்கு அருகாமையில் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்டு நாங்கள் இவ்விடம் வந்திருக்கிறோம். பலராமனோடு கூடிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன கோபாலர்களுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டு வெகு தூரம் வந்தான். பசியினால் வருந்துகின்ற அவனுக்கும் அவனுடன் வந்தவர்களுக்கும் அன்னம் கொடுப்பீர்களாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதைகளைக் கேட்டதனால் மனம் பறியுண்டு அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் போரவ லுற்றிருக்கிற அந்த பராஹ்மணபத்னிகள் அவன் வந்திருப்பதாகக் கேட்டுப் புறப்பட்டுப்போவதில் பாபப்பற்றுகள். அவர்கள் பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் பேயமென்று நான்கு வகைப்படடிருப்பதும் பலகுணங்கள் அமைந்திருப்பதுமாகிய அன்னத்தைப் பாதாங்களில் எடுத்துக்கொண்டு ஆறுகள் ஸமுத்ரத்தைக் குறித்துப் போவது போல எல்லோரும் தங்கள் அனபனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்துச் செனறார்கள். அவர்கள் வெகுகாலமாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குணங்களைக் கேட்டு அவனிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவர்களாகையால் கணவன் தந்தை உடன் பிறந்தவன் மற்றுமுள்ள பந்துக்கள் இவர்களால தடுக்கப்பட்டும் அவர்களைப் பொருள் செய்யாமல் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அப்பெண்மணிகள் யமுனைக்கரையில் அசோக வ்ருக்ஷங்களின் புதிய தளிர்களால அலங்கரிக்கப்பட்டதுபோன்றிருக்கிற உபவனத்தில் கோபர்களால் சூழப்பட்டுத் தமையனும் தானுமாய் உலாவிக்கொண்டிருப்பவனும் கறுத்துப் பொன்னிறமான பீதாம்பரம்உடுத்துக் காட்டிலுள்ள புஷ்பங்களால் தொடுத்த பூமலை மயில்தோகை கைரிகதாதுக்கள்

தளிர்கள் இவற்றால் அலங்கரித்துக்கொண்டு நடனைப் போல் வேஷம் பூண்டிருப்பவனும் தன்னைத்தொடர்ந்திருக்கின்ற ஒரு கோபகுமாரனுடைய தோளின்மேல் ஒரு கையை வைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கையினால் தாமரைமலரைச் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவனும் காதுகளில் நெய்தல்புஷ்பங்களைத் தரித்திருப்பவனும் கபோலங்களில் முனனெற்றிமயிர்கள் தொங்கப்பெற்று புன்னகையினால் விளங்குகின்ற தாமரைமலரை சிகர்த்த முகமுடையவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மேன்மைகளைப் பலகாலும் கேட்டிருந்தமையால் காதுக்கு ஆபரணங்கள்போன்ற அம்மேன்மைகளால் அவனிடத்தில் ஆழ்ந்த மனமுடைய அந்த ப்ராஹ்மணபதனிகள் அவனை அப்பொழுது கண்களால் மனத்தில் தேக்கிக்கொண்டு பண்டிதர்கள் பரமாத்மாவை தயானத்தினால் ஸ்ரீருதயத்தில் ஸாக்ஷாத் கரித்து வருத்தங்களைத் துறப்பதுபோல, அவனை நெடுநேரம் மனத்தினால் அனைத்து வருத்தங்களைத் துறந்தார்கள். ஸர்வஜ்ஞனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எல்லா ஆசைகளையும் துறந்து தன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் வந்திருக்கின்ற அந்த ப்ராஹ்மணபதனிகளைக் கண்டு அவர்கள் கருத்தையும் அறிந்து சிரித்தமுகமுடையவனாகி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—மிகுந்த பாக்யவதிகளே! உங்களுக்கு நல்வரவா? உட்காருங்கள். உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்? என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஏதேனும் உளதாயின அதைச் சொல்லீர்களாக. அதை நான் அவஸ்யம் செய்து முடிக்கிறேன். நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் வந்தீர்களென்பது உங்களுக்கு உரியதே. ஏனென்றால்,

ப்ராஹ்மணபத்னிகளே! ஹிதாஹிதங்களைப் பற்றின விவேகமுடையவர்களும் தங்கள் ப்ரயோஜனத்தை அறிந்தவர்களும்மாகிய ஜனங்கள் தன்னைக்காட்டிலும் அன்பிற்கிடமான என்னிடத்திலேயே ஒரு பலனையும் விரும்பாமல் என்றும் மாறாத பக்தியைச் செய்கிறார்கள். நீங்களும் அப்படியே என்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெற்றவர்களாகையால், நீங்கள் எனனைப் பார்க்கவிரும்பி வரத்துயுக்தமே. ப்ராணன் புத்தி மனம் ஜீவன் தேஹம் பெண்டிர் பிள்ளை பணம் இவை முதலியவையெல்லாம் எவனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரீதிக்கிடமாகின்றனவோ; அப்படிப்பட்ட எனனைக்காட்டிலும் மற்ற எவன்தான் அன்பனாவான்? நீங்கள் எதை உத்தேசித்து வந்தீர்களோ, அந்த ப்ரயோஜனம் உங்களுக்குக் கைகூடிற்று கையால் நீங்கள் மீண்டு யஜ்ஞபூமிக்குப் போவீர்களாக. இல்லறத்தில் ஊக்கமுடைய அந்தணர்களாகிய உங்கள் பர்த்தாககள் உங்களைக் கொண்டே யாகத்தை முடிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் போய்ச் சேருவீர்களாக.

ப்ராஹ்மணபத்னிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ப்ரபூ! நீ இப்படி மனஇரக்கமில்லாமல் கொடுமைமாகச் சொல்லுவது யுக்தமன்று. 'என்னிடத்தில் பக்தியுடையவர்கள் எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பார்கள்' என்றும், 'என்னுடைய பக்தன் எப்பொழுதும் அழியமாட்டான்' என்றும் 'எனனை அடைந்தவர்கள் எனனை விட்டு மீள மாட்டார்கள்' என்றும் நீ மொழிந்த வசனங்களை உண்மை செய்வாயாக. நாங்களோவென்றால் ஸமஸ்தபந்துக்களையும் கடந்து உன்காலால் உதைத்துத் தள்ளப் பட்ட துளஸிமாலையைத் தலையிர்களால் தரிகக விரும்பி உன் பாதமுலத்திற்கு வந்தோம். எங்கள் கணவர்களா

வது தாய்தந்தைகளாவது பிள்ளைகளாவது உடன்பிறந்தவர்களாவது மற்ற பந்துக்களாவது நண்பர்களாவது எங்களை அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். மற்றவர்கள் என்னும் அங்கீகரிக்கப்போகிறார்கள்? சத்ருக்களை அழிப்பவனே! ஆகையால் உன்பாதாரவீர்தங்களில் ஆத்மஸமர்ப்பணஞ் செய்திருக்கிற எங்களுக்கு வேறுகதி கிடையாது. ஆகையால் நீயே எங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவாயாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—உங்கள் பர்த்தாக்களாவது தாய்தந்தைகள் ப்ராதாக்கள் பிள்ளைகள் முதலியவர்களாவது மற்ற உலகத்தவர்களாவது உங்கள்மேல் குற்றங்கொள்ளமாட்டார்கள். என்னை முதலாகவுடைய தேவதைகளுங்கூட உங்கள்மேல் குற்றங்கொள்ளமாட்டார்கள். குற்றங்கொள்ளாமைமாத்ரமேயன்றி உங்கள்செயலைப் புகழவும் புகழ்வார்கள். ப்ராணிகள் தேஹம் படைத்தது சப்தாதிவிஷயஸங்கங்களை அனுபவிப்பதற்காகவன்று; என்னிடத்தில் பக்திசெய்வதற்காகவே. எனனிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெறுகையே ஜன்மம் படைத்ததற்குப் பலனன்றி மற்றொன்றுமன்று. மற்றும், ப்ராணிகள் எனனோடு கலந்திருப்பது தற்காலத்தில் ப்ரீதியை விளைக்குமேயன்றிக் காலாந்தரத்திலும்தொடர்ந்து சிலைநின்றிருக்கும்படியான ப்ரீதியை விளைக்காது. பிரிந்திருப்பது காலாந்தரத்திலும் ப்ரீதியைத் தொடர்ந்துவருமாறு வளர்க்கும். ஆகையால் நீங்கள் கண்மறைவிலும் எனனிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டிருப்பீர்களாயின் சிக்ரத்தில் என்னை அடைவீர்கள். (என்னைக் காதால் கேட்பது கண்ணால் காண்பது மனத்தினால் த்யானிப்பது வாயால் சொல்லுவது இவைகளால் என்னிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரீதி.)

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4.

2248. மீக்ருஷ்ணன் பாரஹ்மண பத்தினிகளை
அனுகரணித்தல்.

டாகுமோ, அவ்வளவு ப்ரீதி என்னோடு கலந்திருப்பதனால் உண்டாகாது. ஆகையால் நீங்கள் உங்கள் க்ருஹத்திற்குத் திரும்பிப்போவிர்களாக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவானால் இங்ஙனம் மொழியப்பட்ட அந்த ப்ராஹ்மணபத்னிகள் மீண்டு மஜ்ஞபூமிக்குப் போனார்கள். அந்த ப்ராஹ்மணர்களும் தங்கள் பார்யைகளிடத்தில் அஸூயையின்றி அவர்களைக்கொண்டு யாகத்தை முடித்தார்கள். அந்த ப்ராஹ்மணபத்னிகளில் ஒருத்தி தன்பர்த்தாவினால் தடுக்கப்பட்டுத் தான் கேட்டபடி பகவானை மனத்தினால் அணைத்துப் பூர்வஜன்மகர்மத்தினால் ஏற்பட்டதாகிய சரீரத்தைத் துறந்தாள். ப்ரபுவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் நான்குவகையான அந்த அன்னத்தைக்கொண்டே கோபாலர்களையும் புசிப்பித்துத் தானும் புசித்தான். லீலையினால் மானிட உருவங்கொண்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மனுஷ்யலோகத்தின் தன்மையை அனுஸரித்து உருவம் வாக்கு செயல் இவைகளால் கோக்களையும் கோபர்களையும் கோபிமர்களையும் களிப்புறச்செய்துகொண்டு அவற்றின் இடையில் க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் அபராதப்பட்ட அவ்வந்தணர்கள் மனுஷ்யலோகத்தை அனுஸரித்திருக்கின்ற ஒன்றான ஸர்வேஸ்வரர்களான ராமக்ருஷ்ணர்களுடைய வேண்டுகோளை வீண்செய்தோமேயென்று அதை நினைத்துக்கொண்டு பரிதபித்தார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் லோகவிலக்ஷணமான பக்தி உண்டாயிருப்பதையும் தங்களுக்கு அது கோதிரூப்பதையும் பார்த்துப் பரிதபித்துத் தங்களை சிந்தித்தார்கள். 'முப்புரியூட்டின நம் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். நம் வருத்தத்தையும் சுடவேண்டும். நம் வரத்த'

யும் சுடவேண்டும். பலவற்றையும் ஆராய்ந்தறிந்த நம் மறியையும் சுடவேண்டும். நஞ்சுலததையும் சுடவேண்டும். யஜ்ஞாதி கர்மங்களில் நமக்குள்ள திறமையையும் சுடவேண்டும். ஏனென்றால், இவையெல்லாம் அமைந்திருந்தும் நாம். பகவானிடத்தில் விழுகர்களாயிருக்கின்றோமல்லவா? ப்ராணனில்லாத தேஹத்தைச் சுடவேண்டுமல்லவா? பிறவி முதலியவற்றிற்குப் பக்தியல்லவோ ப்ராணன். பக்தியில்லாத இவற்றைச் சுடவேண்டியது யுத்தமே. பகவானுடைய மாயை யோகிகளுக்குக்கூட மதிமயக்கத்தை விளைக்குந்தன்மையுடையது. இது சிச்சயம். ஏனென்றால், நாம் ப்ராஹ்மணாகள்; அதிலும் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்யுங்குருக்களாயிருக்கின்றோம். ஆயினும் நம்பரயோஜனத்தில் மதிமயங்குகிறோமல்லவா? ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! ஜகத்திற்கெல்லாம் குருவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஸ்தீரிகளுக்குங்கூடப் பக்தி உண்டாயிருக்கின்றது; பாருங்கள். இவர்களுக்கு அர்த்தப்பக்தி இல்லாமெனதுபெபருடைய ஸம்ஸாரமாகிற பாசத்தை அறுத்துவிட்டது. இவர்களுக்கு உபநயனம் முதலிய ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்காரமும் கிடையாது. குருகுலவாஸமும் கிடையாது. தவமும் கிடையாது. தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணான ஆதமாவைப் பற்றின விசாரமும் கிடையாது. ஸனுனாதிகளால் விளையும் சுத்தியும் கிடையாது. சுபமான காமங்களும் கிடையாது. ஆயினும் யோகேஸ்வரர்களுக்கும் பார்வாணம் உத்தமஸ்வீகானுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் திடமான பக்தி உண்டாயிருக்கின்றது. நாம் ஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றெல்லாம் அமைந்திருப்பினும், நமக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் சிறிதும் பக்தி உண்டாகவில்லை. நாம் க்ருஷ்ணஸ்தாஸ்ரமன்யாபாரங்களால் மன ஆக்கமற்று

நம்முடைய ஹிதத்தில் மதிமயங்கியிருக்கிறோம். ஸத் புருஷர்களுக்குக் கதியாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபர்களின் வாக்யங்களால் அத்தகைய நமக்குத் தன்ஸ்வரூபத்தை சினைவுமுட்டினான். ஆ! இது சிச்சயம். இல்லாத பக்ஷத்தில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும் கைவல்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை யெல்லாம் சிறைவேற்றிக் கொடுப்பவனும் ஸர்வசிபாமகனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தன் சியமனத்திற்கு உட்பட்டவர்களாகிய நம்மால் என்ன ப்ரயோஜனம் கைகூடவேண்டும்? இது மனுஷ்யர்களின் நன்மையை அனுஸரித்துச் செய்த கார்யமேயன்றி உண்மையன்று. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி மற்றவர்களுையெல்லாம் துறந்து இவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை ஸ்பர்சிசுக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் சிலையற்ற வளென்கிற தன்தோஷத்தையும் போக்கிக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் இவனைப் பணிகின்றாள். அவன் சிறைவாளனொப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? இத்தகையனாகிய அவன் வேண்டினது, தன்னுடைய அவதார வருத்தார்த்தத்தைக் கோராதவர்களுக்குத் தன் மஹிமை தெரியாதிருக்கும்படி அதை மறைப்பதற்காக வேயன்றி வேறில்லை. எவன் தேசம காலம் சருபுரோடாசம் முதலிய பலவகையான வஸ்துக்கள் மத்தாம் தத்தாம் ருத்விக் குகள் அக்னிகள் தேவதை யஜமானன் யாகம் யாகத்தினால் விளையும் தர்மம் ஆகிய இவையெல்லாம் தானேயாயிருக்கின்றனவே, அத்தகையனும் யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய ஸுனருன விஷ்ணுவே யாதவர்களினிடையில் வந்தவதரித்திருக்கிறானென்று நாம் கேள்விப்பட்டிருந்தும் மூடர்களாகையால் அறியவில்லை. ஆ! நாம் மிகுந்த பாக்யசாலிகள். ஏனென்றால் நமக்கு இப்படிப்பட்ட

பெண்டிர்கள் நேர்த்தார்களல்லவா! நமக்கு இவர்களுடைய பக்தியினுல்லவோ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாறாத மதி உண்டாயிற்று. நாம் எவனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கிக் கர்மமார்க்கங்களில் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறோமோ, அத்தகையனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் எங்கும் தடைபடாத மதியுடையவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம். தன் மாயையினால் மதிமயங்கித் தன் மஹிமையை அறியாத நம்முடைய அபராதத்தை அந்த ஆதிபுருஷன் பொறுத்தருள்வானாக' என்று தமக்குள் சினைத்து வருந்தினார்கள். இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் அபராதப்பட்ட அவ்வந்தணர்கள் நம்முடைய அபராதத்தை சினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நேரிடபோய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவர்களாயினும் நம்ஸனிடத்தில் பயரது தங்கள் ஸ்தானத்தினின்று அசையாமலே இருந்துவிட்டார்கள். இருபத்து மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

(ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இத்த்ரயாகத்தைத் தடுத்தக்
கோவர்த்தன பர்வதத்திற்குப் பூஜை
செட்புமட்டி நியமித்தல்.)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பலராமனுடன் அந்தப் பருந்தாவனத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இத்த்ரயாகத்திற்காக முயற்சி செய்கின்ற கோபாலர்களைக் கண்டான். எல்லார்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் ஸர்வஜ்ஞனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்கள்செய்யும் முயற்சி இன்னதற்காகவென்பதை அறிந்தவனாயினும் அறியாதவனபோல் வணக்கத்துடன் நந்தன் முதலிய வருத்தர்களைப் பார்த்து இங்ஙனம்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தந்தையே! உங்களுக்கு இப்பொழுது என்ன பரபரப்பு உண்டாயிருக்கின்றது? இதை எனக்குச் சொல்வீர்களாக. இது யாகமாயின் இதற்கு என்னபலன்? இது யாரை உத்தேசித்தது? இதற்கு ஸாதனம் யாது? தந்தையே! எனக்கு இதைக் கேட்கவேண்டுமென்று பெரியவிருப்பம் உண்டாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இதை எனக்குச் சொல்வாயாக. எல்லா ஆத்மாக்களையும் தங்களோடு துல்யமாகப் பார்க்குந் தன்மையுடைய பெரியோர்களுக்கு, மறைத்துவைக்கும்படியான கார்யம் எதுவுமே இரா, தல்லவா? தந்தேஹத்திலும் பிறர்தேஹங்களிலும் ஆகமாவென்னும் ப்ரமயின்றித் தேஹாதமாக்களின் ஸவருபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களும் சத்ருமித்ரன், உதாஸீனன் என்னும் பேதமில்லாதவர்களுமான பெரியோர்களுக்கு எதுதான் மறைக்கத்தக்கது? எதுவுமே யன்று. சத்ருமித்ரன் என்னும் பேதபுத்தியுள்ளவர்களுக்கும் சத்ருவைப்போல உதாஸீனனும் துறக்கத்தகுந்தவனே. ஸ்னேஹிதனோவென்றால் தன்னைப்போலவே பார்க்கத்தகுந்தவனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் ஸ்னேஹிதனாகிய நான் ரஹஸ்யத்தையும் கேட்கத்தகுந்தவனே. இவ்வுலகத்தில் அறிவுள்ள ஜனங்கள் நார்யங்களை நண்பர்களுடன் அடிக்கடி கலந்தாலேர்சித்தே நடத்துகிறார்கள். நண்பர்களுடன் கலந்தாராய்ந்தறிந்து செய்பவர்களுக்குக் கார்யம் ஸித்திப்பது, போல அவர்களுடன் கலந்தாராயாமல் செப்கிறவனுக்குக் கார்யம் ஸித்திக்காது. ஆகையால் நண்பர்களுடன் கலந்து சாஸ்த்ரவிதியின்படி ஆராய்ந்தறிந்துகொண்டு செய்கிறார்களா? அல்லது உலக வழக்கத்தின்படி கண்மூடித்தனமாகவே செய்கிறார்களா? இதைக் கேட்கிறேனக்கு நன்றாகச் சொல்லவேண்டும்.

நந்தகோபன் சொல்லுகிறான்:—மஹானுபாவனாகிய இர்த்ரன் நமக்கு மழைபெய்யும் தேவதை. மேகநீகள் அவனிர்தரனுக்குச் சரீரம்போன்றவை. அம்மேகங்கள் பூதங்களுக்கு ப்ராணதாரமாயிருப்பதும் அவற்றிற்குப் புஷ்டியை விளைப்பதுமாகிய ஜலத்தைப் பெய்கின்றன. அப்பா! மேகங்களுக்குப் ப்ராபுவும் சியாமகனுமாகிய அவ்விந்த்ரனை அவன் பெய்த ஜலத்தினால் விளைகின்ற பலவகையான வஸ்துக்களைக் கொண்டு யாகங்களால் நாமும் மற்றவர்களும் ஆராதிப்பது வழக்கம். இங்ஙனம் தர்மம் அர்ததம காமம் எனகிற பலன்கள் கைகூடும் பொருட்டு அவ்விந்த்ரனை ஆரதித்து அதத யாகத்தில் மிகுந்த வஸ்துக்களைக் கொண்டு ஜீவிக்கிறார்கள். ப்ராணிகளுக்குத் தர்ம அர்தத காமங்களை விளைப்பவர்களுக்குள் ப்ரஜன்யனென்கிற இர்த்ரனை மழை முதலியவற்றின் மூலமாய் பலன்களைக் கைகூடுவிக்கிறான். பெரியோர்கள் பரமபரையாக அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருகிற இர்தத தர்மத்தை எவன் காமத்தினாலாவது லோபத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது த்வேஷத்தினாலாவது அனுஷ்டிக்காமல் துறக்கிறானோ, அவன் ஸுகத்தை அடையமாட்டான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நந்தகோபனும் மற்றகோபாலர்களும் இங்ஙனம் சொல்லுகிற சொல்லுக்கட்கு இர்த்ரனுக்குக் கோபத்தை விளைத்து அதன் மூலமாய் அவன் கர்வத்தை அழிக்கவிரும்பித் தந்தையாகிய நந்தகோபனைப் பார்த்து மொழிகதான்.

ஸ்ரீபகவான சொல்லுகிறான்:—ஸமஸ்த ஜகதுவும் தன் காமத்தினால் பிறக்கின்றது; கர்மத்தினாலேயே அழிகின்றது. இஹலோகஸுகப துக்கம் பயம் பரலோக ஸுகம் இவற்றையும கர்மத்தினாலேயே அடைகின்றது.

கர்மஞ் செய்கிறவனுக்குப் பலன் கொடுக்குந் தேவதை யாகிய ஈஸ்வரன் உளானான், அவனும் தன்னுடைய ஆராதன ரூபமான கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுக்கே பலன்கொடுப்பானன் றி அத்தகைய கர்மங்கள் செய்யாத வனுக்கு அவன் பலன் கொடுக்கவல்லனாகமாட்டான். ஆகையால் தங்கள் புண்யபாபகர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிற ப்ராணிகளுக்கு இந்த்ரா னால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன இருக்கிறது? ப்ராணிகள் தங்கள் கர்மங்களுக்கு உரியபடி பலன் களை அனுபவிக்கிறார்களாயினும் அவரவர்கர்மங்களால் சித்ராஹா னுத்ராஹங்களையுடைய ஈஸ்வரனல்லவோ பலன் கொடுப்பவனென்னில், இந்த்ரன் ஈஸ்வரனோ? ப்ராணி கள் ராஜஸம் முதலிய தங்கள் ஸ்வபாவத்திற்குத் தகுந்த படி செய்கிற கர்மங்களால் விளையும் பலன்களை வேறாக மாற்றவல்லனோ? இங்ஙனம் அஸமர்த்தனாகிய இந்த்ரா னால் நமக்கு ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? இவ் வுலகத்திலுள்ள ஜர்துக்களெல்லாம் தங்கள் ஸ்வபாவத் திற்கு உட்பட்டு ஸ்வபாவத்தைத் தொடர்ந்து நடக்கின் றன. தேவதைகள் அஸுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர்க ளோடு கூடிய ஜகத்தெல்லாம் ஸ்வபாவத்தில் சிலேரின் றிருக்கின்றது. ஸ்வபாவத்திற்கு உட்படாத ஜகது எதுவுமே இல்லை. ஜர்துக்கள் தங்கள் ஸ்வபாவத்திற்குரிய கர்மத்தினால் பலவகையான தேஹங்களைப் பெறுவதும் துறப்பதுமாயிருக்கின்றன. சத்ரு மித்ரன் உதானீன் என்சிற பேதமும் கர்மத்தினால் உண்டாகிறதுதான். இந்த்ராகிகளிடத்திலுள்ள ஜஸ்வர்யமும் கௌரவமும் கர்மத்திற்கு உட்பட்டதே. ஆகையால் ஸ்வபாவத்திற்கு உட்பட்ட புருஷன் தன்ஸ்வபாவத்திற்கு உரிய கர்மத் தைச்செய்துகொண்டு கர்மத்தையே வெகுமதிக்கவேண்

டும். 'புருஷன் எதனால் ஸுகமாக ஜீவிக்கிறானோ, அவனுக்கு அதுவே தெய்வமாம். எவன் தான் வேறொரு வஸ்துவைக்கொண்டு ஜீவித்து வேறொரு வஸ்துவைத் தொடர்கின்றானோ, அவன் அதனால் க்ஷேமத்தை அடையமாட்டான். கணவனைத் துறந்து கள்ள புருஷனைத் தொடரும் மாது அவனிடத்தினின்று க்ஷேமம் பெறுவாளோ? பராஹ்மணன் வேதத்தினால் ஜீவிக்க வேண்டும். க்ஷத்ரியன் பூமியின் ரக்ஷணத்தினால் ஜீவிக்க வேண்டும். வைஸ்யன் வார்த்தையினால் ஜீவிக்கவேண்டும். சூத்ரன், பராஹ்மணன் முதலிய மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் சுஸ்ரநுஷ செய்து ஜீவிக்கவேண்டும். வேறு வர்ணத்தவர்களும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தி கோராத பக்ஷத்தில் வார்த்தையினால் ஜீவிக்கலாம். அந்த வார்த்தைக் க்ருஷியெனலும் வர்த்தகமெனலும் கோரக்ஷணமென்றும் வட்டி ஜீவனமென்றும் நான்குவகைப்பட்டிருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவற்றில் நாம் எப்பொழுதும் கோரக்ஷணத்தினால் ஜீவிப்பவர்கள். ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்னும் இம்மூன்று குணங்கள் ஜகத்தின் ஸ்திதி உத்பத்தி ஸம்ஹாரம் இவற்றிற்குக் காரணங்கள். அவற்றில் ரஜோ குணத்தினால் தூண்டப்பட்டு ஸ்தரீபுருஷர்கள் ஒருவரோடொருவர் கலக்கையால் ஜகத்து உண்டாகின்றது. மேகங்கள் ரஜோகுணத்தினால் தூண்டப்பட்டு நதி ஸமுத்ரம் பர்வதம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் மழை பெய்கின்றன. இப்படியிருக்க மஹேந்தரனால் என்ன செய்யமுடியும்? அவன் எந்தக் கெடுதியையாவது எந்த நன்மையையாவது ஒன்றும் செய்யவல்லனல்லன். நமக்குப் பட்டாளங்களாவது தேசங்களாவது க்ராமங்களாவது வீடுகளாவது எவையும் கிடையாது. நாம் வனத்தையே

இருப்பிடமாக வுடையவர்கள் ; காடுகளிலும் பர்வதங்களிலும் வாஸஞ்செய்பவர்கள். ஆகையால் நம்பிழைப்பிற்குக் காரணங்களான பசுக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் கோவர்த்தன பர்வதத்திற்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைக்க வல்ல யாகத்தைத் தொடங்குவீர்களாக. இந்த ரயாகத்திற்காகச் சேர்த்துவைத்திருக்கின்ற ஸாமக்ரிகளைக் கொண்டே இந்த யாகத்தை நடத்துவீர்களாக. பாயஸம் முதல் பருப்புவரையிலுள்ள பலவகையான ¹ பாகங்களை யெல்லாம் பக்வஞ் செய்வீர்களாக. அப்பம் வடை முருக்கு முதலிய பண்யாங்களையும் பண்ணுவீர்களாக. இடைச்சேரியிலுள்ள பாலை யெல்லாம் கறந்து சேர்த்துவைப்பீர்களாக. வேதங்களையோதி யுணர்ந்து உபதேசிக்குந் திறமை யுடையவர்களான அந்தணர்கள் அக்னிகளில் நன்கு ஹோமஞ் செய்வார்களாக. நீங்கள் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பலகுணங்கள் அமைந்த அன்னத்தையும் பசுக்களையும் தக்ஷிணைகளையும் கொடுப்பீர்களாக. மற்றுமுள்ள நாய் சண்டாளர் பதிதர் இவர்களுக்கும் உரியபடி அன்னங்கொடுக்கவேண்டும். பசுக்களுக்குப் புல்லை வேண்டிய வளவும் கொடுத்துக் கோவர்த்தன பர்வதத்திற்கும் பலி கொடுக்கவேண்டும். பிறகு நல்ல வஸ்த்ரங்களை உடுத்து நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு நன்றாகப் பூசித்துச் சந்தனம் குங்குமக்குழம்பு முதலிய நல்ல பூச்சுக்களையும் பூசிக்கொண்டு பசுக்கள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்னி பர்வதம் இவற்றை பாதக்ஷிணமும் செய்வீர்களாக. இங்ஙனம் செய்வதே எனக்கு ஸம்மதம். அண்ணா ! இது ருசிக்குமாயின நடத்துவீர்களாக. இப்பொழுது நான சொன்ன இந்தயாகம் பசுக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பர்வதத்திற்கும் எனக்கும் மிகவும் ப்ரியமானது.

1. பாகம்-சமையல், இங்குச் சமைக்கவேண்டிய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—காலஸ்வரூபனாகிய பகவான் இந்த்ரனுடைய கொழுப்பை அழிக்க விரும்பி மொழிந்த இவ்வுரையை நகதாதிகள் கேட்டு அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவர்களாயினும் அதை கல்லதென்று அப்படியே ஒப்புக்கொண்டார்கள். மதுஸூதனனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எப்படி மொழிந்தானோ அப்படியே எல்லாவற்றையும் நடத்தினார்கள். அந்த நகதாதிகள் மிகுந்த ஆகரவுடன் புண்யாஹ்வாசனஞ் செய்வித்து இந்த்ரயாகத்திற்காகச் சேர்த்து வைத்த அந்த வஸ்துக்களைக் கொண்டே பர்வதத்தையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் உத்தேசித்து எல்லாப் பலிகளையும் கொடுத்துப் பசுக்களுக்கு வேண்டியவளவு புல்லிட்டுப் பசுமகைகளை முனனிட்டுக் கொண்டு பர்வதத்தைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தார்கள். நகதன் முதலிய அநதக் கோபாலாகளும் கோபிமார்களும் நனகு அலங்கரித்து எருதுகள் பூட்டின வண்டிகளின்மேல் ஏறிப் ப்ராஹ்மணர்களால் ஆசீர்வாதஞ் செய்யப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விசச்சையல்களைப் பாடிக் கொண்டு பர்வதத்தைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோவென்றால் 'அசேதனமான பர்வதம் பலியை எங்ஙனம் பெற்றுக்கொள்ளும்?' எப்படித்தான் நம்மை அனுக்ரஹிக்கும்?' என்ற நகதாதிகளின் ஸந்தேஹத்தை யெல்லாம் போக்கி அவர்களுக்கு நம்பிக்கையை விடாக்கும் பொருட்டு வேறொரு உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பெருஞ் சரீரமுடையவனாகிய பர்வதத்தின் துணியிலிருந்து நான் பர்வதமென்று சொல்லிப் பலியைப் புசித்தான. மற்றும் கோபர்களின் இடையில் இருந்து 'ஓ கோபர்களே! பாருங்கள். இந்தப் பர்வதம் உருவத்துடன் தோன்றி நமக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்தது. கிளைத்தபடி வடிவங்கொள்ளவில்லை இப்பர்வதம் தன்னை

அவமதிக்கின்ற வனவாஸிகளான மனுஷ்யர்களை வதித்
துவிடும். ஆகையால் நாம் இதை அவமதிக்காமல்
நமக்கும் பசுக்களுக்கும் கேஷமத்தின் பொருட்டு இந்
தப் பர்வதத்திற்கு நமஸ்காரஞ் செய்வோம்' என்று
மொழிந்து கோபர்களுடன் பெருஞ்சரீரமுடைய பர்வத
ஸ்வரூபியான தனக்குத் தானே நமஸ்காரம் செய்
தான். இடையர்கள் வாஸுதேவனால் தூண்டப்பட்டுக்
கோவர்த்தன பர்வதத்தையும் பசுக்களையும் ப்ராஹ்
மணர்களையும் குறித்து விதிப்படி யாகஞ் செய்து
பூநீக்ருஷ்ணனுடன் கூடிக் கோகுலத்திற்குப் போனா
கள். இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

{ இத்தான் தன்னுடைய பாகம் தடைபட்ட
மையால் கோபித்துக் கோகுலத்தை அழிக்க
விரும்பி மழை பெய்கையில் பூநீக்ருஷ்ணன்
கோவர்த்தன பர்வதத்தைக் குடையாகத்
தாக்கிக் கோகுலத்தைப் பாதுகாத்தல். }

பூநீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே ! அப்
பொழுது தேவேந்தான் அப்பூஜையை பூநீக்ருஷ்ணன்
தடுத்ததை அறிந்து பூநீக்ருஷ்ணனையே நாதர்களாக
வுடைய கோபர்களின்மேல் கோபித்துக்கொண்டு உல
கங்களை அழிககுரதன்மையுடையவைகளான ஸாம்
வர்த்தக மெனனும் மேகங்களுடைய கூட்டத்தைத்
தூண்டினான். மற்றும் அவனிக்தான் அம்மேகங்களைக்
குறித்து மேல்வருமாறு கூறினான்.

இத்தான் சொல்லுகிறான் :—காட்டில் வாஸஞ் செய்
பவர்களான இடையர்களுக்குச் செல்வப் பெருக்கினு

ஹண்டான கொழுப்பின் பெருமை மிகவும் அற்புதமாக யிருக்கின்றது. ஏனென்றால், அவர்கள் மரணம் அடையுந்தன்மையுள்ள மானிடப் பெய்யலாகிய க்ருஷ்ணனை அவலம்பமாகக் கொண்டு தேவனாகிய என்னை அவமதித்து என்யாகத்தைப்பங்கஞ் செய்தார்களல்லவா? விவேக முடையவர்கள் ஆத்மவித்யையையுந் துறந்து உறுதியுள்ளவைகளும் ஓடங்கள் போன்றவைகளும் என்னுடைய ஆராதன ரூபங்களுமான கர்மங்களாகிற யாகங்களால் ஸம்ஸாரமாகிற ஸாகரத்தைத் தாண்டவிரும்புகிறார்கள். (மோக்ஷஹ கொடுப்பவனும் நானே. அதற்கு உபாயமும் என்னைக் குறித்துச் செய்யும் யாகமே.) இப்படி யிருக்க, வீணாகவாயாருந்தனமையனும் மூர்க்கனும் வணக்கமற்றவனும் தன்னைத் தானே பண்டிதனாக கினைத்துக் கொண்டிருப்பவனும் என்னுடைய கீகரஹத்தினால் மரணம் அடையப்போகிறவனும் ஸாதாரண மனுஷ்யனுமாகிய க்ருஷ்ணனை அவலம்பமாகக் கொண்டு இந்த இடையர்கள் எனக்கு அணிஷ்டஞ் செய்தார்கள். செல்வத்தினால் செருககுற்றவர்களும் க்ருஷ்ணனால் வளர்க்கப்பட்ட தேஹ முடையவாளுமான இந்த இடையர்களின் செல்வப்பெருக்கினு ஹண்டான கொழுப்பின் மிகுதியை உதறிவிடுவீர்களாக. மற்றும், பசுக்களை அழிப்பீர்களாக. நானும் ஐராவதமென்கிற என்னுடைய ராகத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு மிகுந்த வேக முடை மருத்துக்களின் கூட்டங்களோடு கூடி ரத்தன முதலிய கோபர்களைக் கொல்லுவதற்காக உங்கள் பினனோடு புறப்பட்டு வருகின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தேவேந்தரனால் ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்ட மேகங்கள் கட்டுத்தரியினின்று அவிழ்த்து விடப்பெற்று வந்து பலமுள்ளவளவு விடா

மழைகளைப் பெய்து நந்தகோகுலத்தைப் பீடித்தன. அம்மேகங்கள் மின்னி இடித்துப் பெருங்காற்றுக்களால் தூண்டப்பட்டுக் கல்மழைகளைப் பெய்தன. மற்றும், அவை ஸ்தம்பங்கள் போலப் பருத்திருக்கின்ற மழைத் தாரைகளை ஓயாமல் பெய்துகொண்டிருக்கையில், மேடும்பள்ளமுமாயிருந்த பூமிமுழுவதும் ஜலப்ரவாஹங்களால் சூழப்பட்டு ஒரே வெள்ளமாகிக் கண்ணுக்குப் புலப்படவேயில்லை. பெரிய விடாமழையினாலும் பெருங்காற்றினாலும் பசுக்கள் நடுக்கமுற்றன. இடையர்களும் இடைச்சிகளும் குளிரினால் வருந்திக் கோவிந்தனைச் சரணம் அடைந்தார்கள். அவர்கள் தலைகளையும் குழந்தைகளையும் உடம்பினால் மறைத்துக்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய பாதமுலத்திற்கு வந்து 'க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! ப்ரஜைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்கள் அமைந்திருக்கையாகிற பெருமபாக்ய முடையவனே! பக்தர்களின் தோஷத்தைமே குணமாகக் கொள்ளாதன்மையனே! உன்னையே ராதனாகவுடைய கோகுலத்தைக் கோபமுற்றிருக்கின்ற பர்ஜன்ய தேவனிடத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று முறையிட்டுக்கொண்டு சரணம் அடைந்தார்கள். கோகுலமெல்லாம் உரத்துப் பெய்கின்ற கல்மழையினால் பீடிக்கப்பட்டுக் குளிரினால் வருந்தி ஒன்றுத் தெரியாமல் மோஹித்துக் கிடப்பதைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஷாட்குண்ய பூர்ணனாகையால் 'இது இர்த்ரன கோபித்துச் செய்த கார்யம்' என்று தெரிந்துகொண்டான். அந்தப் பகவான் தனக்குள் 'இப்பொழுது வர்ஷருதுவுக்கு ப்ரஸக்தி இல்லை. அது கழிந்து வெகு நாளாய்விட்டது. இப்பொழுது பெருங்காற்றுடன் கொடிய கல்மழை பெய்கின்றது. நாம் இர்த்ரனுடைய யாகத்தைத் தடுக்கையில் அவன் கோப

முற்று மம்மை அழிப்பதற்காக இங்ஙனம் கொடிய மழைபெய்கின்றான். அதற்கு நான் என்னுடைய ஸாமர்த்யத்தினால் பரிஹாரஞ் செய்கிறேன். மூடத்தனத்தினால் தனனை உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வதகதர்ப்பாபுவாக சினைத்துக்கொண்டிருக்கிற இவ்விர்த்தானுக்கு ஐஸ்வர்யத்தினாலுண்டாயிருக்குங் கொழுப்பாகிற தமோகுணத்தை இப்பொழுது பறித்து விடுகிறேன். என்னிடத்தில் சிலசின்ற மனமுடையவர்களும் ஸத்த்வகுணம் தலையெடுக்கப் பெற்றவர்களுடைய தேவர்களுக்கு 'நாம் ஸ்வதகதர்ப்பாபுக்கள்' எனனுங் கர்வம் எப்பொழுதும் உண்டாகாது. ஆயினும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமையால் ஒருகால் அதகக் கர்வம் உண்டாகுமாயின, அவர்களுடைய அக்கர்வத்தை நான் பங்கப்படுத்துவது அவர்களுக்குச் சாத்தியமான பொருட்டே ஆகும். நான் உபேந்தராதிரூபனாய் அவதரித்துத் தேவதைகளை உக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பினும் அவர்கள் வீண்காவம் கொளவார்களாயின அகை அழித்துச் சாஸ்திரை விளைபதற்காக நான் முயற்சிசெய்வது எனக்கு யுகதமே. ஆகையால் என்னைச் சரணம் அடைந்திருப்பதும் என்னையே சரண்புகுப் பற்றியிருப்பதுமாகிய கோகுலத்தை நான் என்னுடைய ஸாமாத்யத்தினால் பாதுகாக்க வேண்டும். சரணமடைந்தவர்களைப் பாதுகாப்பதும் என பக்தர்கள் வீண்கர்வப்படுவார்களாயின் அவர்களுக்குக் காவபங்கஞ் செய்வதுமாகிய இந்த வ்ரதத்தை நான் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவனல்லவா?' என்று மொழிந்து ஒற்றைக்கையினால் கோவர்த்தனபர்வதத்தைப் பிடுங்கி ஏழுவயதுள்ள அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நாய்க்குடையைப்போல அவலீலைப்பாகப் பிடித்தான். பிறகு அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் கோபர்களைப் பார்த்து

‘அம்மா ! அண்ணா ! கோபர்களே ! நீங்கள் பசுமந்தை
களுடன் பர்வதத்தைப் பிடுங்கின இந்தப் பள்ளத்தில்
ஸுகமாக நுழைந்திருப்பீர்களாக. என்கையினின்று
பர்வதம் விழுமோ என்னவோ என்று நீங்கள் பயப்பட
வேண்டியதில்லை. காற்று மழையைப்பற்றியும் நீங்கள்
பயப்படவேண்டியதில்லை. அதினின்று உங்களைப் பாது
காப்பதற்கு உபாயஞ் செய்துவிட்டேன்’ என்று மொழிர்
தான். கோபர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் ஆஸ்
வாஸப்படுத்தப்பட்ட மனமுடையவர்களாகிப் பசுமந்தை
களோடும் பிள்ளை பேரன் முதலிய ப்ரஜைகளோடும்
ப்ருதயர்களோடும் புரோஹிதர் முதலியவர்களோடும்
கூடி நெருக்கமில்லாமல் ஸுகமாக அந்தப் பர்வதத்தின்
கீழ்ப்பள்ளத்தில் ஓதுங்கினார்கள். கோபர்கள் எல்லா
ரும் பசிதாஹங்களால் விளையும்வருத்தத்தையும் ஸுகா
பேகைஷமையும் துறந்து அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னுட அங்ஙனம் அவர்களால் பார்க்கப்பட்டவனாகி ஏழு
நாள் வரையில் அந்தக் கோவர்த்தன பர்வதத்தை இடக்
கைச் சுண்டிவிரலின் நகத்து நுனியால் தரித்துக்கொண்
டிருந்தான். பர்வதத்தைப் பெயர்த்தெடுத்ததுத் தரிக்கும்
பொழுது அவ்விடத்தில் அடிவைத்தானே அவ்விடத்தி
னினு ஓடிடியங் கூட அசையவில்லை; அவ்விடத்தி
லேயே சிறிந்ருதான். பிறகு தேவேந்தரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னுடைய அந்தத் திறமையினை ப்ரபாவத்தைக் கண்டு
மிகவும் வியப்புற்றுத் தன் ஸங்கல்பம் கைகூடப்பெருமல்
கர்வத்தைத் துறந்து மேகங்களைத் தடுத்தான். பிறகு
கோவர்த்தன பர்வதத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், காற்றும் மழையும் நின்று மேகங்களெல்
லாம் தொலைந்து ஸுயர்யனும் விளக்கமுற்று ஆகாயம்.

சீர்மலமாயிருக்கக் கண்டு கோபர்களைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—கோபர்களே ! நீங்கள் ஸ்த்ரீகளோடும் கோதனங்களோடும் குழந்தைகளோடுங்கூடி வெளியே போவீர்களாக. பயத்தைத் துறப்பீர்களாக. காற்றுமழை ஓய்ந்துவிட்டது. நதிகளும் ஜலப்ரவாஹம் குறையப்பெற்றன.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவான் மொழிகையில் ஸ்த்ரீகள் சிறுவர்கள் கிழவர்கள் வயதுள்ளவர்கள் ஆகிய கோபர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் கோதனங்களுடன் கருவிகளைபெல்லாம் வண்டிகளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு மெல்லமெல்ல வெளிக்கிளம்பிச் சென்றார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானும் ஸமஸ்த பூதங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவலீலையாக அப்தப் பர்வதத்தை அது இருந்த இடத்தில் முன்போலவே ஸ்தாபித்தான். வனவாஸிகளான அந்தக் கோபர்கள் ப்ரேமவேகத்தினால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்கிட்டி உரியபடி அணைப்பது முதலியன செய்து ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அங்ஙனமே கோபிமாரர்களும் ஸ்நேஹம் விளங்குமாறு ஸந்தோஷத்துடன் அவனைத் தயிர் அகலாத முதலியவைகளால் பூஜித்து மேலான ஆசீர்வாதங்களையும் செய்தார்கள். யசோதை ரோஹிணி கந்தன பவிஷ்டர்களில் சிறந்த பலராமன் ஆகிய இவர்கள் ஸ்நேஹத்தினால் மனங்கலங்கப்பெற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அணைத்துக்கொண்டு ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். மன்னவனே ! ஆகாயத்தில் தேவக் கூட்டங்களும் ஸாத்யர் ஸித்தா கந்தர்வர் சாரணர் இவர்களும் ஸ்தோத்ரங்கள் செய்து எல்லாரும் புஷ்ப வர்ஷங்களைப் பெய்தார்கள். நரேந்தரனே ! சங்கு

துர்துபி முதலிய வாத்யங்கள் ஆகாயத்தில் தேவதைகளால் வாதிக்கப்பட்டு முழங்கின. மேன்மையுடைய தும்புரு முதலிய கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். ராஜனே! அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னிடத்தில் மிகுந்த அனுராகமுடைய கோபாலர்களோடும் பலராமனோடுங்கூடித் தனனுடைய கோகுலத்திற்குப் போனான். கோபிமாமர்களும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அத்தகைய அமானுஷசரித்ரங்களைப் பாடிக்கொண்டு அவன் மனத்திற்கினியர்களாகி மனக்களிப்புடன் கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கோபிமார்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
அமானுஷ சரித்ரங்களைப்பற்றிச் சங்கிதக்
ந்தன் கர்க்கருடைய வசனங்களைச்
சொல்லி அவர்களைத் தெளிவித்தல்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தக் கோபர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இத்தகைய பற்பல அற்புத சரித்ரங்களை நினைத்து அவனுடைய மஹிமையை உள்ளபடி அறியாதவர்களாகையால் வியப்புற்று நந்தனிடம் வந்து மொழிந்தார்கள்.

கோபர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—இப்பாலகன் செய்கிற இத்தகைய பல செயல்களும் மிகவும் அற்புதங்களாயிருக்கின்றன. ஆகையால் க்ராமயர்களான (ஒன்றுமறியாத மூடர்களான) கோபர்களிடத்தில் இவன் தனக்கு ஜுகுப்ஸிதமான ஜனமம் பெறுதற்கு எவ்வளவு உரியவனான்? ஏழு வயதுள்ள பாலனாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மத்தகஜம் துக்கிக்கையால் தாமரைமலரைத் தரிப்பதுபோல இப்பெருமையை ஒற்றைக் கையினால் எப்படித் தரித்துக் கொண்டிருந்தான்? மற்றும், இவன் கண்ணைத் திறக்கவும் முடியாத இளங்குழந்தையாயிருக்கும் பொழுது சரீரத்தின் யௌவன வயதைக் காலம் அனு

யாஸமாசுப் பறிப்பதுபோல மிகுந்த பலமுடைய பூதனையின் ஸ்தன்யத்தைப் ப்ராணனகளோடு பாணஞ் செய்தானே. அது எப்படி? மற்றும், இவன் மூன்றுமாதக் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுது வண்டியின்கீழ் படுத்துக் காலைக் குறுக்கும் மேலுமாய் உதைத்து அழுதுகொண்டிருக்கையில் அச்சகடம் இவனுடைய நுனிக்காலால் அடியுண்டு தலைகீழாய் விழுந்ததே. அது எப்படி? இவன் ஒருவயது குழந்தையாயிருக்கும்பொழுது பூமியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் த்ருணாவர்த்தனென்னும் அஸுரன் இவனை ஆகாசமார்க்கத்தினால் எடுத்துக் கொண்டு போகையில் அவனை இவன் கழுத்தில் பிடித்துக்கொண்டு வருத்திக் கொன்றுவிட்டானே. இது எப்படி? ஒருகால் இவன் வெண்ணெய் திருடினானென்று இவனுடைய தாய் கோபித்து இவனை உரலோடினைத்துக் கட்டிவைக்கையில் அவ்வுரல் இழுத்துக்கொண்டே கைகளால்தவழ்ந்து மருதமரங்களினிடையில் நுழைந்து அம்மரங்களை வேருடன் விழத்தள்ளினானே. இது எப்படி? இவன் பலராமனோடும் மற்ற இடைப்பிள்ளைகளோடுகூடி வனத்தில் களறுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று விரும்பி வந்த பகாஸுரனைக் கைகளால் வாயில் பிடித்துக் கொண்டு கிழித்துவிட்டானே. இது எப்படி? மற்றும் இவன் தன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று களறினுருவங்கொண்டு களறுகளோடு களறும் மறைந்து வந்த வத்ஸாஸுரனைக் கொன்று அவனுடைய தேஹத்தை அவலீலையாக விளாமரத்தின்மேல் வீசிவெறித்து விளாமர பழங்களையும் விழத்தள்ளினான் மற்றும் இவன் பலராமனோடுகூடச் சென்று ராஸபாஸுரனையும் அவன் பந்துக்களையும் கொன்று கனகு பழுத்தபழங்கள் சிறைந்த பனங்காட்டை எல்லோரும் சிரப்பயமாய் நுழைந்து அனுப

விக்கும்படி கேஷமப்படுத்தினானே. இது எப்படி? மிகுந்த பலசாலியான பலராமனைக்கொண்டு கொடியனாகிய ப்ரலம்பாஸுரனைக் கொல்வித்துத் தான் கோகுலத்துப் பசுக்களையும் கோபர்களையும் காட்டுத்தீயினின்று விடுவித்தானே. இது எப்படி? மற்றும் இவன மிகவும் கொடிய விஷமுடைய ஸர்ப்பஸ்ரேஷ்டனான காலியனைச் சிஷித்துக் கர்வப் தொலைந்த அக்காலியனை மடுவினின்று பலாத்காரமாகத் தூரத்தி யமுனைமை விஷஸம் மந்தயின்றிப் பரிசுத்தமான ஜலமுடையதாகச் செய்தானே. இது எப்படி? ஓ ரத்தனே! உன் பிள்ளையாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் இடைச்சேரியிலுள்ள எங்கள் எல்லார்க்கும் அனுகூலம் தூரக்கமுடியாததாயிருக்கின்றது. அவனுக்கும் எங்கனிடத்தில் பிரத்தநாள் முதல் ப்ரீதி மாறாது வளர்த்துவருகின்றது. எப்படி? ஏழு வயதுள்ள இப்பாலகன் என்கே? பெரிய மலையைக் கையினால் தாங்குவது என்கே? கோகுலராதனே! ஆகையால் உன் புதல்வனாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸர்வசக்தியும் ஸர்வஞ்ஜனும் ஸர்வார்த்தராத்மாவாகிய பரமபுருஷனாயிருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் சங்கிக்கிறோம். இல்லையாயின், இவையெல்லாம் எங்கனம் சேரும்.

ரத்தன் சொல்லுகிறான்:—ஓ கோபர்களே! இக்குமாரனைப் பற்றிக் கர்க்கர் என்ன மொழிந்தாரோ அதைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பீர்களாக. உங்களுக்கு இக்குழந்தைவிஷயத்தில் ஸந்தேஹம் தொலையுமாக. 'இவன யுகங்கள்தோறும் கிருவுருவங்களைக் கொள்கின்றான். இந்த உனபுதல்வன கிழ்மூன்று யுகங்களில் வெளுப்பு சிவப்பு மஞ்சள் என்கிற மூன்று கிறங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது கறுப்பு நிறத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றான். ஆகையால் இவன ஸ்ரீ

க்ருஷ்ணனென்று பெயர் பெறுவான். பெருஞ் செல்வ முடைய இக்குமாரன் வஸுதேவனாகிய உனக்கு முன்பு ஒருகால் பிள்ளையாகப் பிறந்தானாகையால் அறிஞர்கள் இவனை வஸுதேவனென்று சொல்லுகிறார்கள். உன் புதல்வனாகிய இவனுக்குக் குணங்களுக்கும் செயல்களுக்கும் உரிய பல ராமங்களும் உருவங்களும் உண்டு. அவற்றையெல்லாம் என்னைப்போன்றவர்கள் அறிவார்களேயன்றி மற்ற ஜனங்கள் அறியமாட்டார்கள். கோபர்களையும் கோகுலத்தையும் மனக்களிப்புறச் செய்யுத்தன்மையுடைய இப்புதல்வன் உங்களுக்கு இஹலோகத்து நன்மைகளையும் பாலோகத்து நன்மைகளையும் விளைக்கப்போகிறான். நீங்கள் இவனால் எல்லா வருத்தங்களையும் சீகரத்தில் தாண்டப் போகிறீர்கள். கோகுலத்திற்கு ராதனே! முன்பு ஐகத்தெல்லாம் அராஜகமாய்த் துஷ்டர்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கையில் தர்மத்தைத் தொடர்ந்து நடக்கும் ஸாதுக்கள் உன் பிள்ளையாகிய இவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்ந்து அர்த்தத் துஷ்டர்களை வென்றார்கள். மிகுந்த பாக்யமுடையவனே? மனுஷ்யர்களில் எவரேனும் இந்த உன்பிள்ளையிடத்தில் ப்ரீதி செய்வார்களாயின், விஷ்ணுவின் பக்ஷத்தில் சேர்ந்தவர்களை அஸுரர்கள் பாதிக்கமுடியாதிருப்பதுபோல, அவர்களைச் சத்ருக்கள் பரிபவிக்கமாட்டார்கள். கந்தா! இந்த உன்பிள்ளை குணங்களாலும் செல்வத்தினாலும் கீர்த்தியினாலும் ப்ரபாவத்தினாலும் ஸ்ரீமந் காராயணனோடொத்தவன். ஆகையால் அவன் செயல்களைப்பற்றி ஆச்சர்யப்பட வேண்டியதில்லை' என்று எனக்குக் கர்க்க முனிவர் ஸ்பஷ்டமாக உண்மையை மொழிந்து தன் க்ருஹத்திற்குப் போகையில், எப்படிப்பட்ட கார்யத்தையும் அனுயாஸமாகச் செய்து முடிக்க

2269. கோவர்த்தனேததரணம்.

குந் திறமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நான் அதுமுதல் ஒன்றான ஸ்ரீமந்நாராயணனாகவே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் கர்க்க முனிவர் மொழிந்ததாகச் சொன்ன நந்தனுடைய வசனத்தைக் கோகுலவாஸிகள் கேட்டு ஆச்சர்யமற்று ஸந்தோஷம் அடைந்து நந்தனையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் பூஜித்தார்கள். தன் யாகத்திற்கு விக்னஞ் செய்தானென்னுங்கோபத்தினால் இந்தரன் மழை பெய்கையில் தன்னையே ரக்ஷகனாகவுடையதும் தன்னையொழிய வேறு ரக்ஷணைபாயத்தை அறியாததுமாகிய கோகுலத்திலுள்ள சிறுவர்களும் பசுக்களும் ஸ்த்ரீகளும் வருந்துவதைக் கண்டு மன இரக்கமுற்றுத் தன்மஹிமையை வெளியிட முயன்று கிரித்துக்கொண்டே தான் சிறுவனாயினும் கோவர்த்தன கிரியை விளையாட்டிற்காக நாய்க்குடையைப் பிடுங்குவது போல ஒற்றைக் கையினால் பிடுங்கித் தரித்துக் கோகுலத்தையெல்லாம் பாதுகாத்து மஹேந்த்ரனுடைய கொழுப்பை அடக்கினவனும் பசுக்களுக்கு இரத்தானுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நமக்கு ப்ரியனாயிருப்பானாக. இருபத்தாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●— { இந்தரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வைபவத்தைக் கண்டு காமதேனுவுடன் வந்து கோவிந்தபட்டாபிஷேகஞ் செய்தல். } —●—●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோவர்த்தன பர்வதத்தை எடுத்துத் தரித்துக் கோகுலத்தை விடாமழையினின்று பாதுகாக்கையில் இந்த்ரனும் காமதேனுவும் ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்று புறப்பட்டு வந்தார்கள். இந்த்ரன் தான் அபராதஞ் செய்தமையால் வெட்க

முற்று ஏகார்த்தத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கிட்டி ஸூர்ய னுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுடைய கிரீடத்தினால் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பாதங்களில் ஸ்பர்சித்தான். அமிதப்ர பாவமுடையவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வைபவத் தைக் கேட்டிருந்த தேவோத்தரன் அவ்வைபவத்தை நேரில் கண்டனுபவித்தானாகையால் மூன்று லோகங் களுக்கும் தானே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபுவென்னும் கர்வம் அழியப்பெற்றுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு இங்ங னம் மொழிந்தான்.

இரத்தன் சொல்லுகிறான்:—உன்னுடைய வாஸஸ் தானமாகிய பரமபதம் சுத்தஸத்த்வமயமானது; ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தீண்டப்பெறுதது. ராகத்வேஷாதிக் களின் ஸம்பரதமற்றது; கேவலம் உன்னுடைய உபா ஸன ரூபமான தவத்தினால் அடையத்தகுந்தது. உன்ஸங் கல்ப மாதரத்தினால் ஏற்பட்டதும் ஸத்த்வாதி குணங் களின் பரிணாமமுமாகிய இரத ஸம்ஸாரமும் அதன் மூல மாய வருவதும் சரீரஸம்பர்த்தத்திற்குக் காரணமுமாகிய கர்மானுபரதமும் உன் வாஸஸ்தானமாகிய அந்தப் பரம பதத்தில் கிடையாது. ஸர்வேஸ்வரனே! அந்தச் சரீர ஸம்பரதத்தினால் விளைபவைகளும் மீளவும் மற்றொரு சரீரஸம்பரதத்திற்குக் காரணமா யிருப்பவைகளுமான ராகாதிகள் உனக்கு ஏது? கிடையாது. அவை தே ஹாத்மபரமமுடையவர்களுக்கு அடையாளமாயிருக்கும் பதாரததங்களல்லவா? ராகாதிகளல்லவோ பராணிக் களின் தேஹாத்மபரமரூபமான அஜ்ஞானம் வெளியா கின்றது. ஆகையால் ஸர்வஜ்ஞனாகிய உனக்குக் கிடை யாது. ஷாட்குஸ்யநூணனே! ஆயினும் நீ தர் மத்தை சீட்டுவதுவதற்காகவும் துஷ்டர்களை நிகர ஹிப்பதற்காகவும் தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரத்தை

ஏற்றுக்கொள்கின்றனையன்றி ராகாதிகளாலன்று. நீ
 ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் தந்தை; ஹிதோபதேசஞ்
 செய்பவன்; கடக்க முடியாத கியாமகன்; உரிய காலங்
 களில் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி தண்டனை செய்பவன்.
 ஆகையால் நீ தம்மையே ஜகத்திற்கெல்லாம் ஸ்வதந்த்ர
 ப்ரபுவாக அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னைப்
 போன்றவர்களுடைய கர்வத்தை உதறிக்கொண்டு எங்
 கள் ஹிதத்திற்காகவே உன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தினால்
 அப்ராக்ருதமான திஷ்மமங்களை விக்ரஹங்களை ஏற்றுக்
 கொண்டு நடையாடுகின்றனை. என்னைப்போன்ற அறி
 வில்லாத மூடர்கள் எவரெவர் தம்மை ஜகத்திற்கெல்லாம்
 ஸ்வதந்த்ரப்ரபுக்களாக அபிமானித்திருக்கிறார்களோ,
 அவர்கள் உரியகாலத்தில் தண்டனை செய்கையால் பயங்
 கரனாயிருக்கின்ற உன்னைக் கண்டு தாங்களே ஜகத்திற்
 கெல்லாம் ப்ரபுக்களென்கிற தூரபிமானத்தை விரைவில்
 துறந்து கர்வமும் தொலையப்பெற்றுப் பெரியோர்களின்
 மார்க்கத்தைத் தொடர்கது நடக்கின்றார்கள் ஆகை
 யால் என்னுடைய நடையாட்டிற்குடத் துஷ்டர்களுக்
 குச் சினைக்கையே. நான் இந்த்ராதிபத்யத்தினால் மதம்
 தலைகொண்டு வழிதப்பி உணப்பராவத்தை அறியாமல்
 உணவிஷயத்தில் அபராதப்பட்டேன். இத்தகைய நீ
 என்னுடைய அவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருள்வா
 யாக. சிக்ரஹம் செய்யவும் அனுக்ரஹஞ் செய்யவும்
 வல்லவனே! மதிகேடனாகிய எனக்கு ஸர்வேஸ்வரனான
 உன் விஷயத்தில் மீளவும் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி
 உண்டாகாதிருக்கும்படி அருள்புரிவாயாக. இந்த்ரியங்
 களால் விடையும் அறிவுகளுக்கு விஷயமாகாதவனே!
 தேவா! பூமிக்குப் பெரும்பாரமான பிறவிபுடையவர்
 களும் பற்பல ஸைன்யங்களுக்குப் ப்ரபுக்களுமான மன்ன

வர்களுக்குத் தண்டனை விதித்து அவ்வழியால் அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுத்து மோக்ஷங்கொடுப்பதற்காகவும் உன்பாதாரவிர்த்தங்களைத் தொடர்ந்து பணியும் பெரியோர்களுக்கு உன் பணிவிடையை மேன்மேலும் வளர்த்திக் கொடுப்பதற்காகவும் நீ இவ்வுலகத்தில் அவதரிக்கின்றனை. நீ ஷாட்குண்யபூர்ணன்; சரணமேன்ற சப்தஞ் சொன்ன மாத்ரத்தில் அவன் செய்த அபராதங்களையெல்லாம் மறந்து அவனை அனுக்ரஹிப்பதில் தாழ்ந்த மனமுடையவனே! வஸுதேவனுக்குப் பிள்ளையாய் வந்தவவிரித்தவனே! ஜகத்திற்கெல்லாம் ஷேமஞ் செய்பவனே! பக்தர்களைப் பாதுகாப்பவனே! பரம புருஷனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ண! உனக்கு கமஸ்காரம். கேவலம் ஸங்கல்பத்தினால் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஏற்றுக்கொளபவனே! மலர்தல் குவிதல் முதலிய விகாரங்களற்ற ஜ்ஞானத்தையே வடிவாகவுடையவனே! எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாயிருப்பவனே! எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரணனே! ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! உனக்கு கமஸ்காரம். என்னைக் குறித்து இடையர்கள் செய்யும் யாகத்தை நீ தடுக்கையில், தேஹாத்மாபிமானமுடைய நான கடுங்கோபமுடையவனாகி ஷாட்குண்யபூரணனாகிய உனனால் பாதுகாக்கப்பட்ட நிகரூலத்தை அழிக்கும் பொருட்டு விடா மழைகளையும் பெருங் காற்றையும் விளைத்து இங்ஙனம் செய்யததகாத காரியம் செய்தேன். ஆயினும் என்னுடைய முயற்சியை வினாக்கி என கர்வத்தைப் போக்கி என்னை அனுக்ரஹித்தனை. இப்பொழுது நான நியாமகனும் தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய துர்க்குணங்களைப் போக்கி ஹிதஞ்செய்யும் ஆசார்யனும் ஸர்வாத்ராத்மாவுமாகிய உன்னைச் சா

ணம் அடைந்தேன். இப்பொழுதுள்ள என்மன சிலைமை
அந்தராத்மாவாகிய உனக்கே தெரிந்திருக்கும். நான்
சொல்லவேண்டியதில்லை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் தேவேந்த்ர
னால் மொழியப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான சிரித்துக்
கொண்டே மேககர்ஜனமபோல்கம்பீரமான வாக்கினால்
அவ்வந்த்ரணைக் குறித்து மேல்வருமாறு கூறினான்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தேவேந்த்ரனே !
ஐஸ்வர்யத்தினால் மிகவும் மதித்திருந்த உனக்கு என்
னைப் பற்றின சினையை உண்டாக்கி உன்னை அனுகூ
லிக்கும் பொருட்டு நான் உனயாகததைப் பங்குஞ் செய்
தேன். ஜனங்கள் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் செல்வப்பெருக்
கினாலுண்டான மதத்தினாலும் விவேகமற்று அபராதஞ்
செய்தவர்களைத் தண்டிக்குதன்மையான என்னைப்
பார்க்கிறதேயில்லை. ஆகையால் எவனை நான் அனுகூ
ரணிக்க விருப்புகிறேனோ, அவனைச் செல்வத்தினின்று
நழுவிச் செய்கிறேன். ஓ இந்த்ரனே ! உங்களுக்கு இனி
கூஷ்டம் உண்டாகும். ஆனால் என்னுடைய கட்டளை
யைத் தவறாமல் நடத்தவேண்டும். அதாவது நீங்கள்
அவிரயம் செய்யாமல் கர்வத்தைத் துறந்து மன ஆக்கத்
துடன உங்கள் அதிகாரத்தில் சிலை சின நிருக்கையேயாம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அப்பால் அவரவர் வீறும்
பும் விருப்பங்களையெல்லாம் சிறைவேற்றிக்கொடுப்பதில்
ஊக்கமுற்ற சிறந்த மனமுடைய காமதேனு தன் ஸக்
ததிகளுடன் வந்து கோபால உருவங்கொண்ட ஸாக்ஷாத்
பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மஸ்கரித்து
மொழிந்தது.

காமதேனு சொல்லுகிறது:—க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண!
ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே ! ஜகத்

காரணனே ! அளவிறந்த கல்யாண குணங்களுடைய வனே ! யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனே ! நாங்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் நாதனாகிய உனனால் நேரே நாதனுடையவர்களாகச் செய்யப்பட்டோம். தனனுடைய வர்களைக் கைவிடாது ரக்ஷிக்கையாகிற உனதன்மை எங்களிடத்தில் வெளியாயிற்று. நீயே எங்களுக்கு மேலான தெய்வம். ஜகத்திற்கெல்லாம் நாதனே ! பசுக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஸானுக்களுக்கும் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு நீயே இரத்ராணயிருப்பாயாக. அவரவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுப்பவனாகிய ப்ராஹ்மதேவனால் தூண்டப்பட்ட நாங்கள் உன்னையே இரத்ராணை அபிஷேகஞ் செய்யப்போகிறோம். ஸாவஜகத்ஸ்வரூபனே ! நீ பூமியின் பாததை நீக்கும் பொருட்டு அவதரித்த பாம்புருஷனல்லமோ. ஆகையால் நீயே இரத்ராணயிருப்பதற்குரியவனன்றி மற்றெவருமல்ல.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் காமதேனு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை பார்த்தித்துத் தன் பால்களால் அபிஷேகஞ் செய்தது. அவ்ஙனபே இரத்ராணும் அதிதி முதலிய தேவமாதாக்களால் தூண்டப்பட்ட தேவதைகளோடும் ரிஷிகளோடும்கூடி ஸாவதத்தினை துதிக்கையால் கொண்டு வரப்பட்ட ஆநாசகங்கையின் ஜலங்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து கோவிரதனென்று பெயரும் இட்டான். அளவிடம் வந்திருந்த தும்புரு நாரதர் முதலியவர்களும் கரதர்வர் வித்யாதார் ஸித்தா சாரணா இவர்களும் உலகங்களின் பாபங்களைப் போக்கவல்லதாசிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பாடினார்கள். அரம்பை முதலிய தெய்வமடக்கையாகள் ஸகதோஷமுற்று நனறாக ஆடினார்கள். தேவக்கூட்டங்

களில் தலைமையுள்ள தேவர்கள் அவனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தார்கள் ; மற்றும், அவனமேல் நாற்புறத்திலும் பூமழை பொழிர்கார்கள். மூன்று லொகங்களும் மிகுந்த ஆரத்தம் அடைந்தன. பசுக்கள் பூமியைப் பால்களால் களைத்தன. ஆறுகள் பால் தயிர் முதலிய பல ரஸங்களைப் பெருக்கின. வருஷங்கள் தேன்களைப் பெருக்கின. பர்வதங்களில் ஓஷதிகள் உழுது பயிரிடாமல் தானே வளர்ந்தன. மற்றும், பர்வதங்கள் மேலான ரத்னங்களை வெளித் தோன்றுமபடி தரித்தன. ஸூக்ருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்று இரதரனாயிருக்கையில் கொடுத்த நமையுடையவைகளான இவ்வுலகத்திலுள்ள பராணிகள் அனைத்தும் வையமற்றிருந்தன. அர்த்தத் தேவேரதரன இங்ஙனம் பசுக்களுக்கும் கோகுலத்திற்கும் பரபுவாகிய ஸூக்ருஷ்ணனுக்குக் கோவிர்தாபிஷேகஞ்செய்து அவனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத் தேவாதிருடன் ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். இருபத்தேழாவது அத்தயாயம முற்றிற்று.

{ ஸூக்ருஷ்ணன் வருணலோகத்தினின்று
நந்தனைத் திருட்பக்கொண்டு வருதலும்,
வருணன் ஸூக்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ராஞ்
செய்தலும், ஸூக்ருஷ்ணன் கோபாகருக்
குத தன்னைவகுண்டலோகத்தைக்
காட்டுதலும் }

ஸ்ரீசுநர் சொல்லுகிறார்:— ஒருகால் நந்தன் ஏகாதசி
யினன்று ஆஷாடம் புசியாதிருந்து பரமபுருஷனை நன்
ருக ஆராதித்து மற்றைநாள் த்வாதசி ஒருகலையளவு
மாத்ரமே மிகுந்திருக்கையால் அதற்குள் பாரணைசெய்ய
வேண்டுமென்னும் ஆவலால் ஆஸாரவேளையான அர்த்த

ராத்ரியில் எழுந்து பொழுது தெரியாமல் அப்பொழுதே ஸ்னானஞ் செய்வதற்காக யமுனையின் ஜலத்தில் இழிந்தான். அங்ஙனம் ராத்ரியில் நீராடவிழிந்த அந்நந்தனை வருணனுடைய ப்ருத்யனாகிய ஓரஸூரன் பிடித்துவருணன் ண்டைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். அப்பால் பொழுது விடிகையில் கோபர்கள் நந்தனைக் காணாமல் 'க்ருஷ்ண! ராமா!' என்று முறையிட்டார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அவர்கள் முறையிடுவதைக் கேட்டுத் தந்தையாகிய நந்தனை வருணன் கொண்டுபோனானென்பதையும் அறிந்து தன்னுடைய வர்க்கு அபயங்கொடுப்பவனும் ஸமர்த்தனுமாகையால் அவ்வருணனிடஞ் சென்றான். லோகபாலனாகிய அவ்வருணனும் இருமகேசனாகிய பாம்புருஷன் தன்னிடம் வந்திருப்பதைக் கண்டு அவனுடைய காட்சியே பெரிய உத்ஸவமாகப்பெற்றுப் பூஜைக்கு வேண்டிய கருவிகளை அமிதமாகக் கொண்டுவந்து அவனைப் பூஜித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

வருணன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரபூ! இப்பொழுது நான் தேஹந்தரித்தவனானேன். தேஹம்படைத்தமைக்குப் பயன் உன்னைக்கண்டு பூஜிக்கையேயல்லவா? ஆகையால் இப்பொழுதுதான் நான் தேஹம் படைத்தமைக்குப் பயன் பெற்றேன். மற்றும், இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புருஷார்த்தம் கைகூடிற்று. நான் ரத்னங்களுக்கு விநோதிலமாகிய ஸமுத்ரத்திற்கு எதனாயிருந்தும் இதற்கு முன்பு நான் இத்தகைய பயன்பெறவில்லை. உன்னைக் கண்டமையால் இப்பொழுது என்கண்கள் பயன்பெற்றன. எனனுடைய வாக்கும் உன்னைப் புகழ்கையால் இப்பொழுது பயன்பெற்றது.ப்ரபூ! ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! உன்பாதங்களைப் பணிந்தவர்கள் பலரும்

ஸம்ஸாரமார்க்கத்தின் அக்கரையாகிய உன்னை அடைந்
தார்கள். உன்னுடைய காட்சியைப் பெற்ற நான் இந்த
ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டு உன்னைப் பெறுவேனென்
பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஷாட்குண்யபூர்
ணனும் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்ற
பெருமையுடையவனும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்
களிலும் உள்புகுந்து அவற்றின் குணங்கள் தனமேல்
தீண்டப்பெறாமல் அவற்றை வியமித்துத் தரித்துக்
கொண்டிருப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஜீவ
லோகத்தின் ஜ்ஞானத்தைப் பலவாறு மாற்றும் தன்மை
யுடைய மாயையின் பெயருங்கூட உன்னிடத்தில் செவிப்
படாது. இனி அதன்காரியம் உன்னிடத்தில் புலப்படா
தெனபதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? மற்றும், நீ
தன ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்றுக்கொண்ட அப்ராக்ருத
மான திவ்யமங்கள் விக்ரஹமுடையவன். இத்தகைய
உனக்கு நமஸ்காரம். என பணியாளன் கார்யஞ்செய்யும்
முறை அறியாத மூடனாகையால் உன் தந்தையென்
பதை அறியாமல் இவனைக் கொண்டுவந்து விட்டான்.
இவன் உன் ப்ரபாவத்தை அறியான். நிக்ரஹஞ்செய்ய
வும் அனுக்ரஹஞ் செய்யவும் வல்லவனே! நீ இதைப்
பொறுத்தருள்வாயாக. உன் தந்தையாகிய இரந்தனைக்
கொண்டுவந்தமையால் எவர்க்கும் கிடைக்க அரிதான
உனகாட்சி எனக்கு நேரிட்டது. என ப்ருத்யன் செய்த
அபராதமும் பெரிய நன்மையின்பொருட்டே ஆயிற்று.
கோவிந்தனே! தந்தையிடத்தில் பேரன்புடையவனே!
உன தந்தை இதோ இருக்கின்றான். இவனை அழைத்
துக்கொண்டு போவாயாக. ப்ரபூ! உன் ப்ரஜைகளாகிய
நாங்கள் அபராதஞ் செய்திருப்பினும் அனுக்ரஹிக்கத்
தகுந்தவர்களே.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸர்வலோகேஸ்வரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் இங்ஙனம் வருணனால் அருள்புரியும் படி வேண்டப்பட்டுத் தன் தந்தையை அழைத்துக் கொண்டு பந்துக்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைப்பவனாகத் திரும்பிவந்து சேர்ந்தான். ரத்தனோவென்றால் தான் என்றும் காணாத வருணனுடைய பெரிய ஐஸ்வர்யத்தையும் அந்த வருணதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் வணக்கத்துடன் இருப்பதையும் கண்டு மிகவும் வியப்புற்று அதைத் தன பந்துக்களுக்குச் சொன்னான். மன்னவனே! பிறகு அந்தரங்கனுடைய பந்துக்களான கோபர்கள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸாக்ஷாத் பாம்புருஷனாக நினைத்து ஆவலுற்ற மதியுடையவர்களாகி 'ஸர்வோஸ்வரனாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன இந்தரியங்களுக்கு விஷயமாகாத தன ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளின் சிலைமையை நமக்குக் காண்பிப்பானா?' என்று நினைத்தார்கள். எல்லாவற்றையும் அறியுந்திறமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன தனனுடையவர்களான கோபர்கள் இங்ஙனம் சினைப்பதைத் தானே அறிகதுகொண்டு அவர்களுடைய மனோரதம் ஸித்திக்குமபொருட்டு மன இரக்கத்துடன் தனக்குள் இங்ஙனம் சிந்தித்தான். 'கோபஜன்மம் பெற்ற இந்த ஜனங்கள் இவவுலகத்தில் அவித்யை காமம் கர்மம் இவைகளால் மேனமையும் தாழ்மையும் நடுத்தன்மையுமான தேவர் திரயக்கு மனுஷ்யர் முதலிய தேஹங்களில் நுகழ்கையாகிற கதிகளில் சுழன்று கொண்டு என்னுடைய அஸாதாரணமான சிலைமையை அறிகிறதில்லை. இது என்ன வருத்தம்! ஆகையால் இவர்களுக்கு நானே இரங்கவேண்டும்' என்று சிந்தித்துப் போருளானனும் ஜ்ஞானதிகுணஸாகரனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விகாரமற்றதும் எனறுமழியாமல் அள

வற்ற ஞானத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பதும் அத்தகைய ஞானமே வடிவாயிருப்பதும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதங்களற்றதும் அளவற்ற பெருமையுடையதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் ஆறியந்தங்களற்றதுமாகிய தன்ஸ்வரூபத்தையும் அத்தகையதும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு அப்புறத்திலிருப்பதும் ஸமாதியில் நிலைசின்ற முனிவர்களால் ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று குணங்களே வடிவமாகப்பெற்ற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் கழிந்தபின்பு காணத்தக்கதுமாகிய தன்வாஸஸ்தானமான பரமபதமென்னும் வைகுண்டலோகத்தையும் அவர்களுக்குக் காட்டினான். முன்பு அக்ஞார் எவ்விடத்தில் இழிந்து ஸ்னானஞ் செய்யும்பொழுது ப்ரஹ்மலோகத்தைக் கண்டாரோ அந்த ப்ரஹ்மஹ்ரதத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அவர்கள் கொண்டுபோய் ஸ்னானஞ் செய்விக்கப்பெற்று அதினினாலு கரையேறி (அவ்வளவில் ஸமாதியிஷ்டர்களாகி) ப்ரஹ்மலோகத்தைக் கண்டார்கள். நந்தன் முதலிய அந்தக் கோபர்கள் ப்ரஹ்மலோகத்தைக் கண்டு மிகவும் ஆரந்தஸாகரத்தில் முழுகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நன்றாகத் துதித்து வெகுமதித்து மிக்க வியப்புற்றார்கள். இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபிகைகளுடன் வீளை
யாட விரும்பி வேணுகானஞ்செய்ய
அதைக்கேட்டுக் கோபிகைகள் அவ்வீடம்
போய் அவனுடன் கலந்த வீளையாடிதல்.

ஸ்ரீசுகர்சொல்லுகிறார்:—பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சரத்ருது வரதிறுக்கையில் மல்லிப்பூக்கள் மலர்ந்து அழகாயிருக்கின்ற அக்காலத்துராத்ரிகளைக் கண்டு கேவலம் தன ஸங்கல்பத்தையே காரணமாகக்கொண்டு கோபிமார்களுக்குத் தான் முன்பு சொன்னவண்ணமே அவர்

களுடன் கலந்து விளையாட மனங்கொண்டான். அப் பொழுது அச்சாத்காலத்து சந்த்ரன் நெடுங்காலம் தேசார்தாஞ் சென்று திரும்பி வந்து காட்சி கொடுக்கின்ற காதலன் தன்காதலியின் முகத்தைக் குங்குமத்தினால் பூசுவதுபோலக் கிழக்குதிக்கின் முகத்தை மிகவும் இனியவைகளான தன் கிரணங்களாகிற கைகளால் உதயராகமாகிற குங்குமத்தினால் பூசுகின்றவனும் ஓஷதிகளுக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கும் உள்ள வருத்தங்களைப் போக்குகின்றவனுமாகி உதித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பரிபூர்ணமண்டலத்துடன் உதித்திருப்பவனும் குங்குமம்போலச் சிவந்திருப்பவனும் குங்குமத்தினால் சிவந்த மாதார்முகம்போலத் திகழ்கின்றவனுமாகிய சந்த்ரனையும் அந்தச் சந்த்ரனுடைய இனிய கிரணங்கள் படிந்து ரமணியமாயிருக்கின்ற வனத்தையும் கண்டு அவ்யக்த மதுரமாயிருக்குமாலும் கோபஸ்தீரிகளின் மனத்தைப் பறிக்குமாலும் வேணுகானஞ் செய்தான். கோபஸ்தீரிகள் மன்மதவிகாரத்தை விளைக்கின்ற அவ் வேணுகானத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவர்களாகி ஒருவர் முயற்சி மற்றொருவர்க்குத் தெரியாதபடி விரைந்து நடக்கையால் குண்டலங்கள் அசையப் பெற்றுத் தங்கள் மனத்திற்கினிய னாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எவ்விடத்தில் இருக்கிறானோ அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். சிலகோபிமார்கள் பால் கறந்துகொண்டேயிருக்கையில் வேணுகானங் கேட்டவுடனே போரவலுற்றுப் பால் கறப்பதைத் துறந்து போனார்கள். வேறுசிலர் பாலைக்காய்ச்சுவதற்காக அடுப்பேறவைத்து அது பொங்கிவழியுமென்பதைப் பொருள் செய்யாமலே அதை விட்டுப் போனார்கள். வேறு சிலர் அடுப்பில் பக்வமான கோதுமைக்

கஞ்சியை இறக்காமலே விட்டுப் போனார்கள். வேறு சிலர் கணவன் குழந்தை முதலியவர்க்கு அன்னம் பரிமாறிக்கொண்டிருப்பதை அப்படியே விட்டுப்போனார்கள். வேறுசிலர் குழந்தைகளுக்கு முலைப்பால் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதை அப்படியே விட்டுப்போனார்கள். வேறுசிலர் கணவர்களுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்துகொண்டிருப்பதை அப்படியே விட்டுப் போனார்கள். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த சிலர் இலையில் அன்னத்தை அப்படியே விட்டுப்போனார்கள். உள்ளே மெழுகிக்கொண்டிருந்த சிலர் மெழுகுவதையும், விளக்கிக்கொண்டிருந்த சிலர் விளக்குவதையும், கண்களுக்கு மெய்யிட்டிக்கொண்டிருந்த சிலர் மெய்யிடுவதையும் துறந்து போனார்கள். சிலர் போகிற வேகத்தில் ஒன்றுத் தெரியாமல் ஆடையாபரணங்களை மாறுபாடாகத் தரித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனண்டைக்குச் சென்றார்கள். அவர்களில் சிலர் கணவர்தந்தைமார் உடன் பிறந்தவர் பந்துக்கள் இவர்களால் தடுக்கப்பட்டும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் மனம் பறியுண்டவர்களாகையால் அவர்களைக் கடந்து திரும்பாமலே போய்ச் சோர்தார்கள். சிலர் வீட்டிற்குள் தடுக்கப்பட்டு வெளிப்பட முடியாமல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பற்றின பாவனை என்றும் மாறாதிருப்பவர்களானும் அப்பொழுது கண்களை மூடிக்கொண்டு அவனை விசேஷமாக த்யானித்தார்கள். அவர்கள் வருந்தியும் பொறுக்க முடியாத தங்கள் அன்பனுடைய பிரிவினாலுண்டாகும் பெருந்துயரத்தை அனுபவிக்கையால் பாபகர்மங்களும் த்யானத்தினால் ரெஞ்சிஸ் தோற்றின அவ்வச்சுதனை அணைக்கையாலுண்டான ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்கையால் புண்யகர்மங்களும் க்ஷணிக்கப்பெற்றார்கள். அந்தக் கோபிமார்கள் பரமாத்மாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே கள்ளபுருஷனென்னும் புத்தியினால் புணர்த்தவர்

களாயினும் தத்ஷணமே ஸம்ஸாரபத்தத்திற்கு
வான புண்யபாபகர்மங்களெல்லாம் ஷ்ணீகரிக்கப்பெற்று
ஸத்த்வாதிகுணமயமான தேஹத்தைத் துறந்தார்கள்.

பரீக்ஷித்து மனனவன சொல்லுகிறான் :—முனி
வரே! கோபிகைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தங்கள் மனத்
தற்கினிய புருஷனென்று அறிவார்களேயன்றி அவனைப்
பரப்ரஹ்மமென்று அறிந்தவர்களல்லர். அவர்கள் சப்
தாதி விஷயங்களில் தாழ்ந்த மனமுடையவர்களாக
அவனை விரும்பினார்களேயன்றி வேறில்லை. இத்தகை
யர்களான அரதக் கோபிமார்களுக்கு ஸத்த்வாதி
குணங்களின் பரிணாமமான தேஹஸம்பந்தம் எங்ஙனம்
நீங்கிற்று?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:-இதைப்பற்றி நான் உனக்கு
முன்னமே மொழிந்திருக்கின்றேன். சிசுபாலன் ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனைத் தவேஷித்துக்கொண்டிருப்பினும் ஸித்திபெற்
றான். அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அன்பர்களான கோபி
கைகள் ஸித்தி பெறுவதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்
டுமோ? ஈஸ்வரன் ஜீவனைப்போலக் கர்மத்தினால் விளை
யும் பிறவி முதலிய விகாரங்களுடையவனல்லன்; தேச
நாலவஸ்துபரிச்சேதங்களற்றவன். வாக்குக்கும் மனத்
திற்கும் எட்டாத மஹிமையுடையவன்; ஸத்த்வமரஜஸ்
ஸமமுதலிய ப்ராக்ருதகுணங்களற்றவன்; கல்யாண
குணங்களுக்கு விளைவிடாமாயிருப்பவன். இத்தகையனான
பகவான் இவ்வுலகத்தில் தோன்றுவது ப்ராணிகளின்
க்ஷேமத்திற்காகவே. காமம் கோபம் பயம் ஸ்னேஹம்
கம்மோடொக்க ஒரு குலத்தில் பிறந்தவனென்னும்
சீனைவு பக்தி ஆகிய இவற்றில் ஏதேனுமொன்றை
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னும் மாறாமல் நடத்திக்
கொண்டு வருவார்களாயின், அவர்கள் அவனிடத்தில்
மாறாத மதியுடையவர்களாகி க்ஷேமத்தைப் பெறுகின்
றார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஏதேனுமொருவிதத்

அ-உக.]

தச்சுமஸ் கந்தர்

க.

தில் ஸம்பந்தமுடைய ஸ்தாவராதிகளும் மேகங்களும்
அடைவதைப்பற்றி நீ வியப்புறவேண்டியதில்லை, அவன்
இத்தரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவன். தன்னிடத்தில்
காமம் கோபம் முதலியன செய்பவர்களுடைய இத்தரி
யங்களையும் அவன் வேறு விஷயங்களில் போகவொட்
டாமல் தன்னிடத்திலேயே நிலைநிறுத்துத்திறமையுடைய
வன்; யோகேஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரன்; ஜ்ஞானதி
குணங்களுக்கு விளைகிலமாயிருப்பவன். ஆகையால்
அவன் விஷயத்தில் சேராதது எதுவுமே இல்லை. பிறகு
ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற அந்தக்
கோபிகைகளைக் கண்டு பேசுவோர்களில் சிமந்தவனாகை
யால் அழகிய உரைகளால் அவர்களை மயங்கச் செய்பவ
னாகி மேலவருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—மிகுந்த பாக்யமுடை
யவர்களே! உங்களுக்கு நல்வரவா? கோகுலம் க்ஷேமமா
யிருக்கின்றதல்லவா? நீங்கள் இப்பொழுது எதற்காக
வந்தீர்களோ அந்தக் காரணத்தைச் சொல்வீர்களாக.
உங்களுக்கு என்ன பரியகு செய்பவேண்டும்? இப்
பொழுது பயங்கரமான இரவாயிருக்கிறது. அதிலும்
துஷ்ட ஜரதுக்கள் உலாவும் ஸமயம் இது. ஆகையால்
நீங்கள் இடைச்சேரிக்குத் திரும்பிப் போவீர்களாக.
அழகிய இடையுடையவர்களே! பெண்களாகிய நீங்கள்
இச்சமயம் இங்கிருக்கலாகாது. உங்கள் தாய்தந்தை
களும் புதல்வர்களும் உடன்பிறந்தவர்களும் கணவர்களும்
உங்களைக் காணாமல் தேடித் தடுமாறுவார்களல்லவா?
அங்ஙனம் பருதுக்களுக்குப் பயத்தை விளைக்கவேண்
டாம். இங்ஙனம் பூத்து அழகாயிருக்கிறது; மற்றும்
பூர்ணசந்த்ரனுடைய கிரணங்கள் படர்ந்து ரமணீயமா
யிருக்கின்றது; யமுனையின் காற்றினால் மெல்ல மெல்ல

அசைசின்ற வ்ருஷங்கனின் தளிர்களால் சோபித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இத்தகைய இவ்வனத்தின் சோபையைக் கண்டிர்களல்லவா? இனித் திரும்பிப் போவீர்களாக. தாமதஞ் செய்யவேண்டாம். சேரிக்குப் போய்ச் சேருங்கள். பதிவ்ரதைகளாகிக் கணவர்களுக்குச் சுஸ்ருதை செய்வீர்களாக. முன் குழந்தைகளும் பிங்குழந்தைகளும் உங்களைக் காணாமல் அழும். அவற்றிற்குப் பால்கொடுப்பீர்களாக. கனறுகள் கதறும். அவற்றை ஊட்டவிட்டுப் பசுக்களைக் கறப்பீர்களாக. அல்லது நீங்கள் என்னிடத்தில் ஸ்னேஹத்தினால் கட்டிண்ட மனமுடைபவர்களாகி வந்திருப்பீர்களாவின, அப்பொழுது நீங்கள் வந்தது யுத்தமே. ஏனென்றால், ஸமஸ்த ஜந்துக்களும் என்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவைகளாகவே இருக்கின்றன. ஸர்வார்தாயாரியும் ஸாவஸுஹ்ருத்துமாகிய என்னிடத்தில் ஸமஸ்தஜந்துக்களுக்கும் பொதுவான ப்ரீதி உங்களுக்கும் இருக்குமாவின் அது யுத்தமே. கபடநிலலாமல் பர்த்தாவுக்குச் சுஸ்ருதை செய்கையே ஸ்த்ரீகளுக்கு மேலான தாமம். கல்லியர்கையுடையவர்களே! மற்றும் அந்தப் பர்த்தாவின தந்தை உடன பிறந்தவர் முதலிய பரதுக்களுக்குச் சுஸ்ருதை செய்கையும் பிள்ளை பெண்முதலிய குழந்தைகளைப் போஷிக்கையும் ஸ்த்ரீகளுக்கு மேலான தாமம். கணவன துரஸாரமுடையவனானும், குருபிராயினும் கிழவனானும், ரோகியானும், பணியல்லாதவனானும்; மஹாபாதகியல்லாதிருப்பானின், புண்ய லோகங்களை விரும்பும் பெண்கள் அவனைத் துறக்கலாகாது. மற்றும், குலத்தில் பிறந்த மடந்தைக்குக் கணவன் இருப்பினும் இல்லாமற்போயினும் வேறு புருஷனுடன் புணர்ச்சியென்பது ஸுகத்திற்கிடமன்று; புகழுக்குமிடமன்று, மிகவும் அற்பத்தனத்திற்கே இடமாயிருக்கும். துக்

கத்தைவினைக்கும்; பயத்திற்கும் இடம்; எல்லா இடங்களிலும் சிந்திக்கப்பட்டது. ஆகையால் நீங்கள் கணவர்களைத் துறந்து என்னுடன் கலந்தனுபவிக்கவிரும்புவது யுத்தமன்று. ஒருகால் 'ஜகத்திற்கெல்லாம் பதியாகிய நீ எங்களுக்குப் பதியே' என்று சினைப்பீர்களாயின் அது யுத்தமே. நான் என்றும் அழியாதவன். நான் சிஷ்காரணமாகவே ஸமஸ்தஜந்துக்களுக்கும் பதியும் பந்துமாயிருப்பவன். ஆயினும் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைக் கேட்பதனாலும் காண்பதனாலும் த்யானிப்பதனாலும் என் குணங்கள் என் நாமங்கள் இவற்றை வாயால் சொல்லுவதனாலும் என்னிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரீதி உண்டாகுமோ, அவ்வளவு ப்ரீதி என்னோடு கலந்திருப்பதனால் உண்டாகாது. ஆகையால் நீங்கள் வீட்டிற்குச் செல்வீர்களாக.

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகள் இங்ஙனம் கோவிர்தன் மொழிந்த அனிஷ்டமான வசனத்தைக் கேட்டுத் தங்கள் சினைவு ஈடேறப்பெறாமையால் வருந்தி எல்லையில்லாத சிந்தையில் ஆழ்ந்தார்கள். அவர்கள் முகங்களைக் கவழ்த்துச் சோகத்தினால் வருகின்ற உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்றுக்களால் கொவ்வைகளிவாய்கள் உலரப்பெற்று இடக்கால்கட்டைவிரலால் பூமியைக் கீறுபவர்களும் கண்மையைக் கரைத்துக்கொண்டு பெருகி வருகின்ற கண்ணீர்களால் கொங்கைமேல் அணிந்த குங்குமத்தின் குழம்புகளை அலம்புவபவர்களும் பெருந்துக்கமாகிற பாபமுடையவாகளுமாகி வெறுமனே நின்றிருந்தார்கள். அனந்தரம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த அனுராதமுடையவர்களும் அவனுக்காக மற்ற மனோரதங்களை யெல்லாம் துறந்தவர்களுமாகிய அந்தக்கோபிகைகள் அழுதகண்ணீர்களால் ஓயாமல் மறைக்கப்

பட்டுக் காட்சியற்றிருக்கின்ற கண்களை மெல்லத் துடைத்
துக்கொண்டு கொஞ்சங்கோபத்தினால் தழுதழுத்த
மொழி யுடையவர்களாகித் தங்களுக்கு மிக்க அன்பனாயி
னும் அன்பற்ற சத்ருவைப்போல மொழிகின்ற அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் குறித்து மேல் வருமாறு கூறினார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள் :—ப்ரபூ! நீ இங்
னனம் கொடுமையாகக் கூறுவது யுத்தமன்று. ஒருவர்க்
கும் பிடிக்கோடாமல் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பவனே! ஸமஸ்த
விஷயங்களையும் துறந்து உன்பாதமுலங்களைப் பணிய
வந்திருக்கின்றோம். ஆகையால் நீ எங்களைத் துறக்கலா
காது. எங்களுக்கு நீ அனுகூலனாயிருக்கவேண்டும். ஆதி
புருஷனாகிய பகவான் மோக்ஷத்தில் விருப்பத்துடன்
தனைப் பணிகின்றவர்களை எங்ஙனம் கைவிடமாட்டா
னோ. அங்ஙனமே நீயும் எங்களைக் கைவிடலாகாது. ஒ
க்ருஷ்ணனே! தர்மங்களை உணர்ந்த நீ கணவன் குழந
தை நண்பர் முதலியவர்களுக்குத் தொடர்ந்து சுஸ்ருஷை
செய்கையே பெண்களுக்கு மேலான தர்மமென்று மொ
ழிந்தனையே இது நாங்கள் உனனிடத்தில் தாமோப
தேசங் கேட்க வந்திருப்போமாயின இப்படியே இருக்க
லாம். ஜகதீசனே! நாங்கள் இப்பொழுது உனனிடத்
தில் உபதேசங் கேட்க வரவில்லை. நீ எங்களுக்கு மிக்க
அன்பனென்று உன்னுடன் கலந்து களித்தவர்திருக்கி
னோம். 'நான் உங்களுக்கு அன்பனைப்பது எங்ஙனம்
தெரியும்?' என்னில், கேட்பாயாக. நீ ஸமஸ்தப்ராணி
களுக்கும் அரதராத்மாவாகி நிஷ்காரணபக்தவடிமா
யிருப்பவனல்லவா? ஆகையால் நீ எங்களுக்கு அன்ப
னைப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? மற்றும், நீ
கணவன் குழநதை நண்பன் முதலியவர்களைத் துடர்ந்து
சுஸ்ருஷை செய்கையே பெண்களுக்கு உரிய தர்மமென்று

மொழிந்தது யுத்தமே. அங்ஙனம் தொடர்த்தருந்த வர்களென்று உபதேசிக்கப்படுகிற கணவன் முதலிய ஸமஸ்த பந்துக்களும் தானேயாயிருக்கின்ற உன்னிடத்திலேயே அவர்களிடத்தில் செய்யும் சுஸ்ருஷைகளெல்லாம் நடக்கட்டும். நீ ஸமஸ்த ஆத்மாக்களுக்கும் அந்த ராத்மாவும் மிகுந்த அன்பனுமாயிருப்பவனல்லவா? ஆகையால் உன்னைப் பணிய வந்திருக்கின்ற எங்களை நீ துறக்கலாகாது. சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றறிந்த நிபுணர்கள் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் என்றும் அன்பனுமாகிய உன்னிடத்திலேயே ப்ரீதியைச் செய்கின்றார்கள். துக்கத்தை விளைப்பவர்களும் காரணத்தைப்பற்றி ஏற்பட்டவர்களுமான கணவர் பிள்ளை முதலியவர்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஆகையால் எங்களுக்கு அருள் புரிவாயாக நெடுநாளாக உன்னிடத்தில் வளர்த்திக்கொண்டுவந்த எங்களாசையை வீண்செய்யவேண்டாம், வேண்டும் வரங்களைக் கொடுப்பவனே! ஜகதீஸ்வரனாகையால் எல்லாத்திறமைகளும் அமைந்தவனே! தாமரைக்கண்ணனே! எங்கள் விருப்பத்தையும் சிறைவேற்றுவாயாக. வீட்டுக் கார்யங்களில் ஊக்கமுற்றிருந்த எங்கள் மனத்தை நீ அனாயாஸமாகப் பறித்துக்கொண்டனே. மற்றும், வீட்டு வேலைகளில் தொடர்ந்திருந்த எங்கள் கைகளும் அவ்வேலைகளைச் செய்யவொட்டாதபடி ஸ்வாதீனமற்றவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. அங்ஙனமே எங்கள்பாதங்களும் உன்பாதமுலத்தினின்று அப்புறம் ஓரடியுங்கூட அசையமாட்டாதிருக்கின்றன. எங்களை இடைச்சேரிக்குத் திரும்பிப்போகும்படி வியமிக்கின்றன. இத்தசையிலிருக்கின்ற நாங்கள் எங்ஙனம் சேரிக்குத் திரும்பிப்போவோம்? இதற்குமேல் நாங்கள் என் செய்வோம்? 'ஆனால் நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டியது என்?' என்றால், சொல்லுகிறோம். கேட்பாயாக. ஸ்ரீக்ரு

ஷ்ண ! புன்னகையோடுகூடின உன்கண்ணோக்கத்தினாலும் மதுரமான உன்வேணுகானத்தினாலும் எங்களுக்கு உண்டாயிருக்கின்ற காமவிகாரமாகிற அக்னியை உன்கோவைக்கனிவாயின் அம்ருதவெள்ளத்தினால் அணைப்பாயாக. ரண்பனே! இப்படி செய்யாது போவாயாயின் நாங்கள் உன் பிரிவாகிற அக்னியால் தேஹம் தஹிக்கப் பெற்று உன்னையே த்யானித்து உன்பாதாரவிந்தங்களின் பதவியைப் பெறுவோம். தாமரைக்கண்ணனே! 'உங்கள் கணவர்களே தங்கள் வாயம்ருதத்தினால் உங்கள் காமாக்னியை அணைப்பார்களே' என்று சினைப்பாயாயின், சொல்லுகிறோம், கேட்பாயாக. அரண்யத்தில் வஸிக்கின்ற முனிவர்களுக்கு அன்பனே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு மஹோத்ஸவத்தை விளைப்பதாகிய உன்பாதமுலத்தை நாங்கள் எப்பொழுது ஸ்பர்சித்தோமோ, நீயும் எங்களை எப்பொழுது அபிரந்தனஞ்செய்தனையோ, அந்நாள்முகலாக நாங்கள் இதரபுருஷர்களின் முனனிலையில் சித்தவுங்கூட வல்லமையற்றிருக்கின்றோம். அற்பங்களாகிய மற்ற புருஷர்கள் எங்களுக்கு ருசிக்கவில்லை. எவளுடைய கண்ணோக்கத்தை விரும்பிப் ப்ரஹ்மா முதலிய மற்றதேவதைகள் அனைவரும் தவம்செய்துப் ப்ரயாஸப்படுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி உன்மார்பில் மற்றவருடைய இடைஞ்சலில்லால் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றும் உன்ப்ருத்யர்கள் அனைவரும் விரும்புகிற உன்பாதாரவிந்தத்தின் தூளியைத் துளையோடொக்கத் தானும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்களல்லவா? அவனைப்போல நாங்களும் உன்பாதாரவிந்தங்களின் தூளியைப் பணிய வந்திருக்கின்றோம். துககங்களைப் போக்குத்தன்மையனே! உன்னைப் பணிய வேண்டுமென்றே விரும்புகின்ற நாங்கள் வீதி வாசல்க

னைத் துறந்து யோகிகளைப்போல உன்பாதமுலத்தைப்
 பற்றினோம். ஆகையால் எங்களுக்கு அருள்புரிவாயாக.
 புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அழகிய புன்னகையோடுகூடின
 உன் கண்ணோக்கத்தினால் பொறுக்கமுடியாமல் கிளர்ச்
 தெரிகின்ற தீவ்ரமான மன்மத தாபத்தினால் எரிக்கப்
 பட்ட கேஹங்களையுடைய எங்களுக்கு உன்தாஸ்யத்
 தைக் கொடுப்பாயாக. 'போகத்திற்கிடமான வீடுவாசல்
 முதலியவற்றைத் துறந்து என்தாஸ்யத்தை ஏன் விரும்
 புகிறீர்கள்?' என்பாயாயின், சொல்லுகிறோம்; கேட்
 பாயாக. குண்டலங்களால் திகழ்கின்ற கபோலங்களுடைய
 யதும் கனிவாயில் அமுதம் பெருகப்பெற்றதும் புன்
 னகையோடுகூடின கண்ணோக்கம் அமைந்திருப்பதும்
 முன்னெற்றி மயிர்களால் மறைக்கப்பட்ட துமாகிய உன்
 முகத்தையும் ஆஸ்ரிதர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பவக
 ளாகித் திரண்டிருண்டு நீண்ட பாஹுதண்டங்களையும்
 ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு முகம்மாய் ப்ரீதிமை விளைக்கவல்ல
 உன மாரபையும் கண்டு உனக்கே தாஸிகளாயினோம்.
 ஸ்ரீக்ருஷ்ண! மதுரமான பதங்களையுடைய உன்வீணு
 கானத்தினுடைய நீண்ட ஸ்ராச்சனையைக் கேட்டு மதிமய
 ங்கி மூன்று லோகங்களிலும் அழகிபதான உன்னுருவத்
 தையும் காண்பார்களாயின், மூன்று லோகங்களிலும்
 எவள்தான் என்னடத்தையினின்று கழுவமாட்டாள்.
 பசுக்கள் வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகள் ம்ருகங்கள் இவைகளுங்
 கூட உன் வேணுகானத்தைக் கேட்டமாத்ரத்தில் மயிர்க்
 கூச்சம் அடைகின்றன. எங்களைப்போன்றவர்களைப்பற்
 றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆதிபுருஷந்தேவதைகளின்
 வருத்தங்களைப் போக்குவதற்காக உபேந்த்ராதிருபகை
 அவதரிப்பதுபோல, நீயும் இடைச்சேரியிலுள்ள ஜனங்
 களின் வருத்தங்களைப் போக்குவதற்காக அவதரித்தனை.

இது நிச்சயம். வருத்தினவர்களுக்குப் பந்துவாயிருப்பவனே! மன்மததாபத்தினால் எரிக்கப்பட்டவைகளான உன்பணிக்காரிகளாகிய எங்கள் கொங்கைகளிலும் தலைகளிலும் தாமரைமலர் போன்ற உன் கரத்தை வைத்து எங்கள் வருத்தத்தைப் போக்குவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் உடம்பு தெரியாமல் தழுதழுத்துச் சொல்லுகிற கோபிகைகளின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்து யோகேஸ்வர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாயினும் தன்னைத் தானே அனுபவிக்கையால் களிப்புற்றுச் சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பாதவனாயினும் கண்ணைப்பற்றினருடைய வருத்தங்களைப் போக்குத் தன்மையனாகையால் மன இரக்கமுற்று அவர்களுடன் கீழித்தான். அன்பாகிய தன்னைக் கண்ட ஸந்தோஷத்தினால் மலர்த்த முகமுடையவாகளும் கூட்டங்கூடியிருப்பவர்களுமாகிய அரதக் கோபிகைகளுடன் தன்னைப்பற்றினவர்களைக் கைவிடாத அன்வச்சுதன கம் பிரமான புன்னகையிலும் பற்களிலும் குரதகுஸுமங்கலின் ஒளி விளங்கப்பெற்று கஷைநாதர்களால் சூழப்பட்ட சக்தரன்போல விளங்கினான். அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபிகைகளால் பாடப்பெற்றுத் தானும் உரக்கப்பாடிக்கொண்டு பெண்மாளைகளின் கூட்டத்தினிடையில் விளங்கும் மத்தகஜம்போன்று வைஜயந்தியெனனும் பூமாலையை அணிந்து வளத்தைமெல்லாம் விளங்கச்செய்துகொண்டு உலாவினான். அல்களால் அசைகின்ற ஆம்பல் புஷ்பங்களின் பரிமளத்தை எந்திக்கொண்டு வருகின்ற மந்தமாருதத்தினால் விசப்பட்டதும் ஸ்வாணமயமான மணல்கள் அமைந்திருப்பதுமான யமுனையின் மணற்குன்றில் சென்று கோபிகைகளுடன் விளையாடினான். தோளின்மேல் கைகளை நீட்டுவது அணைப்பது கைக

ளால் முன்னெற்றிமயிர்கள் துடை அசையாடையின்முடி
ஸ்தனங்கள் இவற்றை ஸ்பர்சிப்பது பரிஹாஸவாக்யங்
களைப் பேசுவது நகக்ஷதங்கள் செய்வது இவைகளாலும்
மற்றும் பல விளையாடல்களாலும் கண்ணோக்கங்க
ளாலும் புன்னகைகளாலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபிகை
களுக்கு மன்மதவிகாரத்தை மேலெழுச்செய்துகொண்டு
விளையாடினான். இங்ஙனம் மஹானுபாவஞ்சிய ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனிடத்தினின்று தாங்கள் விரும்பினபடி கலவி
கொடுக்கையாகிற வெகுமதியைப் பெற்றுக் கர்வமுடைய
வர்களாகி அந்தக்கோபிகைகள் தங்களைப் பூரியிலுள்ள
மடநதையர்களுக்குள் மேனமையுடையவர்களாக கினைத்
தார்கள். ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் சியாமகஞ்சிய ஸ்ரீக்
ருஷ்ணன் அந்தக் கோபிமார்களுக்குத் தங்களைக்காட்
டிலும் மேற்பட்ட அழகிகளே இல்லையென்னும் அபி
மானத்தினால் உண்டான மதத்தையும் மன உயர்த்தி
யையும் கண்டு அந்தமதம் மனஉயர்த்தி ஆகிய அவை
யிரண்டும் அடங்கும்பொருட்டும் மேனமேலும் அவர்
களுக்குத் தன்னிடத்தில் அபிசிவேசத்தை விளைவிக்கை
யாகிற அலுகரஹஞ்செய்யும் பொருட்டும் அந்த மணற்
குன்றிலேயே மறைந்தான். இருபத்தொன்பதாவது அத்
யாயம முற்றிற்று.

{ கோபிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வீரஹத்
தைப் பொறுக்க முடியாமல் வருந்தி
அவனைத் தேடிதல். } ◆◆◆

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் மஹானுபாவஞ்சிய
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மறைகையில் கோபிகைகள் அவனைக்கா
ணாமல் கூட்டத்தில் தலைமையுள்ள ஆண்யானையைக்கா
ணாத யானைப்பேடுகள்போல உடனே பரிதபித்தார்கள்.

அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு அன்பனாக
 க்ருஷ்ணனுடைய புன்னகை அமைந்த அழகியகடைக்
 கண்ணோக்கம் இனிய உரைகள் வினையாடல்கள் மற்றும்
 பலவகை விலாஸங்கள் இவைகளால் இழுக்கப்பட்ட மன
 முடையவர்களாகி அவனிடத்திடலேயே மனம் குழிகொ
 ண்டு அந்தப் பகவானுடைய பலவகையான அந்தந்த
 வினையாடல்களை அனுஸரித்தார்கள். அன்பனாகிய அந்த
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் சிலைசிறை மனமுடையவர்களும்
 கடை புன்னகை கோக்கம் உரை இவை முதலியவற்றை
 அனுஸரிக்க முயன்றமாத்ரத்தில் அவனுடைய உருவக
 ளெல்லாம் நன்றாக மனத்தில் படியப்பெற்றவர்களும் அவ
 னுக்கு அன்பர்களுமாகிய கோபிகைகள் அந்த ஸ்ரீக்ரு
 ஷ்ணனுடைய வினையாடல்களைப்போன்ற வினையாட்
 ல்களை நடத்தத் தொடங்கி 'இதோ நான் க்ருஷ்ணனுய்
 விட்டேன். இதோ நான் க்ருஷ்ணனுய்விட்டேன்' என்று
 ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஒருகூட்ட
 மாய்க் கூடியிருக்கின்ற கோபிகைகள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னையே பாடிக்கொண்டு பித்தம்பிடித்தவர்களபோன்று
 ஒருவனத்தினின்று மற்றொருவனத்திற்குச் செல்பவா
 களாக ஆகாயம்போல ஜங்கமஸ்தாவாருபமான ஸமஸ்த
 பூதங்களிலும் உளளும் புறமும் சிறைநதிருக்கின்ற பரம
 புருஷனைத் தேடினார்கள்; ஆங்காங்கு வருஷங்களைப்
 பார்த்து விளவுதலுஞ் செய்தார்கள்.

'அரசமாமே! கல்லாலமாமே! ஆலமாமே! நந்த
 கோபன்மகன் ப்ரீதியும் புன்னகையும் அமைந்த கண்
 னோக்கங்களால் எங்கள்மனத்தைப் பறித்துக்கொண்டு
 திருடன்போல் போனான். நீங்கள் அவனைக் கண்டி
 களா? மருதாணிமாமே! அசோகமாமே! நீர்க்கடம்ப
 மாமே! சந்தனமாமே! கர்வமுடைய மடந்தையர்களின்

கொழுப்பைப் பறிக்கவல்ல புன்னகையுடைய எங்கள் இரா
 மானுசன் இப்படி சென்றானா? துளசி! கோவிந்த
 னுடைய பாதாவிந்தங்களுக்குப் ப்ரியமாயிருப்பவளே!
 நல்லபாக்யமுடையவளே! வண்டி நங்கனோடு உன்னைத்
 தரிப்பவனும் உனக்கு மிக்க அன்பனுமாகிய அச்சுதனைக்
 கண்டாயோ? மாலதி! மல்லி! ஜாதிமல்லி! யூதி கே!
 நீங்கள் மாதவனைக் கண்டார்களோ? அவன் தன்னை
 யால் உங்களை ஸ்பர்சித்து உங்களுக்குப் ப்ரிதியை விளைத்
 துக்கொண்டு இப்படி சென்றானா? மாமரமே! ப்ரியாள
 மரமே! பலாமரமே! அஸனமரமே! கோவிதாமரமே!
 நாவல்மரமே! அருக்கஞ்செடியே! வில்வமரமே! மகிழ
 மரமே! பிறர்க்காகவே உபயோகப்படும் பிறவியுடைய
 வைகளாகிய யமுனையின் கரையில் இருக்கின்ற மற்றுய்
 பல மரங்களே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து மனமற்ற
 வர்களான எங்களுக்கு அவன் போன வழியைச் சொல்
 வீர்களாக. பூமிதேவி! நீ என்ன தவஞ் செய்தனையோ?
 ஏனென்றால், நீ கேசவனுடைய பாதாவிந்தங்களின்
 ஸ்பர்சமாகிற மஹோத்ஸவம் நேரப்பெற்று மயிர்க்குச்
 சம அடைந்து விளங்குகின்றன. ஆ! உன்னுடைய பாக்
 யமே பாக்யம். பூமி! இந்த மயிர்க்குச்சம் இப்பொழுது
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களின் ஸ்பர்சத்தினால்
 ஏற்பட்டதா? அல்லது தரிவிக்ரமாவதாரம் செய்த பரம
 புருஷன் உலகமெல்லாம் சிரம்ப விரித்துவைத்த பாதத்
 தின் ஸ்பர்சத்தினால் ஏற்பட்டதா? அல்லது வராஹ
 உருவங்கொண்ட பகவானுடைய ஆலிங்கனத்தினால் ஏற்
 பட்டதா? ஓ மானபேடே! அச்சுதன் அழகியவைகளான
 கைகால் முதலிய அங்கங்களால் உங்கள் கண்களுக்கு
 மிகுந்த ஸரதோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டு காதலி
 யுடன் இவ்வழியாக வந்தானா? அன்பிற்குடமான காதலி

யின் அங்கத்தை அணைக்கையால் அவன் பூசியிருந்த குங்குமக்குழம்புபடியப்பெற்றதான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குந்தப்பூமாலையின் மணம் இங்கு வீசுகின்றது. ஆகையால் அவன் இங்கு வந்திருக்கவேண்டும். ஓமரங்களை! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வலக்கையில் தாமரைமலரை ஏந்தி அன்பிற்கிடமான காதலியின்தோள்மேல் இடக்கையவைத்துத் துளஸியின பரிமளத்தை விரும்பி மேல்விழுந்து வருகின்ற வண்டினங்களால் தொடரப்பெற்று இங்கு உலாவிக்கொண்டிருந்து ப்ரீதியமைந்த கண்ணோக்கங்களால் உங்கள் மலஸ்காரத்தை ப்ரீதியுடன் அங்கீகரித்தானா? தோழிகளே! இதோ புலப்படுகின்ற இக்கொடிகள் க்ருஷ்ணனுடைய ஸமபரதம் பெற்றன. இவை தங்கள் காதலனான வருஷத்தின் கிளைகளாகிய புஷ்பங்களைத் தழுவிருப்பினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கண்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டன. பாருங்கள். இது சிச்சயம். ஏனென்றால் இவை மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்றிருக்கின்றன. தங்கள் காதலர் லோடு கலந்தமையால் உண்டானதன்று. இப்படிப்பட்ட மயிர்க்கூச்சம் இவற்றிற்கு மற்றளப்பொழுதும் உண்டானதில்லை. ஆகையால் இது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கரம் பட்டமையால் உண்டானதே?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் பித்தேறினவர்கள் போல் பேசுகின்ற அந்தக் கோபிகைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தேடின ஆயாஸத்தினால் தழதழத்து அவனிடத்திலேயே மனங் குடிகொள்ளப்பெற்று அந்தப் பகவானுடைய அந்தர்த் விளையாடல்களை அனுஸரிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் போல் நடனஞ் செய்கின்ற ஒரு கோபிகை பூதனையைப் போல் நடனஞ் செய்கின்ற மற்றொரு கோபிகையின் ஸ்தனத்தைப்பானஞ் செய்தாள். ஒருத்தி சுகவாயிருந்தக்ருஷ்ணனை அனுஸரித்

துச் சகடாஸுரனை அனுஸரித்த மற்றொருத்தியைப்பா
 ளில் உதைத்துத்தள்ளினான். ஒருத்தித்ருணுவர்த்த
 னென்னும் அஸுரனைப்போல் பாவனைசெய்கின்ற மற்ற
 றொருத்தியை எடுத்துக் கொண்டுபோனான். ஒருத்தி
 ஒலிக்கின்ற ஆபரணங்களின் ஒலி அமைந்த பாதங்களை
 இழுத்துக்கொண்டு முழங்கால்களால் நகர்ந்தாள்.
 இரண்டு கோபிகைகள் க்ருஷ்ணராமர்களைப்போல் நட
 னஞ் செய்தார்கள். மற்றவர்கள் இடையர்களும் கன்று
 களுமாக நடனஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி
 வத்ஸாஸுரனைப்போல் பாவனை செய்து வந்த மற்ற
 றொருத்தியைப் பிடித்துச் சுழற்றி எறிந்தாள். க்ருஷ்ண
 னைப்போல் பாவித்த ஒருத்தி பகாஸுரனைப்போல்
 பாவனை செய்து வந்த மற்றொருத்தியைப் பிடித்து வதிப்
 பதுபோல் நடனஞ் செய்தாள். பசுக்களைப்போல் பாவனை
 செய்து வெகுதூரஞ் சென்ற சிலகோபிகைகளை ஒருத்தி
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பசுக்களை அழைப்பதுபோலவே அழைத்
 தாள். க்ருஷ்ணனைப்போல் பாவித்து வேணுகானஞ்
 செய்கின்ற ஒருத்தியைச் சிலகோபிகைகள் இடையர்
 களைப் போல் பாவித்து 'நன்றாயிருக்கிறது. நன்றாயிருக்
 கிறது' என்று கொண்டாடினார்கள். ஒருத்தி தன்னை
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகவே நினைத்து ஒருத்தியின் தோள்மேல்
 தைபுஜத்தை வைத்து அடிகளையிட்டுநடந்துகொண்டே
 மற்றவர்களை ரோக்கி 'ஓ ஸகிகளே! நான் க்ருஷ்ணன்.
 மிகவும் அழகியதான் எனது நடையைப் பாருங்கள்'
 என்றாள். அங்ஙனமே மற்றொருத்தி நான் க்ருஷ்ண
 னென்று மொழிந்தது 'மழையினின்னும் காற்றினின்னும்
 நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். அவற்றினின்னு உங்களைப்
 பாதுகாக்க நான் உபாயஞ் செய்தேன்' என்று மொழி
 ந்து ஒருகையால் உத்தரீயத்தை விரித்து மேல்தூக்கிப்

பிடித்தாள். மன்னவனே! மற்றொருத்தி காளியஸர்ப்ப ராஜனைப்போல் பாவனை செய்கின்ற ஒருத்தியைத் தலையில் காலால் மிதித்து மேலேறி 'துஷ்டஸர்ப்பமே! நீ இந்த மடுவினின் புறப்பட்டுப் போவாயாக. ஓ ஸர்ப்ப ராஜனே! நான் துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கும்பொருட்டு அவதரித்திருக்கின்றேனல்லவா? ஆகையால் நீ இனி இங்கு சிற்கலாகாது' என்று மொழிந்தாள். மற்றும் அவர்களில் மற்றொருத்தி 'ஓ கோபர்களே! பொறுக்க முடியாததும் கிளர்ந்து பரதெரிகின்றதுமாகிய காட்டுத் தீயைக் காண்பீர்களாக. நீங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள். நான் உங்களுக்குச் சீக்ரத்தில் அனுபாஸமாகக்ஷேமஞ் செய்கிறேன்' என்றாள். ஒருத்தி மற்றொருத்தியைப் பூமாலையால் பதனஞ் செய்துகொண்டே 'அட! க்ருஷ்ண! இப்பொழுது நீ வெண்ணையைத் திருடினாயல்லவா! மற்றும், அந்த வெண்ணைய்த்தாழியையும் உடைத்துவிட்டனே. ஆகையால் உன்னை உரலில் கட்டுகிறேன்' என்றாள். அங்ஙனஞ் சொல்லிக் கட்டுண்ட மற்றொருத்தியும் பயந்தவள்போன்று அழகிய கண்கள் அமைந்த தன் முகத்தைக் கைகளால் மறைத்துப் பயந்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டையை நடனஞ் செய்தாள். இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீலைகளை நடனஞ்செய்து பொழுது போக்கி மீளவும் பருந்தாவனத்தில் உள்ள கொடிகளையும் செடிகளையும் மரங்களையும் க்ருஷ்ணனைக் கண்டித்தவாறு வினவிக்கொண்டே சென்று வனபூமியில் பரமாத்மாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிகளைக்கண்டார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—இவை மஹானுபாவனாகிய ரந்தகுமாரனுடைய அடிகளே, நிச்சயம். ஏனென்றால், இவை தவஜம் தாமரைமலர் வஜ்ரம் மா

வெட்டி கொடி முதலிய சேகைகளால் விளங்குகின்றன. ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிகளே.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்தந்த அடிவைப்புக்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொண்டு செல்கின்ற அம்மாதரசிகள் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய காலடிகள் ஒரு மடத்தை காலடிகளால் இடையிடையில் கலந்திருக்கக் கண்டார்கள்; கண்டு வருந்தினார்கள்; மற்றும் மேல்வருவாறு கூறினார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—யானையுடன் யானைப்பேடுபோல அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தோள் மேல் கையை வைத்து அவனுடன் நடந்து சென்ற ஒரு பெண்மணியின் அடிகள் இவை. கோபிகைகளே! பாருங்கள். இல்லையாயின் இங்ஙனம் அடிகள் கலந்திருப்பதற்கு இடமில்லை. இம்மடந்தையர்மணி ஷாட்குண்டபூர்ணனும் தன்னைப்பணிந்தவர்களின் வருத்தங்களைப்போக்குத்தன்மையனுமாகிய ஸர்வேஸ்வரனைப் பூர்வஜன்மத்தில் நன்றாக ஆராதித்தான். இது ரிச்சயம். ஏனென்றால், கோவிந்தன நமமெல்லோரையும் விட்டு ஏகாந்தமாக இவனை அழைத்துக்கொண்டு போனான்ல்லவா? (ஜன்மமந்தரத்தில் ஸர்வேஸ்வரனை ஆராதியாதவர்களுக்கு ப்ரஹ்மஸ்யத்தில் கோவிந்தனுடைய கலவி கிடைப்பதரிது.) தோழிமார்களே! இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களின் பராகங்கள் மிகுந்த மஹிமையுடையவை. ஏனென்றால் ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதைகள் பாம்புருஷனைப் பெறுதற்குத் தடையான தங்கள் பாபத்தீரும்பொருட்டு இப்பராகங்களைத் தலைகளில் தரிக்கின்றார்களால்

லவா? (காமும் இந்தத் தூளியை அபிஷேகஞ் செய்து கொள்வோமாயின் அங்குனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பெறக் கூடும்.) தோழிகளே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் சென்ற அம் மாதுசிரோமணியின் இவ்வடிகள் நமக்கு மிகவும் மனக் கலக்கத்தை விளைவிக்கின்றன. ஏனென்றால், அவள் கோபிகைகள் அனைவர்க்கும் பொதுவான அச்சுதனுடைய கொவ்வைக்கனிவாயின் அம்ருதத்தைத் தானொருத்தியே ரஹஸ்யத்தில் அனுபவிக்கின்றாளல்லவா? ஓ கோபிகைகளே! அப்பெண்மணியின் அடிகள் இங்குப் புலப்படவில்லை. ஏனென்றால், முள்ளுகள் போலப் பொற்று கின்ற புல்முளைகளில் ஸுகுமாரமான பாதங்களை ஊன்ற முடியாமல் வருந்துகிற அனபிர்கிடமான அம்மாதரசியை அன்புள்ள அவ்வுச்சுதன் தோளமேல் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டேபோனானே போலும். கோபிகைகளே! அவள் அப்பெண்மணியை எடுத்துக்கொண்டு நடந்துபோகின்ற மையால் அவனடிகள் பாததினால் அழுந்தியிருக்கின்றன. இதோ பாருங்கள். மஹானுபாவனும் காழகனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்குப் புஷ்பம் பறிக்கும் பொருட்டு அப்பெண்மணியைக் கீழே இறக்கவிட்டான். இங்கு அனபிர்கிடமான அம்மாதரசியை அலங்கரிக்கும் பொருட்டு மிகவும் அனபனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புஷ்பங்களைப் பறித்தான். இதோ பாருங்கள். அவள் தனித்த கால்களைத் தூக்கிக்கொண்டு புஷ்பம் பறித்தானாகையால் அவனடிகள் பூரியில் முழுவதும்படியாமல் பாதி படிந்திருக்கின்றன. பாருங்கள். காமக்கலவியில் ஆழ்ந்த மனமுடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்குக் காமக்கலவியில் திறமையுடையவளாகிய அம் மாதரசியின் தலையீர்களைக் கோதி வகுடும் எடுத்துப் புஷ்பங்களைச் சூட்டி முடித்தான். அனபிர்கிடமான அப்பெண்மணிக்குப்

புஷ்பங்களைக் குடும்பொருட்கள் மூர்க்குணன் இங்கு உட்காரந்தான். இது நிச்சயம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அந்தக்கோபிகள் இங்ஙனம் ஒருவருக்கொருவர் மொழிந்துகொண்டு மனம்கலங்கப் பெற்றுப் பித்தம்பிடித்தவர்கள்போன்று ஆங்காங்குத் திரிந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னைத் தானே அனுபவிக்கையாகிற மஹாநகரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவனாயினும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயினும் அந்தக் கோபிமார்கள் கண்டு ஊஹித்தவண்ணமே ஒரு பெண்மணியைமாத்ரம் தனியே அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவளுடன் ரஹஸ்யத்தில் சென்று காமக்கலவியில் ஆழ்ந்தபனமுடைய ஸமஸாரிகளுடைய தைன்யத்தையும் ஸ்த்ரீகளின் துஷ்டஸ்வபாவத்தையும் வெளியிட முயன்று விளையாடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மற்ற மடந்தையர்களை யெல்லாம் துறந்து எவனைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டு சென்றானோ; அம்மடந்தையர்மணி அப்போது 'காமவிகாரத்தினால் தூண்டப்பட்டு வீடுவாசல்களையெல்லாம் துறந்து வந்திருக்கின்ற மற்ற மடந்தையர்களெல்லோரையும் துறந்து இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அனபுடையவனாக என்னைத் தொடர்ந்து வருகின்றான். ஆகையால் நான் மேன்மையுடையவன்' என்று எல்லாப்பெண்களிலும் தன்னை மேன்மையுடையவனாக கினைத்துக்கொண்டான். அப்பால் அவள் வனத்தில் கொஞ்சதூரம் சென்ற பின்பு கர்வமுடையவனாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து 'நான் நடக்க முடியாதிருக்கின்றேன். நீ எங்குப்போக வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனையோ; அவ்விடத்திற்கு என்னை எடுத்துக்கொண்டு போவாயாக' என்று மொழிந்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழியப்பெற்று அன்பிற்கிடமான அம்மடந்தையை நோக்கி 'எந்தோள்

மேல் ஏறிக்கொள்வாயாக' என்று மொழிந்தான். அனந்தராம் அவன் மறைந்தான். அவன் : அப்பொழுதே 'ஆ! நாதா! என்னுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவனே! மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பவனே! எங்கிருக்கின்றனே? எங்கிருக்கின்றனே? மன இரக்கத்திற்கிடமாயிருக்கின்ற உந்தாஸியாகிய எனக்கு நீ இருக்குமிடத்தைக் காட்டுவாயாக. நண்பனே! நீ இப்படி வருசிக்கலாகுமா?' என்று பரிதாபத்துடன் புலம்பினான். பகவானுடைய மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொண்டு செல்கின்ற அந்தக் கோபிமார்கள் அன்பிற்கிடமான அப்பரமனுடைய விரஹத்தினால் மதி மயங்கி வருந்துகின்ற அப்பெண்மணியை அருகாமையில் சண்டார்கள். பிறகு அவன் தான் மாதவனிடத்தினின்று வெகுமதி அடைந்ததையும் துஷ்டத்தனத்தினால் அவமானம் அடைந்ததையும் சொல்லக் கேட்ட கோபிமார்களைவரும் மிகவும் விபப்புற்றார்கள். அப்பால் அந்தக் கோபிகைகள் அவனுடைய கூடி எவ்வளவு தூரம் நிலவு திகழ்கின்றதோ அது வரையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தேடிக்கொண்டு காடுகாடாகத் திரிந்தார்கள். அதற்குமேல் வருஷங்கள் அடர்ந்து இருள் மூடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அப்பெண்கள் திரும்பினார்கள். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மனங்குடிகொண்டு அவனுடைய பேச்சுக்களையே பேசிக்கொண்டு அவனுடைய சேஷ்டைகளையே அனுகரித்துத் தமமை அவனாகவே பாவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அந்தக் கோபிமார்கள் பேரிருளைக் கண்டும் தங்கள் விதிவாசல்களை நினைக்கவேயில்லை. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே பாவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அம்மடந்தையர்கள் முன்பு அவனுடன் எவ்விடத்தில் கலந்திருந்தார்களோ, அந்த மணற்குன்றிற்குத் திரும்பி வந்து ஓன்று சேர்ந்து க்ருஷ்ணன் வரு

வதை விரும்பி எதிர் பார்த்து அவனையே பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். முப்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ கோபிகா கீதை ◆◆◆—

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள் :—கோகுலம் உன்னுடைய ஜன்மத்தினால் மிகவும் மேன்மையுற்று விளங்குகின்றது. நீ இங்கு வந்து பிறந்தமையால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் இவ்விடத்தில் என்றும் மாறாமல் வாஸஞ்செய்து கொண்டு உன்னைப் பணிகின்றாள். அன்பனே! இங்ஙனம் கோகுலமெல்லாம் பெருங்கிளர்த்தியுடன் ஸந்தோஷமுற்றிருக்கையில் உன்னுடையவர்களோ வென்றால் வருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல் ப்ராணன்களை விடவேண்டியிருப்பினும் உனக்காகவே அவற்றை ப்ரயத்னப்பட்டுத் தரித்துக்கொண்டு உன்னையே தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவாயாக. ஸம்போகத்தை வளர்ப்பவனே! வேண்டும் வரங்களை யெல்லாம் கொடுப்பவனே! சரத்தாலத்தில் தாமரையோடையில் ஆழத்தில் நன்கு ஸ்நேகிதேழுந்த அழகிய தாமரைமலருடைய உள்ளிதழின் சோபையைப் பறிக்கின்ற கண்ணால் அனன்யப்ரயோஜனமாக உனக்குத் தொண்டுபட்ட பணிக்காரிகளான எங்களை ஹிம்ஸிக்கின்ற இது வதமன்றோ? (ஆயுதத்தினால் செய்யும் வதந்தான வதமோ? கண்ணால் வதிப்பது வதமாகாதோ? ஆகையால் உன்கண்ணால் பறித்துக்கொண்டுபோன எங்கள்ப்ராணன்களை மீட்டுக்கொடுக்கும்பொருட்டு எங்களுக்குப் புலப்படுவாயாக.) சிறப்புடையவனே! காளிய மடுவின் விஷஜலத்தைப் பாளஞ் செய்தமையாலுண்டான அபாயத்தினின்றும்

மலைப்பாம்பின் உருவங்கொண்ட அகாஸூரனிடத்தி
 னின்றும் பெருமழை பெருங்காற்று இடி நெருப்பு இவற்
 ற்னின்றும் அரிஷ்டாஸூரனிடத்தினின்றும் வ்யோமா
 ஸூரனிடத்தினின்றும் மற்றும் பலவகைப் பயங்களி
 னின்றும் நீ எங்களைப் பலவாறு பாதுகாத்தனையே.
 (அப்படிப்பட்டவன் ஏன் இப்பொழுது வெறுங் கண்
 னால் எங்களை வதிக்கின்றனை?) நண்பனே! நீ யசோதை
 யின் புதல்வனல்லே. பராக்குதசிசுக்களைப்போல யசோ
 தைக்குப் பிறந்த சிசுவல்லே. நீ ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்
 கும் அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனே. ஆகையால் நீ
 எல்லாமறிந்தவன்; ப்ராணிகள் செய்யும் சுபாசுபகர்மங்
 களுக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பவன். நீ ப்ரஹ்மதேவனால் உல
 கங்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு வேண்டப்பட்டு உன
 பக்தர்களான யாதவர்களின் வயசத்தில் கேவலம் உன
 னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் அவதரித்தனையன்றி ப்ராக்
 ருதர்களைப்போல் காடத்தினால் பிறந்தவனல்லே. இங்ங
 னம் ஜகத்ரக்ஷணத்திற்காக அவதரித்தவனும ஆஸ்ரி
 தர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமுடையவனுமாகிய நீ எங்களை
 உபேக்ஷிப்பது யுக்தமன்று. நாங்கள் உன்னையொழிய
 மற்றொன்றையும் அறியாத உன பக்தைகளல்லோமோ?
 ஸாதாரணமாக உலகத்தவர்களைப்பாதுகாப்பதுபோலா
 யினும் எங்களைப் பாதுகாக்கலாகாதோ? நாங்கள் உல
 கத்தில் அடங்கிவைக்கவல்லோமோ? ஆகையால் எங்களை
 நீ இங்ஙனம் உபேக்ஷிக்கலாகாது. வருஷ்ணிகளில்
 சிறந்தவனே! அழகா! ஸமஸாரத்தினின்று பயந்து
 உனபாதாவிந்தங்களைச் சுரணம் அடைபவர்களுக்கு
 அபயங்கொடுப்பதும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் கையைப்பிடிப்
 பதுமாகிய உன்தாமரைக்கையை எங்கள் சிரஸ்ஸில்
 வைப்பாயாக. இடைச்சேரியிலுள்ள ஜகதுக்களின் வருத்

தங்களைப் போக்குந் தன்மையனே! வீரனே! தன்னேச்
சேர்ந்த ஜனங்களின் கர்வத்தை அழிக்கவல்ல புன்னகை
யுடையவனே! நண்பனே! எங்கள் ஸுகதுக்கங்களை
உன்னுடையவைகளாகப் பாவிக்குந் தன்மையனே! உன்
பணிக்காரிகளான எங்களுக்கு அனுகூலனாயிருப்பாயாக.
தாமரைமலர்போன்ற உன் முகத்தை எங்களுக்குக் காட்
டுவாயாக. உன்னைப் பணியும் ப்ராணிகளின் பாபங்
களைப் போக்குவதும் பசுக்களைப் பின்றொடர்ந்து செல்லு
வதும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமும் காரிய நா
கத்தின பணங்களில் வைக்கப்பட்டதுமாகிய உன்
பாத்ரவிரதத்தை எங்கள் கொங்கைகளின்மேல் வைப்
பாயாக; வைத்து எங்கள் காம்பேதனையை அறுப்பா
யாக. தாமரைக்கண்ணனே! பண்டிதர்களின் மனத்திற்
கினியதும் அழகிய வாக்யங்கள் அமைந்திருப்பதும்
செவிக்கின்பம் விளைப்பதுமாகிய உன் தேன்மொழியால்
இங்ஙனம் மகிமயங்கிக் கிடக்கிற எங்களை உன் வாய்
அமுதத்தினால் பிழைப்பிப்பாயாக. ஸம்ஸாரதாபங்களால்
வருந்தினவர்களைப் பிழைக்கச்செய்வதும் ப்ரஹ்மதேவன்
முதலிய பண்டிதர்களால் புகழப்படுவதும் பாபங்களைப்
போக்குவதும் கேட்டமாத்ரத்தில் பெரிய நன்மையை
விளைப்பதும் சமதமாதிரி குணங்களை விளைவிக்கையாகிற
மேன்மையுடையதும் எங்கும் சிறைந்திருப்பதுமாகிய
உன்கதையாகிற அம்ருதத்தை இப்புஷ்யில் எவர்கள்
பாடுகிறார்களோ, அவர்கள் பெருங்கொடையாளர்கள்.
(ஜன்மார்தரத்தில் மிகப்பெரிய தானாதி தர்மங்களை
அனுஷ்டித்த பெரும்புண்யசாலிகள்). அன்பனே! வஞ்ச
கனே! உனபுன்னகையும் ப்ரேமம் வழிந்த உன்கண்
ணைக்கமும் சினைத்தமாத்ரத்தில் மஹாகந்தத்தைவிளைப்
பதாகிய உன்விளையாடலும் எங்கள் மனத்தினின்று

மாறாமல் வேறான்றியிருக்கின்ற உன்ரஹஸ்யசேஷ்டைக
 ளும் எங்கள் மனத்தைக் கலக்குகின்றன. நாதா! எங்
 கள்மனத்திற்கினியனே! அன்பனே! நீ பசுக்களை
 மேய்க்கும்பொருட்டு இடைச்சேரியினின்று புறப்படு
 கையில் தாமரைமலர்போல் மென்மையமைந்து ஸுந்தர
 முமான உன்பாதம் முள்போல் உறுதியுள்ள புற்களின்
 முளைகளால் வருந்துமேயென்று எங்கள்மனம் மோஹ
 த்தை அடைகின்றது இத்தகைய எங்களை நீ வஞ்சிக்க
 லாகுமா? வீரா! நீ ஸாயங்காலத்தில் கறுத்த முன்
 னைற்றிமயிர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதும் வனத்தில்
 பசுமேய்க்கும் பொழுது அவற்றின் குளம்புகளால் கிளம்
 பின தூட்கள் படிந்திருப்பதும் தாமரை மலர்போன்றது
 மாகிய முகத்தை அடிக்கடி காட்டிக்கொண்டு வந்து எங்
 கள்மனத்தில் மன்மதவிகாரத்தை விளைவிக்கின்றனே ;
 (ஆனால் கலவியை மாத்ரவ கொடுக்கிறதில்லை. ஆகையால்
 நீ வஞ்சகன்.) பரீதியை விளைப்பவனே! மனவருத்தங்
 களைப் போக்குத்தன்மையனே! தனனை வணங்கினவர்க
 ளின் விருப்பங்களை உடேற்றிக்கொடுப்பதும் ப்ரஹ்மாநி
 தேவதைகளால் ஆரதிக்கப்படுவதும் பூமண்டலத்திற்
 கெல்லாம் அலங்காரமாயிருப்பதும் ஆபத்காலத்தில்
 த்யானிக்கத்தக்கதுப் பணியும்பொழுது நிக்க ஸத்
 தோஷமயமாயிருப்பதுமாகிய உன பாதாவிரதத்தை
 எங்கள் கொங்கைகள்மேல் வைத்துக் காமாக்கிரியைத்
 தணிப்பாயாக. வீரனே! ப்ரானிகளுக்கு மற்ற ஸுகங்
 களின் விருப்பத்தை மறக்கடிப்பதும் இனிதாக ஸூசி
 கின்றவேணுவோடுநனராக இணைந்திருப்பதும் ஸம்ஸார
 தாபங்களால் விளையுந் துக்கங்களை அழிப்பதும் மேன்
 மேலும் பரீதியை வளர்ப்பதுமாகிய உனகனிவாயின்
 அம்ருதத்தை எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக. நீ பகல்

வேளையில் பசுக்களை மேய்துக் கொண்டு வனத்தில் திரியும்பொழுது உன்னைக் காணப்பெறாத ப்ராணிகளுக்கு அரைக்கண காலமும் ஒருயுகம்போல வளர்கின்றது. மீளவும் கீ ஸாயங்காலத்தில் திரும்பிவரும்பொழுது சுரிகுழல்கள் அமைந்திருப்பதும் மிகுத்த சோபையுடையதுமாகிய உனமுகத்தை ஆவலுடன் பார்க்கும் ப்ராணிகளின் கண்களுக்கு இமைகளைப் படைத்த ப்ராஹ்ம தேவன் புத்தியில்லாத மூடனே. (ஒரு இமைப்பொழுதுவ் கூட உன்னைக் காணாதிருக்க முடியாது). அச்சுதனே! எங்கள் வரவை அறிந்த உன்னுடைய உரத்த வேணுகா னத்தினால் மோஹித்து நாங்கள் கணவர்களையும் பிள்ளைகளையும் அவர்களைச் சேர்த்த மற்றவர்களையும் உடன் பிறந்தவர்களையும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களையும் கடந்து உன்ஸர்கிதானத்திற்கு வந்தோம். துஷ்டனே! இக் தகைபர்களான பெண்களை இரவில் உன்னைத் தவிர மற்ற எவன்தான் துறந்த மறைவான்? எவனும் துறந்து மறையமாட்டான். ரஹஸ்யத்தில் செய்கிற உன்சேஷ்டைகளையும் மன்மதவிசாரத்தை விளைப்பதும் ப்ரீதியமைந்திருப்பதுமாகிய உன் கண்ணோக்கத்தையும் புன்னகையோடு கூடின உன்னழகிய முகத்தையும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமும் அகன்றதுமாகிய உன்மார்பையும் கண்டு எங்களுக்கு உன்னைப் புணர்வேண்டுமென்று பெருவிருப்பம் உண்டாகின்றது. விருப்பத்தின்படி புணர்நேராமையால் எங்கள்மனம் அடிக்கடி மோஹத்தை அடைகின்றது. ஒக்ருஷ்ண! உன்னுடைய அவதாரம் கோபர்களின் துக்கத்தையும் முனிவர்களின் துக்கத்தையும் அடியோடு போக்குவதற்கும் ஜகத்திற்கெல்லாம் மங்களத்தை விளைப்பதற்குமே ஏற்பட்டது. உன்னிடத்தில் விருப்பமுற்று அது சிறைவேறாமல் வருந்துகின்ற உன்

னுடையவர்களான எங்கள் மனவியாதியைப் போக்குவதான ஏதே னுமொரு ஒளஷத்தத்தைக் கொடுப்பாயாக. அன்பனே! மென்மைக்கிடமான உன்பாதாவிந்தத்தை உறுதியுள்ள எங்கள் ஸ்தனங்களில் நோசுமோவென்று பயரது மெல்லமெல்ல வைத்துக்கொள்கிறோம். அப்படிப்பட்ட உன்பாதாவிந்தத்தினால் காடுமேடெல்லாம் திரிசுன்றனே. அப்பாதம் பறற்கல் முதனியவைகளால் எப்படி வருந்தாதிருக்கும்? வருத்தவேவருகது; என்று உன்னையே ப்ராணனாகவுடைய எங்கள்மதி மயங்குகின்றது. முப்பத்தொன்றாவது அதயாயம் முற்றிற்று.

◆ { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபிகளுக்குத் தோன்றி } ◆
அவர்களை மைதாநப்பபத்தல்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! இவ்வனம் பகவானுடைய குணங்களைப் பரிநவதும் பலவானு பிதற்றுவதுமாயிருக்கின்ற அந்தக் கோபிகைகள் க்ருஷ்ணனைக் காண்பதில் பேராவனுடையவர்களாக இவரிய குஷுடன் உரக்கப் புலம்பினார்கள். பீதாமபாம் உடுத்திருப்பவனும் வனமலை அணிந்தவனும் உலகங்களை மயக்குகின்ற ஒன்றான மனமதனுக்கும் மயக்கத்தை விளைக்கும்படியான பேரழகனும் புன்னகையோடுகூடின தாமரைமலர்போன்ற முகமுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்வனம் புலம்புகின்ற அந்தக் கோபிகைகளின் எதிரே வந்து தோன்றினான். மிகவும் அனபிற்கிடமான க்ருஷ்ணன் வந்திருப்பதைக் கண்டு ஸரதோஷத்தினால் கண்கள் மலரப்பெற்று ப்ராணன வந்திருக்கையில் சரீரங்கள் எழுந்திருப்பதுபோல, எல்லோரும் ஸரேதடவையில் எழுந்திருந்தார்கள். பெரியோர்கள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்

ணனுடைய பாதாரவிர்தங்களை எவ்வளவுபணிந்தும் தருப்தி அடையாதிருப்பதுபோல, அம்மடந்தையர்கள் அவனுடைய முகசோபையாகிற அம்ருதத்தைத் தங்கள் கண்களாகிற பாதாங்களால் ஏந்திப் பருகிப்பருகியும் த்ருப்தி அடையவில்லை. அவர்களில் ஒருத்தி ஸந்தோஷத்தினால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாமரைமலர் போன்ற கையைத் தன் அஞ்சலியினால் பிடித்துக்கொண்டாள். ஒருத்தி கிரம்பவும் சந்தைம் பூசப்பெற்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜத்தைத் தன் தோள்மேல் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். ஒருத்தி அவன் மென்ற தாம் பூலத்தைத் தன் அஞ்சலியில் வாங்கிக்கொண்டாள். ஒருத்தி விரஹதாபத்தினால் தபிக்கப்பட்ட தன் கொங்கைகளில் அவன்பாதாரவிர்தத்தை எடுத்துவைத்துக் கொண்டாள். ஒருத்தி புருவத்தை நெரித்துப் ப்ரணய கோபத்தினால் தழதழத்து உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் அவனை அடிப்பவள் போல நோக்கினாள். ஸத்புருஷர்கள் அவனுடையபாதாரவிர்தங்களை எவ்வளவு பணிந்தும் த்ருப்தி அடையாதிருப்பதுபோல, ஒருத்தி இமை கொட்டாத கண்களால் அவன்முகத்தைப் பாணஞ்செய்தும் மேன்மேலும் அதையே ஸேவித்துக்கொண்டிருந்து சிறிதும் த்ருப்தி அடையவில்லை. ஒருத்தி அவனைக் கண்தவாரத்தினால் மனத்தில் சிறுத்திக்கொண்டு கன்றாக ஆலிங்கனஞ்செய்து கண்ணைத் திறந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று ஆகதஸாகரத்தில் அழுந்தியோகியைப்போன்றிருந்தாள். யோகிகள் பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகப்பெற்று ஆத்யாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸாரதாபங்களைத் துறப்பதுபோல, அந்தக் கோபிகைகள் அனைவரும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய

காட்சியாகிற மஹாத்ஸவத்தினால் மிகவும்ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனைப் பிரித்தமையாலுண்டான தாபத்தைத் துறந்தார்கள். அப்பா! மன்னவனே! விரஹதாபத்தைத் துறந்த அந்தக் கோபிகைகளால் சூழப்பட்ட அவ்வச்சுதன் இருபத்துரான்கு தத்தவங்கனாகிற சக்திகளால் சூழப்பட்ட பாம்புருஷன்போல விளங்கினான் அப்பால் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்விடத்தினின்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ராஸ்கீர்டக்கு உரியதாகிய வேறொரு மணற்குன்றிற்குச் சென்றான். அங்குக்காற்று மலர்ந்தகுரதபுஷ்பங்களிலும் மர்தாரபுஷ்பங்களிலும் பட்டு நல்லபரிமாத்துடன் வீசிக்கொண்டிருந்தது. வண்டுகள் அந்தக் காற்றைத் தொடர்ந்து வந்து அவ்விடத்தில் ஐங்கராஞ்செய்துகொண்டிருந்தன. முழுநிலாவுடன திகழ்கின்ற சாத்கால சந்த்ரனுடைய கிரணஸமூங்களால் இரவின இருட்டெல்லாம் தொலைந்து அவ்விடம் மிகவும் அழகாயிருந்தது. அங்கு யமுனாநதியின்நகரையில் ¹ காங்கள்போன்ற அலைகளால் மென்மையான மணல்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. இத்தகையதான மணற்குன்றிற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்று அங்கு அம்மடநதையர்களால் சூழப்பட்டு விளங்கினான். பூர்வபாகங்களென்றும் உத்தரபாகங்களென்றும் இரண்டுவகையாகப் பிரித்த வேதங்கள் பாம்புருஷனை மொழிந்து தங்கள்மனோரதமெல்லாம் சிமப்பெறுவதுபோல, அக்கோபிமாகள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணைக் கண்டமையாலுண்டானஸந்தோஷத்தினால் மனவருத்தங்களையெல்லாம் துறந்து தங்கள்மனோரதங்களெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்றார்கள். அவர்கள் தங்கொங்கைகளின்மேல் அணிந்த குங்குமங்கள் படிந்த உத்தரீயங்களால் தங்கள்பகதுவாகிய அந்த ஸ்ரீ

க்ருஷ்ணனுக்கு ஆஸனம் அளித்தார்கள். ஸர்வேஸ்வரனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யோகிஸ்வரர்களின் ஹ்ருதயகமலத்தில் வாஸஞ்செய்பவனாயினும் அந்தக் கோபிகைகள் விரித்த உத்தரீயமாகிற ஆஸனத்தின்மேல் அவர்களின் நடுவே உட்கார்ந்து மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸௌந்தர்யசோபைகளுக்கெல்லாம் முக்யாதாரமான உருவத்துடன் அவர்களுக்குத் தர்சனங்கொடுத்துக்கொண்டு விளக்கமுற்றிருந்தான். அந்தக் கோபிகைகள் காமவிகாரத்தை மேன்மேலென விளைக்கின்ற அப்பகவானைப் புன்னகை யமைந்த அழகிய கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் விலாஸத்துடன் திகழ்கின்ற புருவத்தினால் கௌரவித்துத் தங்கள்மடியில் இடப்பட்ட அப்பகவானுடைய பாதங்களைக் காங்களால் ஸ்பர்சித்துத் திடமாகப்பிடித்துக்கொண்டு சிறிதுகோபத்துடன் மொழிந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—சிலர் தங்களை அனுஸரிப்பவர்களைத் தாங்கள் அனுஸரிக்கின்றார்கள். சிலர் தங்களை அனுஸரியாதவர்களை அனுஸரிக்கின்றார்கள். சிலர் தங்களை அனுஸரிக்கிறவர்களையும் அனுஸரிக்கிறதில்லை; அனுஸரியாதவர்களையும் அனுஸரிக்கிறதில்லை. ஐக்ருஷ்ண! இதை எங்களுக்கு நன்றாக விவரித்துச் சொல்வாயாக (இதற்குக் காரணத்தையும் பலனையும் இதிலுள்ள குணதோஷங்களின் தாரதம்யத்தையும் எங்களுக்கு விவரித்துச் சொல்லவேண்டும்).

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—தோழிகளே! எங்கள் ஒருவரையொருவர் அனுஸரிக்கிறார்களோ; அவர்கள் ததமம் ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதில் திடமான முயற்சியுடையவர்கள். ஆகையால் அங்ஙனம் ஒருவரையொருவர் அனுஸரிப்பதற்கு ஸ்னேஹம்

காரணமன்று. மற்றும் அதில் தர்மமும் கிடையாது. அதில் அவாவர் ப்ரயோஜனம் கைகூடுகைமாத்ரமே உள்ள தன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. நுண்ணிதையுடைய வர்களே! எவர்கள் தங்களை அனுஸரியாதவர்களை அனுஸரிக்கிறார்களோ, அவர்கள் கந்தைகள் போலக் கருணையுடையவர்கள். ஸமஸ்தபூதங்களிடத்திலும் ரத்புடையவர்களா யிருக்கையே இதற்குக் காரணம். இதில் அழிவில்லாததர்மம் உண்டாகும். தங்களை அனுஸரிக்கிறவர்களையும் அனுஸரியாதவர்கள் அனுஸரியாதவர்களை எப்படி அனுஸர்ப்பார்கள்? அங்ஙனம் அனுஸரியாதவர்களில் சிலர் தங்கள் தேஹபோஷணமாத்ரத்தில் ஊக்கமுடையவர்கள். சிலர் சப்தாதிவிஷயபோகங்களும் அவற்றிற்குவேண்டிய கருவிகளும் அவற்றிற்குரிய ஸ்தானங்களும் ஸம்ருத்தமா யிருக்கப் பெற்றவர்கள். சிலா பிறர் செய்த நனறியை நினையாமல் மறந்து குருக்களுக்கும் த்ரோஹஞ் செய்பவர்கள். தோழிகளே! நான் எனனை அனுஸரிக்கிறவர்களையும் அனுஸரிக்கிறதில்லை ஆயினும் நான் பிறர் செய்த நனறியை நினையாமல் மறப்பவனல்லேன். ஆனால் நான் அவர்களை ஏன அனுஸரிக்கிறதில்லை யென்றால் பணமில்லாதவன் தெய்வாதீனமாய்க்கிடத்த பணம் ஒருதால் திடரென்று கைசோர்த்துபோகையில் அதையே சித்தித்துக்கொண்டு அதில் மனஆக்கமுற்று மற்றொன்றையும் நினையாதிருப்பதுபோல, ஒருதால் எனனைக் கண்டனுபவித்தவர்கள் மேன்மேலும் என்னைக் கண்டனுபவிக்கவிரும்பி எனனை அனுஸரிக்கினும் அவர்கள் எனனையே நினைத்து என்னிடத்திலேயே மனஆக்கமுற்று மேன்மேலும் மற்றொன்றையும் நினையாதிருப்பதற்காகவே நான் அவர்களுக்குத் தர்சனங் கொடுத்து அவர்களை அனுஸரிக்கிறதில்லை. நான் அவர்களை அனு

ஸரித்திருப்பேனாயின் நெடுநாள் பணயில்லாதிருந்தவன்
 ஒருகால் பணத்தைப் பெற்று அது கைசோராதிருக்கப்
 பெற்றுச் சப்தாதிவிஷயங்களில் மனஞ் சென்று அந்தப்
 பணத்தையும் மற்றதையும் நினையாமல் கொழுத்திருப்
 பது போல, அவர்களும் கொழுத்து என்னையும் மறந்து
 மற்றதையும் மதிக்கமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள்
 என்னை மறவாமல் பெரிய ஆவலுடன் அனுஸரிப்பதற்
 காகவே நான் அவர்களை அனுஸரிக்கிறதில்லை. மாதர்
 களே! எனக்காக நீங்கள் லோகமர்யாதையையும் வேத
 மர்யாதையையும் பந்துக்களையும் கடந்துவந்தீர்கள். அத்
 தகைய உங்களுக்கு மேனமேலும் மனத்தொடர்ச்சி
 விரையும்பொருட்டு உங்களுக்கு உபகாரஞ்செய்ய முயன்றே
 நான் உங்கள்கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தேன்.
 அன்பிற்கிடமா யிருப்பவர்களே! ஆகையால் நீங்கள்
 உங்கள் அன்பனாகிய என்மேல் அஸூயைப்படலாகாது.
 நிஷ்கபடமாக என்னை அனுஸரிக்கின்ற உங்களுக்கு
 நன்றாக ப்ராகியுபகாரஞ் செய்ப¹ ப்ரஹ்மாயுஷத்தினாலும்
 வல்லனல்லேன. எவ்வளவு வருந்தியும் அறுக்கமுடியாத
 தான இல்லறவாழ்க்கையாகிற சங்கிலியை நன்றாக
 அறுத்து என்னைத் தொடர்ந்து வந்தீர்கள். ஆகையால்
 அத்தகைய உங்களுக்கு அச்சங்கிலி மீளவும் தொடரா
 மல் இப்பொழுது அடியோடு அறுந்துபோமாக. இது
 தவிர நீங்கள் செய்த உபகாரம் உங்களிடத்திலேயே
 ஜீர்ணமாக வேண்டுமன்றி அதற்கு என்னால் தகுமாறு
 பதினுபகாரஞ் செய்ய முடியாது. முப்பத்திரண்டாவது
 அத்யாயம் முற்றிற்று.

1. அவ்வளவு நெடுங்காலத்தினாலும் .

{ ராஸக்ரீடையும், பரீக்ஷித்து மன்னவன்
வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் ஸமாதா
னக் கூறுதலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகள் இங்ஙனம் மொழிந்த பகவானுடைய இனிய உரைகளைக் கேட்டு அவனுடைய அங்கத்தை அணைத்து மனோரதம் கைகூடப்பெற்று அவனைப் பிரிந்தமையாலுண்டான தாபத்தைத் துறந்தார்கள். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னைத் தொடர்ந்தவர்களும் மிகுந்த அன்புடையவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் கைகோத்துக்கொண் டிருப்பவர்களுமாகிய அப்பெண்மணிகளுடன் அம்மனற்குன்றில் ராஸக்ரீடை செய்யத்தொடங்கினான். யோகேஸ்வரனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபிகைகளின் மண்டலங்களால் அழகா யிருப்பதான ராஸக்ரீடையாகிற மஹோத்ஸவத்தை நடத்தினான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மண்டலமாயிருக்கின்ற அக் கோபிகைகளின் இடையில் இரண்டிரண்டுபேர்களின் நடுவில் நடைபெற்று தனவிரிபுபங்கங்களிலுமிருக்கின்ற கோபிகைகளைக் கண்டத்தில் கைகளால் தழுவிக்கொண்டு சினறான. அவன் சிந்திக்கமுடியாத பலவகை விசித்ரா சக்திகளுடையவனாகையால் பலஉருவங்கள் கொண்டு இரண்டிரண்டுபேர்களின் நடுவில் நடைபெற்று ஒவ்வொருத்தியும் 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனபதகத்திலேயே எனனைத்தழுவிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று சினைக்குமாறு அவர்களை மதிமயக்கினான் தேவதைகள் அப்பொழுதே பெரிய ஆவலால மனம் பறியுண்டு மடந்தையர்களுடன் விமானங்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்த்தார்கள். அதனால் ஆகாசமெல்லாம் விமானமாய் விட்டது. சிறப்புடைய கந்தர்வர்கள் தத்தம்மடந்தையர்களுடன் வந்து பரிசுத்தமான அப்பகவானுடைய புக

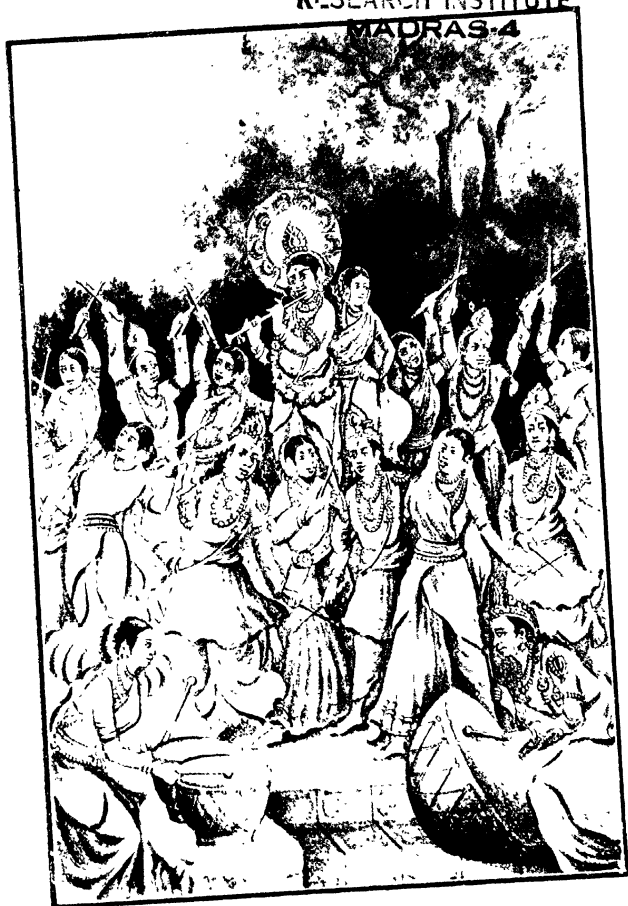
ழைப் பாடினார்கள். ராஸமண்டலத்தில் அன்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற அக்கோபிமார்களின் வளைகள் தண்டைகள் சிறுசதங்கைகள் ஆகிய இவற்றின் சப்தங்கள் ஒன்று சேர்ந்து பெருஞ் சப்தமாயிற்று. நீலமேகஸ்யாமலனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன அந்த ராஸமண்டலத்தில் பொன்னிறமுடைய அக்கோபிமார்களால் சூழப்பட்டிருப்பினும் பொன்மணிகளின் இடையில் பெரிய மாகத ரத்னம்போல நன்கு விளங்கினான். (அத்தனை மடந்தையர்கள் நடுவிலும் அவனொருவனே பரகாசித்தான்). ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மனத்திற்கினிய மடந்தையர்களாகிய கோபிமார்களும் நர்த்தனஞ் செய்யும் பொழுது நேரிடுகின்ற அடிவைப்புக்களோடும் கைகளை அசைக்குவதோடும் புனனகைமோடுகூடின புருவநெரிப்புக்களோடும் முரிகின்றவைபோன்ற துண்ணிடைகளோடும் ஆடைகளோடும் கபோலங்களில் தொங்குகின்ற குண்டலங்களோடுங்கூடி முகங்கள் வேர்க்கவும் தலச்சொருங்கு அரைநாண்மலை இவைகள் அவிழ்ந்தலையும் பெற்று அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பாடிக்கொண்டு அவனுடன் கூடி மேகமண்டலத்தில் மினனல்கள்போல விளங்கினார்கள். நர்த்தனஞ்செய்கின்ற அந்தக்கோபிமார்கள். பலராகங்களால் இனிய குரலுடையவர்களாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சத்தினால் மனக்கவரிப்புற்று உரக்கப் பாடினார்கள். அவர்களுடையஸங்கீதம் இந்தப்பரபஞ்சம் முழுவதும்சீரம்பிற்று. அவர்கள் பாடினகானத்தின் சிறிதுபாகத்தையே இப்பொழுது இந்த பரபஞ்சத்திலுள்ளவர் பாடுகிறார்கள். அந்தக் கோபிகைகளில் ஒருத்தி ஷட்ஜம் முதலிய ஏழு வகை ஸ்வரங்களையும் ஒன்றோடொன்று கலக்காமல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடுகூட அவன்பாடுகிற ஸ்வரங்களைக் கரட்

டி.லும் விலக்ஷணமாயிருக்குமாறு மூர்ச்சனையில் சிறுத்
 திப் பாடினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதற்கு ஸந்தோஷம்
 அடைந்து நல்லதுநல்லதென்று புகழ்ந்தான். அவள்
 மேலும் உத்ஸாஹமுற்று அதற்கே தானம் பாடி
 மூர்ச்சனையில் சிறுத்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மீனவும் மிகுந்த
 ஸந்தோஷம் அடைந்து அவளுக்கு வெகுமானஞ் செய்
 தான். ஒருத்தி ராஸக்ரீடைசெய்த பரிஸ்ரமத்தினால்
 இளைப்புற்றுக் கைவளைகளும் தலையில் சூட்டின மல்லிப்
 புஷ்பங்களும் கழுவப்பெற்றுத் தன்னைநினைப் பார்ஸ்வத்
 தில் இருக்கின்ற பகவானுடைய தோளைப் பற்றினான்.
 அவர்களில் ஒருத்தி தன் தோள்மேல் இருப்பதும் நெய்
 தல் பூமணமுடையதும் சிரம்பச் சந்தனம் பூசப்பெற்
 றிருப்பதுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜத்தை மோந்து
 மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று அதைச் சும்பனஞ்
 செய்தாள். ஒருத்தி ரத்தினஞ் செய்கையால் அசை
 கின்ற குண்டலங்களின காந்தியால் திகழ்கின்ற கபோ
 லத்தை அத்தகைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கபோலத்
 துடன் சேர்க்க அவள் தன்வாயில் மென்று கொண்
 டிருக்கிற தாம்பூலத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தான்.
 ரத்தினஞ் செய்துகொண்டே பாட்டும் பாடிக்கொண்
 டிருக்கிற ஒருத்தி தன்டையும் அரைநாண்மாலையும்
 ஒலிக்கப்பெற்று இளைப்புற்று அழகியதும் தாமரை
 மலர்போன்றதுமாகிய பக்கத்திலிருக்கின்ற அச்சுத
 னுடைய ஹஸ்தத்தைத் தன் ஸ்தனங்களின்மேல் வைத்
 துக்கொண்டாள். கோபிகைகள் ஸ்ரீப ஹாலக்ஷுமிக்கு மிக
 வும் அன்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கணவனாகப்பெற்று
 அவனைப்பாடிக்கொண்டு விளையாடினார்கள். காதுகளில்
 அணிந்திருக்கின்ற நெய்தல் புஷ்பங்களாலும் முன்னெற்
 றிமயிர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கபோலங்களாலும்

வோவை ஜலத்துளிகளாலும் திகழ்கின்ற முகங்களை யுடைய அரதக் கோபிகைகள் தங்கள் தலைமயிர்களினின்று பூமலைகள் கழுலப்பெற்று வந்துகளாகிற பாடல்களை யுடைய ராஸகோஷ்டியில் கைவளை சிலம்பு சிறுசதங்கைகள் வாத்பங்கள் ஆகிய இவற்றின கோஷங்களோடு பகவானுடன் ரர்த்தனஞ் செய்தார்கள். இங்ஙனம் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு ராதனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானும் கோபஸ்தரீகளை அணைப்பதும் கையால் அவர்கள்ஸ்தனங்களை ஸ்பர்சிப்பதும் ப்வேமம் விளங்குமாறு கோக்குவதும் மற்றும் பலவகை விலாஸங்களைச் செய்வதும் புனனகை செய்வதுமாகிச்சிறுவன் தன் பாகியிம்பங்களோடு விளையாடுவதுபோலத் தன்னுருவங்களாகிய அரதக் கோபஸ்தரீகளோடு தரீடித் துச்சிகோண்டிருந்தான். கோபிகைகள் அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தினால் மஹக் தான அரதம் அடைந்து வித்தரிமங்களெல்லாம் ஸ்வாதிபாஷ்மம் பூமலைகளும் தூபணங்களும் கழுலப்பெற்று விழிர்க்கொள்ளும் சிலமயிர்களைய உறுபட்டு வஸ்தாச்சுசபாபவ ஸ்தனங்களினமேல் கரிசு சஞ்சு நகரமாய்வுடைய ஸ்ரீபேரணை சரிப்பகைய வஸ்தாக விலகை அரதத்தின் வேடிக்கை பாக்கவரத்தேவ தாஸ்தரீ என்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ராஸகரீபை கையக கண்டு காணவிகரத்தினால் வருந்தி மதிமயங்கிசூர்கள் சந்தாஸனம் சுத்தம் அங்கராதகம் குரு முசுலியத்தனங்களுடன சிறப்பும் சிளறான சங்கரண வியப்பமுறுத் தான பேரகவேண்டியதை மறந்து நிறக்கமற கரஹங்க ளும் தத்தவகந்தைய மறந்து அலாஸாஸ்தகளிலேயே சிளறாகவும் அஹஸல் தறி வளமாதது ஸ்ரீக்ருஷ்ணை தானுப கோபஸ்தரீகளாத்தன்னைபெரிசென்ற அருக்கனை உருப்படி கொண்டு வளவெத் தனகோ அனுபவித்

கையால் மலர்ந்தும் அடைந்து அவர்ப்தளமஸ்தகாம
 னுயிருப்பினும் லீலைக்காகவே அவர்களுடனகீர்த்தித்தான்.
 ஓ குருஸ்ரீ ஷ்டனே! ஷாட்குண்யபூர்ணனாகிய அந்த ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணராயன இரக்க முடையானாகையால் ஸம்போகத்
 தினாலும் மர்மம் பலவிளையாடல்களாலும் இளைப்புற்றி
 ருக்கிற மாதங்கோபிகைகளின வேர்த்திருக்கின்ற முகங்
 களை மிகவும் வந்தோடித்தை விளைப்பதாகிய தளகையி
 னால் ப்ரோமத்துடன் னுடைத்தான். அந்தப் பகவா
 னுடைப் பகங்களின ஸ்பர்சத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந
 திருக்கின்ற கோபிபைகள் திகழ்கின்ற ஸ்வர்ணமயமான
 குண்டலங்களின கந்தியாலும் முனனெற்றியிர்களின
 கார்தியாலும் விளங்குகின்ற கபோலங்களின சோபை
 யாலும் அம்ருதம்போன்ற புனனகையோடு கூடின
 கண்ணோச்சக்கினாலும் தங்கள் மாதனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண
 னுக்கு வெகுமதி செய்துகொண்டு புன்பங்காரான அவ
 னுடைய செயல்களைப் பாடினார்கள். மாதங்கோபிகை
 களைக் கர்டியனைக்குமபொழுது அவர்களுடைய அங்
 கங்களால் சசக்கப்பட்டிருப்பதும அவர்களுடைய
 ஸ்தனங்களின குவகுமக்குழம்பு பாடிநிறுப்பதுமாகிய
 பூமாரிபைத தெட்டாமல் மாதர்ஸரோஷப் பகலைப்
 போல மிகவும் இளிகாகப் பாடுகிற வந்திகளின
 இளங்களால் குழப்பப்பட்ட அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸம்போ
 கத்தினாலும் விளையாடல்களாலும் மேந்தஸ்ரமத்தைத்
 தீர்க்கும் பொருட்டுத் தன்னையுள்ள மததகளும் இளைப
 புற்றுத் தன் பேடைகளுடன் ஆணைக்காமெல்லாமல் டை
 த்துக்கொண்டு ஜலத்தில் இழிவதுபோல, லோகமாயா
 கைகளையும் வேதமர்யாதைகளையும் கடந்து அவர்க
 ளுடைய ஜலக்ரீடை செய்ய ஜலத்தில் இழிந்தான். ஷாட்
 குண்ய பூர்ணனாகிய அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆத்மனான

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4

பவத்தினால் மஹாநந்தமுற்று சிறைவாளனாயினும் யானை தன்பேடைகளோடு விளையாடுவதுபோல, ஜலத்தில் இழிகது மிகவும் ஸந்தோஷமுற்று நகைக்கின்ற கோபஸ் தரீகர் பரீதியுடன் ஜலங்களை வாரியின்றித்து நனைக் கத் தானும் அவர்கள்மேல் ஜலத்தை இறைத்து நனைத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் புஷ்பங்களைப் பெய் கின்ற தேவதைகளால் சூதிக்கப்பெற்று விளையாடினான். அப்பால் ஜலத்திலும் நிலத்திலும் பூக்கின்ற புஷ்பங் களின் பரிமளங்களை ஏற்றுக்கொண்டு வருகிறகாற்றினால் வீசப்பெற்ற திசைகளையுடையதும் அழகாயிருப்பது மாகிய யமுனைக்கையிலுள்ள உபவனத்தில் மதஜலங் களைப் பெருக்குகின்ற மத்தகஜம் பென்யானைகளுடன் திரிவது போல, வண்டினங்களாலும் மடந்தையர்மணி களின் கூட்டங்களாலும் சூழப்பட்டு உலாவிக்கொண்டிருந்தான். ஸத்யஸங்கல்பனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் மாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மடந்தையர்மணிகள் ப்ரே மத்துடன் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தொடரப்பெற்றுச் சரமதாதுவைத் தன்னிடத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு (காமத்தை வென்று) சகதரகிரணங்களால் திகழ்பவை களும் காவ்யங்களில் சொல்லப்படுங் கதாரஸங்களுக் கெல்லாம் இடமாயிருப்பவைகளுமான சரத்காலத்து ராத்ரிகளெல்லாம் அவர்களோடு விளையாடினான்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—பகவான் தர்மத்தை சிலைநிறுத்தும்பொருட்டும் அதர்மத்தை அழிக்கும்பொருட்டும்ல்லவோ தன்னுடைய அம்சமாகிய பலராமனுடன் தனஸங்கல்பத்தினால் அவதரித்தான் ப்ரஹ்மர்ஷீ! அத்தகையனான ஸர்வேஸ்வரன் தர்ம மர் யாதைகளைத் தானும் அனுஷ்டித்துப் பிறர்க்கும் உப தேசித்துப் பாதுகாக்கவேண்டியவனாயிருந்தும் பிறர்

தாரங்களைப் புணர்கையாகிறவிபரீதகார்யத்தை எப்படிச் செய்வான்? வாதவர்களில் அவதரித்த மஹானுபாவனைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தான் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருந்தும் சிந்தைக்கிடமான கார்யத்தைச் செய்தமைக்கு என்ன அபிப்பிராயம்? இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்கு ஸம்சயமாயிருக்கின்றது. நன்கு வாதங்களை அனுஷ்டிக்கும் தன்மையுடையவரே! அதைப் போக்குவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சாஸ்த்ரபிரதனைகளுக்கு உட்படாதபெரியோர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களைக் கடப்பதும் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஆராயாமல் தோன்றபடி செய்வதும் புலப்படுகின்றது. ஆயினும் தேஜிஷ்டர்களான பெரியோர்களுக்கு அது தோஷத்தை விளைக்காது. எல்லாவற்றையும் தவறிக்கின்ற அக்னிகுடி தவறிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் தோஷம் ஸம்பந்திக்குமோ? ஸம்பந்திக்காதல்லவா? சாஸ்த்ரவாய்ஸ்களல்லாத கர்மவாதங்கள் செய்கிற இததகைய தப்புக்கார்யங்களைச் சாஸ்த்ரபிரதனைகளுக்கு உட்பட்ட நடந்த வேண்டியவர்கள் ஐநுகாலம்கனத்திலுங்கூட நினைக்கலாகாது. மூடத்தனத்தினால் தான் சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு நடந்த வேண்டுமென்பதை அறிவாமல் யாதவிபரீதகார்யங்களைச் செய்வானாயின சீதகலாநிதிக்ருபபேரவரே, ஸமுத்தத்தினின்று உண்டான விஷத்தை குத்தாய்ப்புகழித்தாய்ப்பேரவ மர்நெய் என்று புகழிப்பானாயின சிவரத்தில் கடுபானல்லவா? 'ஆனால் பெரியோர்களின் நடத்தைகளெல்லாம் மற்றவர்களுக்கு பரமாணமல்லவா' என்றால் சொல்லுகிறேன் கேட்பவராக பெரியோர்கள் 'இதைச் செய்ய இதைச் செய்ய வேண்டாம்' என்று சொல்லுமா? நடந்தெல்லாம் பரமாணமே. நடந்தையோ வேறொரு எல்லாம் பரமாணமன்று ஆய்கார்த்ததைக்கு

விபரீதமல்லாத சிலவற்றையே அனுஷ்டிக்கலாமன்றி மற்றவைகளை அனுஷ்டிக்கலாகாது. ஆகையால் புத்தியுடையவன் பெரியோர்கள் தாங்கள் சிறுபித்துச் சொல்லும் சொற்களுக்குக் கிணங்கின ஆசாரத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பெரியோர்களுக்கு இவ்விலகத்தில் நன்னடத்தை யை அனுஷ்டித்து ஸாதிக்கவேண்டிய ப்ரயோஜனம் எய்வுமே இல்லை. அவர்கள் விபரீதகாரியங்களைச் செய்யினும் அதனால் தேஹத்தை ஆத்மாவாகப் பரித்தவர்களாக மாட்டார்கள். தேஹாத்மாபிமானம் பூர்வஜனமகர்மத்தினால் உண்டாகின்றது. மேன்மேலும் காமங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமாக இருக்கும். அத்தகைய தேஹாத்மாபிமானமற்றவர்களாகையால் அவர்கள் கர்மஸம்யர்களல்லர். கர்மத்திற்கு உட்படாமையைப் பற்றியே அவர்கள் சாஸ்த்ர சிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவர்களல்லர். ஆகையால் அவர்களுக்குத் தாமங்களைச் செய்கையால் ஒரு ப்ரயோஜனமும் அதர்மங்களைச் செய்கையால் ஒரு கெடுதியும் கிடையாது. இப்படியிருக்க, திரயக்கு மனுஷ்யர் தேவர்கள் என்று பலவகையாகப் பிரித்திருப்பவைகளும் சியமிக்கத்தகுந்தவைகளாகிய ஸம்ஸ்த ஜந்துக்களுக்கும் சியாமகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ரனமை தீமைகளில் ஸம்பந்தமில்லை யெனபதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? இவனுடைய பாதாபவிர்தங்களின் பாகத்தைப் பணிகையால் த்ருப்தி அடைந்து சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பம் தீரப்பெற்று அப்பாதாபவிர்தங்களை த்யானிப்பதின் மஹிமையால் ஸம்ஸ்த கர்மபதங்களையும் உதறின ஸனகாதி முனிவர்கள் சாஸ்த்ர சிபந்தனைகளால் கட்டப்படாதவர்களாகி சினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். தன்னிச்சையினால் சுத்தஸத்த்வமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களை ஏற்றுக்கொள்பவ

னும் பாபங்கள் தீண்டப்பெறுதவனுமாகிய அத்தகைய பகவானுக்குக் கர்மபந்தம் என்கிருந்து கேரப்போகின் மது¹ அவன் சினைத்தபடி எதைச் செய்யினும் அதனால் அவனுக்குப் பந்தம் உண்டாகாது. இந்தஸர்வேஸ்வரன் கோபிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்தஜீவாத்மாக்களுக்கும் அந்தாரத்மாவாய் சிறைந்துகியமித்துக்கொண்டிருப்பவன்; அவ்வர்கன் செய்யும் கர்மங்களுக்குத் தகுந்த படி ஸுகம் துக்கம் முதலிய பலன்களைக் கொடுப்பவன்; ஷாட்குண்யபூர்ணன். இவன் கம்மைப்போல் கர்மபலனை ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்காகத் தேஹங்கொண்டவனல்லன்; வினையாட்டிற்காகவே இம்மானிட உருவம் பூண்டு அவதரித்தவன். பக்தர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக இவன் மானிடஉருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். எவைகளைக் கேட்டமாத்ரத்தில் உலகமெல்லாம் தன்னிடத்தில் மனஆக்கமுறுமோ, அத்தகைய வினையாடல்களைச் செய்கிறான் ஆகையால் அவனுடைய வினையாடல்களும் ப்ராணிகளைத் தனவசமாக்கி அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே. (அவனுடைய அவதாரங்கள் வினையாட்டிற்காக. வினையாட்டு பக்தர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக.) கோபிகைகளின் கணவர்களும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கித் தவகள் காரணங்களைத் தங்கள்பக்கத்தில் இருப்பதாகவே சினைத்து அவனமேல் அஸூயைப்படவில்லை. அப்பாலப்ராஹ்ம முஹூர்த்தம் பராபதமாகையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்தக் கோபிகைகளை அனுமோதனஞ்செய்து சிங்கள பேய் வ்ருங்களை எறு விடைகொடுத்தனுப்பினான். ஆரினும் அவர்கள் அவனிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவர்களாகையால் திரும்பிப்போக மனவிருப்பமில்லாமலேயிகவுமவ்ருகதித் தத்தம் க்ருஹங்களுக்கு மீண்டு சென்றார்கள்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபஸ்த்ரீகளோடுகூடி நடத்தின இந்த ராஸக்ரீடையை எவன் மீட்த்தையுடன் கேட்கிறானோ, அல்லது கேட்பிக்கிறானோ, அவன் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைப் பெற்று இகத்ரியங்களை வென்று ஸம்ஸாரமாகிற மனோவியாதிையை விளைப்பதாகிய அஜ்ஞானத்தைக் காலதாமதமின்றிச் சீக்கரத்தில் உதறிவிட்டு மஹாரக்தத்தை அடைவான். முப்பத்துமுரூர்த்து அத் யாயம் முற்றிற்று

—●—◆— { ப்ராஹ்மண ஈபத்தினால் ஸர்ப்பஜன்மம்
பெற்ற ஸுதர்சனனென்னுள் வித்யாதர
னைச் சபதநின்று விடுவித்தல். } —◆—●—

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறார்:—ஐருஸமயம் கோபாலர் கள்தேவனுடையயாத்ரோத்ஸவத்தைப் பணியவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உண்டாகப்பெற்று வருதுகள் பூட்டப்பெற்ற வண்டிகளினமேல் ஏறிக்கொண்டு அம்பிகாவனத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் அவ்வனத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள ஸரஸ்வதீரதியில் என்னுஞ் செய்து சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் பரபுராண பசுபதியையும் அம்பிகாதேவியையும் பக்தியுடன் பூஜித்தார்கள். மற்றும், அவர்கள் 'தேவனாகிய பசுபதி நம் ஸ்தலத்தில் ப்ரீதி அடையவேண்டும்' என்னும் அபிபிராயமுடையவாகனாகி ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பசுக்களையும் ஸ்வரணத்தையும் வஸ்த்ரங்களையும் தேனோடுகூடிய மதுரமான பழைய தந்தையும் கொடுத்தார்கள். நகநகரந்தகந் முதலிய அந்தக்கோபர்கள் அப்பால் ஐவந்தமாத்ரமே உட்கொண்டுப்ராஹ்மசர்வவரத்தில் ஊக்கமுற்று அன்றிரவுல்லாம் அந்தஸரஸ்வதீரதியின் கையிலேயே ஊஸித்திருந்தார்கள். அந்த அம்பிகாவனத்தில் பேருருவமு

டைய ஒரு ஸர்ப்பம் மிகவும் பசித்து வலித்திருந்தது. அந்தஸர்ப்பம் திடீரென்று அன்னிடம் வந்து படுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ரத்தகோபனைப் பிடித்து விழுங்க முயன்றது அங்கனம்ஸர்ப்பத்தினால் பிடியுண்ட அந்த ரத்த கோபன 'க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! அப்பனே! பெரிய ஸர்ப்ப மொன்று என்னைப் பிடித்து விழுங்குகிறது. உன்னைச் சரணம் அடைந்த உன்னை திர்த்த ஸர்ப்பத்தினின்று விடுவிப்பாயாக' என்று முறைவிட்டதன் அந்த ரத்தனுடைய கூக்குரல்கள் கேட்டுக் கோபாலாகள் அனைவரும் விடையுடன எழுந்து வந்தனர் ஸர்ப்பத்தினால் பிடிய பிடிபயனதக் கண்டிட்டு வந்தவர்களுடைய அந்த ஸர்ப்பத்தைத் தொன் மிகவுடையதனால் அடித்தார்கள். அது அவற்றால் அடிபுண்டிம் அந்தரகத்தை விடவில்லை. அப்பால் தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களுக்கு அக்கறையாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வந்து அந்த ஸர்ப்பத்தைத் சரணாகத்தினால் ஸ்பர்சித்தான். அந்த ஸர்ப்பமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதம்பட்டமாத்ரத்தில் பாபத்தீரப்பெற்று ஸாடபசரீரத்தைத் துறந்து வித்யாதார்களால் புகழத்தகுந்த விதபாதம் உருவமென்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மமஸ்கரித்து சிந்தாமஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் எதிரி மமஸ்காரஞ் செய்து ஒளிப்பெருங்குடல் சிகழ்கின்ற மேனியைப் பெற்று சிந்தனைறவனுமஸ்வரணமாவ தரித்திருப்பவனுமாகிய அப்புருஷனை கோக்கி இங்ஙனம் வினவினான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான் :—அழகிய காட்சியுடையவனே! நீ பார்ப்ப பெரிய ஒளிப்பெருங்குடல் சிகழ்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நீ சிந்தைக்கடமான இந்தஸர்ப்பஜனமத்தை அடையுமபடி எப்படி மெய்மறந்து நடந்தனை?

2322. ஸர்ப்பம் நந்தனை பிடித்துக்கொள்ள
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதிநின்று அவனை விடுவித்தல்,

புருஷன் சொல்லுகிறான்:— நான் ஸுதர்சன
 எனென்று ப்ரஸித்தனான ஒரு வித்யாதரன். செல்வப்
 பெருக்குடனும் பெரிய ஸௌந்தர்யஸம்ருத்தியுடனும்
 கூடியதான ஒருகால் விமானத்தின்மேல் ஏறித்திசைகளை
 யெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு வருகையில் ஸௌந்தர்யத்தினால்
 கர்வமுற்றுக் குறுபினான அங்கிரஸிஷ்களைக் கண்டு
 பரிஹாஸஞ் செய்தேன். அப்பொழுது எனனால் பரிஹா
 ஸஞ் செய்யப்பட்ட அம்முனிவர்கள் என்னுடைய பாபத்
 தினால் தூண்டப்பட்டு எனக்கு இகத ஸர்ப்பஜநமத்தை
 இயைநூதன் அர்ஷஸ்திரபமுனிவர்கள் எனனால் பரிஹா
 ஸஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற இக்கழுநடையவர்களாகையால்
 என்னை அனுக்ரஹிக்குமென்பாருட்டே எனக்கு இச்
 சாபங்கொடுத்தார்கள். ஏனென்னால், நான் மூன்றுலோ
 கங்களுக்கும் குருவாகிய உன்னால் பாதத்தினால் ஸ்பர்சிக்
 கப்பட்டுப் பாபங்களெல்லாம் தீர்ப்பெற்றேனல்லவா?
 பயங்களைப் போக்குதனமையனே! ஸம்ஸாரத்தினின்
 றும் பயத்து உன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களுடைய
 பயத்தைப் போக்குபவனும் ஜகத்குருவுமாகிய உன்னை,
 உன பாதஸ்பர்சத்தினால் சாபத்தினின்றும் விடுபட்ட
 நான் போய்வருகிறேனென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.
 சிந்திக்க முடியாத பலவகை ஆச்சர்ய சக்திகளுடைய
 வனே! மஹாபுருஷ! ஸத்புருஷர்களுக்கு ரக்ஷகனே!
 உன்னை நான் சரணம் அடைந்தேன். ஸமஸ்தலோகங்க
 ளுக்கும் சியாமகனே! ஆச்ரிதர்களைக் கைவிடாத மஹா
 னுபானனே! நான் உன்னைக் கண்டமாத்ரத்தில் ப்ராஹ்
 மண சாபத்தினின்று விடுபட்டேனென்பது ஆச்சர்ய
 மன்று. ஏனென்றால் என்னுடைய நாமத்தை உச்சரிக்
 கும் புருஷன தன்னையும் கேட்கிற ஸமஸ்த ஜனங்களை
 யும் அந்தக்ஷணமே பரிசுத்தஞ்செய்கிறான். அத்தகைய

ப்ரபாவமுடைய ராமங்கள் அமைந்த உள்பாதத்தினால்
 ரேரே ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட நான் சாபத்தினின்று விடுபட்ட
 தைப பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? உனபெருமைக்கு
 இது ஒரு பொருளோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸூதர்சனன் இங்ஙனப்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அவனை
 ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து ஸ்வாககம் போய்ச்
 சேர்த்தான் கந்தனும் ஸாப்பத்தினால் ரேரும வருத்தத்
 தினின்று விடுபட்டான். மன்னவனே! அப்பால் கோபர்
 கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரணமான வைபவக்
 கைக் கண்டு வியப்புற்ற மனமுடையவர்களாகி அவ்வம்பி
 காவனத்தில் கீமததுடன இருக்கையாகிற வரதத்தை
 முடித்து பரீதியுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரபாவத்தை
 மொழிந்துகொண்டே கோகுலத்திற்கு வந்து சேர்ந்
 தார்கள். பிறகு ஒருகாலதில் அற்புதமானபராக்ரம
 முடைய ராமக்ருஷ்ணர்கள் இருவரும் ராத்ரியில் அரண
 யத்தில் சென்று கோகுலத்திலுள்ள கோபஸ்தரீகளின்
 இடையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். உடம்பெல்
 லாம நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு சந்தனம்குங்குமம்
 முதலியன பூசப் பூமலைகள் சூடி, சீமலமரனவஸ்தரங்
 களைத் தரித்து சிலசிறு நடபுடைய கோபஸ்தரீகளில்
 இனிதாகப் பாடப்பெற்று விளங்குகின்ற அந்த ஸ்ரீக்ரு
 ஷ்ணராமர்கள் சந்தனம் நக்ஷத்ரங்களுட உதித்து
 மலர்ந்த மலர்ப்பூக்களின் வாஸக்யமால் மதித்த மது
 கரங்களை சூழ்ந்திருப்பதும ரெய்தல் முதலிய புஷ்பங்க
 ளின்மணத்தைக் கொண்டுவருகிற மந்தமாருதத்தினால்
 வீசப்பெற்றிருப்பதுமாகிய பரதோஷத்தைப் புகழ்ந்து
 கொண்டு ஸைஸ்தபூங்களின் மனத்திற்கும் செவிகளுக்
 கும இனிதாயிருக்கும்படி ஷட்ஜாதிஸ்வரங்களின் ஸப்த

ஹங்களை மூர்ச்சனையில் சிறுத்தி இருவரும் ஒரேஸமயத் தில பாடினார்கள். மன்னவனே! கோபிகைகள் அந்தகா னத்தைக்கேட்டு மதிமயங்கி அரையில் உடுத்தினபட்டா டையும் அவிழந்து தலைமயிர்களில் சூடின பூமாலையும் நழு வித் தாங்கள் அங்ஙனம் இருப்பதையும் அறியாதிருந் தார்கள். இங்ஙனம் ராமக்ருஷ்ணர்கள் மதித்தவர்கள் போன்று யதேஷ்டமரகப் பாடுவதும் ஆடுவதுமாயிருக் கையில் சங்கசூடனென்னும் பெயர் பெற்ற குபேரனு டையவேலைக்காரன ஒருவன் அவ்விடம் வந்தான். அவன் மனத்தில் சிறிதும் சங்கையினறி அந்த ராமக்ருஷ்ணர் கள்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களை நாதர்களா கவுடையதும் 'க்ருஷ்ண! ராமா' என்று முறையிடுவது மாகிய கோபஸ்தீரிகளின் கூட்டத்தைப் பலாத்காரமாக வடதிசைக்குத் துரத்திக்கொண்டு போனான். அப்போ ழுது ப்ராதாக்களாகிய அந்தராமக்ருஷ்ணர்களிருவரும் தங்கள்பரிக்கரஹமாகிய கோபஸ்தீரிகள் புனியினால் பிடி யுண்ட கோக்கள்போன்று 'க்ருஷ்ண! ராமா!' என்று முறையிடுவதைக் கண்டு பின்தொடர்ந்தோடினார்கள். மஹாபலிஷ்டர்களாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் கையில் ஸாலவ்ருக்ஷங்களைப் பிடுங்கியெடுத்துக்கொண்டு பயப்பட வேண்டாமென்று உரகக அபயம மொழிந்து கொண்டே விரைந்தோடிச்சென்று யக்ஷாதளில் அந் மனாகிய அந்தச்சங்கசூடனைக் கிட்டினார்கள். அந்தயக்ஷா த்மன காலம்ருத்தியுக்களைப்போல அருகாமையில் வந்திரு க்கின்ற அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டு பயந்துஸதீ ஜனங்களை விட்டுப் பிழைக்கவிரும்பிச் சரணுவதியை அறியாதமூடனாகையால் அவர்களை வணங்கிப்பழக்கா மல் வெறுமனே ஒடிப்போனான். ஸ்ரீகருஷ்ணன் அவன் சிரத்திலுள்ள ரத்னத்தைப் பறிக்கவிரும்பி அவன் எங்

கெங்கு ஓடுகிறானே அங்கெல்லாம் துரத்திக்கொண்டோடினான். பலராமனோவென்றால் ஸ்திரீகளைக் காத்துக் கொண்டு அவ்விடத்திலேயே இருந்தான். மன்னவனே! அப்பால் பகவான் அருகாமையில் எதிரேவந்து துரப்புகியான அந்தச் சங்கரூ - னுடைய சூடாமணியோடு கூடிய சிரத்தை முட்டியினால் அடித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் சங்கரூடனைக் கொன்று அவன் தலையிறுத்த மணியைக் கொண்டு வந்து கோபஸ்திரீகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் பரிகியுடன தமையனாகிய பலராமனுக்குக் கொடுத்தான். முப்பது அரண்நாலு அந்த பராம முற்றிற்று.

பெரிய கதை.

{ கோபுகள பசுவில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் புலம்புதல். } ◆◆◆

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு வனத்திற்குப் போகையில் அவனைத் தொடராத மனமுடைய கோபுகைகள் அவனுடைய லீலைகளை ஒருவர்க்கொருவர் பாடிக்கொண்டு பசுக்களை மெல்லாம் பெருவருத்தத்துடன் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கோபுகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:— கோபிமார்களே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வலங்கபோலத்தை வலத்தோள்மேல் சாய்த்துப் புருவங்களை உயரநெறித்து மேல்விரல்களால் பந்தங்களை ஸபாசித்துக்கொண்டு வேணுவைத் தன்கனியாயில் வைத்து னானுகையில், தெய்வமடந்தையர்கள் விமானங்களில் தத்தங்கணுவர்களுடன் கலந்திருப்பினும் அந்த வேணுகானத்தைக் கேட்டு முதலில் வியப்

புற்றுத் தங்கள்மனத்தை மன்மதபாணங்களுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்து வெட்கமுற்று அரையாடையின் முடி அவிழ்த்திருப்பதையும் அநியாதபடி மோஹித்காரர்கள். இத்தகையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பிரஹ்மசுதை எங்ஙனம் பொறுப்போம்? பெண்களே! இந்த ஆச்சர்யத்தைக் கேட்பீர்களாக. இது மிகவும் ஆச்சர்யம், முத்து மாலைகளில் படிந்த சிர்மலமான மந்தஹாஸமுடையவனும் மார்பில் மின்போல் திகழ்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடையவனுமாகிய இரந்தகோபகுமாரன் தனனைப் பிசிந்து வருந்துகின்ற நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு மிகவும் துக்கத்தை விளைப்பவனாகிய வேணுகானஞ் செய்கையில், கோகுலத்திலுள்ள எருதுகளும் மிருகங்களும் பசுக்களும் வேணுகானசுதை வெகுதூரத்தில் கேட்டு மனமபறியுண்டு கிளபதங்காகக் கவலின்புற்கவளங்களைப் பறங்களில் சுடித்துக் கரணுகளெறித்து உறக்கமுற்றவை போனது எழுதின சித்தரங்கனோடொத்திருந்தன. தேபழி! ஈயில்தோகையிலு, கொத்தகாச மடிகாடாடா ஆக்கள் தளிர்கள் இலைகளால் யுத்தத்திற்கு முயாத மல்லாக்களைப்போல வேஷம் தரித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பல சமயமுறும் கோபங்களோடுங்கூடிய பசுக்களை வேணுகானத்தினால் அழைக்கையில் அசேசனங்கடாக அழைக்கலும் கற்றில் அடித்துக்கொண்டிருக்கிற அநனுடைய பாதுகாலத்தங்களின் பராகத்தைப் பெற விரும்பி நடைபுறறு சிரமபவும் புண்மஞ்செய்யப் பெருநன்மையாக வான் மனமப்போலவே அது மேயப்பெறும் அடிகள் வாகிய புஜங்களைப் பேசுவதென அசைத்து மேல்பெருகிய போகமுடிபாத ஐலமுடையவைகளார் அப்படியே சிர்கின்றன. ஆதிபுருஷன்போல் அழியாத செலவப் பெருக்குடைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனனைத் தோடர்

ந்து வருகின்ற கோபர்களால் பாடப்பட்ட வீர்யமுடைய
வனுகி வளத்தில் திரிந்துகொண்டு மலைச் செறிவுகளில்
மேய்கிவழிபசுக்களை அவ்வவற்றின் பெயர்கள் உள்ளடங்
கப் பெற்ற வேணுகானத்தினால் அழைக்கையில், பாத்
தினால் தழைத்த கிளைகளுடையவைகளும் பூ காய் பழம்
இவை சிறந்தவைகளுமாகிய காட்டுக்கொடிகளும்
மரங்களும் தேன்தாரைகளைச் சொறிந்தன. இதென்ன
ஆச்சர்யம்! அழகர்களில் சிறந்தவனும் அழகிய நெற்றித்
திலகமுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வனமாலையில்
கோக்கப்பட்ட தீவ்யகந்தமுடைய துளஸீயின் தேனைப்
பருகிமதித்தவன் டிளங்கள் உாக்கப்பாடுகிற இஷ்டமான
கானத்தை ஆவலுடன் அங்கீகரித்துத் தனக்கொவ்வா
செய்வாயில் வேணுவைத் தொடுக்கும் பொழுது,
தாமரைத்தடங்களிலுள்ள ஹமஸங்களுர் மற்றுமுள்ள
பறவைகளும் அழகியதான அவ்வேணுகானத்தினால்
இழுக்கப்பட்ட மனமுடையவைகளாகி அருகாமையில்
வந்து வேறுவிஷயங்களினின்று மனத்தை இழுத்து அம்
மனத்தில் அவனுருவத்தை மனனஞ் செய்துகொண்டு
அவனைப் பணிர்க்கன. ஆ! அப்படிப்பட்ட கருஷ்ணனை
நாம் பிரிந்திருக்கலாயிற்றே. இதென்ன வருத்தம்! ஓ
கோபிகை! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலாமனோடுகூடிப் பூ
மாலிகளால் காதுக்கு அலங்காரஞ் செய்து சிரத்தில்
முத்துமாலிகளை அணிந்து மிகவும் அழகனாகிப் பர்வ
தத்தின் தாழ்வரைகளில் திரிந்துகொண்டு ஸரதோஷ்
முற்று ஜகத்தையெல்லாம் ஸரதோஷம் அடையச்செய்
பவனாக வேணுகானஞ் செய்கையில், மேகம் மஹானுபா
வனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய எதிரில் சென்று அவனுடை
யவேணுகானத்திற்கு விரோதமாக நாம் கர்ஜனை செய்
வோமாயின பெரியோர்களை அதிக்ரமித்த அபசாரத்தில்

விழுவேமென்று சங்கித்து அவனெதிரில் வருகிறது
 மில்லை; உரக்கக் கர்ஜிக்கிறது மில்லை; அவ்விடத்திலே
 யே இருந்து வேணுவின் சப்தத்தை அனுஸரித்து
 மெல்லமெல்லக் கர்ஜனை செய்கின்றது; மற்றும், மேனி
 யின் ஒளியாலும் ஜகதின் தாபங்களைப் போக்குகை
 யாலும் தனக்கு கண்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல்பூமழை
 பொழிந்து தன்சிமலால் அவனுக்குக் குடையும் பிடித்
 தது. கலவியற்கையுள்ளயசோதே! பலவகையான இடை
 யர்வினையாட்டுக்களில் ஸமர்த்தனாகிய உன் புதல்வன்
 கொவ்வைப் பழம்போன்ற தன் செவ்வாயில் வேணுவை
 வைத்து வேணுவாத்மவிஷயங்களில்பலவகையான விகல்
 பங்களைத் தானேவாழ்வித்த சிஷாதருஷ்பாதிஸ்வராஜாதி
 களை ஆலாபிக்கையில், இத்தான் நுதான் ப்ரஹ்மன் முத
 விய தேவதைகள் அவ்வேணுகானம் எத்திசையினின்று
 அடிக்கடி கேட்கின்றதோ, அத்திசையில் கழுத்தையும்
 மனதையும் தாழ்த்தி அதை கனரூபக்கேட்டுப் பண்டி
 தர்களாயினும் அது இன்ன பிரிவில் சேர்த்ததென்கிற
 அதன் உண்மையை அறிய முடியாமல் மயங்கினார்கள்.
 தவஜம் வஜ்யம் தாமசாமலர்மாவெட்டி முதலியவிசித்ர
 மான அடையாளங்கள் அம்மக அடிகளாகிறதாமரை
 மீதழ்களால் பசுக்களின் குளப்படிகள் பொற்றி வருந்து
 கின்ற கோகுலபூமியின் வருத்தத்தைப் போக்கிக்
 கொண்டு உலாவுகின்றவனும் பெரிய மத்தகஜத்தின்
 கடைபோன்ற கடையுடையவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 வேணுகானஞ் செய்துகொண்டு நடக்கையில், விலாஸங்
 களோடு கூடின அவனுடைய கண்ணோக்கத்தினால் காம
 விகாரம் வேகமாக விளையப்பெற்று நாங்கள் அசையாப்
 பொருளாகவான வருஷங்கள்போல எவ்வகைச் சேஷ்
 டையுமின்றி மதிமயங்கித் தலை அவிழ்த்திருப்பதையா

வது ஆடை அவிழ்ந்திருப்பதையாவது அறிகிறதில் லை
பசுக்களை எண்ணுவதற்காக மணிகளைக்கேட்பதனுமாய்
யாகத் தரித்திருப்பவனும் மனத்திற்குரிய மனமுடைய
துளவியின் மாலையை அணிந்தவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன் அந்த மணிகளால் பசுக்களை கற்புமதற்கும
எண்ணுவனாகி அனபிர்கிடமான அனுசரணுடைய
தோளினமேல் புஜத்தை வைத்துக்கொண்டு வேணுகா
னஞ் செய்கையில் மாண்பேடுகள் அவ்வேணுகானத்
தினால் மரம் பறிபுரந்தி குணகணங்களுக்கிடமான ஸ்ரீக்
ருஷ்ணனைக் கிட்டி இவ்வறவாழ்க்கையில் ஆசையைத்
துறந்து அவனையே பணிகிறுத்தனவன்றி அவன்டத்தி
னின்று திரும்பிப் போகவில்லை. பாபமுற்ற யதோதே!
குருக்கத்திப்பூமாவதான கார்பவாமனம் களிக்ஞம்
படி அழகிய வேஷம் புண்ட மனபுதலாகுகிய ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணன், மரமேதோபகூடான, ஸாமங்கியமாய்கையில்
பசுக்களைத்தரித்துக்கொண்டு மேதோபகூடானாதி
யமுன்னிதாகநாத்தவரது கணபாகளுகது ஸரதோ
ஷம் வண்பவனாகி வினைபுட்க்கொண்டிருக்கையில்,
மரசுமாதந்தம் மரசுதரம்போலக் குளிரக்க னபாகதி
லுட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவ்வறவாழ்க்கைக்கு மேதோ
ஷத்து பாலகாதானம் விதிக விதிகந்தவ முதலிய
உபதேவகனங்கள் மாதவங்களை முழுதும் மருந்திய
கொப்பாடி உபதோபங்களை எதிகொண்டேவந்தவர
புத்தகிலுமவர்க ஸ்ரீக்ருஷ்ணனப்பணி தாங்கள். மேகு
லதகிலுமாய் கொக்கரித்ததினும மாரிடத்தினும மன
இரகதமும அனபுட மறிதஞ்செய்யவனும தேவமர்ந்த
தரகிரிமையத் தரித்தவனும வழியில் எப்போத்களால
வனபுதலாகி மறபாபம் கிரகவகளுடை வவனும கார
வேதனைபாபம் விபாதினாகி கண்கேணுக்கற்றா கங்கண்

களுக்கு மஹாநந்தத்தை விளைப்பவனும் நண்பர்களாகிய நம்மனோரதத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டுத் தேவகியின் வயிற்றில் சந்தரன்போல உதித்தவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸாயங்காலமாகையில் பசுமந்தைகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து வேணுகாணஞ் செய்துகொண்டு¹ அனுசார்களால் பாடப்பட்ட புகழுடையவனும் பசுக்களின் குளப்படிகளால் கிளம்பின தூட்கள் படிந்த பூமலையுடையவனுமாகி இதோ வருகின்றான். மத்யபாணஞ் செய்தமதத்தினால் சிறிது சுழல்கின்ற கண்களுடையவனும் தன் நண்பர்களுக்கு வெகுமதியளிப்பவனும் சிறிது பக்வமான இலத்தம்பழம்போல் வெளுத்த முகமுடையவனும் ஸ்வர்ணமயமான குண்டலங்களின் கார்தியினால் மெல்லிய கபோலங்களையுடைய முகத்தை விளங்கச்செய்பவனும் யானைகளில் சிறந்த ஐராவதத்தை நிகர்த்த விளையாடலுடையவனும் யாதவஸ்ரேஷ்டனுமாகிய பலராமன் ஸாயங்காலத்தில் சந்தரன்போன்று தெளிந்த முக முடையவனாகப் பகலில் தனனைப்பிரிந்திருக்கின்ற இடைச்சேரியிலுள்ளவர்களின் அபாரமான தாபத்தையெல்லாம் போக்கிக்கொண்டு இதோ அருகாமையில் வருகின்றான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ராஜனே! கோபிகைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய லீலைகளைப் பகல்களில் பாடிக்கொண்டிருந்து அவனிடத்தில் தங்கின ஜீவனமும் மனமுமுடையவர்களாகி மஹோத்ஸவத்துடன் க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

1. அனுசார்கள்—தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவருங் கோபர்கள்.

ஷ்ணன் வருஷபாஸுரனைவதித்
தலும், நாரதரால் தூண்டப்பட்ட கம்ஸன்
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அழைத்துக்கொண்டு
வரும்படி அக்ருரனை அனுப்புதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
கோகுலத்தையெல்லாம் களிப்புறச் செய்துகொண்டிருக்கையில், அரிஷ்டனென்னும் அஸுரன் வருஷபத்தின் உருவத்தரித்துப் பெரிய முசுப்பும் பெரிய உருவமும் உடையவனாகிக் குளப்படிகளால் பூமியைப் பிளந்து கடுங்கச்செய்துகொண்டு கோகுலத்திற்கு வந்தான். அவ்வஸுரன் எருதுகள் கர்ஜிப்பதுபோல மிகவும் கடோரமாகக் கர்ஜிப்பதும் பாதத்தினால் பூமியைக் கீறுவதும் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு கொம்பின நுனியால் கோட்டை முதலிய உயர்ந்த இடங்களைக் குத்திக்கிளப்புவதும் இடையிடையில் சிறிது மலமுத்ரங்களை விடுவதுமாகிக் கண்டனை இமைகொட்டாமல் விழித்துக் கொண்டு இடைச்சேரியுள் நுழைந்தான். ராஜனே! இந்த அரிஷ்டனுடைய கட்டோரமான கர்ஜனையைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் பசுக்களின் கர்ப்பங்களும் ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்களும் பயத்தினால் அகாலத்தில் நழுவுவதும் ஸ்ரீபாதுப்போவதும் உண்டு. இவனுடைய முசுப்பின்மேல் மேகங்கள் பரவதமென்னும் பரமத்தினால் தங்குவது வழக்கம். கூரான கொம்புகளையுடைய அவ்வரிஷ்டாஸுரனைக் கண்டு கோபிகைகளும் கோபர்களும் பயந்தார்கள். ராஜனே! பசுக்கள் அவ்வஸுரனைக் கண்டு பயந்து கோகுலத்தினின்று ஓடிப்போயின. அங்குள்ள கோபர்களும் கோபிகைகளும் 'க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண!' என்று முறையிட்டுக்கொண்டே அவனைச் சரணம் அடைந்தார்கள். அப்பால் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோகுலமெல்லாம் பயத்தினால் தழதழத்திருப்பதைக் கண்டு 'பயப்படவேண்

2333. வருஷபாஸரவதம்.

டாம்' என்னும் இனிய உரையினால் ஸமாதானப்படுத்தி வருஷபாஸுரனை யுத்தத்திற்கு வரும்படி அழைத்தான். 'அட! மந்தபுத்தியனே! இளைஞர்களையும் பசுக்களையும் பயப்படுத்துவதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? துஷ்டர்களில் தலைவனே! உன்னைப்போன்ற துர்ப்புத்தியுடைய துஷ்டர்களின் கொழுப்பை அடக்குவதற்காகவே நான் இதோ இருக்கின்றேன். ஆகையால் இங்கு வருவாயாக' என்று மொழிந்து தன்னைப்பற்றினவர்களின் மனவருத்தங்களைப் போக்குர்தன்மையனும் அவர்களைக் கைவிடாதவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உள்ளங்கையால் தோளைத் தட்டி அரிஷ்டனுக்குக் கோபத்தை விளைத்துக்கொண்டு ஸர்ப்பத்தின் உடல்போன்ற தன்புஜத்தை நன்பனுடைய தோன்மேல் சாய்த்து நின்றான். அப்பால் அவ்வரிஷ்டாஸுரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் இங்ஙனம் கோபிக்கும்படிசெய்யப்பட்டிருளம்பினால் பூயியைக் குற்றிக்கினரிக் கொண்டு உயரத்தூக்கப்பட்ட வாலால் மேகங்கள் சுழலப் பெற்றுக் கோபமுற்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கிட்டி வந்தான். அவன் கொம்புகளின் நுனியை முன்னே நெறித்துக் கொண்டு இமைகொட்டாத சிவந்த கண்களுடையவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு இத்தரன் விடுத்த வஜ்ராயுதம் போல விரைவுடன் அவன்மேல் எதிர்த்தோடிவந்தான். அப்பொழுது ஷாட்குண்யபூர்ணாகுசிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த அரிஷ்டாஸுரனைக் கொம்புகளில் பிடித்துக் கொண்டு, ஒருயானை மற்றொருயானையைத் தள்ளுவது போலப் பதினெட்டடிகள் பின்னே தள்ளினான். அங்ஙனம் பகவானால் பின்னே தள்ளுண்டுவிழுந்த அவ்வரிஷ்டாஸுரன் விரைவுடன் எழுந்து உடம்பெல்லாம் புழுங்கப்பெற்றுக் கோபத்தினால் மெய்ம்மறந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மீளவும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எதிர்த்தோ

டினன். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் தன்னை எதிர்த்து வருகின்ற அவஸுரனைக் கொம்புகளில் பிடித்துக்கொண்டு காலால் அழுக்கிப் பூமியில் விழத்தள்ளி நரத்துணியை முருக்கிப் பிழிவதுபோல முருக்கிக் கசக்கி அவன் கொம்புகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதனால் அவனை அடித்தான் அவனும் அடியுண்டு விழுந்தான். மற்றும், அவன் மல மூதரங்களை விடுவதும் ரக்தத்தைக் கக்குவதும் பாதங்களை உதறுவதும் செய்து கண்கள் சுழலப்பெற்றுப் பராணன்கள் சினம்பிப்போகையாகிற வருத்தத்தை அடைந்தான்; உடனே ம்ருத்யுவின் க்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். தேவதைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்மேல் புஷ்பங்களை இறைத்து அவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்தார்கள். மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் அரிஷ்டாஸுரனைக் கொன்று தன்ஜாதியர்களான இடையர்களால் துதிக்கப்பெற்றுக் கோபிகைகளின் கண்களுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை விளைத்துக்கொண்டு பலராமனுடன் கோகுலத்திற்குள் நுழைந்தான். இங்ஙனம் கோகுலத்தில் அற்புதமான செயலுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அரிஷ்டாஸுரனை வதித்து வாழங்காலத்தில் தேவரிஷியாகிய நாரதர் கம்ஸனிடம் வந்து மொழிந்தார்.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார் :—தேவகியின் எட்டாங்கர்ப்பமாகிய கன்னிகை யசோதையின் புதலி. யசோதையின் பிள்ளையென்றுப் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே தேவகியின் எட்டாங்கர்ப்பம். பலராமன் தேவகியின் ஏழாங்கர்ப்பம். வஸுதேவன் உன்னிடத்தினின்று பயந்து அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைத் தன்ரண்பனான இந்த நந்தகோபனிடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தான். அவர்களே அரிஷ்டன்முதலிய உன் ப்ருதயர்களை வதித்தார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கம்ஸன் நாரதர்மொழிந்த இவ்வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் இந்த்ரியங்க ளெல்லாம் கலங்கப்பெற்று வஸுதேவனைக் கொல்ல விரும்பிக் கூரான கத்தியை எடுத்தான். அப்பால் அவன் நாரதமஹர்ஷியால் வேண்டாமென்று தடுக்கப்பெற்று அவ்வஸுதேவனுடைய பிள்ளையே தனக்கு ம்ருத்யு வென்பதை நாரதருடைய உபதேசத்தினால் அறிந்து இருப்புச்சங்கிலிகளால் வஸுதேவனை அவன் பார்மையா சிப தேவகியுடன் பந்தனஞ்செய்து வைத்தான். பிறகு நாரதர் புறப்பட்டுப் போகையில், கம்ஸன் கேசியென் னும் ராக்ஷஸனை அழைத்து 'நீ போய் ராமக்ருஷ்ணர் களை வதித்துவருவாய்' என்று சொல்லி அனுப்பினான். பிறகு முஷ்டிகன் சாணூரன் சலன் தோஸலகன் முத லிய மந்த்ரிகளையும் யானைப்பாக்கர்களையும் அழைத்து நல்வார்த்தை சொல்லி உத்ஸாஹப்படுத்தி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்:—ஓ வீரத்தன்மையுள்ள சாணூரனே! ஓ முஷ்டிகனே! மற்றுமுள்ள வீரர்களே! இதைக் கேட்பீர்களாக. வஸுதேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய ராமக்ருஷ்ணர்கள் கோகுலத்தில் இருக்கின்றார்களல்லவா? அவர்கள் எனக்கு ம்ருத்யுக்களென்று தெய்வத்தினால் அறிவிக்கப்பட்டார்கள். ஆகையால் நீங்கள் அவர்களை எந்த உபாயத்தினாலாவது இங்கே அழைத்துக்கொண்டு மல்லலீலையினால் வதிக்கவேண்டும். மல்லர்கள் யுத்தஞ்செய்வதற்குரிய ஒரு யுத்தாங்கத்தை ஏற்படுத்தி அதில் ஆஸனங்களை அமைத்து வைப்பீர்களாக. நகரத்து ஜனங்களும் நாட்டு ஜனங்களும் ஆகிய அனைவரும் அவ்வாஸனங்களில் உட்கார்த்து யதேஷ்டமாக மல்லயுத்தத்தைக் காண்பார்களாக. ஓ யானைப்பாக்கனே!

மிகுர்த மதியுடையவனே! நான் சொல்லுவதைக் கேட்பாயாக. மதஜலம் பெருகப்பெற்ற துதிக்கையின் சோபையால் விளங்கும் முகமுடைய குவலயாபீடமென்னும் யானையை யுத்தரங்கத்தின்வாசலில் வைத்து அதன் துதிக்கையில் இரும்புத்தடியைக் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். வஸுதேவனுடைய பிள்ளைகளான ராமக்ருஷ்ணர்கள் வருவார்களாயின் அவர்களை அந்தக் குவலயாபீடத்தினால் வாசலிலேயே வதிக்கவேண்டும்' என்றான். அப்பால் அதைக்கேட்ட யானைப்பாகன் மதிமயங்கிக் கம்ஸனை நோக்கி 'மஹாராஜனாகிய உனது பகினியின் புதல்வர்களான ராமக்ருஷ்ணர்களை நான் எங்ஙனம் வதிப்பேன்' என்றான். யானைப்பாகனால் இங்ஙனம் மொழியப்பட்ட துர்ப்புத்தியுடைய கம்ஸமன்னவன் கூட்டமாகச் சேர்த்திருக்கின்ற எல்லோரும் கேட்கும்படி மொழிந்தான்.

கம்ஸன சொல்லுகிறான்:—நான் சொல்லப்போகிற இவ்விஷயத்தை எல்லோரும் கேட்பீர்களாக. கேட்டு இதை மனத்தில் சிறுத்திக்கொள்வீர்களாக. நான் முதலேபிடித்துப் பந்துக்களிடத்தில் த்வேஷத்துடன் நடப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். மிகுர்த பாக்யமுடையவளும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுடையவளுமாகிய என்தாய் ஒருகால் மந்தமாருதம் வீசப்பெற்றதும் அசோகம் மகிழ் பாக்கு புனனை முதலிய மரங்கள் புஷ்பித்திருப்பதுமாகிய பெரிய ஒரு உத்யானத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வுத்யானத்தில் வண்டினங்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. குயிலினங்கள் நிறைந்து கூவிக்கொண்டிருந்தன. மயிலினங்கள் நர்த்தனஞ்செய்துகொண்டிருந்தன. குரங்குகள் பெரிய ஆரவாரத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

தன. இங்ஙனம் அழகாயிருக்கின்ற அவ்வுத்யானம்அப் பொழுது வஸந்தகாலமாகையால் மிகவும் அழகாயிருந்தது. பற்பலவகையான வ்ருக்ஷங்கள் அதன் அழகை வளர்த்தன. பதிவ்ரதையும் ருதுஸ்னாஞ் செய்து நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பவளுமாகிய எந்தாய் இத்தகைய அவ்வுத்யானத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது காமவேதனையால் பரிதபித்துத் தன் கணவனை நினைத்தாள். அப்பொழுதே அவ்வுத்யானத்தில் பிறர்க்குத் தெரியாமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த த்ரமிளனென்னும் பெயருடைய ஒரு கந்தர்வன் அங்ஙனம் எந்தாய் தனியே உலாவிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவன் ஸமஸ்தப்ராணிகளுடைய மனக்கருத்தையும் உள் ளபடி அறியுத்திறமையுடையவனாகையால் அவளுடைய மனோபாவத்தையும் அறிந்து புன்னகையோடு கூடின உரையும் நோக்கமும் அமைந்து உக்ரஸேனனுடைய உருவம்போன்றதுமாகிய உருவத்தைத் தரித்துக் காம விகாரத்தினால் வருந்திப் பதிவ்ரதையும் ஜஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பவளுமாகிய எந்தாயைக்கிட்டினான். அவள் அவனுடைய உண்மையை அறியாதவளாகையால் அவனுடன் கலந்து அவ்வனத்தில் வீளையாடினாள். பதிவ்ரதையாகிய அவள் அவனுடைய மனக்கருத்து முதலிய அடையாளங்களால் அவன் தன் கணவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்பதை அறிந்து மிகவும் வருந்திக் கண்களும் மனமும் கலங்கப் பெற்று 'துஷ்டனே! நீ யாவன்? துர்ப்புத்தியுடைய நீ பெரியோர்களால் நிந்திக்கத்தகுந்த இத்தகைய பாபகார்யஞ்செய்தனையே' என்றாள். நீண்ட புஜதண்டங்கடையுடைய அந்த த்ரமிளனென்னும் கந்தர்வன் இங்ஙனம் மொழிகின்ற அவனை மெல்லமெல்ல நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு மொழிந்தான்.

கத்தர்வன் சொல்லுகிறான் :—பெண்மணி! நாங்கள் கத்தர்வர்கள்; தேவதைகளோடொத்தவர்கள்; இந்தரனுடைய பரிசாரகர்கள். மங்களஸ்வபாவமுடையவளே! நாங்கள் மனுஷ்யர்களால் அனுபவிக்கத்தகுந்த உங்களைப்போன்ற மனுஷ்யஸ்த்ரீகளுக்கு எளிதில் கிடைக்கக்கூடியவர்களல்லோம். பிறத்தல் சாதல் முதலிய பலவருத்தங்களுக்கிடமான மானிடர்களுக்கும் அவையேவையும் தீண்டப்பெறாத தேவதைகளுக்கும் நெடுவாசி உண்டு. ஆகையால் நாங்கள் வேண்டினாலுங்கூடக் கிடைக்கக் கூடியவர்களல்லோம்.

கமஸன் சொல்லுகிறான் :—என் தாய் இங்ஙனம் மொழிசொற அரதக்கரத்ரவனை ரோக்கிக கோபத்தினால் இந்த்ரியங்கள் கலங்கப்பெற்று மீளவும் மொழிந்தாள்.

கமஸனதாய் சொல்லுகிறான் :—நீ இவ்வாறு துஷ்டகார்யத்தைச்செய்து மீளவும் எதுக்காக எனனை கலலவாரத்தை சொல்லுகிறாய்? பூமி ஜலம் அக்னி வாயு ஆகாசம சந்த்ரன் ஸூர்யன் திசைகள் காலம் த்ரம்ம காலே மால் ஸரத்யைகள் ஆகிய இவை பாரிகளினபுண்யபாபங்களுக்கு ஸாக்ஷிகள். இவைகளையெல்லாம் பொருள் செய்யாமல் துர்ப்புத்தியுடைய நீ எனனை¹ மலினமாக்கினை காட்டின் இடையிலிருக்கின்ற தாமரையோடையை மத்தகஜம் கலக்கிப்பாழ்செய்வதுபோல உத்யானவனத்தினிடையிலிருக்கின்ற பரிசுததையான எனனை நீ லோகவேத மர்யாதைகளைக் கடந்து மலினஞ் செய்தனை. தேவர்களில் அதமனை! அத்தகைய துர்ப்புத்தியுடைய நீ என்னை என்னென்று நல்வார்த்தை சொல்லுகின்றனை?

1 மலின மாக்குதல்-அழுக்குடையதாகச்செய்தல்-தோஷமுடையதாகச் செய்தலென்று கருத்த.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்:—என்தாய் இங்ஙனம் மொழிகையில் அக்கந்தர்வன் சாபங்கொடுப்பனோ என்னவோ என்று பயந்து மீளவும் அவனைக் குறித்து மொழிந்தான்.

கந்தர்வன் சொல்லுகிறான்:—தாமரைமீதழ் போன்ற கண்களுடையவளே ! மனுஷ்ய ஸ்த்ரீகளோடு தேவதைகள் புணர்வது அனுலோமமென்றும், தெய்வமடத்தை யர்களோடு மனுஷ்யர்கள் புணர்வது ப்ரதிலோமமென்றும் பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். தாமரைமலரின் மணமுடையவளே ! ஆகையால் நான் அபராதஞ் செய்தவனல்லேன். மற்றும், என்னுடைய ஸங்கமத்தினால் உனக்குச் செல்வம் மதி மிகுந்த உத்ஸாஹம் இவையுடைய புதல்வன் பிறப்பான. எவ்விதத்திலும் என்வீர்யம் வீணாகாது. என்வார்த்தையும் பொய்யாகாது.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்:—பெருப்புக்முடைய என்மாதா இங்ஙனம் கூறுகின்ற அக்கந்தர்வன்மேல் மிகுந்த கோபமுடையவளாகி மிகவும் கிடைக்க அரிதான பதிவ்ரதாதர்மத்தை இழக்கநேரிட்டமையால் வருத்தி மொழிந்தான்.

கம்ஸன் தாய் சொல்லுகிறான்:—நீ லோகவேதமர்யாதைகளைக் கடந்தவன்; ஸதாசாரத்தை உதறினவன்; லோகத்திலும் வேதத்திலும் சிஷேதிக்கப்பட்ட நடத்தையில் இருப்பவன். இத்தகைய உன் வீர்யத்திற்குப் பிறக்கும் பிள்ளை கொடுத்தன்மையுடையவனும் ஸாஹஸம் முதலிய துர்க்குணங்கள் அமைந்தவனும் ரற்குணங்களற்றவனும் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் தாபஸர்கள் இவர்களால் நிக்ரஹிக்கத் தகுந்தவனுமாயிருப்பானாக.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான் :—அவன் இங்ஙனம் கோப முற்றுச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அக்கர்தர்வன் சாபங்கொடுப்பாளோ என்று பயந்து ‘ஆனால் அவன் உன் பந்துக்களுக்கே சதருவாயிருப்பானாக’ என்று மொழிந்து அந்தர்த்தானம் அடைந்தான். அவன் போன பின்பு பெரும்புகழுடைய என்மாதா தன்வருத்தார்த்தம் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி க்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்த்தான். அப்பால் அவள கர்ப்பந்தரித்து ப்ரஸவகாலம் நேருகையில் என்னைப் பெற்றாள். என்று ஜ்ஞானாகுணங்கள் சிறைந்த மஹானுபாவரான நாரதமஹர்ஷி இந்த வருத்தார்த்தத்தை ஒருகால் எனக்கு மொழிந்தார். அது முதற்கொண்டு நான் பந்துக்களில் துஷ்டத்தன முடைய அவரவர்களைத் த்வேஷித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், அவர்களும் என்னைத் த்வேஷிக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரிந்தனியையே யல்லவா? ஆகையால் துர்ப்புத்தியுள்ள உக்ரஸேனன் கெடுகினைவுள்ள தேவகன் துஷ்டனாகிய வஸுதேவன இவர்களையும் அவர்களைச் சேர்ந்த மற்றுமுள்ள துர்ப்புத்திகளையும் நான் வதஞ்செய்யினும் எனக்குத் தோஷம் உண்டாகாது, ஏனென்றால், நான் கந்தர்வனிடத்தினின்று பிறந்த வனேயன்றி உக்ரஸேனனிடத்தினின்று பிறந்தவனன்று. ஆகையால் நான் ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று மனஇரக்கமின்றிக் கட்டளையிடுகின்றேன். இந்த வஸுதேவதிகளும் மிகுந்த பலமுடைய குவலயாபீடமேனனும் யானையினால் வதிக்கப்பட்ட இளைஞர்களான அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை உபஹாரமாகக்கொண்டு பரலோகத்தில் வைவஸ்வதன் முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டிய பூஜையை நடத்தி அவர்கள் போன வழியைத் தொடர்ந்து போவார்களாக, வஸுதேவன் உக்ரஸேனன் நந்தன் தேவகன் இவர்

களும் கோபாலர்களும் யாதவர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்த மற்றவர்களும் வதிக்கப்படுகின்ற தங்கள் குழந்தைகளைக் கண்குளிரக் காண்பார்களாக. மற்றும், நாட்டிலுள்ள ஜனங்களையும் வரவழையுங்கள். அவர்களும் வந்து மல்லயுத்தத்தை யதேஷ்டமாகப் பார்க்கட்டும். அட! யானைப்பாகனே! நல்லியற்கை யுடையவனே! நீ குவலயாபீட மென்னும் யானையை யுத்தாங்கத்தின வாசலில் கொண்டுவந்து வைத்திரு. அதைக் கொண்டு என் சத்ருக்களான அப்பாலகர்களை வதித்துவிடு. சதுர்த்தசியினன்று விதிப்படி தனுர்யாகத்தைத் தொடங்கி நடத்துங்கள். நம் விருப்பங்களைப்பெய்கின்ற பூத நாதனான ருத்ராணைக் குறித்துப் பரிசுத்தமான பசுக்களை வெட்டுங்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—நீதிராஸ்தாத்தின கருத்தை அறிந்த அககம்ஸன இங்ஙனம் மந்த்ரிகள் முதலியவர்களுக்கு ஆஜ்ஞாபித்து யதுஸ்ரேஷ்டனான அக்ருத்ராணை அழைத்துத் தன் கையினால் அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இனிதாக மொழிந்தான்.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான்:—ஓ தானபதி (தானஞ் செய்வதில் பின்வாங்காத மஹானுபாவனே!) எனக்கு ஸ்னேஹிதர்களால் ஆகவேண்டிய கார்யம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை எனது ஸ்னேஹிதனாகிய நீ ஆதரவுடன் நடத்தவேண்டும். போஜங்களிலாவது வ்ருஷ்ணிகளிலாவது உன்னைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஹிதமானவன் எவனும் கிடையாது. ஆகையால் இந்தான விஷ்ணுவை அடைந்து தன் விருப்பம் கிறைவேறப்பெற்றாற் போல நானும் மிகப்பெரிய கார்யங்களையும் கிறைவேற்ற வல்லவனாகிய உன்னை அடைந்து என்மனோரதம் கைகூடப் பெற விரும்புகிறேன். நீ நந்தகோகுலத்திற்குப் போவாயாக. அங்கு வஸுதேவனுடைய பிள்ளை

கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை இந்த சதத்தின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு வருவாயாக. காலதாமதஞ் செய்ய வேண்டாம். விஷ்ணுவைப் பற்றினவர்களான தேவதைகள் அந்த வஸுதேவபுத்ரர்களை எனக்கு ம்ருத்யுவாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்களல்லவா? ஆகையால் உபஹாரங்களோடு கூடிய ரத்தன் முதலிய கோபர்களுடன் அவர்களை இவ்விடம் அழைத்துவகாண்டு வருவாயாக. உன்னால் இவ்விடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்ட அவர்களை நான் ம்ருத்யுவைப்போன்ற இரதக் குவலயாபீடமேன்னும் யானையினால் வதிப்பிக்கிறேன். ஒருகால் அந்த யானையிடத்தினின்று தப்பித்துக் கொள்வார்களாயின இடிகள்போன்ற சாணூராதி மல்லர்களைக் கொண்டு வதிப்பிக்கிறேன் அவர்கள் முடிந்துபோகையில் வருத்தமுற்றிருக்கின்ற வஸுதேவன் முதலிய அவர்களது பரதுககளான வருஷ்ணிகளையும் போஜர்களையும் தாசார்ஹார்களையும் கொன்றுவிடுவேன். சிழத்தனம் வர்தபின்பும் இன்னும் ராஜ்யத்தை ஸ்ரீரம்புகிற என தந்தையான உகரஸேனனையும் அவன் ப்ராதாவான தேவகனையும், மற்றும் எனக்கு எவரெவர் த்வேஷிகளோ அவர்களெல்லோரையும் வதித்துவிடுவேன். நண்பனே! இங்ஙனம் செய்கையில் பின்பு இப்பூமண்டலம் சத்ருக்களாகிற முள்ளுகளெல்லாம் தொலைத்து சுத்தமாய் விடும். ஜராஸதன் எனக்குக் குரு. த்விவிதனென்னும் வானரன் எனக்கு மிகவும் அன்பிற்கிடமான நண்பன். சம்பரன் ரகன பாணன் இவர்களும் என்னிடத்திலேயே மிகுந்த நட்புடையவர்கள். நான் அவர்களைக்கொண்டு தேவபகஷத்திலுள்ள மன்னவர்களையெல்லாம் வதித்துப் பூமியை ஆண்டுவருவேன். நீ என் மனத்திலுள்ள இந்த விஷயங்களையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்தறிந்து

பாலர்களான ராமக்ருஷ்ணர்களைச் சீக்ரத்தில் இவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. இங்கு நடக்கும் தனுர்யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காகவும் மதுராபுரியின் அழகைப் பார்ப்பதற்காகவும் நான் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னதாகச் சொல்லி அழைப்பாயாக.

கம்ஸன் இங்ஙனம் மொழியக்கேட்ட அக்ரூரன் சொல்லுகிறான் :-தன்னுடைய மரணமாகிற கெடுதியைப் போக்கடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற உன் நினைவு அழகியதே. ஆயினும் தெய்வமே பலன் கொடுக்கவேண்டுமாகையால் பலன் ஸித்திக்கிலும் ஸித்திக்காமல்தவறிப்போயினும் அவற்றில் கலக்கமின்றி இரண்டையும் ஸமமாகப் பாவித்துக்கொண்டு கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் ஜனங்கள் தாங்கள் விரும்பும் ப்ரயோஜனங்கள் தெய்வத்தினால் தரிக்கப்பட்டிருப்பினும் அவற்றைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேலென முயற்சி செய்கின்றார்கள். கடைசியில் ஸுகத்திற்காகச் செய்த முயற்சியால் துக்கத்தை அடைகின்றார்கள். ஒருகால் தெய்வம் அனுகூலமாயிருக்குமாயின் ஸுகத்தையும் பெறுகின்றார்கள். பிறனுக்குத் துயரத்தை விளைவிக்கவேண்டுமென்று முயன்று தாங்களே துயரத்தை அடைவதும் உண்டு. பிறனோவென்றால் ஸுகத்தையே அடைவான். ஆயினும் நான் உன்னுடைய கட்டளையின்படி நடக்கின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அக்ரூரன் இங்ஙனம் மொழிகையில் கம்ஸன் அவனைப் பார்த்து 'நல்லது நான் போய் வருகிறேன்' என்று அவனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு மந்த்ரிகளையும் கட்டளையிட்டனுப்பித் தன்க்ருஹத்திற்குப் போனான். அக்ரூரனும் கம்ஸனால் வீடப்பட்டித் தன்க்ருஹத்திற்குப் போனான். முப்பத்தாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கேசிஸம்ஹாரமும், நாரதர் வந்து
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு மேல்கடக்க
வேண்டிய கார்யங்களைக் கூறுதலும்,
வ்யோமாஸூரவதமும்

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—கம்ஸன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வதிக்கும்படி அனுப்பின கேசியென்னும் மஹாஸூரன் மனோவேகமுடைய பெரிய குதிரையின் உருவம் பூண்டு குளம்புகளால் பூமியைப் பிளப்பதும் பிடரிமயிர்களால் ஆகாயத்தில் ஆங்காங்கு சிறைத்திருக்கின்ற மேகங்களையும் விமானங்களையும் இப்படி அப்படி உதறித் தள்ளுவதும் களைப்புகளால் எல்லோரையும் பயமுறுத்துவதும் செய்துகொண்டு கோகுலத்திற்கு வந்தான். அகன்ற கண்களும் பொந்துபோலப் பார்த்த வாயும் நீண்டு பருத்துப் பெரியதுமான கழுத்தும் அமைத்து பெரிய நீல மேகம்போன்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கொல்லவேண்டுமென்னுங் கொடிய சினைவுடையவனும் ப்ரஸித்தி பெற்றவனுமாகிய அவஸூரன் கம்ஸனுக்கு ஹிதஞ் செய்யவிரும்பிக் கோகுலத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டு அதற்குள் நுழைந்தான். ஒரு பயமுறினறி ஸூகமாயிருக்கின்ற கோகுலத்தைத் தன களைப்புகளால் பயப்படுத்துகின்றவனும் வால்மீரிகளால் மேகங்களைச் சுழாறு சிதறுமபடி தள்ளுகின்றவனும் யுத்தஞ்செய்யத் தன்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவனுமாகிய அக் கேசிமைக கண்டு எதிரே வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவனைச் சண்டைக்கு வரும்படி அழைத்தான். அக்கேசியும் கோபத்தினால் ஸிம்ஹம்போலக் கர்ஜனை செய்தான். அப்பால் அவஸூரன் தன்னை யுத்தத்திற்கு அழைக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் கண்டு முகத்தினால் ஆகாயத்தைப் பருகுபவன்போன்று பெருங்கோபமுற்று எதிர்த்

தோடி வந்தான். எவர்க்கும் எதிர்க்கமுடியாதவனும் கொடிய வேகமுடையவனும் கடக்கமுடியாதவனுமாகிய அவ்வஸுரன் தாமரைக்கண்ணாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பின்கால்களால் உதைத்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த அடியைத் தன்மேல் படவொட்டாதபடி தப்பித்துக் கொண்டு வஞ்சித்து அவ்வஸுரனைத் தன்னை அடிப்ப தற்காக நீட்டின பாதங்களில் பிடித்துக்கொண்டு சுழற் றிக் கருடன் ஸர்ப்பத்தைச் சுழற்றியெறிவதுபோல அவலீலையாக நூறு வில்லளவு தூரத்தில் வீசியெறிந்து நின்றிருந்தான். அக்கேசி கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்து ப்ராஜைஞ தெளியப்பெற்று மீளவும் எழுந்து கோபத் தினால் வாயைத் திறந்துகொண்டு வலிவுடன் ஸ்ரீக்ருஷ் ணனை எதிர்த்து வந்தான். அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் பயமின்றிச் சிரித்துக்கொண்டே ஸர்ப் பத்தைப் பாழியில் நுழைப்பதுபோல அந்தக் கேசியின் வாயில் இடக்கையை நுழைத்தான். அவ்வஸுரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜத்தைப் பற்களால் கடிக்கப் பார்க்கையில் அப்புஜத்தை ஸ்பர்சித்த மாதரத்தில் அவ னுடைய பற்களெல்லாம் பழுக்கக் காய்ச்சினை இரும்பை ஸ்பர்சித்தாற்போல உடனே உதிர்ந்துபோயின. அவ் வஸுரனுடைய தேஹத்தில் ப்ரவேசித்த மஹானுபாவ னான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய புஜமோவென்றால் சிகிதையை செய்யாமல் உபேக்ஷிக்கப்பட்ட ஜலோதரவியாதிபோல் வளர்ந்தது அக்கேசியஸுரன் மேன்மேலும் நன்கு வளர்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜத்தினால் சுவாஸம் தடைபடப்பெற்றுப் பாதங்களை உதைத்து உடம்பெல் லாம் பழுங்கவும் கண்கள் சுழலவும் பெற்றுப் ப்ராணன் களை இழந்து மலவிஸர்ஜனஞ் செய்து பூமியில் விழுந் தான். திரண்டிருண்டு நீண்டபாஹுதண்டங்களை யுடைய

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பக்வமான வெள்ளெரிப்பழம்போல வெடித்துப் ப்ராணன்களை இழந்த அந்தக் கேசியின் சரீரத்தினின்று தன புஜத்தை வாங்கிக்கொண்டு சிறிதுங் கர்வமின்றி அனாயாஸமாகச் சதருவைக்கொண்டு புஷ்பவர்ஷங்களைப் பொழிசிறை தேவதைகளால் சூதிச் செய்மப்பெற்றிருந்தான். மன்னவனே! பிறகு பாகவதஸ்ரேஷ்டரும தேவரிஷியுமாகிய ராதா கம்பீரமான செயல்களையுடைய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் வந்து ஏகாந்தத்தில் இங்ஙனம் மொழிரதார்.

ராதா சொல்லுகிறார்:—க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! அளவுக்கு உட்படாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவனே! அளவற்ற ஆச்சர்யசக்தியுடையவனே! ஜகத்திற்கெல்லாம் சியாமகனே! நீயே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களை நடத்துகின்றனே. ப்ரஹ்மாண்டத்திற்கும் அகிலுள்ள ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் நீயே ஆதாரமாகையால் வாஸுதேவனென்று கூறப்படுகின்றனே. நீ எல்லாவற்றையும் ஆதாரமாக வுடையவன். பக்தர்களால் மிகவும் விரும்பப்படுகின்றவனே! (நீ உன பக்தர்களின் விருப்பத்தை சிறைவேற்றும்பொருட்டே இங்ஙனம் அவதரித்தனையெனறி உன்னவதாரத்திற்கு வேறுகாரணம் கிடையாது). நீ சேதனர்களைப்போல் கர்மத்திற்கு உட்பட்டு நடப்பவனல்லே. நீ ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். கட்டைகளில் பற்றியெரிசிறை அக்னி அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறுகிருப்பதுபோல ஸர்வாத்மாவாகிய நீ அவற்றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாமல் எனலும் ஒருவாறாயிருப்பவன். அரணிக்கட்டையில் அக்னி மறைகிருப்பதுபோல நீ ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் உள்ளே புகுந்து

மறைந்து அவைகளுக்குப் புலப்படாதிருக்கின்றன. நீ ஹ்ருதயகுஹையில் வாஸஞ் செய்பவன்; எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத் கரித்தவன்; ப்ரஹ்மன் முதலிய ஸமஸ்தஜீவாத் மாக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனாகையால் மஹாபுருஷனென்று கூறப்படுகின்றன. நீயே அந்தஜீவாத்மாத் களுக்கு மேலான அதிபதி. இத்தகைய நீ தன்னையே ஆகாரமாகவுடையவனாகித் தன சரீரமான ப்ரகாசத் தின கார்யமாகிய மஹத்து முதலிய தத்த்வங்களைத் தானே தன ஸங்கல்பத்தினால் முதலில் படைக்கின்றன. ஜகதிச! ஸத்யஸங்கல்பனான நீ அந்தத் தத்த்வங்களால் ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சி புழுவரையிலுள்ள இரத ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் படைத்து அதைக் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கின்றன. அத்தன்மையுள்ள நீ பூமிக் குப் பாரமாயிருக்கின்ற தைத்யர்கள் ப்ரமதகணங்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களை அழிக்கும்பொருட்டும் ஸத் புருஷர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டும் அவதரித்திருக்கின்றன. குதிகையின உருவநதரித்து வந்த கேசியேனனும் அஸுரனை இப்பொழுது நீ அனாயாஸமாக வதித்தனை. இது எங்களுக்குப் பெரிய ஆரத்தமாயிருக்கின்றது. இது எங்கள்பாக்யமே. தேவதைகள் இவனுடையகளைப்பைக் கேட்டமாத்ரத்தில் பயந்து ஸ்வர்க்கத்தைத் துறக்கின்றார்கள். ஆகையால் இந்தப் பாபிஷ்டனை நீ வதஞ்செய்தது யுத்தமே. ப்ரபூ! நானையினனறையதினம் சாணூரன் முஷ்டிகன இவர்களையும் மற்றும் பல மல்லர்களையும் குவலயாபீடமென்னும் யானையையும் கம்ஸனையும் நீ வதிக்க நான பார்க்கப்போகிறேன். அதன்பிறகு சங்கன் யவனன்முரன நரகன இவர்களை நீ வதிக்க நான பார்க்கப் போகிறேன். அப்பால் இந்த்ரனுடைய உத்யானவனத் தினின்று பாரிஜாதவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டு வரப் போகின்றன. அதற்காக உன்மேல் எதிர்த்து வருகிற

இத்தரணைப் பரிபவஞ் செய்யப்போகின்றனை. வீர்யத்
 சையே பந்தயம் முதலியனவாகக்கொண்டு வீரர்களான
 பிஷ்மகன் முதலியவர்களின் பெண்களாகிய ருக்மிணி
 முதலியவர்களை மணம் புரியப்போகின்றனை. ஜகத்பதி!
 ர்ருகளைச் சாபத்தினின்று விடுவிக்கப் போகின்றனை.
 த்வாரகையில் ஜாம்பவதியை மணம் புரிவதுடன்
 ஸ்யமந்தக மணியையும் பெறப்போகின்றனை. மசனம்
 அடைந்த ப்ராஹ்மணபுத்ரர்களை உன்ஸ்தானமாகிய வை
 குண்ட லோகத்தினின்று கொண்டு வந்து கொடுக்கப்
 போகின்றனை. பிறகு பெளண்ட்ரகளை வதிக்கப்போகின்
 றனை. அப்பால் காசிப் பட்டணத்தைக் கொளுத்தப்போ
 கின்றனை. தந்தவத்தரணை வதிக்கப்போகின்றனை. தாம
 புத்ரானுடைய ராஜஸூயமாகத்தில் ஸிஸுபாலனை
 வதிக்கப்போகின்றனை. இவற்றையெல்லாம் நான பராக்
 தப்போகின்றேன். மற்றும், நீ த்வாரகையில் மாஸஞ்
 செப்து கொண்டு பூமியில் பண்டிதர்களால் பாடத்தகுந்
 தவைகளான எந்த எந்தச் செயல்களை நடத்தப்போகின்
 றனையோ, அவற்றையெல்லாம் நான பராக்கப்போகி
 றேன். அப்பால் காலத்தைச் சரீரமாகவுடைய நீ அர்
 ஜுனனுக்கு ஸாரதியாயிருந்து பூமியி் வபாரத்தை நீக்
 கும பொருட்டிப் பல அக்ஷைவாஹினிகளைக் துள்ள
 ளைன்யவர்களை அழிக்க நான பராக்கப்போகிறேன். நீ
 1 அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் அமைந்து
 கேவலம் ஜ்ஞானாதஸ்வரூபனு யிருப்பவன். அவ்வற்ற
 ஆரர்தமயமான தன்ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கையால
 ஸமஸ்த காமங்களும் சிற்றவேறப் பெற்றவன்; அவாப்த
 ஸமஸ்தகாமன்; ஸத்யஸங்கல்பன்; முயன்ற காமம்
 எதுவும் வீணாகப் பெருத விசித்ரசகந்தியுடையவன். தன்

தேஜஸ்ஸினால் மாயையின் குணங்களான ஸத்த்வாதி களுடைய ப்ரவாஹத்தை என்றும் உதறியிருப்பவன்; ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; ஸர்வேஸ்வரன். இத்தகையனான உன்னைச்சரணம் அடைகின்றேன். நீ தன்னைபே தனக்கு ஆதாரமாக வுடையவன்; பூமி முதலிய பூதங்களைக் கொண்டு தன் ஸங்கல்பத்தினால் தேவாதிஸ்ருஷ்டியை நடத்தினவன். இப்பொழுது லீலைக்காக மானிட உரு வத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனே. யாதவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிகளுக்கும் ஸாத்வதர்களுக்கும் பாவாஹியா யிருக்கின்றனே. உன்னைச் சரணம் அடைகின்றேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—பாகவதஸ்யேஷ்டராக்ய காதமுனிவர் இங்ஙனம் யாதவர்களுக்குப் பதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரித்து அவனால் அனுமதிக்கோடுக் கப்பெற்று அவனுடைய காட்சியினால் களிப்புற்றிருப பினும் மீளவும் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பம் மாறப் பெறாமலே திரும்பிச் சென்றார். கோகுலத்திற்கு ஸுகம விளைப்பவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் யுத்தத்தினால் கேசியைவழித்து அன்பர்களான இடைப பிள்ளைளுடன் பசுக்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருகால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முதலிய அந்த இடைப்பிள்ளைகள் சிலர் திருடர்களொன்றும் சிலர் அவர்களிடத்தினின்று காக்கிறவர்களொன்றும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு சிலாயன மென்னும் விளையாட்டு விளையாடினார்கள். மனாவசே! அவர்களில் சிலர் திருடர்களாயிருந்தார்கள். சிலர் அவர்களிடத்தினின்று காக்கிறவர்களாயிருந்தார்கள். மற்றவர் ஆடுகளாயிருந்தார்கள். அவர்கள் இங்ஙனம் மூன்றுவகையாகப் பிரிந்து விளையாடினார்கள். அப் பொழுது மயனுடைய பிள்ளையும் ¹ மஹாகாபனுமாகிய

1. மஹாசாடன்-பெரிய சரீரமுடையவன்.

வ்யோமனென்னும் அஸுரன் இடைப்பிள்ளைகளின் உருவம்போன்ற உருவத்தரித்துப் பெரும்பாலும்தான் திருடனாகவே இருந்து ஆநிகளாயிருந்த இடைப்பிள்ளைகள் பலரையும் எடுத்துக்கொண்டு போனான். அங்ஙனம் கொண்டுபோன கோபர்களைமெல்லாம் அம்மஹாஸூரன் பர்வத குகையில் வைத்து அதன் த்வாரத்தைப் பாறையால் மூடிவைத்தான். விளைபாட்டில்தான் குஐத்து கோபர்களை மிகுந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸதபுருஷர்களுக்குச் சரணங் கொடுப்பவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த வ்யோமாஸுரனுடைய கார்யத்தை அறிந்து விம்ஹம் சேர்நாயைப் பிடிப்பதுபோல, கோபர்களைக் கொண்டிபோகின்ற அவ்வஸுரனை வலிவுடன்பிடித்துக் கொண்டான். மஹாபலிஷ்டனாகிய அவ்வஸுரன் அப்பொழுது பெரிய பர்வதம்போன்ற உண்மைபான் தன்னுருவத்தை தீர்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பிடித்துக்கொண்டதற்கு வருந்தித் தன்னை அவனிடத்தினின்று விடுவித்துக்கொள்ள விரும்பியும் அதற்கு வல்லனாகவில்லை, அப்பால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவனை இருபுஜங்களாலும் நன்றாக இருக்கப் பிடித்துப் பூமியில் தள்ளி ஆகாயத்தில் தேவதைகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் பசுவைக் கொல்லுவதுபோலக் கொண்டுவிட்டான். பிறகு குகையில் மூடியிருந்த பாறையை வாங்கிப் போகட்டுப் பர்வத குகையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட வருத்தத்தினின்று கோபர்களை விடுவித்துத் தேவதைகளாலும் கோபர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றுத் தன் கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தான். மூப்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

அக்ரூரன் நந்தகோகுலம் போகும்பொழுது
வழியில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுபவத்தைப்
பற்றி மனோரதித்தலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
அக்ரூரனை ஸத்கரித்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பகவானிடத்தில் ஆழ்ந்த
மதியுடைய அக்ரூரனும் அன்றையதினம் ராத்ரி மது
ரையில் இருந்து மற்றைநாள் விடியற்காலையில் ரதத்
தில் ஏறிக்கொண்டு நந்தகோகுலத்திற்குப் போனான்.
மிகுந்த பாக்யமுடைய அவவக்ரூரன் பகவானிடத்தில்
மிகுந்த பக்தி உண்டாகப்பெற்று வழியில் போய்க்
கொண்டே இங்ஙனம் சித்தித்தான். 'நான் என்ன மறு
கலகாரியம் செய்தேனோ? மேம்பட்ட தவம் என்ன செய்
தேனோ? ஸதபாதரமான புருஷனுக்கு என்ன தானஞ்
செய்தேனோ? ஏனென்றால், இப்பொழுது நான் கேசவ
னைப் பார்க்கப் போகிறேனல்லவா? இல்லாதபடித்தில்
இது எனக்கு எப்படி நேரும்? சூத்தரஜாதியில் பிறந்தவ
னுக்கு வேதஞ் சொல்லுவது எங்ஙனம் கிடைக்க அரி
தோ, அங்ஙனமே சப்தாதிவிஷயங்களில் சுழித்த மன
முடைய எனக்கு உத்தமஸ்ரீலோகனுடைய பகவானுடைய
இத்தநகைய தர்சனம் கிடைப்பது அரிதே. ப்ரஹ்மாத்ரி
தேவதைகளுங்கூட அவனை வெறுமனே புகழ்ந்து மனத்
தினால் சித்திக்கவேண்டுமேயன்றிக் காரணமாட்டார்கள்.
அதற்குரிய பாமபுருஷனுடைய தர்சனம் எனக்கு எங்ங
னம் கிடைக்கும்? அல்லது இப்படி அன்று, நீசனாகிய
எனக்குங்கூட அச்சுதனுடைய தர்சனம் கிடைக்கும்.
ஏனென்றால், ஆற்றுவெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு
போகின்ற புல் முதலியவற்றில் ஒன்று ஒருகால் கரை
யேறுவதும் உண்டல்லவா? அங்ஙனமே கர்மசத்தினால்
காலமாகிற ஆற்றுவெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு
போகிற ஜீவாத்மாக்களுக்குள் ஒருவன் ஒருகால் கரை

யேறக்கூடும். இப்பொழுது என்னுடைய அடிங்கல மெல்லாம் பறந்துபோயிற்று. இப்பொழுது என்னுடைய ஜனமமும் ஸபலமாயிற்று. ஏனென்றால், யோகிகளுக்குக் கூட த்யானிக்கக்கூடியதேயன்றிக் காணக்கூடாததான பகவானுடைய அடித்தாமரைமையே நான் வணங்கப் போகிறேனல்லவா? கம்ஸன் இப்பொழுது எனக்கு மிகவும் மேம்பட்ட அனுக்ரஹஞ் செய்தான். ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்! நான் அவனால் அனுப்பப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தத்தைப் பார்க்கப்போகிறேனல்லவா? முன்புள்ள பெரியோர்கள் பூமியில் மானிட உருவம் பூண்டு அவதரித்த இந்தப்பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களின் சக மண்டலங்களுடைய கார்தியினால் எவ்விதத்திலுங்கடக்கமுடியாத பாபமாகிற அரதகாரத்தைக் கடந்தார்கள். (இப்பகவானுடைய பாதங்களை த்யானித்த மாத்ரத்தில் பெரியோர்கள் பாபங்களைக் கடந்தார்களென்றால், அப்பகவானுடைய பாதாவிந்தங்களை நேரில் காணப்போகிற என்னுடைய பாபங்கள் தொலைந்தன வென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ?) பரஹ்மதேவன் ருத்ரன் முதலிய தேவதைகள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி பக்தர்கள் முனிவர்கள் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் அனுசரிக்கலான கோபாலர்களுடன் பசு மேய்க்கும்பொருட்டு வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுமே கோபிகைகளின் கொங்கைகளிலுள்ள குங்குமக்குழம்புகளால் அடையாளஞ் செய்யப்பட்டதுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தத்தை நான் காணப்போகிறேன். அழகியகபோலங்களும் அத்தகைய மூகமும் புனனையோடு கூடின கண்ணோக்கமும் செந்தாமரைமலர்போல் சிவந்த கண்களும் அமைந்து சுரிசூழல்களால் சூழப்பட்டிருப்பதுமாகிய முகுந்தனுடைய முகத்தை நான் பார்க்கப் போகிறேன். இது நிச்சயம்.

இந்த ம்ருகங்கள் எனக்குப் ப்ரதக்ஷிணமாய்ப் போகின்றன. (இந்தச் சபசகுனம் ஸீண்போகாது.) பூமியின் ப்ரத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தன் ஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவம் பூண்டவனும் மேலான ஸாவன்யமுடைய வனுமாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் தர்சனம்எனக்கு இப்பொழுது நேருமாயின, என் கண்களுக்குப்பயன் உடனே உண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இப்ப்ரபுருஷன் தன்சரீரங்களான ப்ரக்ருதிபுருஷர்களை ஸாக்ஷாத் கரிப்பவன்; ஜீவனைப்போல் தேஹத்தை ஆத்மாவாகப் ப்ரமிப்பதற்குக் காரணமான அஹங்காரமற்றவன். மற்றும், இவன் தனக்கு அஸாதாரணமான அளவற்ற ஜ்ஞானமாகிற தேஜஸ்ஸினால் அஜ்ஞானமாகிற தமஸ்ஸையும் ஸ்வதர்த்ரவஸ்து உண்டென்கிற பேதத்தையும் உதறியிருப்பவன்; மற்றும், தன்சரீரமான ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு அதுபரிணமிக்கும்படி ஸங்கல்பித்துத் தானே ஆதாரமாயிருந்து ப்ரரணன்கள் இந்த்ரியங்கள் புத்தி இவற்றைப் படைத்து இவற்றால் போகத்திற் கிடமான தேஹங்களில் ஊஹிக்கப்படுகிறான். இவனுடைய குணங்களும்செயல்களும்பிறன்களும் சொல்லுவதுமகேட்பதும் செய்கிற ஸகலஜனங்களின் பாபங்களையும் போக்குகிற மையுடையவை; மிகவும் மங்கலமாயிருப்பவை. இந்த கையகுணம்செயல் பிறவி இவற்றைமொழிபுஞ் சொற்கள் ஜகத்தைப் பிழைப்பித்து விளங்கச்செய்து புனிதஞ்செய்கின்றன. இவற்றின் ஸம்பந்தமற்ற சொற்கள் பல அழகு கள் அமைந்திருப்பினும் சுவத்திற்குச் செய்யும் அலங்காரங்களோடொத்தவைகளேயாம். எவன் இத்தகைய ஸர்வேஸ்வரனென்றும் மஹாவிஷ்ணுவென்றும் கூறப்படுகிறானோ, அவனே யாதவகுலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் அவதரித்திருக்கின்றான். அவன் தன்னால் ஏற்படுத்

தபபட்ட தர்மமர்யாதைகளைப் பாதுகாப்பவர்களான தெய்வப் பிறப்பினர்களுக்குக் க்ஷேமத்தை விளைக்கமுயன்று ஸமஸ்தமங்கலங்களுக்கும் இருப்பிடமும் தேவதைகளால் பாடப்பட்ட துமாகிய தனபுகழைப் பரவச்செய்து கொண்டு கோகுலத்தில் இருக்கின்றான். ஸத்புருஷர்கள் தன்னைப் பெறுதற்குத் தானே உபாயமாயிருப்பவனும் அவர்களுக்கு ஹிதஞ் செய்பவனும் மூன்று லோகங்களிலும் அழகான உருவரதரித்திருப்பவனும் கண்படைத்தவர்களுக்கு மஹோத்ஸவத்தை விளைப்பவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு இனிய வாஸஸ்தானமுமாகிய அரத ஸ்ரீநருஷ்ணனை நான் இப்பொழுது நிச்சயமாய்ப் பார்க்கப்போகின்றேன். எனக்கு விடியற்காலங்கள் நன்மையை விளைக்கும்படி அருளபுரிந்தன. (இரவெல்லாம் நல்ல பொழுதாக விடிந்தன). நான் அங்குச் சென்று இந்த ஸ்ரீநருஷ்ணனைக் கண்டவுடனே அதத்தினிலும் இறங்கி ஜகதீஸ்வரர்களும் புருஷோத்தமர்களுமாகிய பாமநருஷ்ணர்களின் பாதாவிந்தங்களை வணங்குவேன். யோகிகளுக்கூட இந்தப்பாதாவிந்தங்களைத் தங்கள் ஸத்தை ஸீர்த்திக்கும்பொருட்டுப் புத்தியால் பாவிக்கிறார்களா? ஹிக் கண்ணால் கண்டதில்லை. (அத்தகைய பாதாவிந்தங்களைக் கண்களால் காணப்பெற்ற நான் என்னபாக்ய சாலபோ?) மற்றும், அந்தபாமகருஷ்ணர்களை நினைவுகூர்ந்து நண்பர்களான கோபாகளையும் வணங்குவேன். அப்பால் பாபுவாயே ஸ்ரீநருஷ்ணன் தனபாதாவிந்தங்களில் விழுந்திருக்கிறான் என்கிறஸஸில் காலமறிநஸ்ப்பத்தின் வேகத்தினால் பறந்து தன்னைச் சரிமையுடைய ஐங்களுக்கு அபயங் கொடுப்பதும் தாமரைமலர் போன்றது மாகிய தனகரத்தை வைப்பான். இந்தரனும் பரிசுக்கவர்த்தியும் இந்த ஸ்ரீநருஷ்ணனுடைய

ஹஸ்தத்தில் அர்க்யங் கொடுத்து மூன்றுலோகங்களுக்கும் ப்ரபுக்களாயிருக்கையாகிற மேன்மையைப் பெற்றார்களல்லவா? செங்கழுநீர்மலரின் பரிமள முடைய இந்த ஹஸ்தம் வினையாடல்களால் இளைப்புற்ற கோபிகைகளின் ச்ரமத்தைத் தன்ஸ்பர்சத்தினால் போக்கிறதல்லவா? (அப்படிப்பட்ட தன்ஹஸ்தத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்சிரஸ்ஸில் வைப்பானாயின் எனக்கு வேறு பயன் என்ன வேண்டும்?) நான் கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவன்; அவனுடைய பருத்யனுமாயிருக்கின்றேன்; ஆயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னிடத்தில் சத்ருவென்னும் புத்தியைக் கொள்ளமாட்டான். அவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன்; ஒரே காலத்தில் எல்லாச் சரீரங்களை யும் அறிந்து அளந்தறையமித்துக் கொண்டிருப்பவன். மற்றும், அவன் கம்ஸனத்திற்கு உன்றும் புறமும் வலித்துக்கொண்டு மலர்ந்தலும் குவிதலுமின்றி ஒருவாறாயிருப்பதும் சீர்மலமுமான தன்ஜ்ஞானத்தினால் அம்மனத்திற் கருத்தை யெல்லாம் காண்கின்றான். நான் வெளியில் மாதரம் கம்ஸனை அனுஸரிக்கிறேனன்றி, உன்றோ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே அனுஸரித்திருக்கின்றேன். ஹ்ருதயத்தில் வாஸஞ் செய்கின்ற அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு இது தெரியுமாயெனினான் சத்ருவென்று நினைக்கமாட்டான். மற்றும், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்பாதமுலத்தில் மன ஆக்கத்துடன் கைகுவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னைப் புனனகை அமைந்து கருணையினால் நனைந்திருக்கின்ற கண்ணால் காண்பானாயின், அப்பொழுதே நான் பாபங்களை எல்லாம் தொலைப்பெற்றுச் சங்கையின்றி சிலைசிறை ஸதேதாஷத்தை அடைவேன். மிகுந்த கண்பனும் பசுவும் தன்னைவிட வேறுதெய்வம் உண்டென்று சினையாதவனுமாகிய என்னை அந்த ஸ்ரீக்

ருஷ்ணன் நீண்டபுஜதண்டங்களால் அணைத்துக்கொள்
வான். அப்பொழுதே என்சரீரம் பரிசுத்தமாக்கப்படு
மல்லவா? அதனால் என்னுடைய கர்மபந்தமும் அறுந்து
போய்விடும். பெரும்புகழானுசிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஆலிங்
கனஞ் செய்யப் பெற்று வணங்கி அஞ்சலித்துக் கொண்
டிருக்கின்ற என்னை 'அக்ருா! அப்பா!' என்று அழைப்
பான். அப்பொழுதன்றோ என்னுடைய ஜன்மம் ஸபல
மாகும் (பயன்பெறும்). மிகவும் மஹானுபாவானுசிய பக
வானால் எவன் ஆதரிக்கப் பெறமாட்டானே; அவனுடைய
ஜனமத்தைச்சுடவேண்டுமல்லவா? எல்லாவற்றையும்ஸம
மாகப் பார்க்குதன்மையுள்ள அப்பரமபுருஷனுக்கு அன
பிற்கிடமா யிருப்பவனாவது மிகுந்த நண்பனாவது அன
பிற்கிடமாகாதவனாவது த்வேஷிக்கத் தகுந்தவனாவது
உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தவனாவது புருவஸூம இல்லை. அவ
னுக்கு அத்தகைய பேதபுததி கிடையாது. ஆயினும்
பக்தர்கள் தனனை எங்ஙனம் பணிகின்றார்களோ; அப்
படியே தானும் அவர்களைப் பணியுதன்மையான கல்ப
வ்ருக்ஷம் தனனை அடைந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும
பும பரமோஜனங்களை சிறைவேற்றிக் கொடுக்கின்றது;
தனனைப் பணியாதவர்களுக்கு அங்ஙனம்செய்கறதில்லை.
அங்ஙனமே இந்தப் பரமபுருஷனும் தனனைப் பீதி
யோடு பணிகின்றவர்களைத் தானும் பீதியோடு தொ
டர்சின்றான். இதனால் அவனுக்கு விஷமம் உண்டென்று
சொல்ல முடியாதல்லவா? மற்றும், யாதவஸ்தோஷ்டனும்
அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தமையனுமாகிய பலராமன்
தனபாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கின்ற என்னைப் புன்
னகையுடன் வாரியெடுத்தனைத்து என்னைக் குவித்த
கைகளில் பிடித்து மாளிகைக்குள் அழைத்துக்
கொண்டுபோய் எனக்கு அாகயம் முதலிய ஸதகாரங்க

ளெல்லாம்செய்து தன் பந்துக்கள்மேல் கம்ஸன் செய்யும் த்ரோஹத்தைப் பற்றி வினவுவான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ஸ்வபல்கனுடைய பிள்ளை யாகிய அக்ருரன் இங்ஙனம் வழிமுழுவதும் சிந்தித்துக் கொண்டே ரதத்தின்மேல் ஏறிக் கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தான். மன்னவனே! அப்பொழுது ஸூர்யனும் அஸ்தமயபர்வதத்தை அடைந்தான். அவ்வக்ருரன் அந்தக் கோகுலத்தில் ஸமஸ்தலோகபாலர்களின் கீரீடங்களால் ப்ரீதியுடன பணியப்பட்ட பாதாரவிர்தங்களின் பராகங்களை யுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிவைப்புக் களைக் கண்டான். அவை பூமிக்கு அலங்காரங்களாயிருந்தன; மற்றும், தாமரைமலர் யவை மாவெட்டி இவை முதலிய இரேகைகளாகிற அடையாளங்களால் அறியக் கூடியவைகளாயிருந்தன. அவன் அந்த அடிவைப்புக் களைக் கண்ட மாத்ரத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து மிகவும் பரபரப்புற்று ப்ரீதியினால் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப் பெற்றுக் கண்ணீர்த் துளிகளால் கலங்கின கண்களுடையவனாகி ரதத்தினின்றும் இறங்கி 'இவை நம்பரபுவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிர்தங்களின் பராகங்களல்லவா' எனவும் எண்ணத்துடன் அவற்றில் விழுந்து புரண்டான். பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதனால்வது அவனுடைய திருவுருவங்களையும் மற்ற அடையாளங்களையும் காண்பது கேட்பது முதலியவற்றால்வது தன்னிலைமை மாறப்பெறுகையாகிற இவ்வளவே இவ்வுலகத்தில் தேஹம் படைத்தவர்கள் பெறக்கூடிய புருஷார்த்தம். ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அடிவைப்புக்களைக் கண்ட மாத்ரத்தில் அவற்றில் விழுந்து புரளும் படியான நிலைமை உண்டாகப்பெற்றமை அவ்வக்ருரனுடைய பாக்யமஹிமையேயன்றி வேறன்று. ஆனால் ஜம்

பத்தினுலாவது பயத்தினுலாவது சோகத்தினுலாவது
 அங்ஙனம் செய்வானுயின் அது புருஷார்த்தமாகாது.
 அவங்களுடைய ரெடுகேரம் புரண்டு மீளவும் ரகத்தில்
 ஏறிக்கொண்டு பசுக்களுக்கு ராதனா ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும்
 பலராமனும் எங்கே இருக்கின்றார்களென்று வினவிக்
 கொண்டே வேகமாகச் சென்றான். அப்பால் அவன கோ
 குலத்தில் பசுக்கள் கறங்குமிடத்தில் இருக்கின்ற ராம
 க்ருஷ்ணர்களைக் கண்டான். அவர்களில் ஒருவன்
 பீதாமபாத்தையும் மற்றொருவன் நீலாமபாத்தையும்
 உடுத்திருந்தார்கள். மற்றுமொருவன் சாதகாலத்தில்
 மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற கலகளுடையவர்களும்
 பலராமனும் ஒருவர் கறுப்பும் ஒருவர் வெளுப்பும்
 கிருப்பவர்களும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கும் சோபைக்கும்
 இடமாகிய வீண்ட புஜதண்டங்களும் அழகிய முகமும்
 அமைகது மிகவும் அழகாகிருப்பவர்களும் உட்கொண்ட
 டிகள் போல நடப்பவர்களும் தவஜம் வஜ்ஜம் மாலைட் டி
 தாமரைமலர் இத்த கோகைகளால் அலங்காரஞ் செய்
 யப்பெற்ற அடிகளால் கோகுலத்தை விளங்கச்செய்
 பவர்களும் மஹாலாபாரதர்களும் தமையும் புள்ளிகையும்
 அமைகது சன்னோக சமையல்களையும் மேம்பட்ட அழ
 கிய விளைமாடையளுடையவர்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
 ஸ்ரீமலமான வந்தவர்கள் உடுத்திச் சிறந்தசகதனம்
 பூசி வனமாடையும்கூறும் பல பூமாடையும்கூறும் அணிந
 திருந்தார்கள் புருஷ ஸ்ரீபெஷ்டர்களும் ஆடுபுருஷா
 களும் ஜகத்காரிகளும் ஜகததை யெல்லாம் சரீர
 மாக வுடையவர்களாகையால் ஜகத்தெல்லாம் தாமேயா
 கிருப்பவர்களும் ஜகததைப்பயனாக உருபொருட டிஸங்
 கலபத்தினால் அவதரித்தவர்களாகிய அத்தகைய ராம
 க்ருஷ்ணர்களை அக்ருஷண கண்டான். மனசுவனே!

1 இடையில் ஸ்வர்ணரேகையுடைய மரகதபர்வதம் போன்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இடையில் மைப்பூசின வெள்ளி மலைபோன்ற பலராமன் ஆகிய இவ்விருவரும் தங்கள் தேஹகார்தியால் திசைகளை யெல்லாம் இருளற்றுவிளங்கச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த அக்ருரன அக்கண்டை மாதத்தினின்றும் இறங்கிப் ப்ரேமத்தினால் தழதழத்து ராமக்ருஷ்ணர்களின் பாதங்களில் தண்டமபோல விழுந்தான். பகவானைக் கண்ட ஆரத்தாதினால் கீர்தனமுபிள கள்களுடையவனாக உடம் பெல்லாம மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் தன் பெயரைச் சொல்ல முடியாதிருந்தான். தன்னை வணங்கினவர்களிடத்தில் வாழ் ஸல்யமுடைய மஹானுபாவினாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்வக்ருரனுடைய நிலைமையை அறிந்து சக்ரபாசம் பிடித்த அடையாளமுடைய கையினால் அவனை அருகாமையில் இழுத்துப் ப்ரேமத்துடன் அணைத்துக் கொண்டான். அப்பால் பலராமனும் ரமஸ்கரித்த அக்ருரனை ஆலிங்கனஞ் செய்து களக்களிப்புற்றுத் தன் கையால் அவன் கையைப் பிடித்துத் தம்பியாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடன் க்ருஹத்திற்குள் அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். பிறகு நல்வரவாவென்று வினவி அவ்வக்ருரனுக்கு மேலான ஆஸனம் அளித்து விதிப்படி பாதங்களை அலம்பி மது பர்க்கம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அனந்தரம் அகிதியாகிய அவ்வக்ருரனுக்கு ஆவலுடன் பசுவைக் கொடுத்து இளைப்புற்றிருக்கின்ற அன்னவனுக்கு ஸ்ரத்தையுடன் அறுசுவைகளும் அமைத்து மற்றும் பலகுணங்களும் சிறைந்து பரிசுத்தமுமாகிய அன்னத்

1. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பீதாம்பரமுடுத்தவனாகையாலும், பலராமன் நீலாம்பரம் உடுத்தவனாகையாலும், இங்கனம் உவமை கூறப்பட்டது.

தையும் அளித்தான். பிறகு ஏலக்காய் லவங்கம் கற்பூரம் முதலிய முகவாஸனைகளாலும் சந்தனம் முதலிய கத்தங்களாலும் பூரிடல்களாலும் தரம்பூலம் முதலிய மற்றும் பல உபசாரங்களாலும் போஜனஞ் செய்த அஷ்வக்ருரனுக்கு ப்ரோமத்துடன் மேலான ஸக்தோஷத்தை விளைத்தான். பிறகு சந்தகோபன் இவ்வளும் ஸத்கரிக் கப்பட்ட அஷ்வக்ருரனைப் பார்த்து அனுக்ரஹமென்பதையே அறியாதவனும் கொடியனுமாகிய கம்ஸன் ஜீவித்திருக்கையில் கொலையாளியால் பாடகாக்கப்பட்ட ஆடுகள்போல நீங்கள் எப்படி இருக்கின்றீர்கள்? தன் பகனி வேண்டாமென்று முறையிட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவளுடைய குழந்தைகளை இவன் வந்ததானல்லவா? இவன் தனப்பரணாகாரி த்ருப்தியைத் தீருவதிலேயே மிக்க மன ஆக்கமுடையவன்; துஷ்டன். இத்தாமைமன கம்ஸனுடைய ப்ரஜைகளாகிய உங்களுக்குக்ஷேமமென்பது எவ்வளவு இருக்குமென்று சிந்திப்பீரோம் (நீங்கள் ஜீவித்திருப்பதே அருமைமாயிருக்கக்ஷேமம் ஏது?) என்றுக்ஷேமம் வினவினான். முடிபத்தெட்டாவது அதயாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீசுருஷ்ணன் அக்ருரனால்
கம்ஸஹ்நையை அபிப்பிராயத்தை அறிந்
ம - ரைக்குப் புறப்படுவதைக் கண்டு
கோபிக்கசன் வந்தது உடம், நடுவழியில்
மழுளையில் ஸ்ரோஞ் செய்கின்ற
அக்ருரனுக்கு ஸ்ரீசுருஷ்ணன் தன் திவ்ய
மங்கல வச்ரஹத்தைக் காட்டிதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்.—அக்ருரன் ராமக்ருஷ்ணர்களால் மிகவும் வெகுமதிக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் ஸுகமாக உட்கார்ந்து வழியில் தான் விரும்பின விரும்பங்

களை யெல்லாம் பெற்றான். ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வரஸ்ஸ தானமா யிருப்பவனும் ஷாட்குணிய பூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷன் அருள்புரிவானாயின் எதுதான் கிடைக்க அரிது? எதுவும் அரிதன்ஹு. மன்னவனே! ஆயினும் அவனுடைய பக்தர்கள் எதையும் விரும்பமாட்டார்கள். அப்பொழுது மஹானுபாவனாகிய தேவகியின் புதல்வன் ஸாயங்காலபோஜனஞ் செய்து தன் அன்பர்களான வஸுதேவாதிதனிடத்திலு கம்ஸன் இருக்கும் நிலையையும் அவன் செய்ய நினைத்திருப்பதையும் வினவினான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான் :— அப்பா! கல்லியற்கையுடையவரே! வர்திரா? உமக்கு கல்வரவா? உங்களுக்குக் கேஷமம் உண்டாகுக. நம்முடைய ஜ்ஞாதிசுரும பந்துக்களும் ஒரு கெடுதியுயின்றி ஆரோக்யத்துடன் கேஷமமாயிருக்கின்றார்களா? மரமனெனும் பெர்பூண்டு நங்குலத்திற்கு ஸீயாதிபோன்ற கம்ஸன் வளர்ந்து கொண்டிருக்கையில், நமபந்துக்களுக்கும் அவர்களுடைய ப்ரஜைகளுக்கும் என்னவென்று கேஷமம் விசாரிப்பேன்? கேஷமமாவென்று நான் கேட்பதுங்கூட அழகன்று. பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களும்க்ரபாரதிசுருமாகிய தாய்தந்தைகளுக்கு எங்கள் சிமித்தமாகப் பெருந்துக்கம் உண்டாயிற்று. எங்களைப்பற்றியல்லவோ எங்களுக்கு முன்னோற்றல்களான பிள்ளைகள் அனைவரும் மரணம் அடைந்தார்களா? எங்களைப்பற்றியல்லவோ அவர்கள் சிறையில் அடைப்புண்டார்கள்? அது கிடக்கட்டும். கல்லியற்கையுடையவரே! எங்களுக்கு மிகுந்த பந்துவாகிய உம்மைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கெடுங்காலமாய் விரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். அது இப்பொழுது கெரிட்டது. இது எங்களுக்கு மிகவும் ஆரத்தத்திற் கிடமாயிருக்கின்றது அண்ணா! நீர் வந்த காரணத்தைச் சொல்லுவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் வினவப்பெற்ற மதுவம்சாலங்காரனாகிய அவ்வக்ஞரன் கம்ஸனுக்கு யாதவர்களிடத்தில் வைரம் மாறாமல்தொடர்ந்து வருவது அவன் வஸுதேவனை வதிக்கவேண்டுமென்று முயன்றிருப்பது முதலிய எல்லாவற்றையும் ஸவிஸ்தரமாகச் சொன்னான். கம்ஸன தனுர்யாக மெனவும் வயாஜத்தைச் சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னதையும், அவன் தனனை எதற்காகத் தூதனுப்பினானோ அதையும், வஸுதேவனிடத்திலிருந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பிறந்ததைப்பற்றி ராதா கம்ஸனுக்குச் சொன்ன விவரத்தையும் சொன்னான். சதருவிரர்களை அழிக்குந்திறமையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமன் இவ்விருவரும் அக்ஞரன் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டுச் சிரித்துத் தந்தையாகிய நந்தகோபனைக் குறித்து ராஜாவான கம்ஸன் கட்டளைரிட்டதை மெல்லாம் நினைப்பஞ் செய்தார்கள். அந்த நந்தகோபனும் கோகுலத்திலுள்ள கோபகளுக்கெல்லாம் மேல்வருமாறு ஆஜ்ஞாபித்தான். 'பால் தயிர் முதலியவற்றை மெல்லாம் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மேலான வஸ்துக்களையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வண்டிகளில் எடுத்துக் கொண்டு லித்தப்படுத்துங்கள். நாளையதினம் எல்லாரும் மதுரைக்குப் போகவேண்டும். ராஜனாகிய கம்ஸனுக்குப் பால் தயிரெய் முதலியவற்றைக்கொடுக்கவேண்டும். அந்தமதுராபுரியில் தனுர்யாகம் நடக்கிறதாம்; அதையும் பார்க்கலாகுப. நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள் பலரும் அவ்விடம் போகிறார்களாம் (அவர்களையும் பார்க்கலாம்). இங்ஙனம் நந்தகோபன் தன் கோகுலத்தில் முழுவதும் ஸூதனைக் கொண்டு கோஷமிடுவீர்தான். மன்னனே! அந்தக் கோகுலத்திலுள்ள

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4

2362. அக்ருான் கோகுலத்திற்குச் சென்று
முந்ருஷ்ணனிடம் கம்ஸன அழைத்துக்கொண்டு
வாச்சொன்ன செய்தியைக் கூறுதல்.

கோபிகைகள் அப்பொழுது அக்ஞான் ராமக்ருஷ்ணர் களை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காக வந்திருக்கிறு னென்று கேள்விப்பட்டு வருத்தமுற்றார்கள். சில கோ பிகைகள் அந்த ஸமாசாரங் கேட்டதனால் மனத்தில் தாபம் உண்டாகப்பெற்று அதனால் உஷ்ணமாய் வரு கின்ற மூச்சுக்காற்றினால் முகத்தின் ஒளி மழுங்கப்பெற் றார்கள். சில கோபிகைகள் அரையில் தரித்திருந்த வெண் பட்டாடையும் கைவளைகளும் கழுவித் தலைச்சொ ருக்கும் அவிழ்ந்தலையப் பெற்றார்கள். வேறு சில கோபி கைகள் பகவானுடைய த்யானத்தினால் கண் காது முத லிய ஸமஸ்த இந்த்ரியங்களின் வ்யாபாரங்களும் ஓயப் பெற்று ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற யோகிகள்போல இவ்வுலகத்தையும் (தேஹத்தையும்) அறியாதிருந்தார் கள். வேறு சில கோபிகைகள் ப்ரேமத்தினாலுண்டான புன்னகையுடன் மொழியப் பட்டவைகளும் மனத்திற்கு இனியவைகளும் விசித்ரமான பதங்கள் அமைந்தவைக ளுமான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய உரைகளை நினைத்து மோஹித்தார்கள். வேறு சிலர் மேல்வரப்போகிற பிரிவை நினைத்துப் பயந்து தழதழப்புற்று முகுந்தனுடைய நடையழகையும் ராஸக்ரீடை முதலிய விளையாடலையும் ஸ்னேஹம் நிறைந்த புன்னகை அமைந்த கண்ணோக்கத் தையும் சோகத்தைப் போக்கவல்லவைகளான பூதனாவ தம் சகடாஸுரவதம் முதலிய செயல்களையும் படுத்தல் கிடத்தல் புசித்தல் முதலிய கம்பீரமான சரித்ரங்களையும் நினைத்து அவ்வச்சுதனிடத்தில் மனங் குடிகொண்டு முகத்தில் கண்ணீர் விரம்பப்பெற்று ஆங்காங்குக் குவியல் குவியலாகச் சேர்ந்து இங்னம் மொழிந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள் :—ஓ தெய்வமே! உனக்கு எங்கும் தபை கிடையாது. ஆ! இதென்ன

வருத்தம்! நீ ஹிதஞ்செய்யுந் தன்மையோடும் விஸ்வாஸத்தோடும் ப்ராணிகளை ஒன்று சேர்த்து ப்ரயோஜனம் கைகூடாதிருக்கும் பொழுதே அவர்களைப் பிரித்துவிடுகின்றனை. குழந்தைகளின் நடத்தைபோல உன செயல்ல்லாம் பயனற்றதே. (உன்னைப்போன்ற மூர்க்கன் ஒருவனும் இருக்கமாட்டான்). கறுத்த முன்னெற்றி மயிர்களால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதும் அழகிய கபோலங்களும் உயர்ந்த மூக்கும் சோகத்தைப் போக்கவல்ல புனனகையும் அமைந்து அழகியதுமான முகுத்தனுடைய பூகத்தை எங்களுக்குக் காட்டி மீளவும் அதைக் கண்மறையக் கொண்டுபோகின்றனையாகையால் உன் செயல் கன்றனது. நீ எங்களுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்து மீளவும் அதை நீயே அக்ரூரனென்னும் பெயர் பூண்டு வந்து அறிமாதவன்போலப் பறித்துக்கொண்டு போகின்றனை. ஆகையால் நீ பெருங்கொடியன். (1 தத்தாபஹாரஞ் செய்வதைக்காட்டிலும் மற்றொரு கொடுமை உண்டோ?) நீ கொடுத்த கண்ணால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியில் திருமுகமண்டலம் முதலிய ஓவியோரிடத்திலும் உன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யம் முழுவதையும் கண்டோம். (அப்படிப்பட்ட கண்ணை நீ கொண்டு போகின்றனையாகையால் எங்கள் கண்ணையும் கொண்டு போனாற்போலவே). அவன் போனபின்பு எங்கள் கண்கள் இருந்து என்ன ப்ரயோஜனம். உன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யரஹஸ்யத்தை யெல்லாம் காங்கள் அறிந்து கொண்டோமென்னும் பொருமையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரித்து நீ எங்களைக் குருடிகளாகச் செய்கின்றனை. கோபிகளே! கர்தகுமாரன் க்ஷணகாலமுகூட

1 தத்தாபஹாரம்-கொடுத்த வஸ்துவைப் பறித்துச் செல்லல். தத்தர்-கொடுக்கப்பட்ட வஸ்து.

கிலையில்லாத நட்புடையவன். நாம் வீடுவாசல்களையும் பந்துக்களையும் பிள்ளை பெண்களையும் கணவர்களையும் துறந்து நேரே தனக்குப் பணிவிடை செய்ய வந்து தன்னுடைய புன்னகை முதலிய இனியசெயல்களால் மனம் பறியுண்டு ஸ்வாதீனமற்றுத் தன் பாதமுலத்திலேயே விழுந்திருப்பினும் அவன் நம்மைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க மாட்டான். அவன் புதியதில் ப்ரியமுடையவன். (புதியவர்களான பட்டணத்து மடந்தையர்கள் அவன் மனத்தை இழுக்கின்றார்கள்.) ஆகையால் அவன் நம்மைத் துறந்து போய்விடுவான். ஆ! நமக்கு என்னவருத்தம் நேரிட்டது! மதுராபுரியிலுள்ள மடந்தையர்களுக்கு இவ்விரவு நல்ல பொழுதாக விடிந்தது. அவர்களுடைய மனவிருப்பங்களெல்லாம் உண்மையாகப் பளித்தன. இதுசிச்சயம். ஏனென்றால், அந்தப்பட்டணத்து மடந்தையர்கள் பட்டணத்தில் நுழைகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைக் காணப்போகிறார்களல்லவா? கடைக்கண்ணைக்கத்தினால் வளர்ந்த புன்னகையாகிற மகரத்தம் பெருகப்பெற்றதாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகரவிரத்தத்தைக் கண்களால் பாணஞ் செய்வதைக்காட்டினும் மேலான பயன என்ன இருக்கிறது? ஆகையால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகரவிரத்தத்தில் கடைக்கண்ணைக்கத்தினால் வளர்ந்ததுவருகின்ற புன்னகையாகிற மகரத்தத்தைப் பாணஞ் செய்ய நேரப்பெற்ற பட்டணத்து மடந்தையர்களின் பாக்யமஹிமையை என்னென்று வர்ணிக்க முடியும்? பெண்களே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தான் மன உறுதியுடையவனாயினும் அந்தப்பட்டணத்து மாதரசிகளின் தேன் மொழிகளால் மனம் பறியுண்டு ஸ்வாதீனமற்றுத்திறமையற்ற சேரிப் பெண்களாகிய நம்மிடம் எங்ஙனம் திரும்பிவருவான்? லஜ்ஜையும் புன்னகையும் அமைந்த அம்மடந்தையர்களின் விலாஸங்களால் கட்டுண்டு அவ்வி

டத்திலேயே சுழன்றுகொண்டிருப்பானன்றித் திரும்பி வரவேமாட்டான். இப்பொழுது அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள தாசார்ஹர் போஜர் அந்தக்ர் வருஷ்ணிகள் ஸாத்வதர் ஆகிய இவர்களின் கண்களுக்கு மஹோத்ஸவம் உண்டாகப்போகின்றது. மற்றும், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனும் கல்யாணகுணங்களுக்கு ஆதாரனுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வழியில் எவரெவர் பார்க்கப் போகிறார்களோ, அவர்களுடைய கண்களுக்கும் இப்பொழுது உத்ஸவம் நேரிடப்போகின்றது. இது நிச்சயம். இத்தகைய செயலுடையவனாகையால் மன இரக்கமில்லாத இன்னவனுக்கு அக்ருரனென்னும் பெயர் பொருந்தாது. மிகவும் கொடியனாகையால் க்ருரனென்னும் பெயரே இவனுக்குத் தரும். இவ்வக்ருரன் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கின்ற நமமை ஆஸ்வாஸப்படுத்தாமலேப் பீதிக்கிடமான ப்ராணனைக்காட்டிலும் ப்ரியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நமக்கெட்டாத வெகுதூரத்திற்குக் கொண்டு போகப் பார்க்கிறான்ல்லவா? இதைக்காட்டிலும் வேறு கொடுஞ்செயல் என்னவேண்டும்? இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் ஈரமில்லாத மதியுடையவனாகி ரதம் ஏறுகின்றான். கொடிய மதமுடைய இந்தக் கோபர்களும் அவனை அனுஸரித்து அவனை த்வரைப்படுத்துகிறார்கள். பெரியோர்களும் உபேக்ஷித்து அவனை வேண்டாமென்று தடுக்காமல் வெறுமனே இருக்கின்றார்கள். தெய்வமுகூட இப்பொழுது நமக்கு விபரீதமாக நடக்கின்றது. (தெய்வம் அனுகூலமாயிருக்குமாயின் இவனுடைய ப்ரியானம் விக்னங்களால் தடைபடும்; இப்பொழுதே திடீரென்று இடைச்சேரியில் ஏதேனும் ஒரு கெடுதி உண்டாகும். அது வொன்றும் இல்லை. ஆகையால் தெய்வமும் ப்ரதிகூலமாயிருக்கின்றது). தோழிகளே! நாம் அந்த

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் சென்று 'நீ போகக்கூடாது' என்று தடுப்போம். சேரியில் பெரியோர்களாவது பந்துக்களாவது ஒரு சிமிஷமுங்கூட விடமுடியாத ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸஹவாஸத்தினின்று தெய்வத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட மனமுடைய நமக்கு என்னசெய்யமுடியும்? இத்தகைய நமக்கு மரணத்தினின்றுங்கூடப் பயமில்லை. மரணத்திற்குமேற்பட ஒருகெடுதியும் ஒருவரால் செய்யமுடியாது. ஆகையால் துணிந்த நாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் போய்த் தடுப்போம். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரேமம் நிறைந்த அழகிய புன்னகைகளும் இனிய உரைகளும் விலாஸங்கள் அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கமும் ஆலிங்கனங்களும் அளவற்றிருக்கப்பெற்ற ராஸகோஷ்டியில் நாம் பலராத்ரிகளை ஒருகூணம்போலக் கடந்தோம். அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து நாம் பிரிவினாலுண்டான துக்கத்தை எங்ஙனம் கடப்போம்? எவ்விதத்திலும் கடக்கமுடியாது. ஆகையால் நாம் அவனைப் போகவேண்டா மென்று தடுப்பதே நலம். மற்றும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடு கூடி மற்றும் பல கோபர்களாலும் சூழப்பட்டு மாலேவேளையில் பசுக்களின் குளம்புகளால் கிளம்பின தூட்கள் படிந்த முன்னெற்றிமயிர்களுடையவனாக இடைச்சேரியில் நுழையும் பொழுது வேணுகாணஞ்செய்துகொண்டு புன்னகை அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கத்தினால் நம்மனத்தைப் பறிப்பானல்லவா? அததகையனான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து நாம் எங்ஙனம் ஜீவித்திருக்கமுடியும்? ஆகையால் அவனைப் போகவேண்டா மென்று தடுப்பதே நலம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் மொழிந்து கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆழங்கால்பட்ட மன

முடையவர்களும் அவனுடைய பிரிவை சீனைத்து வருந்
துகின்றவர்களுமாகிய கோபிகைகள் வெட்கத்தைத்
துறந்து 'கோவிர்த ! தாமோதர ! மாதவ !' என்று
இனிய குரலுடன் உரக்க அழுதார்கள். கோபஸ்தீர்
கள் இங்ஙனம் அழுதுகொண்டிருக்கையில் ஸூர்யோத
யம் ஆயிற்று. அப்பால் அக்ருான ஸூர்ய உபஸ்தானம்
முதலிய தினக்கடனை முடித்துக் கோபர்களிடத்தில்
ஸ்னேஹத்தை வெளியிட்டுத் தேரை டுட்டினான். பிறகு
நகரன முதலிய கோபர்கள் தயிரெய் பால முதலிய
கோரஸங்கள் சிறைநத குடங்களையும் அளவற்ற உப
ஹாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்தத் தேரைப்
பின்னொட்டிச் சென்றார்கள். அப்பொழுது கோபிகை
கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து அவனால் ஆஸ்வாஸப
படுத்தப்பட்டு அவனுடையமறுமொழியை எதிர்பார்த்து
அவ்விடத்திலேயே ஸுனறு சேர்த்திருந்தார்கள். மாதவ
ஸ்ரீதேவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தான புறப்பட்டுப் போவ
தைப்பற்றி அங்ஙனம் பரிதவிக்கின்ற அந்தக்கோபிகளைப்
பார்த்துச் சிக்ரம் வருகிறேனென்று தூதர்மூலமாய்ச்
சொல்லியனுப்பின வசனங்களால் ஸமாதானப்படுத்தி
னான். அப்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைத் தொடர்ந்து செல்
லும்படி அனுப்பப்பட்ட மனமுடைய அக்கோபிகைகள்
எதுவரையில் ரதத்தின் தவஜமும தூளும் புலப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தனவோ, அதுவரையில் அதே இடத்தில்
சிதரத்தில் எழுதின ப்ரதிமைகள்போல சினறிருந்தார்
கள். அப்பால் கோவிரதன் வெகுதூரம் போகையால்
அவன் ரதத்தினுடைய தூளுங்கூடக் கண்ணுக்குப்
புலப்படாமல் மறைகையில் கோபிகைகள் இனி ஸ்ரீக்ருஷ்
ணனை நம்மால் திருப்பமுடியாதென்று அவ்விஷயத்தில்
ஆசையற்றவர்களாகி மீண்டுபோய் அன்பனாகிய அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சரித்திரங்களைப்பாடிக்கொண்டு அத

னால் சோகமற்றவர்களாகி நாள்களைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மன்னவனே! மஹானுபாவஞ்சிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடும் அக்ருாநோடும் கூடி வர யுவேகமபோன்ற வேகமுடைய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு பாபங்களைப் போக்கவல்ல யமுனையைச் சேர்ந்த புண்யதீர்த்தமாகிய ஒரு மடுவண்டையில் சென்றான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்மடுவில் இறங்கிச் சாணை பிடிக்கப்பட்டு ஜவலிக்கின்ற இர்த்ர நீலமணியின் ஒளிபோன்ற ஒளியுடைய ஜலத்தைப் பருகி ஆசமனீயமும் செய்து குவிப்பகுஷியலாய் அடாந்திருக்கின்ற வ்ருஷங்கனின் இடையே சென்று ராமனுடன் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டான் அப்பொழுது அக்ருாண சத்ருக்களிடத்தினின்று பயந்து அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை ரதத்தினமேல் உட்காரவைத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மாத்மரஹ்நரிகக்கடன்களைச் செய்வதற்காக யமுனையின் மடுவில் இறங்கி அங்கு விதிப்படி ஸ்னானஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அவ்வக்ருாண் அம்மடுவின் ஜலத்திற்குள் முழுகி அனாதியான பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கிறப் ப்ரணவத்தை ஜபித்துக்கொண்டிருக்கையில் அங்கு அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களிருவரும் சேர்த்திருக்கக் கண்டான். அங்ஙனம் கண்ட அவ்வக்ருாண் 'வஸுதேவ குமாரர்களான அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ரதத்தின்மேல் இருக்கின்றார்களல்லவா? இங்கு எப்படி புலப்படுகின்றார்கள்? ஆனால் அவர்கள் ரதத்திலின்று இறங்கி இங்கு வரதிருப்பார்களாயின் அங்கு ரதத்தினமேல் இல்லையா எனன்? போய்ப் பார்க்கிறேன்' என்று தனக்குள் சிந்தித்து ஜலத்தினின்று மேற்கிளம்பிக் கரையேறிப்பார்த்தான். அங்கும் அவர்கள் முனபோலவே உட்கார்த்திருக்கக் கண்டு 'ஆனால் நான் அவர்களை ஜலத்திற்குள் கண்டது பெய்யேரா? மெய்யோ? மீளவும் போய்ப் பார்க்கிறேன்' என்று

சிந்தித்து மீளவும் ஜலத்திற்குள் முழுகினான். அவன் மீளவும் அந்த ஜலத்திற்குள் நாகராஜனாகிய ஆதிசேஷனைக் கண்டான். வித்தர்களும் நாகஸ்ரேஷ்டர்களும் அஸுரர்களும் தலைவணக்கமுற்று அவனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாதிசேஷன் ஆயிரத்தலைகளும் ஆயிரம்பணங்களும் ஆயிரங்கிரீடங்களும் அமைந்து கறுத்த வஸ்தரத் தரித்துத் தாமரைத்தண்டின நூல் போல் வெளுத்துப் பல சிகரங்களோடுகூடின வெள்ளி மலைபோன்று விளக்கமுற்றிருந்தான். அவ்வாதிசேஷனுடைய மடியில் நீலமேகம போல் கறுத்துப் பொன்னிறமான பட்டுவஸ்தரத்தரித்து நான்கு புலங்கள் அமைந்து தாமரையிதழ்போல மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட பெரியகண்களும் தெளிந்தழகிய முகமும் அழகான புன்னகையும் அத்தகைய கண்ணோக்கமும் அழகிய புருவங்களும் உயர்த மூக்கும் அழகான காதுகளும் அழகிய கபோலங்களும் சிவந்த கனிவாயும் முழந்தாள் வரையில் கொங்குகின்ற பருத்தபுஜதண்டங்களும் உயர்த கொள்களும் அகன்ற மார்பும் அம்மார்பில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் சங்கம்போல் மூன்று ரேகைகள் அமைந்த அதிகமீளமும் அதிக குருக்கழு மின்றிப் பருத்த ¹ கண்டமும் ஆழந்த கொப்பூழும் மூன்று வரிகள் அமைந்து அரசிலைபோன்ற உதாமமும் அகன்ற கடித்தடமும் கிதம்பமும் ² கரப்போன்ற திருத்துடைகளும் அழகிய முழந்தாள்களும் நீண்ட கண்ணாக்கால்களும் சிறிது உயரந்த குதிகால்களும் அமைந்து அருள்பெருக்குடன் திகழ்கின்ற பரமபுஷ்பருனைக் கண்டான். அவன் சிவந்த கால்கள்களின் கார்திகளாலும் அழகிய விரல்களும்

1. கண்டம் - கழுத்த. 2. கரபம்-மணிக்கட்டு முதல் சுண்டு விரல்வரையிலு முள்ள உள்ளங்கையின் வெளிபாகம்.

கட்டைவிரல்களுமாகிற் புதிய இதழ்களாலும் திகழ்
கின்ற பாதாரவிந்தங்களுடையவனாகி விலையுயர்ந்த ரத்
னங்கள் நிரைசிரையா யிழைக்கப்பட்ட கிரீடமகுடம்
தோள்வளை அரைநாண்மாலையுஞ்ஞாபவீதம் முத்து
மாலையுடன் குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களால்
திகழ்வுற்று ஒருகையில் தாமரைமலரையும் மற்ற மூன்று
கைகளில் சங்கம் சக்கரம் கதை இவைகளையும் தரித்து
மார்பில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னுந்திருமறையும் கொள்துபமணி
யும் திகழ்பெற்று வனமாலையும் அணிந்து மிகவும்
அழகனாயிருந்தான். ஸுரந்தர் நந்தர் முதலிய பாரிஷத்
தர்களும் ஸனகாதிமஹர்ஷிகளும் ப்ராஹ்மருத்ராதிதேவ
ஸ்ரேஷ்டர்களும் பண்டிதர்களான மரீசிமுதலிய ப்ராஹ்
மணஸ்ரேஷ்டர்களும் பரிசுத்தமான மனமுடையவர்க
ளாகி ஸர்வசேஷி யென்றும் ப்ராஹ்மமென்றும் ஸர்வ
காரண னென்றும் ப்ராஜாபதியென்றும் வெவ்வேறு கருத்
துடைய வசனங்களால் அவனைத் துதித்துக்கொண்
டிருந்தார்கள். ஸம்பத்து புஷ்டி வாக்கு கார்தி கீர்த்தி
துஷ்டி இளை உளர்ஜை வித்யை அவித்யை சக்தி மாயை
என்னும பன்னிரண்டு சக்திகளும் உருவத்துடன் அவ
னைப் பணிந்து கொண்டிருந்தன. அக்ருான இததகைய
பரமபுருஷனைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து
மிகுந்த பக்தியுடன்கூடி மயிரகக்ஞச்சம் உண்டாகப்பெற்று
ப்ரீதியின மிகுதியால் மனம் உருகிக் கண்கள் பனிக்கப்
பெற்றுத் தைர்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தழதழத்த
உரையுடன் மெல்ல மெல்ல ஸ்தோத்ராஞ் செய்தான். முப்
பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●— { அக்ருான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தல். } —●—●—

அக்ருான் சொல்லுகிருன் :—ஸமஸ்த ப்ராபஞ்சத்
திற்கும் காரணங்களான மஹத்துமுதலிய தத்த்வங்க

ளுக்குக் காரணனும் நாராயணனென்று அஸாதாரண
 மான நாமம் பெற்றவனும் ஆதிபுருஷனும் (தனக்குத்
 தானே காரணமாகி வேறுகாரணமற்றவனும்) விகாரங்
 களற்றவனுமாகிய உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இந்த
 பரபஞ்சமெல்லாம் எவனிடத்தினின்று உண்டாயிற்றோ,
 அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மதேவன் உன்னுடைய நாடியாகிற
 தடாகத்தில் முளைத்த தாமரை மொக்கினின்று உண்டா
 னா. (வயஷ்டிஸ்ருஷ்டியை ப்ரஹ்மதேவன் மூலமாகவும
 ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியை நீயே கோராகவும் நடத்துகின்
 றனை யாகையால் காரணங்களுக்கும் காரணன நீயே
 மென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ?) ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்
 குக் காரணங்களான பூமி ஜலம் அக்னி வாயு ஆகா
 சம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களும் இவற்றிற்குக் காரணமான
 அஹங்காரமும் அதற்குக் காரணமான மஹத்தும்
 அதற்குக் காரணமான மூலபரகருதியும் ஸாதன்கா
 ளுங்கரத்தின கார்யங்களான ஜ்ஞானேந்தரிய கர்
 மேந்தரியங்களும் மனமும் அவற்றிற்கு அபிமானிகளான
 தேவதைகளும் அவ்வந்தரியங்களின் விஷயங்களானசப்
 தாதிகளும் ஆகிய இவைமெல்லாம் உனக்குச்சரீரங்கள்.
 (நீ மூலபரகருதியைச் சரீரமாகக்கொண்டு மஹத்து
 முதலிய ததத்வங்களைச் சரீரமாகவுடைய நீயாய் விரி
 கின்றனை யாகையாலும், மூலபரகருதியையும் மஹத்து
 முதலியவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டு அவற்றை சிய
 மித்துக்கொண்டிருக்கின்றனையாகையாலும் ஜகதிற்கு
 உபாதானகாரணம் சிமித்தகாரணம் ஆகிய இரண்டு
 காரணங்களும் நீயே.) உன் சரீரங்களான மூலபரகருதி
 முதலியவை ஜடங்களாகையால் அந்தராத்மாவான உன்
 ஸ்வரூபத்தை அறியாதிருப்பதுபோல ஜ்ஞானஸ்வரூப
 களான ஜீவாத்மாக்களும் உன்னை அறிகிறதில்லை. ஏ
 னெனினால், அவர்கள் ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்
 மாவாகவும் உனக்குப் பாதத்தீரர்களான தங்களை ஸவ

தந்த்ரர்களாகவும் ப்ரமித்துத் தேஹத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணர்களும் உனக்குச் சேஷப்பட்டிருப்பவர்களு மான தங்கள் ஸ்வரூபத்தையே அறிகிறதில்லை. இனி உன்னை எங்ஙனம் அறியப்போகிறார்கள்? ப்ரஹ்மதேவ னுங்கூடத் தன்சரீரத்திற்குக் காரணங்களான ஸத் த்வரஜஸ்தமோ குணங்களால் தொடரப்பட்டு ப்ரக்ருதி யின் குணங்களான ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுத்தளைக் காட் டிலும் விலக்ஷணனும் அவற்றிற்கு சிமாமகனுமாகிய உன் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறதில்லை. மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் எங்ஙனம் அறிவார்கள்? (ஆனால் ஒருவரும் அறிவார்க ளாயின், ப்ரமாத்மஸ்வரூபம் முயற்கொம்போடொத் ததே யாகுமென்று சங்கிகதவேண்டாம். தேஹாத்மாபி மானம் முதலிய அவிவேக முடையவர்களின் கட்கண் ணுக்கு அறியக்கூடாதவனானும் யோகத்தினால் பரி சுத்தமான மனமுடையவர்களுக்கு அறிபத்தகுந்தவ னே.) சில யோகிகள் மஹாபுருஷனும் ஸர்வேஸ்வரனு மாகிய உன்னையே நேரில் உபாஸிக்கிறார்கள். சில ஸா துக்கள் ஸுரீர்யன் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவான உன்னையும், சிலர் தங்கள் சரீரங் களின் அவயவங்களான கண் ஹதருபம் முதலிய இடங் களில் இருக்கின்ற உன்னையும், சிலர் ஸமஸ்த பூதங்களி லும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்ற உன்னையும் உபாஸிக் கிறார்கள். யாகாதிகர்மங்களில் மனவிருப்ப முற்ற சில அந்தணர்கள் உன் சரீரங்களான இந்த்ரன் முதலிய பற்பல தேவதைகளின் ராமங்களைமுடைய வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிற வித்யையினால் அறிவிக்கப்பட்ட பல யாகங்களால், அந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மா வாகி அவர்களைச் சரீரமாகவுடைய உன்னை ஆராதிக் கின்றார்கள். பகவானுக்குச் சேஷப்பட்டிருக்கையையே முக்ய ரஸமாகவுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மை

யை அறிந்த சில ஜ்ஞானிகள் அஹங்கார மமகாரங்களை உட்கொண்டிருக்கையால் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இணங்காதவைகளான கர்மங்களையெல்லாம் துறந்து சப்தாதி விஷயங்களில் இவை போக்யங்களென்னும் புத்தி ஒழியப்பெறுகைபாகிற உபசார்தியை அடைந்து ஜ்ஞானஸ்வரூபான உன்னை ஜ்ஞானயோகத்தினால் ஆராதிக்கின்றார்கள. நீ மொழிந்த பாஞ்சராத்ராகமத்தில் சொன்னபடி தாபம் முதலிய பஞ்சஸமஸ்காரங்களால் பரிசுத்தமான தேஹங்களை யுடைபவர்களும் உன்னைப்பற்றின அறிவு மாறாதிருக்கப்பெற்றவர்களுமான சில பெரியோர்கள் வ்ருஹஸ்பவங்களால் பல ஸூர்த்தியும் பரமாத்மரூபத்தினால் ஏகமூர்த்தியுமாகிய உன்னைப் பாஞ்சராத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களால் நேராக ஆராதிக்கின்றார்கள். ஷாட்குண்ய பூர்ணனை! வேறு சிலர் காபாலிகன காலாமுகன சைவன பாசுபதன முதலிய பலவகையான ஆசார்யர்களால் ஏற்பட்ட ஆகாரபேதத்தையுடையதும் சிவனால் மொழியப்பட்டதுமாகிய சைவம் முதலிய ஆகமத்தில் சொல்லப்பட்ட விதியின்படி சிவரூபான உன்னையே ஆரதிக்கின்றார்கள். (அவர்களுக்கு உன்னையே ஆரதிக்கிறோபெனகிற எண்ணம் இல்லாமற்போயினும் அவர்கள் செய்யும் உபாஸனை உன்னிடத்திலேயே வகது முடிகின்றது. ஆனால் அந்த உபாஸனம் விதியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பதன்று; ஆகையால் பற்றியே நம்வரமான பலனைக் கொடுக்கும்ன்றி அழிவில்லாத பரமபுருஷார்த்தமான முக்தியைக் கொடுக்காது.) ப்ரபூ! தேவதாந்தரபந்தர்கள் பரமாத்மாவான உன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அந்தத் தேவதைகளிடத்தில் மன விருப்பமுற்று அவர்களை உபாஸிக்கின்றார்கள். ஆயினும் அவர்கள் அனைவரும் ஸமஸ்ததேவதைகளை

யும் சரீரமாக வுடையவனாகையால் ஸமஸ்ததேவதா
 ஸ்வரூபனும் அவர்களுக்கு நியாமகனுமாகிய உன்னையே
 உபாஸிக்கின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் செய்யும்
 உபாஸனைகள் உன்னைச் சேர்த்தவைகளே. ப்ரபூ!
 பர்வதங்களினின்று உண்டான நதிகளெல்லாம் மேகம்
 மழை பெய்கையால் வெள்ளம் நிறைந்தவைகளாகி
 ஸமுத்தரத்தில் போய் விழுவதுபோல, அவரவர்கள் செய்
 யும் உபாஸனங்களெல்லாம் கடைசியில் உன்னையே
 அடைகின்றன. ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்னும்
 இவை உன் சரீரமாகிய ப்ரக்ருதியின் குணங்கள். ஸ்தா
 வரம் முதல் ப்ரஹ்மசேவன் வரையிலுள்ள ப்ரக்ருதங்
 களான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் அக்குணங்களில் கோக்
 கப் பட்டவைபோன்றிருக்கின்றன. (ப்ரஹ்மன் முதலிய
 ஜீவாத்மாக்களால் அதிஷ்டானஞ் செய்யப்பட்ட தே
 ஹங்களெல்லாம் உன்சரீரமான குணமயப் ப்ரக்ருதியின்
 கார்யங்களாகையால் உனக்கு உட்பட்ட ஸத்தாதிகளை
 யுடையவை.) நீ ப்ரஹ்மன் முதலிய ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்க
 ளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன். நீ அவர்களைச்
 சரீரமாக வுடையவனாயினும் அவர்களைப்போல் தேஹத்
 தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமிக்குத்தன்மையனல்ல. நீ எல்
 லா அறிவுகளையும் நேரே அறிகின்றவனாகையால் உன்னி
 டத்தில் தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அவிவேகங்
 களுக்கு இடமில்லை. தேவர் மனுஷ்யர் திரியக்கு என்
 னும் தேஹங்களையுடைய ஆத்மாக்களுக்கு ஸத்த்வாதி
 குணங்களின் ப்ரவரஹ்ரூபமான இந்த ஸம்ஸாரம் உன்
 னுடைய மாயையினால் ஓயாமல் நடத்து வருகின்றது.
 அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். அக்னி உன்முகம்.
 பூமி உன்பாதம். ஸூர்யன் உன்னுடைய நேத்ரம். ஆகா
 சம் உன்னுடைய நாபி. திசைகள் உன்செவி. ஸத்ய
 லோகம் உன் சிரஸ்ஸு. இந்த்ராதி தேவதைகள் உன்

புஜங்கள். ஸமுத்ரங்கள் உன் வயிறு. காற்று உன் ப்ராணனும் பலமும். வ்ருக்ஷங்களும் ஓஷதிகளும் உன் ரோமங்கள். மேகங்கள் உன் தலைமயிர்கள். பர்வதங்கள் உன் எலும்புகள். பரமனே! இரவும் பகலும் உன் இமைகள். ப்ராஜாபதி உன்னுடைய ஆண்குறி. மழை உன் வீர்யம். இவை இங்ஙனம் உன்னால் படைக்கப்பட்டன. மற்றும், யோசிகள் அக்னி முதலியவற்றை உன் முகம் முதலிய அவயவங்களாக த்யானிக்கின்றார்கள். என்றும் மாறாமல் ஒருவாறாயிருக்கும் ஸ்வரூபமுடையவனே! பல ஜீவாத்மாக்களால் சிறைத்திருப்பவைகளும் இத்தராதி லோகபாலர்களோடு கூடினவைகளுமாகிய ஸமஸ்த லோகங்களும் பரிசுத்தமான மனத்தினால் அறியத்தகுந்தவனும் பரமபுருஷனுமாகிய உன்னிடத்தில் படைக்கப்பட்டு ஜலத்தில் ஸுக்ஷ்மஜர்துக்கள் ராசிராசியாய் ஸஞ்சரிப்பதுபோலவும் அத்திப்பழத்திற்குள் கொசுகுகள்போலவும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. நீ வினையாட்டிற்காக எந்தாரத உருவங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனையோ, அவ்வுருவங்களை அனுஸந்திக்கையால் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களையெல்லாம் துறந்து உன் அறிந்த ஜனங்கள் உனபுகழைப் பாடுகின்றார்கள். காணத்திற்காக மதஸ்ய உருவங்கொண்டுப் ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் ஸஞ்சரித்த உனக்கு நமஸ்காரம். ஹயகரீவாவதாஞ் செய்து மதுகைடபர்களை ஸமஹரித்த உனக்கு நமஸ்காரம். பெரியகூர்ம உருவத்தரித்து மந்தர பாவதத்தைத் தாங்கின உனக்கு நமஸ்காரம். வராஹ உருவங்கொண்டு பூமியை மேலுக்கெடுக்கையாகிற வினையாடலை நடத்தின உனக்கு நமஸ்காரம். அற்புதமான ஸிம்ஹ உருவங்கொண்டு ஸாதுலோகங்களின் பயத்தைப் போக்கின உனக்கு நமஸ்காரம். வாமனாவதா

ரஞ் செய்து மூன்று லோகங்களையும் அளந்த உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ருகுவம்சத்தவர்களில் சிறந்த பரசுராமனாக அவதரித்துக் கொழுத்த க்ஷத்திரிய குலமாகிற வனத்தைச் சேதித்த உனக்கு நமஸ்காரம். ரகுவம்சத்தில் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்து ராவணனைக் கொன்ற உனக்கு நமஸ்காரம். வாஸுதேவனென்றும் ஸங்கர்ஷணனென்றும் ப்ரத்யும்னனென்றும் அசிருத்தனென்றும் நான்கு வ்யூஹாவதாரங்கள் செய்த உனக்கு நமஸ்காரம். ஸாதுக்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இப்பொழுது ராமக்ருஷ்ணர்களாக அவதரித்த உனக்கு நமஸ்காரம். புத்தாவதாரஞ் செய்து வேதம் அப்ரமாணமென்று உபதேசித்து தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் மதிமயங்கச் செய்தவனும் பரிசுத்தனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். கல்கி யவதாரஞ் செய்து ம்லேச்சர்களைப்போன்ற க்ஷத்திரியர்களின் குலத்தை அழிக்கப்போகிற உனக்கு நமஸ்காரம். ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த ஆத்மாக்களும் உன்னுடைய மாயையினால் மதிமயங்கி அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அஜ்ஞானத்தினால் சப்தாதி விஷயங்களை சிறைவேற்றிக் கொடுப்பவைகளான கர்மமார்க்கங்களில் சுழல்கின்றனர். நானும் ஸ்வப்னத்தில்கண்ட வஸ்துக்கள்போல அரித்யங்களான பிள்ளை மனை மனைவி பணம் பத்துக்கள் முகலியவற்றை நித்யமென்று ப்ரமிதது அவற்றில் உழன்றுகொண்டிருக்கின்றேன். நான் அரித்யமான வஸ்துக்களை நித்யங்களென்றும் ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தை ஆத்மாவென்றும் துக்கரூபங்களான சப்தாதி விஷயங்களை ஸுகங்கென்றும் ப்ரமிததுச் சப்தாதிவிஷயஸுகங்களைப்பற்றி நேருந் துக்கங்களையும் ஸுகமாகவே சினைத்து அஜ்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டு ஆத்மாவுக்கு ப்ரியான உனனை

அறியாதருக்கின்றேன். ஓரிடத்தில் ஜலம் இருப்பினும் அதினின்று முளைத்த புற்களால் அது மறைக்கப்பட்டிருக்கையால் அங்கு ஜலம் இருக்கிறதென்பதை அறியாமல் ஜலம்போலத் தோற்றுகிற கானலைத் தேடியோடுவதுபோல, நானும் மேம்பட்ட புருஷார்த்தமும் அதற்கு ஸாதனமுமாயிருக்கின்ற உன்னைத் துறந்து தேஹாதிகளில் மனஞ் செல்லப்பெற்றிருக்கின்றேன். சப்தாதி விஷயங்களில் தாழ்த்த மதியுடைய நான் காமத்தினாலும் கர்மத்தினாலும் கலக்கப்பட்டு வலியுடையவைகளான இரத்திரியங்களால் மூலைக்குமூலை இழுக்கப்படுவதுமாகிய மனத்தைத் தடுக்க முடியாதிருக்கின்றேன். இத்தகைய நான் அஸத்துக்களுக்கு அடைய முடியாத தான் உன பாதாரவித்ததைச் சரணம் அடைந்தேன். அதுவும் உன்னுடைய அருளொன்றே வினைக்கின்றேன். ஜகதீசனே! (ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான நீயே எனனைத் தூண்டி உன்னைச் சரணம் அடையும்படி செய்தனை, இங்ஙனம் நீ அருள் செய்யாத பக்ஷத்தில் எனக்கு அரத எண்ணமே உண்டாகாது, தாமரை யுத்தியனே! இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று நகரையேற்ற வேண்டுமென்று நீ எப்பொழுது அருள் புரிக்கின்றனையோ, அப்பொழுதுதான் சேதனனுக்கு உன்னைப் பணிய வேண்டுமென்னும் புத்தி உண்டாகின்றது. கேவலஜ்ஞானானந்த ஸ்வரூபனும் எல்லோர்க்கும் ஜ்ஞானப்ரதானஞ் செய்பவனும் ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்கு நியாமகனும் அளவற்ற ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவனும் அளவற்ற சக்திகளுடையவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாகி வாஸுதேவனென்னும் பெயர்பெற்ற உனக்கு நமஸ்காரம். இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனே! உனக்கு நமஸ்காரம், வேறுகதி

யற்று உன்னையே சரணம் அடைந்த என்னைப் பாது
காப்பாயாக. நாற்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆— { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மதுராபுரியில் துழைத
லும், வண்ணான் கூனி முதலியவர்களை
அனுச்ரவறித்தலும். } —◆◆◆—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஷாட்குண்ய பூர்ணா
கிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் துதிசெய்கின்ற அக்ரூர
னுக்கு ஜலத்தில் தன்னுடைய திவ்ய உருவத்தைக்
காட்டி, நடன ஆட்டமாடுவதற்காக ஏற்றுக்கொண்ட
வேஷத்தைக் காட்டி மறைப்பதுபோல மறைத்தான்.
அந்த அக்ரூரனும் அவ்வுருவம் மறைந்ததைக் கண்டு
ஜலத்தினின்று மேல்கிளம்பி த்வரையுடன் அவர்யமாக
அனுஷ்டிக்க வேண்டிய மாத்யாஹ்னிகம் முதலிய சித்ய
கர்மத்தை பெல்லாம் செய்து முடித்து வியப்புடன் ரதத்
தின்மேல் ஏறினான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவ்வக்ரூரனைப்
பார்த்து 'அண்ணா! நீ ரதத்திலாவது பூமியிலாவது
ஆகாயத்திலாவது ஜலத்திலாவது ஏதேனும் அற்புதம்
கண்டரா? உம்மைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு அற்புதம்
கண்டவர்போல் தோன்றுகிறது' என்று வினவினான்.
அதைக்கேட்டு அக்ரூரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப்பார்த்துப்
பூமியிலாவது ஆகாயத்திலாவது ஜலத்திலாவது எவ்
வளவு ஆச்சர்யங்கள் உண்டோ அவை யெல்லாம்
விஸ்வரூபாகைய உன்னிடத்தில் இருக்கின்றன. அத்த
கைய உன்னைக் காண்கின்ற நான் என்ன கண்டேன்?
உன்னிடத்தில் இல்லாத அற்புதம் ஒன்றையும் நான்
காணவில்லை. அளவற்ற ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களுடையவ
னே! எவ்விடத்தில் எல்லா அற்புதங்களும் அமைந்
திருக்கின்றனவோ, அத்தகைய உன்னைக் கண்ட நான்

பூயியிலாவது ஆகாயத்திலாவது ஜலத்திலாவது என்ன அற்புதம் கண்டேன்? உன்னை யொழிய வேறொரு அற்புதமும் நான் காணவில்லை' என்று மொழிந்து காந்தியின் புதல்வனாகிய அவ்வக்ருரன் ரதத்தை ஓட்டிக்கொண்டு சென்று மாலவேளையில் ராமனையும் க்ருஷ்ணனையும் மதுரையில் சேர்த்தான். மன்னவனே! வழியில் ஆங்காங்கு க்ராமத்து ஜனங்கள் வந்து ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து வைத்த கண்ணை வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள். அக்ருரன் ராமக்ருஷ்ணர்களை மதுரையில் கொண்டு சேர்ப்பதற்குள்ளாகவே ரத்தன் முதலிய கோபர்கள் உபவனத்தில் சென்று ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்கள் வருவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மஹானுபாவனும ஜகதீஸ்வரனுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவர்களுடன் கலந்து தனக்கையினால் வணக்கமுடைய அக்ருரனைக் கையில் பிடித்துப் புனனகை செய்துகொண்டு மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—நீர் தேரை ஓட்டிக்கொண்டு பட்டணத்திற்குள் நுழைந்து முன்னதாகவே மாளிகைக்குப் போய்ச் சேருவீராக. நாங்கள் இங்கு இறங்கியிருந்து நாளை உதயத்தில் உங்கள் பட்டணத்தைப் பார்க்க வருகின்றோம்.

அக்ருரன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரபூ! உங்களை விட்டு நான் தனியே பட்டணத்திற்குள் நுழையமாட்டேன். நாதா! உனபக்தனாகிய என்னைக் கைவிடலாகாது. நீ பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்ய முடையவனல்லவா? ஆகையால் என்னைத் தனியே விடவேண்டாம். இரத்திரியங்களால் விளையும் அறிவுகளுக்கு எட்டாத பரமனே! நீயும் இப்பொழுதே என்னுடன் புறப்பட்டு வருவாயாக. நா

மெல்லோரும் போவோம். தேவஸ்ரேஷ்டனே ! உன் தமையனான பலராமனோடும் கோபாலர்களோடும் நண்பர்களோடும் வந்து நீ எங்கள் க்ருஹத்தை நாதனோடு கூடினதாகச் செய்யவேண்டும். எந்தப் பாததூளியை அலம்பின ஜலத்தைப் பருகினும் சிரத்தில் தரிப்பினும் எங்கள் பித்ருக்களும் அக்னிகளும் தேவதைகளும் த்ருப்தி அடைகின்றார்களோ, அத்தகைய உன்பாததூளியால் நீ க்ருஹஸ்தர்களான எங்கள் க்ருஹத்தைப் புனிதஞ் செய்வாயாக. பஸிசக்ரவர்த்தி உன்பாதங்களை அலம்பிப் புகழ்த்தருதவனும் பெருங்குணங்களுடைய வனுமானா; மற்றும் உன் ஸங்கல்பத்தினால் நிகரில்லாத ஐஸ்வர்யத்தையும் அனன்ய ப்ரயோஜனர்களான உன்பந்தர்கள் பெறும்படியான பரமகதியையும் பெற்றான். உன்பாதாவிந்தங்களை அலம்பின ஜலம் மிகவும் பரிசுத்தமானது; அதுவே கங்கையாகப் பெருகி மூன்று லோகங்களையும் புனிதஞ் செய்தது. ருத்ரன் அந்த ஜலத்தைத் தன்தலையால் தரித்தான். மற்றும், அந்த ஜலத்தினால் ஸகர புத்ரர்கள் ஸவர்க்கம் அடைந்தார்கள். ப்ரஹ்மன் முதலிய தேவர்களுக்கும் தேவனே ! ஜகத்திற் கெல்லாம் நாதனே ! உன்னைக் காதால் கேட்கிலும் வாயால் சொல்லிலும் அவர்களுக்கு அவை புண்யத்தை விளைக்கும். (புண்யமான ஸ்ரவண கீர்த்தனங்களை யுடையவனே !) யாதவர்களில் சிறந்தவனே ! சிறப்புடைய ப்ரஹ்மாதிகளாலும் புகழப்படும் பரமனே ! சிறந்த புகழுடையவனே ! (உத்தமஸ்ரேஷ்டனே !) நாராயண ! உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான் :—யாதவர்களின் குலத்திற் கெல்லாம் தரோஹம் செய்கின்ற கம்ஸனைக்கொன்ற பின்பு தமையனுடன் கூடி உம்முடைய க்ருஹத்திற்கு

நான் வரப்போகிறேன். மற்ற நண்பர்களுக்கும் ப்ரியஞ் செய்ப்போகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பகவானால் மொழியப்பட்ட அவ்வக்ஞான் சிவியு மனவருத்த முற் றவனாகவே மதுரைப்புரிபுள் நுழைந்து ராமக்ருஷ்ணர் களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தமையாகிற தான் செய் தகார்யத்தைக் கம்ஸனுக்குத் தெரிவித்துத் தன்க்ரு ஹத்திற்குச் சென்றான். பிறகு மற்றைநாள் காலையில் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடு கூடிக் கோபர்களால் சூழப்பட்டு மதுரைப் புரியைப் பார்க்க விரும்பி அதற்குள் நுழைந்தான். ஸ்படிகரதனங்களால் இயற்றின உயார்த கோபுரவாசற்களும் மற்ற வாசற் களும் அமைந்து ஸ்வர்ணத்தினால் இயற்றப்பட்ட பெரிய கதவுகளும் தோரணங்களும் செம்பு பித்தளை இவை களால் இயற்றப்பட்ட தானயசாலை முதலிய கோட் டாரங்களும் உத்யானங்களும் அழகிய உபவனங்களும் சிறைந்து அதழிகளால் நுழைய முடியாததுமான அம் மதுராபுரியை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கண்ணுற்றான் அநநகரம், ஸ்வர்ணமயமான நாகசந்தி வீதிகளாலும் வீட்டின புழைக்கடைத் தோட்டங்களாலும் அம்மட்டன வண் ணை கருமான தட்டான முதலிய கைத்தொழிலர் களின் இருப்பிடங்களாலும் மற்றும் பல க்ருஹங்களா லும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வைடூர்யம் வஜ்ரம் ஸ்படிகம் இத்தரணீலம் பவழம் முத்து மரகதம் இவை இழைக்கப் பெற்ற கொடுங்கைகளிலும் திண்ணைகளிலும் சாளரங் களின் ரத்தரங்களிலும் கல்படுத்த பூயிகளிலும் உட் காரத்து புறாக்களும் மயில்களும் குலாவப்பெற்று ராஜ மார்க்கங்களும் கடைத்தெருவுகளும் நாகசந்திவீதி களும் தெளித்து ஆங்காங்குப் புஷ்பங்களும் தளிர்

முனைகளும் பெரிர்களும் அக்ஷதைகளும் இறைத்துத் தயிர் சந்தனம் இவை பூசின பூர்ணகும்பங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் கொடிவிளக்குகளாலும் தளிர்களாலும் குலைகளோடு கூடின வாழைமரங்களாலும் அத்தகைய பாக்கு மரங்களாலும் த்வஜங்களாலும் பட்டு வஸ்த்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீட்டுவாசற்களை யுடையதுமாகி மிகவும் அழகாயிருந்தது. (அந்நகரத்தில் வீட்டுவாசல்கள் தோறும் திண்ணைகளில் இருபுறத்திலும் ¹ தண்டிலங்களைப் பரப்பி அவற்றின்மேல் பூர்ணகும்பங்களை அமைத்து அவற்றில் தயிரையும் சந்தனத்தையும்பூசி அதனமேல் அக்ஷதையை அப்பி அந்தப் பூர்ணகும்பங்களைச் சுற்றிப் புஷ்பங்களை இறைத்துக் கும்பங்களினை கழுத்தில் பட்டு வஸ்த்ரங்களைச் சார்த்தி அவற்றின்வாயில் மாமுதலிய தளிர்களைச் சேர்த்து அந்த மாவிலைகளின் இடையில் தீபங்களை வரிசைவரிசையாக ஏற்றிவைத்து அருகாமையில் குலையோடு கூடின வாழைமரங்களும் பாக்குமரங்களும் த்வஜங்களும் தோரணங்களும் நாட்டப்பட்டிருந்தன). இத்தகைய அந்த மதுரைப்புரியுள் நண்பர்களோடு கூடி ராஜமார்க்கத்தினால் நுழைகின்ற வஸுதேவ குமாரர்களான அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைப் பாராகப் பட்டணத்துமடநதையர்கள் விரைந்தோடிவந்து ஆங்காங்கு சிறைநதார்கள் மனனவனே! சிலா மிகக் ஆவலுடன் உப்பரிகைகளின்மேல் ஏறினார்கள். சிலா வேகத்தில் விவேகமற்று ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் விபரீதமாகத் தரித்து வந்தார்கள். சிலா இரட்டையாகத் தரிக்கவேண்டிய கைவளை முதலியவற்றில் ஓனறை அணிந்து மறறோனறை மறந்து வந்தார்கள் சிலா ஒரு காதில் ஓலையும் ஒரு காதில் தண்டையும் அணிந்து ஒரு கண்ணுக்கு மையிட்டு இரண்டாங்கண்ணுக்கு மையிட மறந்துவந்தார்

கள். போஜனஞ் செய்து கொண்டிருந்த சிலர் அதை அப்படியே துறந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் காண்கையாகிற மஹோத்ஸவத்தை அனுபவிக்க ஓடிவந்தார்கள். எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருந்த சிலர் ஸ்னானஞ் செய்யாமல் அப்படியே ஓடிவந்தார்கள். தூங்கிக்கொண்டிருந்தவர் சப்தத்தைக் கேட்டுத் திடீரென்று எழுந்து வந்தார்கள். குழந்தைக்கு முலை கொடுத்துக் கொண்டிருந்த தாய்மார்கள் அக்குழந்தைகளை விட்டு விரைந்தோடினார்கள் மதித்த யானையின் நடைபோன்ற நடை யுடையவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு மனக்களிப்பை விளைப்பவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான தன் திறமைகளை வெளியிடவில்ல லீலைகளாலும் புன்னகைகளாலும் கண்ணோக்கங்களாலும் அப்பட்டணத்து மடந்தையர்களின் கண்களுக்கு மஹாகந்தத்தை விளைத்துக் கொண்டு அவர்களின் மனங்களைப்பறித்தான். சத்துருக்களை அழிப்பவனே! அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வெகுராளாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தார்களாகையால் அவனைத் தொடர்ந்த மனமுடைய அப்பட்டணத்து மடந்தைகள் அம்மஹானுபாவனைக் கண்டு அவனுடைய கண்ணோக்கத்தினாலும் புன்னகையாகிற அம்ருதப்பெருக்கினாலும் வெகுமதி சிடைக்கப் பெற்றுக் கண்வழிபால் மனத்தில் புகுந்திருக்கின்ற ஆரந்தமூர்த்தியாகிய அப்பரமபுருஷனை அணைத்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று நெடுநாளாக அவனைக் காண நேரமையாலுண்டான அளவற்ற மனவருத்தத்தைத் துறந்தார்கள். ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் தாமரை மலர் போன்ற முகம் மலரப்பெற்ற அம்மடந்தையர்மணிகள் உப்பரிசைகளின் நுனிமேல் ஏறிப் புஷ்ப ஸமுதூகங்களை ராமக்ருஷ்ணர்களின்மேல் இறைத்தார்கள். ஆங்காங்கு

ப்ராஹ்மணபத்தினிகள் மிகவும் ஸந்தோஷமுற்றுத் தயிர் அக்ஷதை ஜலம்நிறைந்த குடங்கள் பூமாலை சந்தனம் இவைகளாலும் உபஹாரங்களாலும் ராமக்ருஷ்ணர்களைப் பூசித்தார்கள். அப்பட்டணத்து மடந்தையர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து 'ஆ! கோபிகைகள் என்ன பெருந்தவஞ் செய்தார்களோ? ஏனென்றால், அந்தக் கோபிகைகள் மனுஷ்ய லோகத்திற்கு மஹோத்ஸவத்தை விளைக்கின்ற இந்தராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டுகளிக்கின்றார்களல்லவா? இது ஸாதாரணமாய்க் கிடைக்கக்கூடியதனல்லவா? ஆகையால் அவர்கள் பெரிய தவஞ் செய்திருக்கவேண்டும்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் மொழிந்து கொண்டார்கள். அப்பொழுது மஹானுபாவ ஞானிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வழியில் வஸ்தாங்களை வெளுப்பவனும சாயந்தோய்ப்பவனுமாகிய ஒரு வண்ணன் வரக்கண்டு 'ஓ வண்ணனே! மேனமைக் குரியவர்களான எங்களுக்குத் தகுந்த வஸ்தாங்களைக் கொடுப்பாயாக, கொடுப்பாயாயின் உனக்கு மேலான நன்மை உண்டாகும் இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹம்இல்லை' என்று சலவை செய்து அற்புதமாயிருக்கின்ற வஸ்தாங்களைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி அவ்வண்ணனை வேண்டினான் எல்லாவற்றிலும் பூர்ணகாமனை பகவானால் வேண்டப்பெற்ற அவ்வண்ணன் ராஜாவான கம்ஸனுடைய ப்ருத்யனும் கொடிய மதமுடையவனுமாகையால் அங்ஙனம் கேட்டதற்குக் கோபமுற்று 'அட துர்மாரர்களே! பர்வதத்திலும வனத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்ற நீங்கள் இதற்கைய வஸ்தாங்களைத்தான் உடுத்துக் கொள்கின்றீர்களோ? உங்கள் அதிகாரத்தை ஆலோசிக்காமல் ராஜாக்களுக்கு உரிய வஸ்துக்களை விரும்புகிறீர்களே. இதென்ன மதி கேடு. மூடர்களே! விரைந்தோடிப் போவீர்களாக.

ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உளதாயின் இங்ஙனம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டாம். இங்ஙனம் ப்ரார்த்திப்பீர்களாயின், ராஜபுருஷர்கள் துஷ்டர்களான உங்களைக் கட்டியடித்து உங்கள் ஸொத்தையும் பிடுங்கிக்கொள்வார்கள்' என்று எடுத்தெறிந்தாற்போல் அலக்ஷ்யமாக மொழிந்தான். இங்ஙனம் வண்ணான பிதற்றிக்கொண்டிருக்கையில் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோபித்துக் கை நனியால் அவன்தலையைச் சரீரத்தினின்று கீழேவிழத் தள்ளினான். அப்பால் அவண்ணனைத் தொடர்ந்தவர்கள் அனைவரும் துணிமுட்டைகளைப் போகட்டு நாற்புறத்திலும் ஓடிப்போனார்கள். அச்சுதன் தங்களுக்கு வேண்டிய வஸ்துங்களை எடுத்துக்கொண்டான். அப்பொழுது பலராமனும் க்ருஷ்ணனும்தங்களுக்கு இஷ்டமான வஸ்துங்களை உடுத்து மறநவைகளைக் கோபாகளுக்குக் கொடுத்ததுச் சிலவற்றை அவ்விடத்திலேயே போகட்டுப்போனார்கள் அப்பால் ஒரு சேனியன் பல வானங்களையுடைய ஆடைகளாகிய ஆபரணங்களால் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பரீதியுடன் அலங்காரஞ் செய்தான். அப்பொழுது பலவகையலங்காரங்களை அணிந்து உதஸவகாலங்களில் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்ட வெஹ்பபும கறுப்புமான இரண்டு பாலகஜங்களபோல விளங்கினார்கள். அநந்தரம் மஹானுபாவனாகிய ப்ரீக்ருஷ்ணன் அந்தச் சேனியனுக்கு உருள் புரிந்து மோகியுமா கொடுத்தான். மறநாம, அவனுக்கு இவ்வுலகில் மேலான ஸம்பதையுட்பலத்தையும் ஸ்ரீஸ்வாயத்தையும் தன்னையுடைய பிறிது மாறுதிருக்கையையும் இரத்திரிடங்களின் உறுதியையும் கொடுத்தான். பிறகு ஸுதாமனென்னும் பெயருடைய ¹ மாலாகாரனுடைய க்ருஷ்ணத்திற்குச் சென்றார்கள். அவனும் அவர்

1. மாலாகாரன்—தாமலை கட்டுநிறவன்.

களைத் தூரத்திலேயே எழுந்து எதிர்கொண்டுவந்து பூமியில் தலைசாய்த்து நமஸ்காரஞ் செய்தான் அம்மாலாகாரன் அவர்களுக்கு ஆஸனம் கொண்டுவந்து கொடுத்துப் பாதங்களில் பாத்யமும் ஸமர்ப்பித்து அர்க்யம் முதலிய பூஜாத்ரவ்யங்களால் அவர்களையும் அவர்களோடுகூட வந்தவர்களையும் பூஜித்தான். மற்றும், அவன் அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை நோக்கி 'உங்கள் வரவினால் எங்கள் ஜன்மம் பயன்பெற்றது; எங்கள் குலமும் பரிசுத்தமாயிற்று. எங்கள் பித்ருக்களும் தேவதைகளும் ரிஷிகளும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். நீங்கள் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருப்பவர்கள். இத்தகைய நீங்கள் ஸாதுக்களின் போதகக்ஷேமங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு எங்குலபத்தினால் வெவ்வுலகத்தில் அவதரித்தீர்கள். நீங்கள் ஐகதந்திரகு அந்தராத்ராவாயிருப்பவர்கள்; ஸமஸ்தபூகங்களுக்கும் கண்பர்களாயிருப்பவர்கள். ஆகையால் உங்களுக்கு விஷம் த்ருஷ்டிகடையாது. நீங்கள் ஸமஸ்த பூசங்களிடத்திலும் ஸமமாயிருப்பவர்கள்; மற்றும், தங்களை எவர்கள் பணிகின்றார்களோ, அவர்களை பரிதிபூட்டா தொடருந் தனமையுடையவர்கள். (பந்தாக்கோ அனுக்ரஹிப்பது பக்ஷபாதத்தினாலன்று. தன்னை அடுத்தவர்களின் வருப்பங்களை நிறைவேற்றுகிற கல்பங்ருக்ஷத்திற்குப் பக்ஷபாதமென்று சொல்ல முடியாதல்லவா? பக்ஷபாதமில்லாமை நகராகவே பராணிகளின் பணிவிடையாகிற ராயஜத்தை எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்) பருத்யனாகிய என்னை உங்களிடமிருந்து நியமிப்பீர்களாக. நான் உங்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் உங்களால் இஷ்டப்படி நியமிக்கப்படுகையாகிற இதுவே ஜீவாதமாவதற்கு நீங்கள் செய்யும் அனுக்ரஹமாம்' என்று மொழிந்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இங்

நனம் விண்ணப்பஞ் செய்கின்ற அந்த ஸுதாமன் அவர் ளுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து ஸந்தோஷமுற்ற மனமுடையவனாகிச் சிறந்த மனமுடைய புஷ்பங்களால் கட்டின மாலையை அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். வாங் கொடுக்கவல்லவர்களாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் அப் பூமாலைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டு சரணம் அடைந்த அம்மாலாகாரனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தார்கள். மஹாலுபாவனாகிய அந்த ஸுதாம னும் சேதனசேதனரூபமான ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்திற் கும் அந்தராத்மாவாகிய அந்தப் பகவானிடத்தில மா ருத பக்தியையும் அவனுடைய பக்தர்களிடத்தில் ஆனு கூல்யத்தையும் அவனுக்குச் சரீரங்களான பூதங்க ளிடத்தில் பிறித்துக்கங்களைப் பொறுக்காமையாகிற மே லான மன இாக்கத்தையும் வேண்டினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் அவன் வேண்டினபடி வரங்களைக் கொடுத்து அவன் வேண்டா திருப்பினும் வமசவருத்தியுடைய ஸம் பத்து பலம் ஆயுள் புகழ் காந்தி இவைகளையுங் கொநித் துத் தமையனாகிய பலராமனுடன் புறப்பட்டுப்போனான். காற்பத் தொன்றாவது அதயாயம் முற்றிற்று.

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கூனியை அனுசரணித்து
வல்லே முறித் - அஸ்தசகாக்கும் புருஷர்
சுளையும் முடிதச் சம்ஸனுக்குப் பயத்தை
விலாவத் - த்ரண விடுதிசுகுப் போதலும்,
கம்ஸன் மல்லபுதத்தந்நகாசசுபை
சேர்த்து நகதாதுகளைவரவழைத்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறா — அனந்தரம் ராஜமார்க் கத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கின்ற மாதவன், பாத்ரத் தில் அங்கராகத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகின்ற வனும் யௌவனவயதினால் விளக்கமுற்று அழகிய முக

முடையவளுமாகிய ஒரு கூனியைக் கண்டு புன்னகையுடன் மனக்களிப்பை விளைத்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான் :—பெண்மணீ! அழகிய இடையுடையவளே! நீ யார்? இந்தப் பட்டணத்தில் இவ்வங்கராகம் யாருக்குக் கொண்டு போகின்றனை? உண்மையை எனக்குச் சொல்வாயாக. அல்லது யாருக்காவது இருக்கட்டும். சிறந்த இந்த அங்கராகத்தை எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக. அதனால் உனக்குச் சீக்ரத்தில் நன்மை உண்டாகும்.

கூனி சொல்லுகிறாள் :—அழகனே! நான் கம்ஸனுக்கு இஷ்டமான பணிக்காரி; த்ரிவக்ரையென்னும் பெயருடையவள். நான் அக்கம்ஸனால் அங்கராகம் கூட்டிக் கொடுத்திங் கார்யத்தில் சியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். (கழுத்து துடை இடை இம்முனறும் கோணலாயிருக்கையால் த்ரிவக்ரையென்னும் பெயர் எனக்கு உண்மையாயிருக்கும்). நான் கூட்டிக்கொடுக்கிற அங்கராகம் கம்ஸனுக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். அந்த அங்கராகத்தைப்பூச உங்களைத் தவிர மற்ற எவன்தான் உரியவன்? எவனும் உரியவனன்று.

ஸ்ரீசகா சொல்லுகிறார் :— பகவானுடைய அங்க ஸௌஷ்டவம் ஸௌகுமார்யம் ராஸிக்யம் புன்னகை பேச்சு ரோக்கம் இவைகளால் மனம் பறியுண்டு ஈடமாயிருக்கின்ற அந்த அங்கராகத்தை ராமக்ருஷ்ணர்களிருவர்க்கும் கொடுத்தாள். அனந்தராம அவர்கள் தங்கள் மேனியின் சிறத்தைக்காட்டிலும் வேறு சிறமுடைய தாகையால் பரபாகத்துடன் திகழ்கின்ற அவ்வங்கராகத்தைப் பூசிக்கொண்டு மிகவும் விளங்கினார்கள். மஹானுபாஸனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அருள்புரிந்து

தன் காட்சியின் பயனைக் காட்ட முயன்று அழகிய முக முடைய த்ரிவக்ரையென்னும் பெயர்பூண்ட அக்கூனியைக் கூன்ரீமிர்த்து நேராகச்செய்ய மனங்கொண்டான். அப்பரமபுருஷன் அக்கூனியின் நுணிக்கால்களிரண்டையும் தன்பாதங்களால் மிதித்து இரண்டு விரல்கள் உயரத்தூக்கப்பெற்ற தன் ஹஸ்தத்தினால் அவளுடைய மோவாயைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் தேஹத்தை சீமிர்த்துக்கினான். அவள் அப்பொழுதே சரீரம் நேராக ஏற்றக்குறைவுகளின்றி ஸமமாயிருக்கப்பெற்றுப் பருத்த சிதாபவகளுட ஸ்தனங்களு முடையவளாகி முகுதனுடைய ஸ்பர்சத்தினால் அரதக்ஷணமே சிந்தாமடந்தையாய் விட்டாள். அப்பால அழகும் குணங்களும் மேனமைபும் உடைய அமமாதாசி மனமதவிகாரம் உண்டாகப் பெற்றுப் புனனகை செய்துகொண்டே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை உததரீயத்தில பிடித்திழுத்து மொழிந்தாள்.

கூனி சொல்லுகிறாள் :—ஓரணே! எங்கள் வீட்டிற்குப் போவோம்? வருவாயாக. நான் இவ்விடத்தை விட்டுப் போக முடியாதிருக்கின்றேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! உன்னால் கலக்கப்பட்ட மனமுடைய எனமேல அருள் புரிவாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அப்பெண்மணியால் பலராமன் பாதத்துக்கொண்டிருக்கையில் வேண்டப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனனைத் தொடராமல் வருகின்ற கோபர்களின் முகத்தையும் ராமனுடைய முகத்தையும் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான் :—அழகிய புருவவகளுடையவளே! நானொருபடியோஜனத்தை உததேசித்து

2390. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூனியை அணுகா ஹித்தல்.

வந்திருக்கின்றேன். அதை நிறைவேற்றிக் கொண்டு உன் க்ருஷத்திற்கு வருகின்றேன். இப்பட்டணத்தில் எங்களுக்குத் தங்குமிடம் கிடையாது. நாங்கள் வழிப்போக்கர்கள். ஆகையால் எங்களுக்கு நீயே முக்யமான புகுமிடம். கார்யத்தை முடித்துக் கொண்டு அவஸ்யம் வருகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் தேன்போன்ற இனிய உரையினால் ஸமாதானஞ் சொல்லி அவனை அனுப்பி வழியில் தமையனுடன் கொஞ்சதூரம் நடந்து சென்று கடைத்தெருவில் நுழைந்து, அங்குப் பல உபஹாரங்களாலும் தாம்பூலம் பூமாலை சந்தனம் முதலிய கந்தம் இவைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டான். கடைக்காரர்கள் பல நகரங்களையும் தாம்பூலங்களையும் கொடுத்து அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை ஆராதித்தார்கள். அப்பொழுது பட்டணத்து மடந்தையர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்கண்டதனால் மனமதவிகாரமுற்று ஆடை தலைச் சொருக்கு கைவளை முதலியவை நழுவிப்பெற்றுச் சிதிரத்தில் எழுதின ப்ரதிமைகள்போன்று மெய்ம்மறந்திருந்தார்கள். அப்பால் அவ்வச்சுதன தனுஸ்ஸுவைத்திருக்குமிடம் எதுவென்று பட்டணத்து ஜனங்களை வினவிக் கொண்டு சென்று அவிடத்தில் நுழைந்து இர்தர தனுஸ்ஸுவே பல அற்புதமாயிருக்கின்ற தனுஸ்ஸைக்கண்டான். அதைப் பல புருஷர்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றும், அது பூஜிக்கப்பட்டு ஸ்வர்ணலங்காரம் முதலிய பல மேன்மைகள் அமைந்திருந்தது. அப்பொழுது அதைப் பாதுக்காக்கும் புருஷர்கள் வேண்டாம் வேண்டாமென்று தடுத்துக் கொண்டிருப்பினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைப் பொருள் செய்யாமல் பலாத்காரமாக அந்தத் தனுஸ்ஸை எடுத்துக்

கொண்டான். த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்த மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் அந்தத் தனுஸ்ஸை சிமிஷத்திற்குள் இடக்கையால் அவஸீலையாக எடுத்து நானேறிட்டு ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மத்தகஜம் கரும்புத்தடியை முறிப்பதுபோல இழுத்து இடையில் முறித்தான். அப்பொழுது முரிகின்ற அந்தத் தனுஸ்ஸின் த்வனி அந்தரிஷ்டலோகத்தையும் ஆகாசம் பூமி இவைகளையும் திசைகளையும் சிறைத்துவிட்டது. அதைக் கேட்டுக் கம்ஸன பயம் அடைந்தான். அந்தத் தனுஸ்ஸைக்காக்கும் புருஷர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்த மற்றுமுள்ள பணிக்காரர்களும் அவனை வதிக்க வேண்டுமெனனும் எண்ணத்தினால் ஆயுதங்களை யேர்தி அவனைப் பிடிக்க விரும்பிப் 'பிடிபுங்கன் கட்டுங்கள்' என்று மொழிந்து கொண்டே அவனைச்சுற்றிலும் சூழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அங்ஙனம் கொல்ல வேண்டுமெனனுங் கெட்ட எண்ணத்துடன் வருவதைக் கண்டு ராமக்ருஷ்ணர்கள் கோபமுற்று முரிந்து விழுந்திருக்கின்ற தனுஸ்ஸின் துண்டங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை அடித்து முடித்தார்கள். அச்செய்தியை அறிந்த கம்ஸன ஸையத்தை அனுப்ப, அதையும் கொண்டு, அப்பால் தனுர்யாகசாலையினின்று புறப்பட்டு ஆங்காங்குப் பட்டணத்தின் செல்வப்பெருக்குகளைப் பார்த்து மனக்களிப்புற்றுத் திரிந்தார்கள். பட்டணத்து ஜனங்கள் அவர்கள் செய்த தனுர்ப்பங்கம் முதலிய செயலையும் தேஜஸ்ஸுதையம் உருவம் இவைகளையும்கண்டு 'இவர்கள் ஸாதாரண புருஷர்களானது; தேவஸ்ரேஷ்டர்களே' என்று நினைத்தார்கள். அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் அங்ஙனம் யதேஷ்டமாகப் பட்டணத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் ஸௌர்யன் அஸ்தமித்தான். அப்பால் அவர்

கள் கோபர்களுடன் வண்டிகள் விட்டிருந்த இடம் போய்ச் சேர்த்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோகுலத்தினின்று புறப்படும்பொழுது அவனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் வருத்தமுற்ற கோபிகைகள்செய்த ஆசீர்வாதங்களெல்லாம் புருஷஸ்பேஷ்டனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியின் சோபையைக் காண்கிற மதுரைப் புரத்து மடந்தையர்கள் விஷயத்தில் ஸத்யமாயின. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தனனைப் பணிகின்ற மற்றவர்களை யெல்லாம் துறந்து எவனை மேல்விழுந்தது விருமபினுளோ, அபபடிப்பட்ட புருஷோத்தமனைப் பிரிந்தவர்கள் வருந்துவதும், அவனைக் கண்டனுபவிப்பவர்கள் களிப்பதும் யுத்தமே யல்லவா? அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் விடுதிக்குச் சென்று கால்களை ஆலம்பிக்கொண்டு பால்விட்டுக் கலந்த அன்னத்தைப் புசித்து மற்றை நாள் கம்ஸன செய்ய சீனை உதிருப்பதை அறிந்தும் சிந்தையினை அவிவரவுஸாகமாகவே வஸித்திருந்தார்கள். துர்ப்புத்தியுடைய கம்ஸனோவென்றால் ராமக்ருஷ்ணர்கள் அவனியாகத் தனூர்ப்பங்களு் செய்தது அதைக்காத்துக்கொண்டிருந்த புருஷர்களை வந்தித்து தான அனுப்பின ஸையத்தையும் முடித்தது ஆநிய இவை யெல்லாவற்றையும் கேட்டுப்பயந்து உறக்கமின்றி ஜாகரமேத்தொடர்ந்து வரப்பெற்று மருத்யுயுக்தத் தூதுசெய்பவை போன்ற இருவகை அவசகுனங்களைக் கண்டான். (கண்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சில அவசகுனங்களையும் தூங்கும்பொழுது சில அவசகுனங்களையும் கண்டான். ஜாகரிதங்களென்றும் ஸ்வாப்னங்க ளென்றும் அவசகுனங்கள் இருவகைப்பட்டிருக்கும். ஜாகரிதங்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது புலப்படுகிற அவசகுனங்கள். ஸ்வாப்னங்கள் ஸ்வபனத்தில் புலப்படுகிற அவசகுனங்கள்). ஜலம் முதலியவற்றில் தன்ப்ரதிபிம்பத்தைக் காணும்பொழுது

அதில் தன் தலையைக் காணுமை, சந்த்ரன் முதலிய சோதிகள் ஒன்றாயிருப்பினும் இரட்டையாகத் தோற்றுகை, தன் நிழலில் ரந்த்ரம் புலப்படுகை, காதுரந்த்ரங்களை மூடினால் கேட்கிற ப்ராணகோஷம் கேளாமை, வ்ருக்ஷங்களில் பொன்னிறம் தோற்றுகை, பூமியில் நடக்கும்பொழுது தன் காலடிகள் தெரியாமை ஆகிய ஜாகரித அவசகுனங்களையும், யினங்களைக் கட்டிக்கொள்கை, கழுதைமேல் ஏறிக்கொண்டு போகை, தாமரைத் தண்டுக்களைப் புசிக்கை. ஜபாபுஷ்பமாலையை அணிந்து எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு ஆஸாரில் ஆடையினறித் தனியே போகை ஆகிய ஸ்வாப்ன அவசகுனங்களையும் கண்டானமற்றும், இத்தகைய பற்பல ஜாகரிதங்களையும் ஸ்வாப்னங்களையும் காண்கின்ற அங்கம்ஸன அவற்றால் தனக்கு மாணம் நேரிடுமென்பகை நனராக நிச்சயித்து மிகவும் பயந்து சிந்தையினால் நிகை நேரப்பெறுதிருந்தான். குருவரசத்தரசர்களில் சிறந்தவனே! இங்ஙனம் பெருவளத்தத்துடன் ராத்ரி பொழுது விடிகையில் ஸூர்யனும் ஜலத்தினின்று மேல்கொம்பி உதயமானையில் கம்ஸன மல்லர்கள் ஒன்று சேரது விளையாடுகையாகிற மஹோத்ஸவத்தை நடத்தினான். மல்லர்கள் விளையாடுமிடமாகிய அரங்கத்தைப் பணிக்காரர்கள் அலங்கரித்தார்கள் மங்கல வாத்தங்களும் பேரிவாத்யங்களும் முழக்கப்பட்டன. பார்க்க வருகிறவர்கள் உட்காரும் ஆஸனங்களாகிய மஞ்சங்கள் பூமாலைகளாலும் தவஜங்களாலும் சிதர வஸ்த்ரங்களாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பால் அரத மஞ்சங்களில் ப்ராஹ்மணர் க்ஷத்ரியி முதலிய பட்டணத்து ஜனங்களும் காட்டுஜனங்களும் ஸுகமாக உட்கார்த்தார்கள். தேசாரந்தரங்களினின்று வந்த ராஜாக்களும் ஸிம்

THE KUPPUSWAMY SASTRI

அ-கக.]

RESEARCH INSTITUTE,

MYLAPORE MADRAS-4

ஹாஸனங்களில் வற்றிநுத்தார்கள். கம்ஸனோ வென்றால் மண்டலேஸ்வரர்களின் இடையில் இருந்துகொண்டு பரிதபிக்கின்ற மனத்துடன் மத்திகளால் சூழப்பட்டு ராஜமஞ்சத்தின்மேல் (அகண்ட மண்டலேஸ்வரனான மஹாராஜன் உட்காரவேண்டிய பெரிய ஸிம்ஹாஸனத்தின்மேல்) உட்கார்த்தான். அப்பொழுது மல்லர்கள் தோள் தட்டும் தவனிகளுடன் கலந்து வாத்யகோஷங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருக்கையில் மல்லர்கள் அனைவரும் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு மல்லாசார்யர்களுடன் அவ்வாங்கத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அங்ஙனமே சாணூரன் முஷ்டிகன் கூடன் சலன் தோஸலன் ஆகிய இவர்களும் அழகிய வாத்ய கோஷங்களால் மனக்களிப்புற்று அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ரந்த கோபன் முதலிய கோபர்களும் போஜராஜனால் அழைக்கப்பட்டு வந்து உபஹாரங்களை அம்மன்னவனுக்கு ஸமர்பித்து ஒரு மஞ்சத்தில் உட்கார்த்தார்கள். நற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

[ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர்கள் குவலயாபீடமென்னும் கஜத்தையும் பாகனையும் வதித்து மல்லராகத்திற்குள் நுழைதலும், ஜனங்கள் அவர்களைப்பற்றிப் பேசுதலும், சாணூரனுக்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் ஸம்பாஷணமும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—சத்ருக்களை அழிப்பவனே! பிறகு மற்றை நாள் காலையில் ராமனும் க்ருஷ்ணனும் ஸ்னானாகி கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு மல்லர்களின் கோஷத்தையும் துத்தபிவாத்யங்களின் முழக்கத்தையும் கேட்டுப் பார்க்க வந்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மல்லாங்கத்தின் வாசலில் வந்து அங்கு யானைப்பாகனால்

தூண்டப்பட்டு கின்றிருக்கின்ற குவலயாபீடமென்னும் கஜத்தைக் கண்டான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அரைத்துணியை இழுத்துக் கட்டிச் சுருண்டிருண்ட முன்னெற்றிக் குழல் களை ஒதுக்கி மேக கர்ஜனம்போல் கம்பீரமான ஒலி யுடன் யானைப்பாகனைப் பார்த்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—ஒ யானைப்பாகனே! யானைப்பாகனே! வழிவிட்டு ஒதுங்கிப்போவாயாக. கால தாமதஞ் செய்யவேண்டாம். வழி விடமாட்டாயாயின் இப்பொழுது யானையுடன் உன்னைக் கொன்று யமலோகத்திற்கு அனுப்பி விடுகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் விரட்டப்பட்ட அந்த யானைப்பாகன் கோபமுற்றுக் கோபமுற்றிருப்பதும் மிருத்யு காலன யமன் இவர்களை சிகர்த்திருப்பது மாகிய யானையை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்மேல் தூண்டினான். யானைகளிற் சிறந்த அந்தக் குவலயாபீடம் க்ருஷ்ணனை எதிர்த்துப் பலாத்கரித்துத் துதிக்கையினால் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அதன துதிக்கையினின்று நழுவி அதை முட்டியினால் அடித்து அதன் கால்களில் மறைந்துகொண்டான் யானை அவனைக் காணாடல் மிகவும் கோபாவேசமுற்று க்ரானைத்திரிபத்தினால் கண்டறியுந் தன்மை உடையதாகையால் மோந்துபார்த்து அவனிருக்குமிடம் தெரிந்து கொண்டு அவனைத் துதிக்கையால் ஸபர்சித்தது. அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலாத்காரமாக வெளிப்பட்டு மிகுந்த பல முடைய அந்த யானையை வாலில் பிடித்துக்கொண்டு கருடன் ஸர்ப்பத்தை அவலீலையாக இழுப்பதுபோல, இருபத்தைந்து வில்லளவு தூரம் பிடித்திழுத்தான். அப்பகவான், வாலில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற தன்னைப் பிடித்துக்கொள்ள யானை வலப்புறத்தில் திரும்பும்

பொழுது இடப்புறத்தில் இழுப்பதும் இடப்புறத்தில் திரும்பும்பொழுது வலப்புறத்தில் பிடித்திழுப்பதுமாகித் தான் குழந்தையாயிருக்கும் பொழுது பசுவின் கன்றின் வாலப்பிடித்திழுத்து அத்துடன் சுற்றுவதுபோல இரு புறமும் தன்னைப் பிடிப்பதற்காகச் சுழல்கின்ற அந்த யானையுடன் தானும் சுழன்றுகொண்டிருந்தான். அப்பால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யானைக்கு எதிரே வந்து அதைக் கையால் அடித்து ஓடிப்போனான். ஓடும்பொழுது அடிகள்தோறும் யானையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அதன் கையில் அகப்படுகிறதுபோலவேயிருந்து அகப்படாமலே அதை ஏமாற்றி ஓடிக் கீழ்விழச் செய்தான். அந்தயானை விழும்பொழுது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் ஓடிக் கொண்டேயிருந்து விளையாட்டிற்காகக் கீழ்விழுவதும், கீழ் விழுந்ததைக் கண்டு அது எதிர்த்தோடி வருகையில் அங்கிருந்து விரைந்தெழுந்து ஓடுவதுமாயிருந்தான். யானையோவென்றால் அவன் அதே இடத்தில் விழுந்திருக்கிறாண்டு ரினைத்துக் கோபத்தினால் மெய்மறந்து தந்தங்களால் பூயியை இடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த யானை இங்ஙனம் தன்பராக்ரமம் வீணாவதைக் கண்டு கோபம் மாத்ரமே மிகப்பெற்றுப் பின்னால் பலாத்காரமாகத் தூண்டப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மேல் கோபத்துடன் எதிர்த்து வந்தது. அப்பொழுது பஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்மேல் எதிர்த்து வருகின்ற யானையைக் கிட்டித் தன் கையினால் அதன் நுதிக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அதைப் பூமியில் விழுத்தள்ளினான். விழுந்திருக்கின்ற அந்த யானையைப் பாதத்தினால் அழுக்கி ஸிம்ஹம்போல அவ லீலையாக அதன் தந்தத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்தத் தந்தத்தினாலேயே யானைப்பாகனை அடித்தான். கை

யில் தந்தத்தை ஏந்தின அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மரணம் அடைந்த யானையைத் துறந்து அப்பால் அந்த யானையின் தந்தக்கொம்பைத் தோள்மேல் சாய்த்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். அப்பரம புருஷன் யானையின் ரக்தம் மதஜலம் இவற்றின் பித்துக்களால் அடையாள முடையவனும் தாமரைமலர்போன்ற முகத்தில் புழுக்க ஜலத்துளிகள் உண்டாகப் பெற்றவனுமாகி விளங்கினான். மன்னவனே! ராமக்ருஷ்ணர்கள் சில கோபர்களால் சூழப்பட்டு யானையின் தந்தங்களை யே சிறந்த ஆயுதங்களாகக்கொண்டு மல்லர்கள் விளையாடுமிடமாகிய அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். மல்லர்களால் இடியென்றும் ஸாதாரண மனுஷ்யர்களால் மனுஷ்யஸ்ரேஷ்டனென்றும், ஸ்த்ரீகளால் உருவங்கொண்ட மனமதனென்றும், கோபர்களால் பந்துவென்றும், துஷ்டர்களான மன்னவர்களால் கம்மை அடக்க வந்தவனென்றும், தாய் தந்தைகளால் குழந்தையென்றும், கம்ஸனால் ம்ருத்யு வென்றும், மூடர்களால் கேவல தேஹமென்றும், யோகிகளால் பரதத்தவமென்றும், வருஷ்ணிகளால் பரதேவதை யென்றும் அறியப்பட்ட அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தமைபனோடுகூட அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தான். மன்னவனே! கம்ஸன குவலயாபீடம் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு அதனால் அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஜயிக்கமுடியாதவர்களென்று தெரிந்துகொண்டு திரினியும் மிகவும் பயமுற்றான். விசித்ரமான வேஷமும் ஆபரணங்களும் பூமாலையும் ஆடைகளும் தரித்து நீண்ட புஜகண்டங்களை யுடையவர்களுமாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் யுத்தரங்கத்திற்குள் நுழைந்து தங்கள் தேஹகாந்தியால் கரண்போர்களின் மனத்தைக் கலக்கச் செய்து கொண்டு சிறந்த வேஷந்தரித்த நடராஜர்கள்போல

விளங்கினார்கள். மன்னவனே! பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் புருஷோத்தமர்களாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் முகமெல்லாம் கண்களே யென்னும்படி கண்கள் மலரப்பெற்றுக் கண்களாகிற பாத்தங்களால் அவர்கள் முகத்தின் அழகாகிற அம்ருதத்தைச் சிறிதும் த்ருப்தி யின்றிப் பாணஞ் செய்தார்கள். ஜனங்கள் அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்களால் பருகுபவர்போலவும், நாக்கினால் கக்குபவர்போலவும், புஜங்களால் அணைப்பவர்கள் போலவும் தோன்றினார்கள். அவர்கள் அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களின் அழகிய உருவம் குணங்கள் இனிமை ததரியம் இவைகளால் சினைவு மூட்டப்பட்டவர்கள் போன்று தாங்கள் எதை எவ்வளவம் பார்த்தார்களோ எவ்வளவம் கேட்டார்களோ, அதையெல்லாம் அங்ஙனமே ஒருவர்க்கொருவர் மொழிந்துகொண்டார்கள்.

ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள்: —ஒன்றான ஸ்ரீமந் காராயணனே வஸுதேவனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய தேவகியிடத்தில் தன்னைக்கல்பத்தினால் இந்த ராமக்ருஷ்ணர்களாக அவதரித்தான். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தேவகியிடத்தில் பிறந்தவுடனே வஸுதேவனால் கோகுலத்தில் கொண்டு விடப்பட்டான். இவன் இதுவரையில் வந்த னுடைய க்ருஹத்தில் மறைந்து வளர்த்து வந்தான். இவன் பூதனையை வதித்தான்; சுழல்காற்றினுருவங் கொண்டு வந்த த்ருணாவர்த்தனென்னும் அஸுரனையும் இவன் வதித்தான்; மருதமாங்களை வேரோடு முறித்து விழுத்தள்ளினான்; தேனுடன் கேசி சங்கசூடன் இவர்களும் இவர்களைப்போன்ற மற்றும் பலர்களும் இவனால் முடிக்கப்பட்டார்கள். இவனே கோக்களையும் கோபாலர்களையும் காட்டுத்தீயினின்று விடுவித்தான்; காவிய

னென்னும் ஸர்ப்பத்தைச் சிஷித்தான்; இந்த்ரனுடைய கர்வத்தை அடக்கினான். இவன் பர்வதங்களில் சிறந்த கோவர்த்தனகிரிபை ஏழுநாள்வரையில் ஓற்றைக்கையால் தாங்கிக்கொண்டிருந்து மழை காற்று இடி இவற்றினின்று கோகுலத்தைக் காத்தான். கோபிகைகள் என்றும் ஸந்தோஷமுற்ற புன்னகையும் ரோக்கமும் அமைந்த இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களை யெல்லாம் அனாயாஸமாகக் கடந்தார்கள். இந்த யதுவின் வம்சம் இவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு மிகவும் பரதது செல்வம் புகழ் பெருமை இவைகளை அடையப்போகின்ற தென்று சொல்லுகிறார்கள் இவனுடைய தமையனாகிய இந்தப் பலராமன் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களுடைய வன்; கல்யாணகுணங்களெல்லாம் அமைந்தவன், பாலம்பன் வத்சன் தேனுடன் முதலியவர்களை இவன் கொன்றான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஜனங்கள் இங்கனம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் வாத்யங்களும் முழங்கப் பட்டிருக்கையில் சாணூரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் பலராமனையும் அழைத்து மொழிந்தான்.

சாணூரன் சொல்லுகிறான்:—ஓ ரந்தகுமாரர்களே! க்ருஷ்ண! ஓ பலராமா! நீங்கள் வீரர்களால் மிகவும் புகழப் பட்டவர்கள். நீங்கள் மல்லயுதத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களென்று கேள்விப்பட்டு உங்கள் யுத்தத்தைப் பார்க்க விரும்பி மனனவா உங்களை வரவழைத்தான். ப்ராஜைகள் மனம் செயல் வரக்கு என்னும் இம்முன்று காணங்களாலும் அரசனுக்கு ப்ரியஞ் செய்வார்களாயின் நன்மையைப் பெறுவார்கள்; அப்ரியஞ் செய்யின் துக்கத்தைப் பெறுவார்கள். இடையர்கள் என்றும் களிப்புற்றுக்

கன்று மேய்க்கும் காள்முதல் பசுக்களை மேய்க்கும் நாள் வரையில் வனத்தில் மல்லயுத்தஞ் செய்து விளையாடிக் கொண்டே பசுக்களை மேய்ப்பது வழக்கமல்லவா? (ஆகையால் நீங்கள் கைச்சண்டையில் வல்லவர்களே யென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன?) ஆகையால் நீங்களும் நாங்களும் மன்னவனுக்கு ப்ரியஞ் செய்வோம். மன்ன வன் ஸந்தோஷம் அடைவானாயின் ஸமஸ்த பூதங்களும் நமக்கு அருள்புரியும். ஏனென்றால், மன்னவன் ஸர்வபூத ஸ்வரூபனல்லவா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைக் கேட்டு மல்ல யுத்தத்தைத் தனக்கு இஷ்டமாகவே ஒப்புக்கொண்டு அவன் வார்த்தையைப் புகழ்ந்து தேசகா லங்களுக்கு உரியபடி மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—காட்டில் திரிகிற நாங்களும் இந்த மன்னவனுக்கு ப்ராஜைகளே. நாங் களும் அவனுக்கு என்னும் ப்ரியஞ் செய்யவேண்டியவர்களே. எங்கள் செயலால் மன்னவன் ப்ரீதி அடைவானாயின், அது எங்களுக்கு மேலான அனுக்ரஹம். ஆனால் நாங்கள் அறியாத இளைஞர்கள். ஆகையால் எங்களோ டொத்த பலமுடையவர்களோடு நாங்கள் விளையாடுகிறோம். எங்களுக்குத் தகுந்தபடி மல்லயுத்தம் நடக்கட் டும். மல்லனே! அதாமயுத்தம் நடக்குமாயின் அதைப் பார்க்கிற ஸபிகர்களுக்கும் அதர்மம் கேரிடும், அது வேண்டாம்.

சாணூரன் சொல்லுகிறான்:—நீ குழந்தையுமன்று; குட்டியுமன்று; நீ கல்ல யௌவனவயதுடையவன்தான், அதிலும் மிகுந்தபலமுடையவர்களில் சிறந்தவன். ஆயிரம் யானைகளின் பலமுடைய குவலயாபீடமென்னும் யானையை நீ அனுவாஸமாகக் கொன்றாயல்லவா? உன்

தமையனாகிய பலராமனும் உன்னைப்போன்ற பலசாலியே. ஆகையால் பலிஷ்டர்களான நீங்கள் பலிஷ்டர்களான என்னைப் போன்றவர்களோடுதான் யுத்தஞ் செய்ய வேண்டும். இந்த யுத்தத்தில் அதர்மம் கிடையாது. இது சிச்சமம். ஸ்ருஷ்ணிவம்சகுபாரனே! நீ என்னுடன் யுத்தஞ் செய்யாயாக. முஷ்டிகன் பலராமனோடு யுத்தஞ் செய்யட்டும். காற்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்முற்றிற்று.

—●—●—●— { சாணாரன் முஷ்டிகன் கூடன் தோஸலன் } —●—●—●—
கம்ஸன் இவர்களை வதித்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மஹானுபாவனாகிய மதுஸூகனன் தான் ஸங்கல்பித்திருந்ததைப் பிறர்வாயால் சிச்சமப்படுத்திக்கொண்டு சாணாரனை எதிர்த்தான். பலராமனும் முஷ்டிகனை எதிர்த்தான். அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணசாணாராகளும் பலராம முஷ்டிகர்களும் கைகளைக் கைகளாலும் பாதங்களைப் பாதங்களாலும் கட்டிக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க விரும்பி ஒருவரையொருவர் பலாத்காரமாகப் பிடித்திருந்தார்கள். அவர்கள் முட்டிகளால் முட்டிகளையும் முழங்கால்களால் முழங்கால்களையும் தலைகளால் தலைகளையும் மார்புகளால் மார்புகளையும் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். சுழற்றுவது தள்ளுவது எதிர்ப்பது பின்னை நகருவது இவைகளால் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தகைத்தார்கள். ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க விரும்புகிற அவர்கள் கீழ் விழுந்தவனைக் கால் கைகளை மடக்கி மேல் தூக்குதல் கைகளால் எடுத்துக் கொண்டு போதல், அப்புறம் தள்ளுதல், கைகால்களை கீட்டவொட்டாமல் மடக்குதல் இவைகளால் ஒருவர் தேஹத்தை ஒருவர் பிடித்தார்கள். ராஜனே! அப்பொ

முது மடந்தையர்கள் எல்லாரும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஒன்று சேர்ந்து ராமக்ருஷ்ணர்களிடத்தில் மன இரக்க முற்று ஒருபக்கத்தில் பலமும் ஒருபக்கத்தில் துர்ப்பலமு மாயிருக்கிறதாகையால் 'இது ஸமமான யுத்தமன்று' விஷமயுத்தம்' என்று மொழிந்தார்கள்.

மடந்தையர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—இந்த ராஜ ஸபையில் அதிகரித்தவர்களுக்குப் பெரிய அதர்மமே. ஆ! என்னவருத்தம்? ஏனென்றால், இவர்கள் துர்ப்பலர்களான பாலர்களும் பலிஷ்டர்களான மல்லர்களும் சண்டை செய்வதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசன் இந்த விஷம யுத்தத்தைப் பார்ப்பானாயின் ஸபிகர்கள் கூடாதென்று தடுக்கவேண்டும். அரசன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் தாங்களும் ஸம்மதித்திருக்கின்றார்களல்லவா? ஸமஸ்த அங்கங்களும் வஜ்ராயுதம் போல உறுதியாயிருக்கப் பெற்றவர்களும் பெரிய மலைபோன்றவர்களுமாகிய இந்த மல்லர்கள் என்கே? மிகவும் மென்மைக் கிடமான அங்கங்களுடையவர்களும் பெளவனவயது நோப்பெறாதவர்களுமாகிய இந்தக் குழந்தைகள் என்கே? (ஆகையால் பலிஷ்டர்களையும் துர்ப்பலர்களையும் சண்டைக்கு விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பது யுத்தமன்று). ஆகையால் இந்த ஸபைக்குப் பெரிய அதர்மம் உண்டாகும். இது சிச்சயம். ஆனால் என்ன செய்யலாம்? எவ்விடத்தில் அதர்மம் உண்டாகுமோ, அங்கிடத்தில் ஒரு ஷ்ணங்கூட இருக்கலாகாது. அப்புறம் போகவேண்டும். பண்டிதனாயிருப்பவன் ஸபிகர்களுக்கு நேரும் தோஷங்களை சினைத்து ஸபைக்குள் நுழைபலாகாது. தெரிந்து சொல்லாதிருப்பினும், தெரியாமல் விபரீதமாகச் சொல்லினும் தெரிந்திருக்கையில் தெரியாதென்று சொல்லினும் பாபத்தை அடைவான். ஆகையால் ஸபையில் நுழைய

லாகாது. சத்துருவைச் சுற்றிச் சுழன்று
இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாமரைமுகம் வேர்வைத்
துளிகளால் சிறைந்து ஜலத்துளிகள் சிறைந்த கமலம்
போல் திகழ்கின்றது, பாருங்கள். முழுவதும் சிவந்த
கண்களுடையதும் முஷ்டிகன்மேல் கோப முற்றிருப்ப
தும் சிரிப்பு பரபரப்பு இவைகளால் அழகாயிருப்பது
மாசிய பலராமனுடைய முகத்தை நீங்கள் ஏன் பார்க்க
லாகாது? பாருங்கள். தான் புராணபுருஷனாகிய ஸ்ரீமந்
நாராயணனாயிருந்தும் மானிட உருவத்தினால் தன்ஸ்வ
ரூபகுணதிகளை மறைத்துக்கொண்டு காட்டில் பூத்தஅற்
புதமான புஷ்பங்களால் தொடுக்கப்பட்ட பூமாலையை
அணிந்து ருத்ரன் முதலிய ஸகலதேவதைகளாலும்
ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாவிந்தங்க
ளுடையவனாகிப் பலராமனுடனகூடி வேணுகாணஞ் செய்
வதும் பசுக்களை மேய்ப்பதும் விளையாடுவதுமாகி எவ்
விடத்தில் ஸுகமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தானோ, அத்
தகைய கோகுலத்தின் ப்ரதேசங்சனே புண்யமானவை.
இவ்னை அவமதிக்கின்ற இந்த ஸபையோவென்றால் பா
பிஷ்டமே. ஆ! கோபிகைகள் என்ன தவஞ் செய்தார்
களோ? அளவற்ற லாவண்யமுடையதும் இணையெதி
ரில்லாததும் ஆபாணம் முதலிய வேறு ஸம்ஸ்காரங்களை
எதிர்பாராமல் தானே அழகாயிருப்பதும் கர்மாயத்த
மாகாமல் ஸங்கல்பஸித்தமாயிருப்பதும் புகழ் செல்வம்
ஐஸ்வர்யம் இவற்றிற்கு என்னும் மாறாத இடமாயிருப்
பதும் எப்பொழுதும் புதிது புதிதாயிருப்பதும் புண்யஞ்
செய்யாதவர்களுக்குக் கண்களால் காணவுயகூட ரோ
ததுமாகிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சிவ்ய மங்கள்
வித்ரஹத்தைக் கண்குளிரக் காண்கின்றார்களல்லவா?
அத்தகைய இவ்வுருவத்தை அஸமயத்தில் காணப்

பெற்ற நாம் பாக்யமற்றவர்களே. த்ரிவிக்ரமாவதாரஞ் செய்த மஹானுபாவஞ்சிய இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே அனுராகம சிறைந்த எண்ணத்துடன் சிந்தித்துக் கொண்டு ஆரந்தபாஷ்பத்தினால் தடுக்கப்பட்ட கண்ட முடையவர்களாகிப் பசு கறப்பது ஜலங்கொண்டுவருவது தயிர்கடையது வீநிமெழுகுவது ஊசலாடுவது அழுகிற குழந்தைகளைத் தாலாட்டுவது ஜலம் தெளிப்பது வீடு விளக்குவது முதலிய காரியங்களைச் செய்யும் பொழுதெல்லாம் இவனைப் பாடிக்கொண்டிருந்து பொழுது போக்குகிற கோபஸ்தீர்கள் பாக்யவதிக ளென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன? மற்றும், கோகுலத்திலுள்ள பெண்மணிகள், இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் காலையில் இடைச்சேரியினின்று, பசுக்களைமேய்க்கப்போகும் பொழுதும் மாலையில் பசுக்களை ஒட்டிக்கொண்டு திரும்பி வருமபொழுதும் வேணுகாணஞ் செய்வதைக் கேட்டு விரைந்தோடிவந்து புன்னகையமைந்த முகமுடையவனும் அருள் சிறைந்த கண்ணோக்க முடையவனுமாகிய இவனை வழியில் காண்கிறார்களாநையால் மிகவும் புண்யவதிகளா. (இவனை இங்ஙனம் கண்டனுபவிக்கப்பெற்ற அமமாதரசிகளின் புண்யமஹிமையை என்னென்று சொல்ல முடியுமீ?)

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறா:—பாத குலாலங்காரனே! ஸ்தீர்கள் இங்ஙனம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், யோகேஸ்வரனும் (அற்புத சத்திகள் அமைந்தவனும்) தன்னைப் பற்றினவர்களின் மனவருத்தங்களைப் போக்குந் தனமைபனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக்கொல்ல மனங்கொண்டான். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதாய்தந்தையர்கள் ஸ்தீர்களின் வாரத்தைகளைக் கேட்டுப் பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் இவர்களுக்கு என்ன கெடுதி வருமோ என்னும் சோகம்

உண்டாகப் பெற்று வருந்தி அவர்களுடைய பலத்தை அறிபாமல் பரிதபித்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் சாணூரனும் கைச் சண்டையில் ஏற்பட்ட அந்தந்த விதிகளின் படி எங்ஙனம் சண்டை செய்தார்களோ, அங்ஙனமே பலராமன் முஷ்டிகன் ஆகிய இவ்விருவர்களும் சண்டை செய்தார்கள். சாணூரன் இடிவிழுவதுபோல மிகவும் கடுமையாக யிருக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முட்டி முழங்கால் முதலிய அங்கங்களின் அடிகளால் அங்கங்க ளெல்லாம் முரியப் பெற்று அடிக்கடி வாட்டம் அடைந் தான். வருந்தின் வேகம் போன்ற வேகமுடைய அந்தச் சாணூரன் உயரகசினமபிக் கோபமுற்று இரண்டு கை விரல்களையும் முட்டியாக மடக்கிக்கொண்டு பாஸுதேவ னுடைய மார்பில் அடித்தான். மஹாஹபாவானாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் புஷ்பமாலையினால் அடிக்கப்பட்ட யானை போல அந்த அடிக்குச்சிறிதும் சலிக்காதிருந்தான். அந் நியும், அவன் சாணூரனை இரண்டு கைகளாலும் பிடித் துக்கொண்டு பலதடவைகள் சுழற்றி அவ்வளவில் உயிரை யிழந்த அச்சாணூரனைப் பூமியில் வீசி அறைந்தான். அவன் அதனால் தலைமயிர்களும் ஆபாணங்களும் பூமலை யும் கலைப்பெற்று இத்தரத்வஜம்போல விழுந்தான். முஷ்டிகனும் அங்ஙனமே பலராமனை முட்டியால் அடிக்க அப்பலராமன் அவனைக் கையால் அறைந்தான். அங்ஙனம் அடிக்கப்பட்ட அபமுஷ்டிகன் வருந்தி நடுக்க முற்று முகத்தினால் கததத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ப்ராணனகளை இழந்து பெருங்காற்றினால் வேருடன் பிடுங்கப் பட்ட வ்ருக்ஷம்போல பூமியில் விழுந்தான். பாஜனே! அப்பால் கூடனென்னும் மல்லன் மேலவிழுந்துவர, யுத் தஞ் செய்பவர்களில் சிறந்த பலராமன் அவனை ஒரு பேருளாக சினைக்காமல் அவலீலையாக இடக்கை

முட்டியால் அடித்துக்கொள்ளுன். அங்ஙனமே சலனென்னும் மல்லன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நுனிப்பாதத்தினால் தலையில் அடிக்கப்பட்டும், தோஸலனென்பவன் இருபிளவாகப் பிளக்கப்பட்டும் இருவரும் மாண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். இங்ஙனம் சாணூரன் முஷ்டிகன் கூடன் சலன் தோஸலன் என்னும் இவ்வைந்து மல்லர்களும் மாண்டுபோகையில், மற்ற மல்லர்கள் அனைவரும் ப்ராணன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்பி ஓடிப் போனார்கள். அனந்தரம் ராமக்ருஷ்ணர்கள் கண்பர்களான கோபர்களை அழைத்து அவர்களுடன் கலந்து வாத்யங்கள் முழங்கிக் கொண்டிருக்கையில் அழகிய தண்டைகளுடன் ரத்தனம் முதலியன செய்துகொண்டு விளையாடினார்கள். அப்பொழுது கம்ஸனைத்தவிர மற்ற ஜனங்கள் எல்லாரும் ராமக்ருஷ்ணர்கள் செய்த மல்லயுத்தத்தைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அங்ஙனமே ஸாதுக்களான ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களும் கல்லது கல்லதென்று மொழிந்தார்கள். இங்ஙனம் மல்லஸ்ரேஷ்டர்களான சாணூராதிகள் முடிந்துபோகையில் கம்ஸன் வாத்யகோஷங்களை சிறுத்தி மேல்வறுமாறு கூறினார்.

கம்ஸன் சொல்லுகிறான் :—கெடு நடத்தையுடைய வர்களாகிய இந்த வஸுதேவபுத்ரர்களைப் பட்டணத்தினின்று தூரத்திவிடுவீர்களாக. கோபர்களின் தனத்தைப் பறியுங்கள். தூர்ப்புத்தியுடைய ரதனைச் சிறையில் அடையுங்கள். மிகவும் துஷ்டனாகிய வஸுதேவனைச் சீகரம் வதியுங்கள். அங்ஙனமே கம் தந்தையாகிய உக்ரஸேனனும் சத்ருபக்ஷத்தில் உட்பட்டவனாகையால் அவனையும் அவனைச் சேர்த்தவர்களையும் கொன்றுவிடுங்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் கம்ஸன் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கையில் கிர்விகாரான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பக

வான் மிகவும் கோபமுற்று லாகவத்தினால் உயரக்
 கிளம்பிப் பலத்தினால் விரைந்து கம்ஸன் உட்கார்ந்திருக்
 கின்ற உயர்ந்த மஞ்சத்தின்மேல் ஏறினான். மன உறுதி
 யுடைய அக்கம்ஸன் தன் ம்ருத்யுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 தன்மேல் எதிர்த்து வருவதைக் கண்டு தத்காலத்திற்
 குத் தகுந்தபடி செய்யவேண்டியதை அறிந்தவனாகை
 யால் ஆஸனத்தினின்று விரைவுடன் எழுந்து கத்தி கே
 டயங்களை எடுத்துக்கொண்டான். பிறரால் பொறுக்க
 முடியாத வேகமுடையவனும் மஹானுபாவனுமாகிய
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கருடன் ஸர்ப்பத்தைப் பலாத்காரமாகப்
 பிடித்துக் கொள்வது போலக், கத்தியைக் கையில்
 பிடித்து வலம் இடம் ஆகாயம் இவற்றில் பருந்துபோல்
 ஸஞ்சரிக்கின்ற அக்கம்ஸனைப் பிடித்துக்கொண்டான்.
 அப்பரம புருஷன் கம்ஸனைத் தலையீர்களில் உறுதியா
 கப் பிடித்துக்கொண்டு வேகத்தில் கழன்ற கிரீடத்தை
 யுடைய அக்கம்ஸனை உயர்ந்த மஞ்சத்தினின்று யுத்த
 ாங்கத்தினிடையில் விழுத்தள்ளி மையின் ஒளியுடைய
 வனும் ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரனும் ஸ்வதந்திரனும்
 ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய தான் அவன்மேல் விழுந்
 தான். பிறகு ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்
 ஸீம்ஹம் யானையை இழுப்பதுபோல, ப்ராணன்களை
 இழந்த கம்ஸனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பிடித்திழுத்தான். மன்
 னவனே! அப்பொழுது ஜனங்கள் எல்லோரும் உரக்க
 ஆ ஆ என்று கோஷமிட்டார்கள். அந்தக் கம்ஸன் எப்
 பொழுதும் பயந்த மனமுடையவனாகப் பருகுவது புசிப்
 பது உலாவுவது உறங்குவது மூச்சுவிடுவது முதலிய எல்
 லாக் காலங்களிலும் ஸர்வேஸ்வரனும் சக்ராயுதத் தரித்
 தவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே எதிர்ப்பார்த்துக்
 கொண்டிருந்தானாகையால் பிறர்க்குக் கிடைக்க முடி

2408. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கம்ஸனைக் கொல்லுதல்.

யாத அவனுடைய ஸாரூப்யமாகிற முக்தியைப் பெற்றான். அனந்தரம் அந்தக் கம்ஸனுடைய ப்ராதாக்களாகிய கங்கன் ந்யக்ரோதன் முதலிய எண்மர் தங்கள் ப்ராதா வான கம்ஸன் விஷபத்தில் தாங்கள் நடத்தவேண்டிய கடமையை நடத்த முயன்று மிகவும் கோபமுற்று எதிர் த்து வந்தார்கள். அப்பொழுது மிகுந்த வேகமும் முயற் சியும் கொண்டிருக்கின்ற அவர்களைப் பலராமன் உழல் தடியை ஒங்கிச் சிங்கம் பசுக்களை அடிப்பது போல அடித்து முடித்தான். அப்போது ஆகாயத்தில் துந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கின. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடையபரிவாரங்க ளாகிய ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் புஷ்பங்களைப்பெய்து மிக வும் களித்து அவனைத் துதித்தார்கள். அப்ஸரமடங் தையர்கள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். மஹாராஜனே ! அந்தக் கம்ஸகங்காதிகளின் பார்மையகள் தங்கள் அன் பர்களாகிய கணவர்கள் மரணம் அடைந்தமையால் துக் கித்துத் தங்கள் தலைகளைப் புடைத்துக்கொண்டு கண் ணுங் கண்ணீருமாகி அவ்விடம் வந்தார்கள். அம்மா தரசிகள் வீரர்களின் படுக்கையாகிய யுத்த பூமியில் விழுந்து முடிந்திருக்கின்ற தங்கள் கணவர்களை எடுத் தனைத்துச் சோகித்து அடிக்கடி கண்ணீர்களைப்பெருக் கிக் கொண்டு இனிய குரலுடன் புலம்பினார்கள்.

ஸ்த்ரீகள் சொல்லுகிறார்கள்:—ஓ நாதா! நண் பனே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! மன இரக்கத்திற் கிடமான அநாதர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவனே! நீ முடிசையில் உன் க்ருஹங்களும் ப்ரஜைகளும் நாங் களும் உன்னுடன் கூடவே முடிந்தோம். புருஷஸ்ரேஷ் டனே! ப்ரபுவாகிய உன்னைப் பிரிந்த இப்பட்டனம் எங்களைப்போல உத்ஸவங்களும் ஸுகங்களும் தொலை யப் பெற்றிருக்கின்றது. நாதனே! நீ கிரபராதிகளான

பூதங்களுக்குப் பொறுக்க முடியாத த்ரோஹத்தைச் செய்தனையாகையால் இத்தசையை அடைந்தன. பூதங்களுக்கு த்ரோஹஞ் செய்பவன் எவன்தான் ஸுகத்தை அடைவான்? எவனும் ஸுகத்தை அடையமாட்டான் துக்கத்தையே அடைவான். மற்றும், இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸம்ஸ்த பூதங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான பரமபுருஷன். கடைசியில் ஜகத்தையெல்லாம் ஸம்ஹாரஞ் செய்பவனும் இவனே; இடையில் பாதுகாப்பவனும் இவனே. ஆகையால் இவனை அவமதிக்குந் தன்மையுடையவன் எங்கும் ஸுகமாக வளரமாட்டான்; துக்கத்தையே அடைவான்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார் :—உலகங்களுக் கெல்லாம் நன்மையை விளைப்பவனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இங்ஙனம் சோகிக்கின்ற ராஜபார்யைகளை ஸமாதானப் படுத்தி மாண்டவர்களுக்கு நடத்தவேண்டிய தஹனாகி ஸம்ஸ்காரங்களை நடப்பித்தான். அப்பால் ராமக்ருஷ்ணர்கள் தாய் தந்தையர்களான தேவகிவஸுதேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவித்து அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். தேவகியும் வஸுதேவனும் அங்ஙனம் வரதனஞ் செய்கின்ற பிள்ளைகளை ஜகதிஸ்வரர்களென்று தெரிந்துகொண்டும் மனத்தில் சங்கையின்றி ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டார்கள். நாற்பத்து நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ணன் தாய்தத்தைகளை எமா
தானப்படுத்தி உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்
யாபஷேசஞ்செய்து உபநயனஞ்செய்
யப்பெற்று ஸாந்தீபனியிடம் வித்யாப்
யாஸஞ்செய்து குருதகூழினை நொடு
த்து மீண்டுவருதல்,

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—புருஷோத்தமனாகிய அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சிறந்த புருஷார்த்த ஸ்வரூபனாகிய தன்
னுடைய உண்மையைத் தன் தாய்தத்தைகள் தெரிந்து
கொண்டிருப்பதை அறிந்து அவர்களுக்கு அத்தெரிவு
தொடர்ந்து வரலாகாதென்று நினைத்து ஜனங்களையெல்
லாம் மதிமயங்கச் செய்வதாகிய தன் மாயையைப் பரப்பி
னான். பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தமையனுடன் தாய்தத்தை
களிடம் சென்று விநயத்தினால் வணங்கி ஆதரவுடன்
'அம்மா! அண்ணா!' என்று மொழிந்து மனக்களிப்
புறச் செய்துகொண்டு மேல்வருமாறு கூறினான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—அண்ணா! நீங்கள்
எங்கள் விஷயத்தில் என்றும் ஆவலுற்றிருப்பினும் உங்
கள் புதல்வர்களாகிய எங்கள் பால்யம் பௌகண்டம்
கைசோரம் முதலிய இளம்பருவங்களெல்லாம் உங்க
ளுக்கெட்டாத ஏதோ ஒரு இடத்தில் கடத்துபோயின.
பாக்ய மற்றவர்களாகையால் நாங்கள் இதுவரையில்
உங்க ளருகாமையில் வாஸஞ் செய்து வளரப்பெற்றி
லோம். இளம்பிள்ளைகள் தாய்தத்தைகளின் க்ருஹத்

1. பால்யம்-ஐந்தாவதுவரையில், அதற்குமேல் பத்தாவது
வரையில் பௌகண்டம், அதற்குமேல் பதினைந்துவதுவரையில்
கைசோர மென்றணர்க. ஐந்துக்குமேல் ஒன்பதுவரையில் பௌ
கண்டம். அதற்குமேல் பதினாறுவரையில் கைசோரமென்று சிலர்,
இவ்விஷயம் பதினைந்தாவது அத்யாயத்தின் முதல் சலோகல்யாக்யா
னத்தில் முனிபாவப்ரகாசிகையில் காண்க.

தில் இருந்து அவர்களால் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துச் சீராட்டப் பெற்று எத்தகைய ஸந்தோஷத்தை அடைவார்களோ, அத்தகைய ஸந்தோஷத்தை நாங்கள் அடையப்பெற்றிலோம். தர்மம் முதலிய ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களுக்கும் விளைசிலமாகிய தேஹத்தைப்படைத்து வளர்த்தவர்களான தாய் தந்தைகள் விஷயத்தில் பட்ட கடனை நூருண்டிகள் சுஸ்ருஷை செய்யினும் தீர்த்துக்கொள்ள வல்லவனாகமாட்டான். எவன், தான் ஸமாத்தனயிருந்தும், அந்தத் தாய் தந்தைகளுக்குத் தேஹத்தினாலும் தனத்தினாலும் ஜீவனத்தைக் கல்பிக்காதுபோவானோ, அவனலோ கார்த்தரம்போகையில் யமநூதர்கள் அவனைத் தன்மாம்ஸத்தைத் தானே புசிக்கச் செய்வார்கள்; இது நிச்சயம். ஸமர்த்தனயிருப்பவன் வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தைகளையும் பதிவ்ரதையான பார்மையையும் சிசுவான பிள்ளையையும் குருவையும் சரணம் அடைந்த அந்தணனையும் தன் திறமைக்கு உரியபடி போஷியாது போவானான் அவன் ஜீவித்துக்கொண்டிருப்பினும் மரணம் அடைந்தாற்போலவே. ஆகையால் கம்ஸனிடத்தினின்று பயர்த மனமுடையவர்களாகி உங்களை ஆராதித்துக் கொண்டு உங்களருகாமைமயில் இருக்க முடியாமல் மறைந்திருந்த எங்களுக்கு இந்த சாஸ்களெல்லாம் வீணாகவே கடந்தன. மாதாவே! நாங்கள் இத்தனைகாலம் பராதீனர்களும் பலவருத்தங்கள் ரோபபெற்றுத் துக்கித்த மனமுடையவர்களுமாகி உங்களுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்ய முடியாதிருந்தோமாகையால் எங்களுடைய அந்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய மனவருத்தங்களைப் போக்கி விருப்பங்களை

கிறவேற்றும்பொருட்டுத் தன்ஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவம் பூண்ட பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு மதிமயங்கின தேவகி வஸுதேவர்கள் பிள்ளைகளாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களை மடியில் ஏறிட்டுக் கட்டியணைத்துக் களிப்புற்றார்கள். ராஜனே! தாய்தந்தையர்களாகிய அந்தத் தேவகி வஸுதேவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மாயையினால் மதிமயங்கி ஸ்னேஹமாகிற பாசத்தினால் கட்டுண்டு கண்ணீர்த்தாரைகளால் புதல்வர்களை நனைத்துக் கண்ணீர்களால் கண்டம் தடைபடப்பெற்று ஒன்றும் பேச முடியாதிருந்தார்கள் ஷாட்குண்யபூணாகிய தேவகியின் புதல்வன் தாய்தந்தைகளை ஆஸ்வாஸப்படுத்திப் பாட்டனாகிய உக்ரஸேனனை யாதவர்களுக்குப் பரபுவாக ஏற்படுத்தி அவனைக்குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான் :—யிசுத்த பாக்ய முடையவனே! மஹாமதீ! உன் ப்ரஜைகளாகிய எங்களைக் கட்டளையிட்டு ஆண்டுவருவாயாக. 'ஸமர்த்தனாகிய கீயே ஆளவேண்டும்' என்ன வேண்டாம். ஏனெனில், யாதவர்களுக்கு யயாதியின் சாபமாகையால் யாதவனாகிய நான் ராஜஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்காரலாகது. (நீரும் யாதவரேயாயினும் என்னுடைய ஆஜ்ஞையினால் ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து ஆண்டுவருவீராயின் உமக்குத் தோஷம் உண்டாகாது). 'திருமையில்லாத நான் எப்படி ஆள்வேன்?' என்று கழிக்கவேண்டாம். உம் முடைய ப்ருத்யனாகிய நான் உம்மைப் பணிந்து வருகையில் தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் தலைவணங்கி உமக்குக் கப்பங்கொடுப்பார்கள். மற்ற மன்னவர்கள் உம்மைப் பூஜிப்பார்களென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு ஸர்வஜ்ஞனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கம்ஸனிடத்தினின்று பயந்து திசைகளைப் பற்றியோடியிருந்த தன் பந்துக்களும் ஸம்பந்திகளுமாகிய யாதவர் வ்ருஷ்ணிகள் அந்தகர் மதுக்கள் தாசார்ஹர் குகூர் முதலிய அனைவரையும் கல்வார்த்தைகளால் ஆய்வாஸப்படுத்தி வெகுமதித்துப் பாதேச வாஸத்தினால் இளைத்திருக்கின்ற அவர்களுக்கு வேண்டியவளவு பணத்தைக் கொடுத்து மிகவும் த்ருப்தியை விளைத்து அவரவர் க்ருஹங்களில் வஸிக்கும்படி ஏற்படுத்தினான். பிறகு அந்த யாதவாதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களால் மனக்கவலைகளெல்லாம் தீர்ந்து மனோரதங்களைல்லாம் கைகூடப்பெற்றுப் பூர்ணகாமர்களாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ண ராமர்களின் புஜங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டுத் தங்கள் க்ருஹங்களில் களிப்புற்றிருந்தார்கள்; இரக்கம் புன்னகை இவைகளோடுகூடிய கண்ணோக்கம் அமைந்து மிகவும் அழகாகி என்னும் களிப்புற்று மலர்ந்து மனோஹரமாயிருக்கின்ற முகுந்தனுடைய முகராவிர்த்தத்தைத் தினந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டு மனமகிழ்ந்திருந்தார்கள். அப்பொழுது வயது சென்றவர்களும் முகுந்தனுடைய முகராவிர்த்தத்தில் பெருகுகின்ற அம்ருதத்தைக் கண்களால் பாளஞ் செய்துகொண்டு யௌவனவயது வரப்பெற்றுப் பலம் ஒளி இவை மிகப்பெற்றிருந்தார்கள். ராஜேந்தரனே! பிறகு மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் பலராமனும் கந்தனிடம்சென்று அவனை அணைத்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ராமர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—தந்தையே! நீங்கள் மிகுந்த அன்புடன் எங்களைச் சீராட்டிவளர்த்து வந்தீர்கள். ஆனால் இது ஆச்சர்யமன்று தாய் தந்தைகளுக்குத் தங்கள் சரீரத்தைக் காட்டிலும் புதல்

வர்களிடத்தில் ப்ரீதி அதிகமாயிருக்கும்ல்லவா? பந்துக் களால் வளர்த்துக்காக்கமுடியாமல் துறக்கப்பட்ட குழந்தைகளை எவர்கள் எடுத்துத் தங்கள் குழந்தைகளைப் போல் வளர்த்துப் பாதுகாக்கின்றார்களோ அவர்களே தாய்தந்தைகளாவார்கள். அப்பனே! நீங்கள் இடைச் சேரிக்குப் போவீர்களாக. நாங்களோவென்றால் இங்குள்ள பந்துக்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ப்ரியஞ் செய்து எங்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தினால் எங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமுடியாமல் வருந்துகின்ற உங்களைப் பார்க்க வருகின்றோம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தன் பக்தர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குந்தன்மையனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்ஙனம் ஸபையில் இடையர்களோடு கூடிய நந்தனை நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தி ஆடையாபரணம் வெண்தலம் முதலிய பாத்ரங்கள் இவை முதலிய பலபரிசுகளால் ஆதரவுடன் பூஜித்தான். இங்ஙனம் சொல்லி வெகுமதிக்கப்பட்ட நந்தன் ராமக்ருஷ்ணர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து ப்ரீதியினால் தழதழத்துக் கண்களை நீர்களால் சிரப்பிக்கொண்டு கோபர்களுடன் கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு வஸுதேவன் புரோஹிதரான கர்க்காசார்யரையும் மற்றும் ப்ராஹ்மணர்களையும் வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு ராமக்ருஷ்ணர் களிருவருக்கும் விதிப்படி உபநயனமெனனும் ஸம்ஸ்காரத்தை நன்றாக நடத்தினான். பிறகு நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த னர்களைப் பூஜித்துத் தக்ஷிணை கொடுத்துப் பொற்சங்கிலியும் மற்றும் பல அலங்காரங்களும் செய்யப்பெற்றுக் கன்றோடு கூடியவைகளும் வெண்பட்டு வஸ்தாத்தினால்

மாலையிடப் பெற்றவைகளுமாகிய ¹ கோக்களையும் கொடுத்தான். கம்பீரமான மதியுடைய அவ்வஸுதேவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களின் அவதார மஹோத்ஸவத்தினன்று எத்தனை பசுக்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று மனத்தினால் சினைத்திருந்தானோ; கம்ஸன் அதர்மத்தினால் பறித்துக்கொண்டுபோன அத்தனை பசுக்களையும் மனத்தில் மறவாது வைத்துக்கொண்டிருந்து ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தான். அப்பால் வ்ரதங்களை நன்றாக நடத்துத் திறமையுடைய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் உபயனஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்று யதுகுலத்திற்கு ஆசார்யராகிய கர்க்கரிடத்தினின்று ப்ராஹ்மசர்ய வ்ரதத்தைப் பெற்றார்கள். ஸம்ஸ்தவித்யைகளுக்கும் விளைவிலமும் ஸர்வஜ்ஞர்களுமாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞானத்தை மனுஷ்யசேஷ்டைகளால் மறைத்துக்கொண்டு ஒன்று மறியாதவர்கள் போன்று குருகுல வாஸஞ் செய்பவிரும்பிக் கார்யபகோத்ரத்தில் பிறந்தவரும் அவர்திபுறத்தில் வஸிப்பவருமாகிய ஸார்தீபன ரௌனனும் ஆசார்யரிடம் சென்றார்கள். பிறகு அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் விதிப்படி அவரைக்கிடடி ஜீதேரத்ரியர்களாகிக் குருவினிடத்தில் நடத்தவேண்டிய சிந்த்ருஷ்டமான நடத்தையைத் தங்களுடைய ஆசாரத்தினால் பிறர்க்குத் தெரிவிக்கமுயன்று மிகுந்த ஆதரவுடன் தேவையைப்போல் குருவைப் பணிந்து வந்தார்கள். பரிசுத்தமான மனக்கருத்துடன் அவர்கள் செய்த பணிவிடைகளால் ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டராகிய அவ்வஸுதேவன் ஸரதோஷம் அடைந்து சினைக் கல்பம் முதலிய ஆறு அங்கங்களோடும் உபசிஷத்துக்களோடுங் கூடிய வேதங்களை யெல்லாம் அந்தராமக்ருஷ்ணர்களுக்குச் சொன்

னார். ரஹஸ்யமான மந்த்ரம் தேவதை இவைகளின் ஞானத்தோடு கூடிய தனுர்வேதத்தையும் மனுமுதலியவர்கள் இயற்றின தர்மசாஸ்தாங்களையும் மீமாம்ஸரன்யாயம் முதலியவற்றையும் தர்க்கவித்யையையும் ஸந்தி விக்ரஹம் முதலிய ஆறுவகையான ராஜநீதியையும் அவர்களுக்குச் சொன்னார். மன்னவனே! தேவதைகளில் சிறந்தவர்களும் ஸமஸ்த வித்யைகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகர்களுமாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் குரு உபதேசித்தவற்றையெல்லாம் ஒருதரம் சொன்னமாத்ரத்தில் அப்படியே நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள். மன்னவனே! அவர்கள் அறுபத்து நான்கு ராஸ்களில் அறுபத்துநான்கு வித்யைகளைக் கற்றார்கள். பிறகு குருதக்ஷிணைக்காக ஆசார்யரை வேண்டினார்கள். ராஜனே! ஸாதீபனரென்னும் அஸ்வர்த்தனர் அறுபத்து நான்கு தினங்களில் அறுபத்து நான்கு வித்யைகளைக் கற்றமையாகிற அற்புதமான மஹிமையையும் மானிடவர்க்கு நேரக்கூடாத அவர்களுடைய சேஷ்டையையும் கண்டு அவர்கள் மஹாபுருஷர்களென்று சிச்சயித்துப்பத்தனியுடன் ஆலோசித்து மஹத்தான ஸமுத்ரத்தில் ப்ரபாஸ தீர்த்தத்தில் மரணம் அடைந்த இளைஞனான தன்புதல்வனைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி வேண்டினார். செத்தவனைத் திருப்பிக் கொண்டு வருவதுங்கூட எங்கேனும் உண்டா! இதென்ன ஆச்சர்யம்! அப்போது மஹாரதிகாகளாகிய அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்து அளவற்ற பராக்ரம முடையவர்களையால் சிறிதும் அஞ்சாமல் அதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ப்ரபாஸதீர்த்தத்திற்குச்சென்று அங்கு ஸமுத்ரக்கரையை அடைந்து க்ஷணகாலம் உட்கார்த்திருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்ரராஜன் இவர்கள் ஸர்வேஸ்வர்களென்று தெரிந்து

கொண்டு அவர்களைப் பூஜித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ஸமுத்ரராஜனைப் பார்த்து 'நீ இந்த ஸமுத்ரத்தில் ப்ராஹ்மணபுத்ரனைப் பெரிய அலையினால் அடித்துக் கொண்டு போய் மறைத்தனையல்லவா? அவன் எங்கள் குருவாகிய ஸாந்தீபனருடைய புதல்வன். அவனைச் சீக்ரம் கொண்டு வந்து கொடுப்பாயாக' என்றான். அதைக் கேட்ட ஸமுத்ரராஜனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நோக்கித் 'தேவனே! இந்த ப்ராஹ்மண குமாரனை நான் கொண்டு போக வில்லை. ஸ்ரீக்ருஷ்ண! பஞ்சஜனனென்னும் ஒரு அஸுரன் சங்கத்தின் உருவத்தரித்து என் ஜலத்திற்குள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவ்வஸுரன் எனக்கு அடங்கினவனன்று; பெருங் கொடியன். சங்கினுருவத்தரித்த அவ்வஸுரனைச் சங்குகளினிடையில் இன்னவனென்று கண்டு பிடிக்கவுங்கூட முடியாது. அவனே கொண்டு போயிருக்கவேண்டும். சிச்சயம்' என்றான். ஸமர்த்தனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ஸமுத்ரராஜனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு விரைவுடன் ஸமுத்ரஜலத்திற்குள் இழிந்து அந்தப் பஞ்சஜனனைக் கொன்று அவனுடைய வயிற்றில் அப்பாலகளைக் காணாமல் அவனுடைய அங்கத்தினின்று உண்டான பாஞ்சஜன்ய மென்னும் சங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தின்மேல் ஏறினான். பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யமனுக்கு ப்ரியமான ஸம்யமனியெனனும் பட்டணத்திற்குச் சென்று பாஞ்சஜன்யத்தை ஊதினான். அப்பொழுது, சாஸ்த்ர மர்யாதைகளைக் கடக்கும் ப்ராஜைகளைத் தண்டிக்கு மதிகாரத்திலிருப்பவனாகிய யமன் சங்கத்தின் த்வனியைக் கேட்டுவந்து பக்தியுடன் அவர்களைப் பூஜித்தான். அந்த யமன் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயங்களையும் வாஸஸ்தானமாகவுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வணங்கி 'லீலைக்காக மானிட

உருவங் கொண்டவனே! விஷ்ணு! (எங்கும் நிறைந்திருப்பவனே!) உங்களுக்கு எங்களால் என்ன ஆகவேண்டும்? உங்கள் ப்ருத்யர்களாகிய எங்களை நியமிப்பாயாக' என்று மொழிந்தான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைக் கேட்டு 'எங்கள் குருபுத்ரனை அவன்கர்மங்களைப்பற்றி உன்ப்ருத்யர்கள் இவ்விடம் கொண்டுவந்தார்களல்லவா? மஹாராஜனே! அவனை என் கட்டளையை முன்னிட்டு எனக்குத் திருப்பிக்கொடுப்பாயாக' என்று யமனைக் குறித்து மொழிந்தான். அந்த யமதர்மராஜனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று கொண்டுவந்து கொடுக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ண ராமர்களும் அக்குருபுத்ரனைக் கொண்டுவந்து தன் குருவுக்கு ஸமர்ப்பித்து மீளவும் அவரை வேறுவரம் வேண்டும்படி தூண்டினார்கள். இங்ஙனம் மொழியப்பட்ட அவ்வந்தணர் 'குழந்தைகளே! நீங்கள் குருதக்ஷிணையை நன்றாக நடத்தினீர்கள். உங்களைப் போன்றவர்க்கு நான் குருவான பின்பு என்னுடையவிருப்பம் எதுதான் நிறைவேறுதிருக்கும். வீரர்களே! நீங்கள் உங்கள்க்ருஹத்திற்குப் போவீர்களாக. உங்கள்புகழ் உலகங்களையெல்லாம் புனிதஞ் செய்து நிரப்புமாக' என்று மொழிந்தார். அப்பனே! இங்ஙனம் குருவால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட அந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் வாயுவேக முடையதும் மேககர்ஜனையோ டொத்த கம்பீரமான த்வனிமுடையதுமாகிய ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு க்ருஹத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வெகுநாளாக அவர்களைக் காணாதிருந்த மதுராபுரத்து ஜனங்கள் அப்பொழுது அந்த ராமக்ருஷ்ணர்களைக் கண்டு கெட்டுப்போன பணம் கைபுகப் பெற்றவர்கள்போல மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். நாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தவணைக் கோகுலத்
திற்கு அனுப்பி நந்தகோப யசோதை
களையும் கோபிகளையும் ஸமாதானப்
படுத்துதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மதுரையில் உத்தவணைன்
பவன் ஒருவன் உளன். அவன் வ்ருஷ்ணிகளில் சிறந்த
வன்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரியமுள்ள நண்பனும் மர்த்ரி
யுமா யிருப்பவன்; ப்ருஹஸ்பதிக்கு நேரே சிஷ்யன்;
இயற்கையாகவே புத்தியுடையவர்களில் சிறந்தவன்; மிக
வும் புகழத்தகுந்தவன்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாறாத
பக்தியுடையவன். தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களின்
மனவருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையுள்ள ஸ்ரீக்ருஷ்
ணன் அவனை ஒருகால் ரஹஸ்யத்தில் அழைத்துத் தன்
கையினால் அவனகையைப் பிடித்துக்கொண்டு இங்ஙனம்
மொழிந்தான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லுகிறான்:—நல்லியற்கையுடை
யவனே! உத்தவா! நீ கோகுலத்திற்குப் போய் எங்கள்
தாய் தந்தைகளாகிய நந்தகோப யசோதைகளுக்கும்
கோபிகைகளுக்கும் ப்ரீதியை விளைப்பாயாக. என்னைப்
பிரிந்தமையா லுண்டான அவர்களுடைய மனவருத்
தத்தை எனவா த்தைகளால் போக்குவாயாக. கோபி
கைகள் என்னிடத்திலேயே சிலைசின்ற மனமுடையவர்
கள்; என்னையே ப்ராணாகுதலுடையவர்கள்; எனக்கா
கத் தேஹபோஷணத்தைத் துறந்தவர்கள்; மன இரக்க
முடையவனும் மிகுந்த அன்பனும் அந்தராத்மாவுமாகிய
என்னையே எப்பொழுதும் மனத்தினால் சரணம் அடைந்
திருப்பவர்கள். 'எவரகன எனக்காக லோகதர்மங்களை
யெல்லாம் துறந்திருப்பவரானோ, அவர்களை நான் போ
ஷிப்பது வழக்கமாகையால் நீ கோகுலத்திற்குச் சென்று
என்னுடைய வார்த்தைகளால் கோபிகைகளின் மன
வருத்தத்தைப் போக்குவாயாக. உத்தவனே! அந்தக்

கோபிகைகள் ப்ரீதிக்கிடமானவைகளெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரீதிக்கிடமாகிய நான் தூரத்தில் இருப்பினும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு என்னைப் பிரிந்திருக்கையால் என்னைக் கண்டனுபவிக்க வேணுமென்னும் பேராவலுற்று அதனால் தழதழத்து மெய்மறந்து மோஹித்திருப்பார்கள். நான் கோகுலத்தினின்று புறப்பட்டு வரும்பொழுது 'சிக்கிரத்தில் திரும்பி வருகிறேன்' என்று சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளை நம்பி என்னுடையவர்களான கோபிகைகள் என்னிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தி விரஹகாபத்தினால் தழறிக்கப்பட்டவர்களாகவே மிகவும் வருத்தத்துடன் பெருமபாலும் பராணன்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களை அவஸ்யம் ஸமாதானப்படுத்தவேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ராஜனே ! இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட உத்தவன ஆதரவுடன் தன்ப்ரபுவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வார்த்தையை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தில் ஏறி ரந்தகோகுலம் போனான். அவுத்தவன் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயத்தில் ஸம்ருத்திகளெல்லாம் அமைந்த ரதகோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பொழுது பசுக்கள் நழைந்து கொண்டிருந்தன வாகையால் அவற்றின் குளப்பங்களால் கிளம்பின தூட்களில் ரதம் மறையப்பெற்று ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ரந்தகோபனிடம் சேர்ந்தான். ஆதலால் அவன் வந்தது கோபிகைகளுக்குத் தெரியவில்லை. அப்பொழுது கோகுலத்தில் மதித்த எருதுகள் யௌவனமுள்ள பசுவுடன் ஸம்போகப்பதற்காக ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தன. பசுக்கள் பாலின் மிகுதியால் பளுவுள்ள மடிகளுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கையில் குறித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பெருத்த பசுக்களும் கன்றுகளும் இங்குமங்கும்கிளம்பிக் குறித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. அத

னல் அந்தக் கோகுலம் மிகவும் அழகாயிருந்தது. பசுக்களைக் கறக்கும் சப்தங்களுடன் 'கன்றைவிடு, விடவேண்டாம். பாதாம் கொண்டு வா. கொண்டுபோ' என்னும் இவை முதலிய பல சப்தங்களும் வேணுகானத்வனிகளும் அக்கோகுலத்தை விளங்கச் செய்தன. கோபிகைகளும் கோபர்களும் நன்றாக அலங்கரித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமர்களின் பரிசுத்தமான செயல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அக்னி ஸூர்யன் அதிதி பசுப்ராஹ்மணன் பித்ருக்கள் தேவதை இவர்களின் பூஜை நடக்கப் பெற்ற கோபர்களின் வாஸஸ்தானங்களாலும் தீபம் தூபம் பூமாலை இவைகளாலும் கோகுலம் மிகவும் விளக்கமுற்று அழகாயிருந்தது. அங்கு எல்லாப் புறங்களிலும் வனங்கள் புஷ்பித்திருந்தன. பக்ஷிகளும் வண்டிகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. ஹம்ஸம் நீர்க்கோழி முதலிய பறவைகள் சிதைந்திருந்தன. தாமரையோடைகள் அளவற்றிருந்தன. அவற்றால் அக்கோகுலம் அலங்காரமுற்றிருந்தது. நந்தகோபன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய¹ அனுசரணம் அன்பனுமாகிய அவ்வுத்தவன் வந்திருப்பதைக் கேட்டு வந்து ப்ரீதியுடன் அணைத்துக்கொண்டு வாஸுதேவனென்னும் புத்தியுடன் அவனைப் பூஜித்தான். பிறகு அவ்வுத்தவனுக்கு அறுசுவைகளும் அமைந்து மிகவும் சிறந்த அன்னம் அளிக்க அவனும் அதைப் புசித்துப் படுக்கையில் ஸுகமாக உட்கார்த்திருக்கையில் கால்பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்களால் வழிநடந்து வந்த ஸ்ராமங்களெல்லாம் தீரும்படி செய்துகொண்டே மேல் வருமாறு வினவினான்.

நந்தகோபன் சொல்லுகிறான் :—நிகுந்த பாக்யமுடையவனே! எங்கள் நண்பனாகிய வாஸுதேவன் சிதையி

1. அனுசரன்-ப்ருத்யன்; வேலைக்காரன்.

னின்னு விடுபட்டு நண்பர்களால் சூழப்பட்டுக் குழந்தை
 முதலியவர்களோடு ஷேமமாயிருக்கின்றானா? தர்மத்
 தையே அனுஷ்டிக்குந் தன்மையரும் ஸாதுக்களுமாகிய
 யாதவர்களை எப்பொழுதும் த்வேஷித்துக் கொண்டிரு
 ந்த பாபிஷ்டனாகிய கம்ஸன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களு
 டன் தன்னுடைய பரபகர்மத்தினாலேயே மாண்டான்.
 இது நமக்குப் பெரிய ஆசந்தம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்னை
 யும் தரையையும் ஸ்னேஹிதர்களையும் நண்பர்களையும் கோ
 பர்களையும் தன்னையே நாதனாகவுடைய கோகுலத்தை
 யும் பசுக்களையும் ப்ருந்தாவனத்தையும் கோவர்த்தனகிரி
 யையும் நினைக்கிறானா? ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் ஜனங்களைப்
 பார்க்கவருவானா? வருவானாயின, அழகிய மூக்கும் அழ
 கிய புன்னகையோடு கூடின கண்களும் அமைந்த அவ
 னது முகத்தைக் காண்பேன. காட்டுத்தி காற்றும்மழை
 வருஷாஸுரன் அகாஸுரன் இவற்றினினதும் கட்டக்க
 முடியாத மற்றும் பலவகை ம்ருத்யுக்களினினதும் நாங்
 கள் மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் பாதுகாக்கப்
 பட்டோம். ஓ உத்தவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வீரச்
 செயல்களையும் ஸீலைகள் அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கத்
 தையும் சிரிப்பையும் பேச்சையும் நினைக்கின்ற எங்களு
 க்கு வ்யாபாரங்களெல்லாம் நழுவுகின்றன. ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 னுடைய அடிவைப்புக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நதி
 களையும் பர்வதங்களையும் வனப்ரதேசங்களையும் அவன்
 வினையாடின மற்றும் பல இடங்களையும் பார்த்துக்கொண்
 டிருக்கின்ற எங்கள் மனம் க்ருஷ்ணனைத்தவிர மற்ற
 எதையும் கிணையாமல் அவனிடத்திலேயே நாடுகின்றது.
 ராமக்ருஷ்ணர்களிருவரையும் தேவதைகளினபெரிய ப்ர
 யோஜனத்தை சிறைவேற்றும்பொருட்டு இவ்வுலகத்தில்
 அவதரித்த தேவஸ்ரோஷ்டர்களென்று நினைக்கின்றேன்.
 கர்க்கரும் அங்ஙனமே மொழிந்தார். பதினாயிரம் யானை

பலமுடைய கம்ஸனையும் மல்லர்களை யும் குவலயாரீட மென்னும் யானையையும் ஸிம்ஹம் பசுக்களைக் கொல்லு வதுபோல அவலீலைபாகக் கொன்றார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மூன்று பன்னமரத்தளவுடையதும் இரும்பு போல் மிக்க உறுதியுடையதுமாகிய தனுஸ்ஸை, யானை கருப் பந்தடியை முரிப்பதுபோல முரித்தான்; ஒற்றைக்கையி னால் கோவர்த்தனகிரியை ஏழுநாள் தரித்துக்கொண் டிருந்தான். தேவராஸூர்களை வென்ற மஹாபலிஷ்டர்க ளான ப்ரலம்பன் தேனுதன் அரிஷ்டன் த்ருணவர்த்தன் பகவ முதலிய அஸூர்களை இவன் இவ்விடத்தில் இருக் கும் பொழுது அவலீலைபாகக் கொன்றான். ஆகையால் அவர்கள் ஸங்காஷ்ணனும் ராராயணனுமாகிய தேவ ஸ்ரேஷ்டர்களே யென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த அனுராகம் அமைந்த மதியுடைய நத்தகோபன் இங்ஙனம் சினைத்துசினைத்துக் கண்ணீர்கள் கண்டத் தில் தடைபடப்பெற்றுப் பரீதியின் மிகுதியால் தழதழத்து ஓனனும் பேசாமல வெறுமனேயிருந்தான். அப்பொழுது யசோதையும் தனபர்த்தாவினால் வர்ணிக்கப்பட்ட புதல் வனுடைய சரித்தரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து ஸ்னே ஹத்தினால் ஸ்தனங்களில் பால் பெருகப்பெற்றுக் கண் ணீர் பெருக்கினாள். இங்ஙனம் நத்தகோப யசோதை களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானிடத்தில் அனுராகம் அள வற்றிருப்பதைக்கண்டு உத்தவன ஸந்தேதாஷமுற்று நத்த கோபனைப் பார்த்து மொழிந்தான்

உத்தவன் சொல்லுகிறான்:—வெகுமதி யவரிக்குந் தன்மையனே! பர்த்தாவும் பார்யையுமாகிய நீங்களிரு வரும் தேவதைகளுக்கும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். ஸகல ஜகத்திற்கும் குருவாகிய ஸ்ரீமங்கராயணனிடத்தில் இங்ங் னம் அனுராகம் சிறைந்த மதி உண்டாகப்பெற்றீர்கள்

ளல்லவா? (ஹிதம் செய்கையாலும் நியாமகனாகையாலும் பிறப்பித்தவனாகையாலும் ஜகத்திற்கெல்லாம் தந்தையாகிய பாம்புருஷனிடத்தில் அனுராகம் அளவற்றிருக்கப்பெறுவானாயின், அம்மனிதன் அதைக்காட்டிலும் தன்னுடைய நன்மைக்காகச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன இருக்கின்றது? அவன் க்ருதக்ருத்யனே. அவன் தேவதைகளுக்கும் புகழ்த்தகுந்தவனென்பதில் ஸந்தேஹம் என்ன?) இந்த ராமக்ருஷ்ணர்கள் ஜகத்திற்குக் காரணமான ப்ருதிவி முதலிய தத்த்வங்களையும் படைத்த காரணபுருஷர்கள்; சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடையவர்கள்; புராணபுருஷர்கள். இவர்கள் தேவமனுஷ்யாதி ரூபங்களாகிப் பலவாறு யிருக்கின்ற பூதங்களுக்குள் ப்ரவேசித்து நியமித்துக்கொண்டு சப்தாதிவிஷயங்களைப்பற்றின அறிவை விளைக்கின்றார்கள். இவர்களே தன்னைப்பற்றின விலக்ஷண ஜ்ஞானத்தையும் விளைக்கின்றார்கள். க்ஷணகாலமாயினும் வேறு விஷயங்களில் செல்லாமல் பரிசுத்தமான மனத்தை எவனிடத்தில் வைத்துக் கர்மவாஸனையை அழித்து ஜ்ஞானம் நிறைந்து அப்ராக்ருதமான நிவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பெற்றுப் பராங்கதியைப் பெறுவானே; அத்தகையனும் ஸாதுக்களைப் பாதுகாக்கையாகிற காரணத்தைப் பற்றித் தன்ஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவங்கொண்டவனும் சேதனசேதனரூபமான ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவும் காரணனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸ்ரீமந்தாராயணனிடத்தில் நீங்கள் அளவற்ற அனுராகம் உண்டாகப்பெற்றிருக்கின்றீர்களாகையால் நீங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன மிகுந்திருக்கின்றது? எதுவுமில்லை. நீங்களே க்ருதக்ருதப்பர்கள். தன்னைப்பற்றினவர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குந் தன்மையனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்பகாலத்திற்குள்ளாகவே

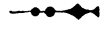
இந்தக் கோகுலத்திற்கு வரப்போகிறான். தன்பக்தர் களைப் பாதுகாக்குத் தன்மையுள்ள அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இங்கு வந்து தாய்தந்தைகளாகிய உங்கள் ப்ரியத்தை சிறைவேற்றப் போகிறான். ஸமஸ்தமான யாதவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள தன் பத்னிகளுக்கும் ப்ரதிகூலனாகிய கம்ஸனை அரங்கத்தினிடையில் கொன்று மஹானுப்ரவ னாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உங்களைக் குறித்து யாது மொழிந் தானோ, அதை அவன் இவ்விடம் வந்து உண்மையாகவே நடத்தப்போகிறான். மிகுந்த பாக்ய முடையவர்களே! நீங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். ஸமீபத்திலேயே நீங் கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் காண்பீர்கள். மற்றும், அந்தப் பகவான் மதுரையில்மாத்ரமே இருக்கிறானென்பதில்லை. இவ்விடத்திலுங்கூட இருக்கின்றான். ஆனால் அவன் எல் லோர்க்கும் ஏன புலப்படவில்லையென்னில், அரணிக் கட்டையில் அக்னி மறைந்திருப்பதுபோல ப்ராணிக ளின் ஹ்ருதயத்திற்குள் மறைந்திருக்கின்றான். கடை வது முதலிய உபாயத்தினால் அவ்வக்னி புலப்படுவது போலப் பகவானும் பக்தியுடையவர்களுக்குப் புலப்படு வான். மற்றவர்களுக்குப் புலப்படமாட்டான். 'ஸ்ரீக்ருஷ் ணன் வரப்போகிறானென்கிறாய். அது எங்களுக்குத் தோற்றவில்லை. ஏனென்றால், எங்களைக்காட்டிலும் மிக வும் அன்பிற்கிடமான வஸுதேவாதிகளைத் துறந்து எங் களைப் பார்ப்பதற்காக எங்கனம் வருவான்' என்று நீங் கள் சங்கிக்கவேண்டாம். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு மிக வும் அன்பிற்கிடமானவன் எவனுமே இல்லை. ப்ரீதிக்கிட மாகாதவனும் எவனும் கிடையாது. இவன் எதையும் என்னுடையதென்று அபிமானிக்குத் தன்மையனல்லன். இவன் எல்லார்க்கும் ஸமனாயிருப்பவன். இவன் ஒருவனை மேற்பட்டவனென்றாவது, ஒருவனைக் கீழ்ப்பட்டவனென்

ருவது, ஒருவனைத் தனக்கு ஸமான னென்றாவது நினைக்கமாட்டான். அவனுக்குத் தாயாவது தந்தையாவது பார்பையாவது பிள்ளை முதலிய மற்ற பந்துக்களாவது தன்னுடையவனாவது பிறனாவது கிடையாது. இவர்க ளெல்லோரும் தேஹத்தைப் பற்றினவர்களல்லவோ? அவனுக்குத் தேஹமே கிடையாது. புண்யபாபகர்மங்களைப் பற்றியல்லவோ தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. அவனுக்கு அத்தகைய புண்யபாபகர்மமே கிடையாது. இவ்வுலகத்தில் ஜீவாத்மாக்களுக்கு நேரும் பிறவிபோன்ற பிறவி அவனுக்குக் கிடையாது. அவன் பிறவி அவதாரமே. பிறவி செயல் முதலியவையற்றவனாயினும் வினையாட்டிற்காகவும ஸத்புருஷர்களைப் பாதுகாக்கையாகிற பெரியப்ரயோஜனத்திற்காகவும் அவன் இவ்வுலகத்தில் மேன்மையும் தாழ்மையும் நிரதாமமாகிய தேவர் மனுஷ்யர் திரியர்களுள்ளும் யோனிகளில் அவதரிக்கின்றான். ஜீவாத்மாக்களைப் போலப் புண்யபாபகர்மங்களால் பிறப்பவனல்லன். ஆசையால் அவனுக்குத் தாய்தந்தை முதலியவர்கள் எவருமே கிடையாது. ஜீவனைப்போல ஸத்த்வம் ரஜஸ்ஸும தமஸ்ஸும எனனும் பாக்ருதகுணங்களுக்கு உட்படாதவனாயினும் ஸதத்வாதி குணங்களைத் தன்வினையாட்டிற்குக் கருவியாக ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றிற்குத் தான் உட்படாமல் அவற்றை அடக்கியாள்வினான். ஜீவாத்மாக்களோ வெவ்வேறு அவற்றில் போக்யங்களென்னும் புத்தி உண்டாகப் பெற்று அவற்றை அடக்கியான முடியாமல் தொடர்கின்றார்கள். அவன் அநதக்குணங்களைக் கருவியாகக் கொண்டு படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதமாகி வினையாடிக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றால் பரிபசிக்கப் படாமலே விளக்கமுற்றிருக்கின்றான். அவன் பிறவி முத

லிய விகாரங்களற்றவன். சுழலயிடுகின்ற கண்ணுக்குப் பூமியும் சுழல்வதுபோலத் தோற்றுகின்றதல்லவா? அங்
 னனமே ஜீவன் தான் கர்த்தாவாயினும் ஆத்மாவல்லா
 ததும் கர்த்தாவல்லாததுமாகிய தேஹத்தை ஆத்மா
 வாகவும் கர்த்தாவாகவும் சினைக்கின்றான். அஜ்ஞானத்
 தினால் அவனுக்குத் தேஹமே அங்நனம் தோற்றுகிறது.
 பரமபுருஷன் அத்தகையனல்லன். மற்றும், சுழலுங்
 கண்ணுக்குப் பூமியும் சுழல்வதுபோலத் தோற்றுகிறுப்
 போல இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஜீவாத்மாக்களைக்காட்டி
 லும் விலக்ஷணனாயினும் அவனுடைய உண்மையை அறி
 யாதவர்களுக்குப் புண்யபாபகர்மங்களைச் செய்கின்ற ஸா
 தாரண ஜீவன்போலத் தோற்றுகிறான். ஜ்ஞானம் முத
 லிய கல்யாணகுணங்கடையுடையவனும் தன்னைப்பற்றின
 வர்களுடைய ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்குத் தன்மை
 யனுமாகிய இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உங்களுக்குத்தான்
 புதல்வனெனப்பதில்லை. எல்லார்க்கும் புதல்வனே; புதல்
 வன்மாத்ரமே யல்லன்; தந்தையும் தாயும் ஸ்வாமியுமா
 யிருப்பவன். ஏனென்றால், இவன் எல்லார்க்கும் அந்த
 ராத்மாவாயிருப்பவனல்லவா? ஆகையால் தாய்தந்தை
 புதல்வன் முதலிய அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருந்து
 அந்தந்த ஸுகங்களைக் கொடுப்பவன் அவனே. காணப்
 படுவது கேட்கப்படுவது கழிந்தது இருப்பது வரப்போகி
 ரது அசைவது அசையாதது பெரியது சிறியது ஆகிய
 எந்த வஸ்துவும் அச்சுதனைத் தவிர்த்து வேறு பட்
 டிருப்பது கிடையாது. எல்லாவஸ்துக்களும் அவனே.
 அவன் மூன்று லோகங்களிலும் உள்ளே புகுந்து நியமித்
 துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஆயினும் அவன்
 அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரி
 சுத்தனாயிருக்குத் தன்மையன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ராஜனே! இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அனுசரணாகிய உத்தவனும் நந்தனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விரவு கடந்தது. இரவின் கடைசிஜாமமாகிய அப்பொழுது கோபிகைகள் எழுந்து விளக்குகளை ஏற்றி வாசல் முதலிய இடங்களை மெழுகிக் கோலமிட்டுப் புஷ்பம் கந்தம் முதலியவற்றால் ¹ அர்ச்சித்துத் தயிர் கடைந்தார்கள். கடையும்பொழுது மத்தில் சுற்றப்பட்ட கயிற்றை இழுக்கின்ற புஜங்களில் அசைகின்ற வளைகளின் வரிசைகளையுடையவர்களும் சிதம்பங்களும ஸ்தனங்களில் அணிந்த ஹாரங்களும் சலிக்கவும் குண்டலங்களால் கபோலங்கள் திகழவும் பெற்றுச் சிவந்த குங்குமம் பூசப்பெற்ற முகமுடையவர்களுமாகிய அந்தக் கோபிகைகள் ஆபரணங்களில் இழைக்கப்பட்ட ரத்னங்கள் விளக்கொளிகளால் ஜ்வலிக்கப்பெற்று மிகவும் விளங்கினார்கள். தாமரைக்கண்ணாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை உரக்கப்பாடுகின்ற அந்தக் கோபிகைகளின்கூல், தயிர் கடைகிற சப்தத்துடன் கலந்து தேவலோகமெல்லாம் நிறைந்தது. அந்த த்வனியால் திசைகளின் அமங்குலமெல்லாம் தூர்த்தப்பட்டது. பிறகு ஸூரியன் உதிக் கையில் கோபிகைகள் இடைச்சேரியின் ஓரத்தில் ஸ்வர்ணைங்கராஞ்செய்யப்பெற்ற ரதம்விட்டிருப்பதைக்கண்டு 'இது யாருடையது' என்று கோபத்துடன் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். 'முன்பு கம்ஸனுடைய ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டுத் தாமரைக்கண்ணாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மதுரைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோன அவ்வக்ருரன் வந்திருக்கிறானா என்ன? (முன்புதான் கம்ஸனைக் கொல்லுவதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அழைத்துக்கொண்டுபோக வந்தான். இப்பொழுது

ஏதுக்காக வந்தான்?) மரணம் அடைந்த தன்ப்ராபுவாகிய கம்ஸனுக்கு நம்மைக்கொண்டு மேல்கடக்க வேண்டிய ப்ரேத கார்யக்களை நடத்தப்பார்க்கிறானு என்ன? (மமது மாம்ஸங்களால் பிண்டங்கள் செய்து அவனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறானு என்ன?) என்று இங்ஙனம் கோபிகைகள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், உத்தவன் ஸ்னானம் முதலிய தினக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு அவ்வழியே வந்தான். நாற்பத்தாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{

 கோபிகைகளுக்கும் உத்சவனுக்கும் நடந்த ஸர்வாதசையையும், அவர்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலுள்ள ப்ரேமாதியதசையும் வர்ணிதசல.

}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—நீண்ட புஜதண்டங்களுடையவனும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையிதழ் போன்ற கன்களுடையவனும் பொன்னிறமான ஆடை உடுத்திருப்பவனும் தாமரைமலர்மலை அணிந்தவனும் தாமரைமலர்போல் திகழ்கின்ற முகமுடையவனும் சீர்மலமாய் விளங்குகின்ற குண்டலங்களுடையவனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பருந்தனு மாகிய அர்வுத்தவனைக் கண்டு பரிசுத்தமான புன்னகையுடைய கோபிகைகள் அனைவரும் ‘அழகிய காட்சியுடையவனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வேஷம்போன்ற வேஷமுடையவனுமாகிய இப்பருஷன் யாவன்?’ எங்கிருந்து வந்தான்? யாருடைய வன்?’ என்று மொழிகதுகொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களையே பணியுந்தனமையனான அர்வுத்தவனை ஆவலுடன் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அந்தக் கோபிகைகள் வெட்கத்தோடு கூடின மந்தஹாஸத்தினாலும் கண்ணோக்கத்தினாலும் இனிய உரையினாலும் அர்க்யம் முதலிய மற்றும் பல உபசாரங்களாலும் அர்வு

வுத்தவனை நன்றாக அர்ச்சித்து ஏகாந்தத்தில் ஆஸனம் அளித்து ஸுகமாக உட்காரச்செய்து ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தினின்று ஸமாசாரங் கொண்டுவந்தவனென்று தெரிந்துகொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து வணக்கத்துடன் மேல்வருமாறு வினவினார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள் :--நீ யாதவர்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ருத்யனென்றும் அவனிடத்தினின்று ஸமாசாரங் கொண்டு வந்தவனென்றும் காங்கள் தெரிந்துகொண்டோம். ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன தாய் தந்தைகளான யசோதா கந்தர்களுக்குப் ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பி உன்னை இவ்விடம் அனுப்பினான். இல்லாத பக்ஷத்தில் அவாப்தஸமஸ்த காமனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு சிறீநமாகிய இரதக் கோகுலத்தில் நினைக்கத்தகுந்த வஸ்துவொன்று இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. தாய் தந்தை முதலிய பந்துக்களிடத்தில் உண்டாகும் ஸ்னேஹமாகிற பாசத்தை எத்தகைய முனிவனுலுங்கூடத் துறக்க முடியாதல்லவா? (ஆகையால் அவன் தாய்தந்தைகளை வலவார்த்தை சொல்லும்பொருட்டே உன்னை அனுப்பியிருக்கவேண்டுமென்றி வேறில்லை). பந்துக்களைத் தவிர மற்றவரிடத்தில் உண்டாகும் ஸ்னேஹம் பரயோஜனத்தைப் பற்றினது. அந்த பரயோஜனம் கைகூடும்வரையில் மாத்ரமே ஸ்னேஹித்திருப்பதுபோலப் பாவிப்பார்கள். ப்ரபுருஷனைப் புணருந்தனமையுள்ள பெண்களிடத்தில் புருஷர்களின் ஸ்னேஹம்போலவும், தேன் சிறைத புஷ்பங்களில் வண்டிகள் செய்யும் ஸ்னேஹம்போலவும், பரயோஜனத்தைப் பற்றி வரும் ஸ்னேஹம் உண்மையன்று. பணயில்லாதவனை விலைமாதர்களும், ரக்ஷிக்குத்திறமையற்ற மன்னவனைப் ப்ரஜைகளும், வித்யையைக்

கற்ற சிஷ்யர்கள் ஆசார்யனையும், தஷ்டிணை கொடுத்த யஜமானனை ருத்விக்குக்களும், பழங்கள் பாறின வ்ருஷ்டத்தைப் பஷ்டிகளும், போஜனமளித்தவனுடைய க்ருஹத்தை அதைப் புசித்த அதிதிகளும், நெருப்புபற்றி யெரிந்த அரண்யத்தை ம்ருகங்களும், அன்புடன் தொடர்கின்ற மரத்தைப் புணர்ச்சிகூடப்பெற்ற கள்ளக்கணவனும் துறக்கின்றார்களல்லவா? ஆகையால் ப்ரயோஜனத் தைப்பற்றி வரும் ஸ்னேஹம் ப்ரயோஜனம் கைகூடும் வரையில் மாத்ரமே இருக்குமன்றி அதற்குமேல் தொடராது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தூதனாகிய உத்தவன் கோகுலத்திற்குப் போயிருக்கையில், கோபிகைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆழ்ந்த வாக்குகாயம் மனம் என்கிற மூன்று கரணங்களுடையவர்களாகி மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ¹ கைசோர பால்யங்களில் நடத்தின செயல்களை அடிக்கடி நினைத்து வெட்கத்தைத் துறந்து கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டு உலகரீதிகளெல்லாம் நழுவப்பெற்று இங்ஙனம் வினவினார்கள். அவர்களில் ஒரு கோபிகை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கலன்யை நினைத்துக்கொண்டே ஒரு ² மதுகரத்தைக் கண்டு அதை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அனுப்பின தூதனாகப் பாவித்து மொழிந்தாள். (மதுகரத்தைக் குறித்துச் சொல்லுவதுபோல ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தூதனாகிய உத்தவனையே உத்தேசித்து மொழிந்தாள்).

கோபிகை சொல்லுகிறாள்:— ஓ மதுகரமே! துஷ்டனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பந்துவே! சக்களத்தியின் கொங்கைகளில் உறைந்த பூமாலையின் குங்குமங்கள் படியப்பெற்ற மோவாய்மயிர்களால் என்பாதத்தை ஸ்பர்சிக்க வேண்டாம். (என்னை நல்லவார்த்தை சொல்ல

1. கைசோரம்-குழந்தைப் பருவம். 2. மதுகரம்-வண்ம.

வேண்டாம். நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டாம்). யாதவர்களுக்குப் ப்ரபுயாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எங்கள் சக்களத்திகளை நல்வார்த்தை சொல்லி அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தையே பெறுவானாக. எங்களை நல்வார்த்தை சொல்லி எங்கள் அனுக்ரஹம் பெறவேண்டிய நிலைமையில் அவன் இல்லை. ஏனென்றால், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸ்னேஹம் பெரியோர்களின் ஸபையில் நிதிக்கத்தக்க நிலைமையில் அல்லவோ இருக்கின்றது. முன்பு தான் ப்ரேமத்துடன் அனுபவித்த மடந்தையர்களைத் துறந்து வேறுமடந்தையர்களைத் தொடர்கின்ற அம்மஹானுபாவனுக்குத் தேன்பருகின புஷ்பங்களைத் துறந்து வேறு புஷ்பங்களைத் தேடுத்தன்மையுடைய நீ தூதாக வந்தமையுத்தமாகவே இருக்கின்றது. தாபத்யத்தையும் போக்கி மதிமயங்கச்செய்யவல்லதும் தனக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பதுமாகிய தன வாயமுதத்தை எங்களுக்கு ஒருகால் பருகும்படி கொடுத்து நீ தேனைப் பருகினபின்பு புஷ்பங்களைத் துறப்பதுபோல அப்பொழுதே எங்களைத் துறந்தான். நீ அவனைப் போன்றவன், அவன் உன்னைப் போன்றவன். ஸ்வாரியும் பருத்யனுமாகிய உங்கள் தன்மை மிகவும் அமைந்திருக்கின்றது? ஆ! செய்ததன்றி யறியாத அனைவனுடைய பாதாவிர்ந்தத்தை ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி எவ்வளவு பணிகின்றாள்? ஆம்; எனக்குத் தெரிந்தது:-உத்தமஸ்ரீலாகனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பொய்வார்த்தைகளால் மனம் பறியுண்டு அவன்கபடத்தை அறியாமல் அவனபாதாவிர்ந்தங்களைப் பணிந்துகொண்டிருக்கின்றாள் என்று வேறில்லை; இதென்ன வருத்தம்! நாங்களோ வென்றால் அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப்போல ஒன்றுத் தெரியாத மூடகளன்று. (ஜங்காரஞ் செய்கின்ற அம்மதுகரத்தைப் பார்

த்து 'நம்மை அருள் புரிவிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண ணைப்பாடுகிறது' என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறாள்.) வண்டே! க்ருஹமில்லாமல் இவ்வனத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற எங்கள் முன்பு பழகினவனுடைய துபதியைப் பற்றி ஏதுக்காகப் பாடுகின்றனை? அதனால் உனக்கு ஒரு இஷ்டமும் ஸித்திக்காது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு அன்பர்களும் அவனுடைய ஆலிங்கனத்தினால் கொங்கைகளினதோய் தணிமப்பெற்றவர்களுமாகிய பட்டணத்து மடந்தையர்களின் முன்பேசென்று அவனுடைய செய்தியைப் பாவையாக, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு இனியாகளாகிய அம்மடந்தையர்கள் உனபாட்டைக்கேட்டு உன்னிஷ்டத்தை கிறைவேற்றுவார்கள். 'ஆமாம்; நீ சொல்லுவது வாஸ்தவமே. பட்டணத்து மடந்தையர்கள் அவனுக்கு வசப்பட்டு அவனுடைய ஆலிங்கனத்தினால் தங் கொங்கைதோய் தீர்ப்பெறுவார்களாயின், அவர்கள் என்னிஷ்டத்தை கிறைவேற்றுவார்கள். அவர்கள் அவனுக்குக் கிடைப்பதே அறிதாயிருக்க மற்ற செய்தியைப் பற்றி விசாரமென்ன?' என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன் கேள். அழகானகள்ளச்சிரிப்பும் புருவநெரிப்புமுடைய மஹானுபாவனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்வாக்கத்திலாவது பூமியிலாவது பாதாளத்திலாவது எந்த ஸ்தீரிகள் தான்கிடைக்கமுடியாதவாகள்? அவனுடைய புணைக்கும் புருவநெரிப்புக்கும் தோற்று ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுள் கூட அவனுடைய பாதாரச்சிந்தங்களின் பராகத்தைப் பணிகின்றாள். எங்கள்யாவா? யாவரும்ல்லோம். அவனுக்கு உட்பட்டவர்களில் சேர்தவரல்லோம், உத்தமஸ்ஸோகனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய செய்தியை வெளியிடுகிற சப்தங்களை அவன்குணங்களுக்குத் தோற்று மனம் வாடி சிற்பவர்களிடங் கொண்டுபோய்ப் பாடவேண்டு

மன்றி எங்கள் முன்பு பாடுவதில் உபயோகமில்லை. நாங்கள் அத்தகையர்களல்லோம். (தன்தலைக்கு அருகாமையில் வந்து ஸஞ்சரிக்கின்ற அம்மதுகரத்தைப் பார்த்துக் 'காதண்டையில் றஹஸ்யஞ் சொல்ல வந்து உலாவுகிறது' என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறாள்.) என் சிரத்தில் வைத்த உன் பாதத்தை வாங்குவாயாக. முகுந்தனிடத்தினின்று கற்றுக்கொண்டுவந்த உன் செயல்களாலும் இனிய உரைகளாலும் இங்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் உனக்குக் கைகூடாது. கல்வார்த்தை சொல்லுவதில் ஸமர்த்தனாகிய நீ சொல்லப்போகிறதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் நீ ஐனனும் சொல்லவேண்டியதில்லை. முகுந்தனைப்போலவே நீயும் ரம்பத்தருதவனல்லே. 'அவன் என்ன அபராதம் செய்தான்' என்கிறாயோ; சொல்லுகிறேன் கேள். குழந்தைகளையும் கணவர்களையும் தர்மங்களால் ஸாதிக்கக்கூடிய மற்றுமுள்ள ஸ்வாக் காதினோகங்களையும் துறந்து வந்த எங்களை உதறிவிட்டுப் போனானே. இதை விட வேறு அபராதம் என்ன வேண்டும்! ஆகையால் இவன், செய்த நன்றியை அறிந்தவனல்லன்; க்ருதகனன். ஆதலால் இவனுடன் ஸந்தி பண்ணிக்கொண்டு எங்களுக்கு ஆகவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? க்ருதகனனோடு ஸந்திசெய்யலாகாதல்லவா? செய்தாலும் இஷ்டம் கைகூடாதல்லவா? மற்றும் இவன் வேடனபோல் வஞ்சனைசெய்து சிரபாதிபான வாலியைக் கொன்றான். ஆகையால் இவன் வேடனுக்குள்ள கொடுமைமன இரக்கமில்லாமை முதலிய குணங்களெல்லாம் அமைந்தவன். இவனை வேடனோடொத்தவனென்றுங்கூடச் சொல்லலாகாது. வேடனிடத்தில் இல்லாத கெட்டகுணங்கூட இவனிடத்தில் இருக்கின்றது. வேடன் மாம்ஸத்தை விரும்பி ம்ருகங்களை வதிக்கின்றான். இவன்

அப்படியன்று. வீணாகக் கொடுமையைக் காட்டுகிறான். மற்றும், இவன் ஸ்திரீயால் வெல்லப்பட்டவன். காமவிகாரத்தினால் வருத்தித் தன்னிடம் வந்த சூர்ப்பணகியின் காதுமூக்குகளை அறுத்து அவளை விருபமாக்கினான். மற்றும், இவன் வாயஸம்பீபால் பலிசக்ரவர்தி செய்த பலியைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைப் பாசங்களால் கட்டினான். ஆகையால் கரியனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹம் செய்தது போதும். 'ஆனால் அவனை ஏன் கித்யம் பாடுகிறீர்கள்?' என்கிறாயோ? ஆயினும் அந்தக் கரியனுடைய கதையாகிற பொருள் துறக்கமுடியாத தாயிருக்கின்றது. இவ்வுலகத்தில் பல ஜனங்கள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விளையாட்டு நடத்தையாகிற கர்ணம்ருதத்தின் திவ்லையை ஒருகால் பாண்டுசெய்து அதனால் ராகம் த்வேஷம் முதலிய த்வர்த்வதர்மங்கள் கழியப்பெற்று அசேதனம் போன்று, வருந்துகின்ற குடும்பத்தை அப்பொழுதே துறந்து மன இரக்கத்திற்கிடமாகிய பறவைகள் போன்று ஸ்னயாஸிகளைப்போல் ப்ராணங்கள் தங்குவதற்குவேண்டிய ஆஹாரத்தைமாத்ரம் புசித்து அவன கதையைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மான்பேடுகள் வேடனுடைய பாட்டை உண்மையான கானமென்று ப்ரமிப்பது போல, நாங்கள் குடிலனாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வார்த்தையை மெய்யென்று நம்பி அவனுடைய நகக்ஷதங்களால் காமவேதனையுடையவர்களாகி ஒருகால் அவனுடைய நட்பைக் கண்டோம். ஆதனே! வேறுகதையைப் பேசுவாயாக. அவனகதை வேண்டியதில்லை. (கொஞ்சதூரம்போய்த் திரும்பி வருகின்ற அம்மதுகரத்தைப் பார்த்து மீளவும் சொல்லுகிறான்:) எங்களன்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நண்பனே! மீளவும் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்டு வந்

தனையா என்ன? ஆனால், ஓமதுகாமே! நீ எனக்குப் பூஜிக்கத்தகுந்தவன். நீ எதையேனும் விரும்புவாயாயின் அதை வேண்டுவாயாக. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கலவியை எவ்விதத்திலும் துறக்கமுடியாது. நாங்களோ இங்கு இருக்கின்றோம். அவனோ வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றான். எங்களை எப்படி நீ அவனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப் போகின்றனை. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி மார்பில் இடங் கொடுக்கப்பெற்று எப்பொழுதும் அவனோடு கூடவே இருக்கின்றாள்ல்லவா? ஆகையால் அவனை ஒரு கொடிப் பொழுதாயினும் துறந்திருக்கமுடியாது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது மதுரைப்புரியில் இருக்கின்றானா? நல்லியற்கை யுடையவனே! அவன் தாய் தந்தைகளையும் க்ருஹத்தையும் பந்துக்களையும் மற்ற இடையர்களையும் வினைக்கிறானா? தன் பணிக்காரிகளான எங்கள் வார்த்தையை எப்பொழுதாயினும் எடுக்கிறானா? அக்ல்போல் நல்ல மனமுடைய தன்புஜத்தை எங்கள்சிரததில் எப்பொழுது வைக்கப்போகிறான்?

ஸ்ரீசுகா சொல்லுகிறார்:—பிறகு உத்தவன், கோபிகைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக் காணவேண்டுமென்று பேராவலுற்றிருப்பதைக் கண்டு அன்பனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரங்களால் அவர்களை ஸமாதர்னப்படுத்த முயன்று மேல்வருமாறு கூறினான்.

உத்தவன் சொல்லுகிறான்:—நீங்கள் ப்ரயோஜனம் கைகூடப்பெற்றவர்கள்; சிச்சயம், நீங்கள் ஸமஸ்தலோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவர்கள். ஏனென்றால் ஷ்டாங்குண்யபூர்ணாகுடிய ஸ்ரீவாஸுதேவனிடத்தில் உங்கள் மனம் இங்ஙனம் ஊன்றியிருக்கின்றதல்லவா? தானம் வ்ரதம் தவம ஹோமம் ஜபம் வேதாத்யயனம் இரத்திரிய நிக்ரஹம் இவைகளாலும் மற்றும் பலவகை நன்னடத்தை

கனாலுமல்லவோ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி ஸாதிக்க வேண்டும். இவ்வளவு செய்யினும் பக்தியைச் சாதிக்க முடிகிறதில்லை. மேலான பக்தி வரவேண்டுமென்றால் அது முனிவர்களுக்குங்கூடக் கிடைப்பதரிது. இப்படியிருக்க, நீங்கள் உத்தமஸ்ரீலோகனுன பகவானிடத்தில் அத்தகைய மேலான பக்தியை அனாயாஸமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இது உங்களுக்குப் பெரிய பாக்யத்தினால் நேரப்பட்டதேயன்றி வேறன்று. உங்கள் பக்தியைப்பற்றி எனக்கு மிகவும் ஆரத்தமாயிருக்கின்றது. நீங்கள் பிள்ளைகளையும் கணவர்களையும் தேஹங்களையும் பந்துக்களையும் வீதிவாசல்களையும் துறந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானும் பெயருடைய பரமபுருஷனைப் பாக்யமஹிமையால் பற்றினீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் ப்ரயோஜனமகைகூடப்பெற்றவர்கள்; உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்கள்; மிகுந்த மகியுடையவர்களே! உங்கள் பாக்யம் அளவற்றது. நீங்கள் இந்தரியங்களால் விளையும் அறிவுகளுக்கு விஷயமாகாத பரமபுருஷனிடத்தில் மூன்று கரணங்களாலும் பக்தியைச் செய்தீர்கள். இதற்குக் காரணம் நீங்கள் பிரிந்திருக்கையே. (நீங்கள் அவனோடு தலந்திருப்பீர்களாயின் உங்களுக்கு இத்தகைய பக்தி உண்டாகாது.) உங்கள் பக்தியால் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எனக்கு சீனவுழுட்டிப் பெரிய அனுக்ரஹம் செய்தீர்கள். உங்கள் ஸ்வபாவமுடையவர்களே! உங்கள் அனபனுசீப ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பீர்களாக. அது உங்களுக்கு மிகவும் ஸுகத்தை விளைக்கும். ப்ரபுவாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சஹஸ்ரத்தை வெளியிடுபவனாகிய நான் அந்த ஸமாசாரத்தைச் சொல்லுவதற்காகவன்றோ இவ்விடம் வந்தேன்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான் :—நான் ஸமஸ்தபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகையால் உங்களுக்கு எப்பொழுதும் என்னோடு பிரிவு கிடையாது. ஆத்மாவைப் பிரிந்து சரீரம் தனியே இருப்பதுண்டோ? ஆகாயம் வாயு அக்னி ஜலம் பூமி என்னும் மஹாபூதங்கள் தங்கள் கார்யமாகிய தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களில் தொடர்ந்திருப்பதுபோல, நானும் ப்ராணிகளின் மனம் ப்ராணன்புத்தி சூர்த்ரியம் சப்தாதிவிஷயம் ஆகிய இவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருப்பவன். நான் மஹத்துமுதல் பூமிவரையிலுள்ள அசேதன வர்க்கத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்தப்ரபஞ்சரூபராய் விரிந்திருக்கின்றேன். அதனாலே உங்களுக்கு என்னோடு பிரிவு கிடையாது. உபாதான காரணத்தைவிட்டு அதன்கார்யம் தனியே பிரிந்திருக்குமோ? நான் தானே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தின் மஹிமையால் தன்னிடத்திலேயே தனனைப் பஞ்சபூதங்கள் இயங்கங்கள் சப்தாதிவிஷயங்கள் இவையாகப் படைப்பதும் அழிப்பதும் காப்பதுமா யிருக்கின்றேன். நான் ஜகத்ததைப்படைக்கும்பொழுது என்னைத் தவிர வேறொரு ஆசாரத்தையாவது வேறொரு உபகரணத்தையாவது வேறொரு சிமித்தகாரணத்தையாவது எதிர்பார்க்கிறதில்லை. ஸ்ருஷ்டியை நடத்துவதுபோல ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் தானே நடத்துகின்றேன். ஆகையால் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வகாரணமும் ஸர்வஸ்வரூபனுமாகிய என்னோடு உங்களுக்குப் பிரிவே கிடையாது. ஆத்மா, தேஹாதினைக்காட்டிலும் விலகிணை; இயற்கையில் ப்ராக்ருதமான ஸத்த்வாதி குணங்களற்றவன்; ஆயினும் கர்மத்தினால் ஸத்த்வாதி குணங்களின் ஸம்பந்த முடையவனாயிருக்கின்றான்; இயற்கையில் பரிசுத்தன்; ஜ்ஞானஸ்வரூபன்; ப்ராக்ருதியின் பரிணாமமான மனத்தின் வ்யா

பாரங்களாகிய ஸுஷுப்தி ஸ்வப்னம் ஜாகரம் இவைகளால் தீண்டப்பெற்று 'நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன்' என்றும் 'நான் தூங்குகிறேன், நான் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்றும் நினைத்துக்கொள்கிறான்; பிறர்க்கும் அங்ஙனமே தோற்றுக்கொள்ளுகிறான். ஸ்வப்னங்காண்கிறவன் விழித்துக்கொண்டபின்பு ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் அப்பொழுது புலப்படாமற்போயினும் ஸ்வப்னத்தில் இன்னின்ன வஸ்துக்களை அனுபவித்தோமென்று நினைப்பதுபோல, முன்பு அனுபவித்த வஸ்துக்களையும் அவற்றைப்போன்ற வேறு வஸ்துக்களையும் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல அவை துர்லபங்களாயினும் அதை அறியாமல் எந்த மனத்தினால் தூண்டப்பட்டு நினைக்கிறோனோ, அதற்கைய மனத்தையும் இந்தரியங்களையும் சோம்பலின்றி அந்த விஷயங்களினின்று அடக்க வேண்டும். சப்தாதிவிஷயங்களை நினைப்பானுயின் அவற்றில் பற்று அதுதான் காமமும் உண்டாகி மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே வளர்த்திக் கொள்வான். மனமே மேன்மேலும் தேஹஸம்பந்தத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது, ஆகையால் அதை அடக்குவானுயின் மனம் பரிசுத்தமாகப்பெற்று அதனால் என்னை உள்ளபடி அறிவான். பெரியோர்களிடத்தில் உபதேசம் பெறுதல் வேதார்த்தங்களை உணர்தல் வேதங்களில் சிதிக்கப்பட்ட வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்தல் கர்மயோகம் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிகையாகிற ஜ்ஞானயோகம் தானம் தவம் இந்தரிய சிக்ரஹம் ஆசிய இவற்றையெல்லாம் பண்டிதர்கள் அனுஷ்டிப்பதற்கு ப்ரயோஜனம் மன அடக்கமே. பண்டிதர்கள் மனத்தை அடக்குவதற்காகவே இவற்றையெல்லாம் அனுஷ்டிக்கின்றார்கள். நதிகள் ஸமுத்தரத்தில் போய் முடிவதுபோல, இவை

யெல்லாம் மன அடக்கத்தில் போய் முடிசின்றன. நதி
கள் ஸமுத்ரம்வரையில் போவது மாத்ரமே செய்யவேண்
டும். பிறகு ஸமுத்ரத்தைப் பெறுவது ஸுலபமே யல்ல
வா? அங்குமே மனத்தை வேறு விஷயங்களினின்றும்
இழுத்து என்னிடத்தில் நியமிக்கவேண்டும். பிறகு என்
னுடையப் பார்ப்பதி அனாயாஸமாகக் கிடைக்கும். 'நீ சொன்
னபடி உன்னோடு எங்களுக்குப் பிரிவில்லை. ஆயினும்
மஹாகதத்தை விளைப்பதாகிய உன்னுருவத்தை எங்க
ளுக்கு நீ ஏன காட்டுகிறதில்லை' என்கிறீர்களோ? சொல்
லுகிறேன், கேளுங்கள். அன்பர்களே! நான் உங்கள்
கண்களுக்குப் புலப்படாமல் தூரத்தில் இருக்கிறேனென்
பது உங்களுக்கு என்னினைவு மாறுதிருக்கைக்காகவே.
அதனால் உங்கள் மனம் என்னிடத்திலேயே ஊன்றியிருக்
கும். ஆகையால் நான் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் தூ
ரத்திலிருக்கிறேனென்பதைப்பற்றி வருந்த வேண்டாம்.
அன்பிற்கிடமான காதலன் தூரத்தில் இருப்பானாயின்,
ஸ்திரீகளின் மனம் அவனிடத்தில் எப்படி சிலைநின்றிருக்
குமோ, அவ்வனபன் ஸமீபத்திலிருந்து கண்ணுக்குப்
புலப்பட்டீக்கொண்டிருப்பானாயின் அவர்கள் மனம் அவ
னிடத்தில் அப்படி சிலை நின்றிராது. நீங்கள் வேறு
வ்யாபாரங்களையெல்லாம் துறந்து மனத்தை முழுவதும்
என்னிடத்தில் சிலைசிறுத்தி என்றும் என்னையே த்யா
னித்துக் கொண்டிருப்பீர்களாயின், சீகரத்தில் என்னை
அடைவீர்கள். மங்களஸ்பாவமுடையவர்களே! நான்
ராஸக்ரீடை நடத்தும்பொழுது கோகுலத்தில் எவ்வெவர்
கள் கணவன் முதலியவர்களால் தடுக்கப்பட்டுக் கோகு
லத்திலேயே இருந்தார்களோ, அவர்கள் அனைவரும்
என்னுடன் கலந்து ராஸக்ரீடையின் ஸுகம் அனுபவிக்க
ப் பெருமல் என்விரச்செயல்களைச் சிந்தித்துக்கொண்

டிருந்து என்னையே அடைந்தார்கள். (ஆகையால் நான் சொல்லுவது உண்மையே, நீங்கள் தூரத்திலிருப்பதைப்பற்றி வருந்தவேண்டாம்).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—கோபிகைகள் இங்ஙனம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கட்டளைமைக் கேட்டு அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதனால் கிணைவு வரப்பெற்று மனக் களிப்புடன் உத்தவனைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள்.

கோபிகைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—யாதவர்களுக்குச் சத்ருவாகி அவர்களுக்குத் துயரத்தை விளைத்துக் கொண்டிருந்த கம்ஸன் தெய்வாதீனமாய் முடிந்தபொழுது எல்லவா? இது நமக்குப் பெரிய ஆநந்தம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது விருப்பங்களெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்ற நண்பர்களுடன் கூடி கேஷமமாயிருக்கிறானல்லவா? இதுவும் நமக்குப் பெரிய ஆநந்தமே. நல்லியற்கையுடையவனே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்னேஹம் சிறைத்திருப்பதும் வெட்கம் புன்னகை இவைகளோடு கூடியதும் கம்பீரமுமாகிய பட்டணத்துமடந்தையர்களின் கண்ணோக்கத்தினால் வேகுமதி செய்யப்பெற்று அவர்களுக்கு உட்பட்டு எங்கனிடத்தில் செய்யும். ப்ரீதிபை அவர்களிடத்தில் செய்கின்றானா? 'ஸ்வதந்தரானா' அப்பரமபுருஷன் அவர்களுக்கு எப்படி உட்படுவான்?' என்று சங்கடக்கேண்டாம். ப்ரீதிவிசேஷங்களின் ஸம்மந்தவானும் பட்டணத்து மடந்தையர்களுக்கு அன்பனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அப்பட்டணத்து மடந்தையர்களின் இனிய உரைகளாலும் விலாஸங்களாலும் இழுக்கப்பட்டு எங்ஙனம் அவர்களுக்கு உட்படாதிருப்பான்? ஸாதா! பட்டணத்து மடந்தையர்களுடன்கலந்து ஓலக்கமாயிருக்கும்பொழுது இடையில் க்ராமத்துஜனங்களைப்பற்றி வேடிக்கையாகப்

பேசுந்தருணத்திலாவது அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எங்களை
 நினைக்கிறானா? (எங்களை முக்யமாக நினைக்க இடமில்லை;
 வெம்பளப்பிலாவது பாக்கிலாவது எங்களை நினைக்கி
 ருனா?) ஆம்பல் குறுக்கத்தி முதலிய புஷ்பங்களாலும்
 சந்தர்கிரணங்களாலும் அழகாயிருக்கின்ற ப்ருந்தாவ
 னத்தில் பாதங்களில் அணிந்த சிலம்புகள் ஒலிக்கப்
 பெற்ற ராஸக்ரீடையின ஒலக்கத்தில் அன்பர்களான
 எங்களால் புகழப்பட்ட இனியகதைகளுடையவனாகி எங்
 களுடன அப்பொழுது விளையாடினானே, அந்த ராத்ரி
 களை எப்பொழுதாயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒருகால் நினைக்
 கிறானா? உத்தவானே! ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னைப்பிரிந்தமை
 யால் விளைந்த சோகத கினால் தபிக்கப்பட்டு வருகதுகின்ற
 எங்களை இரத்தான மேகங்களைக்கொண்டு மழை பெய்
 வித்து வனத்தைப் பிழைப்பிப்பதுபோலத் தனகரஸ்பர்
 சம முதலியவற்றால் எங்களைப் பிழைப்பிக்க முயன்று
 இவ்விடம் வருவானா? ராஜ்யம் கைகூடப்பெற்றுச் சத்ரு
 க்களை வதிகத்து ராஜகனனிகைகளை மணம் புரிந்து மனக்
 களிப்புற்று நண்பர்கள் அனைவராலும் சூழப்பட்டிருப்ப
 வன இவரு எந்தக்காரணகதைப்பற்றி வரப்போகிறான்?
 (வேறு சிலர் உண்மையைச் சொல்லுகிறார்கள்). ஸ்ரீமஹா
 லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனும் இயற்கையாகவே அவரப்தஸம
 ஸ்தகாமனும் ஐதேரத்தரியனும் மஹானுபாவனுமாகிய
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குக் காட்டில் வாஸஞ் செய்கின்ற
 எங்களாலாவது பட்டணத்தில் வாஸஞ் செய்கிற மற்ற
 மடந்தையர்களாலாவது என்ன ப்ரயோஜனம் ஆக
 வேண்டும? (வேறு சிலர் சொல்லுகிறார்கள்). பரபுருஷர்
 களைப் புணர்ந்து களிக்குந்தன்மையுடைய பிங்களை யென்
 னும் வேஸ்யையுங்கூட 'ஆசையில்லாமையே மேலான
 ஸுகம்' என்று சொல்லுகிறான். அதை அறிந்தும் எங்

களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆசையைத் துறக்க முடியவில்லை. (வேறு சிலர் இது யுக்தந்தானென்கிறார்கள்). உத்தமஸ்லோகனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைத் துறக்க எவன்தான் வல்லவான்? அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேண்டாமென்று விரும்பாதிருப்பினும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அவனுடைய மார்பினின்று ஒருகாலும் நழுவமுடியாதிருக்கின்றாளல்லவா? அப்படிப்பட்ட அந்தப் பரமபுருஷனுடைய வார்த்தையை எவனும் துறக்க முடியாது. ப்ரபூ! உத்தவனே! கதி பர்வதம் வனப்ரதேசங்கள் பசுக்கள் இதோ செவிப்படுகின்ற வேணுநானங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம்பலராமனோடுகூடின ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் அனுபவிக்கப்பட்டவை. இவையெல்லாம் அழகுக்கு விளைசிலமாயிருக்கின்ற அடிவைப்புக்களால் நந்தகோபனுடைய குமாரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அடிக்கடி கினைவு மூட்டுகின்றன. ஆகையால் நாங்கள் அவனை மறக்க முடியாதிருக்கின்றோம். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அழகிய நடையாலும் கம்பீரமான புன்னகையினாலும் விலாஸங்கள் அமைந்த கண்ணோக்கங்களாலும் தேன்போன்ற இனிய உசையினாலும் இயூக்கப்பட்ட மதியுடைய நாங்கள் அவனை எப்படி மறப்போம்? (நான்கள் அவனை மறப்போமாயின யிப்படி வருந்தமாட்டோம். எங்களுக்கு அவனை மறக்கவே முடியவில்லை). (அந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் புத்தியால் நினைத்து அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கா). எங்கள் நாதனே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு நாதனே! (அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி இரக்கமே ஒருவடிவம் கொண்டாற்போ விருப்பவளல்லவா? அவளுடன கூடி நீ உலகங்களையெல்லாம் பாதுகாக்கின்றாயென்று வேதாந்தங்கள் முறையிடுகின்றன வல்லவா) அவனோ உனனை விட்டு எப்பொழுதும் பிரயாதிருக்க

கின்றாள். எங்கள் வருத்தமறிந்த அம்மாதரார் மணியுக்
கூட எங்களை மறந்தாள்போலும்). அவளுடன் கூடிய
உனக்கு எங்களைக் காப்பதல்லவோ கடமை? ஆயினும்
நான் சிலரைத் தண்டித்துக்கொண்டிருப்பது உங்களுக்குப்
புலப்படவில்லையா? என்கிறாயோ? கோகுலத்திற்கு
நாதனே! நீ எப்பொழுதும் கோகுலத்திற்கு அனுகூல
ஹதையே செய்யுந் தன்மையனல்லவா? நீ எங்களைப் பல
ஆபத்துக்களினின்றும் பாதுகாத்தாயல்லவா? அப்ப
டிப்பட்ட நீ இப்பொழுது உத்தரிப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அந்தக்கோபிகைகள் ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணன் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளைக் கேட்டு
அவனைப் பிரிந்தமையாலுண்டான வருத்தம்தீரப்பெற்று
அவன் ஸர்வாதராத்மாவென்பதை அறிந்து உத்தவ
னைப்பூஜித்தார்கள். அந்த உத்தவன் கோபிகைகளின்
சோகங் களைப் போக்கிக்கொண்டு சில மாதங்களை கோ
குலத்தில் வஸித்திருந்தான். அவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய
கதைகளைப்பாடித் கோகுலத்தை யெல்லாம் களிப்புறச்
செய்துகொண்டிருந்தான். அவ்வுத்தவன் எத்தனை
நாள் கோகுலத்தில் வாஸஞ் செய்தானோ, அந்த நாட்க
ளெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ப்ரஸங்கம் நடந்துகொண்
டிருந்தமையால் அவர்களுக்கு ஒருக்ஷணம்போல் கடந்
தான். தன்னைப்பற்றினவர்களுடைய மனவருத்தங்களைப்
போக்குந்தன்மையானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாஸ
னான அவ்வுத்தவன் புஷ்பித்தானுக்ஷங்கன் அடர்ந்திருக்
கின்ற திசைகளையும் வனங்களையும் மலைச் சாரல்களையும்
பார்த்து ஆங்காங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விளையாடல்
களைப்பற்றி வினவுதல் முதலியவைகளால் அவர்களுக்கு
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நினைவுமுட்டிக்கொண்டு மனக்களிப்புற்
றிருந்தான். அவ்வுத்தவன் கோபிகைகளுக்கு ஸ்ரீக்ரு

ஷ்ணானிடத்தில் உண்டான ப்ரீதியின்மிகுதியால் நேர்ந்த
 1 இவை முதலிய மனத்தழதழப்பைக் கண்டு ஸந்தோ
 ஷம் அடைந்து அவர்களை நமஸ்கரித்து இங்ஙனம் மொ
 ள்ளான்.

உத்தவன சொல்லுகிறான் :—இந்தக் கோபிகைகள்
 தான் ஸபலமான ஜன்மமுடையவர்கள். (இந்தக்கோபி
 கைகளின் ஜனமமே பயன்பெற்ற ஜன்மமன்றி மற்றவர்க
 ளுடைய ஜனமம் ஜனமமேயன்று.) ஏனென்றால், ஸர்
 வார்தராத்மாவான பரமபுருஷனிடத்தில் இவர்களுக்கு
 இப்படிப்பட்ட மாறாத மனோபாவம் உண்டாயிருக்கின்ற
 தல்லவா? ஸம்ஸாரத்தினின்று பயந்து விடுபடவேண்டு
 மென்று விரும்பிப் பகவானுடைய தீவ்யரங்களை விக்ர
 ஹத்தை த்யானஞ்செய்கிற முனிவர்களும் பக்தர்களில்
 லாத ஈங்களைப்போன்ற ஸாதாரண ஜனங்களும் இந்த
 மனோபாவத்தை ஆசைப்படுகிறார்களல்லவா? அளவற்ற
 மஹிமையுடைய பரமபுருஷனுடைய கதைகளில் அனுகூ
 லம் உண்டாகப்பெற்றவனுக்கு மூன்று வகையானப் பாவம்
 மண ஜனமங்களாலாவது நான்முகனுடைய ஜனமங்க
 ளாலாவது ஸாதிக்கவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன
 இருக்கின்றது? (பகவானுடைய கதைகளில் ப்ரீதி உண்
 டாசப்பெறுகையே எல்லா உபாயங்களாலும் ஸாதிக்க
 வேண்டிய மேலான புருஷார்த்தமாகையால் அது கை
 கூடப்பெற்றவனுக்கு எதைச்செய்து என்ன ஆகவேண்
 டும்? ஒன்றும் ஆகவேண்டியதில்லை). இவர்கள் ஸ்த்ரீ
 கள்; நாட்டில் திரிசிறவர்கள்; கணவனைத் துறந்து பா
 புருஷனைப் புணர்ந்து களிக்குந்தனமையாகிற வ்யபிசார
 முடையவர்கள். இத்தகைய இவ்விடைப் பெண்கள்
 என்கே? பரமாத்மாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாறாத

மனோபாவம் உண்டாகப்பெறுகை எங்கே? இது ஒரு காலும் சேரக்கூடியதன்று. ஆயினும், சிறந்த மருந்தை எவன் உபயோகப்படுத்தினும் அது ஆரோக்யத்தைக் கொடுப்பதுபோல ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய உண்மையை அறியாமல் ஏதோ ஒருபாவத்தினால் தன்னைப் பணிசிறவர்களுக்கும் தானே நன்மைமையை விளைக்கின்றான். ராஸக்ரீடையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புஜதண்டங்களால் கண்டங்களில் அணைக்கப்பெற்று அதனால் விருப்பங்களெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்ற கோபிகைகளின் இடையில் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பாடி அவர்களைக் களிப்புறச் செய்தான்ல்லவா? இந்த அனுக்ரஹம் அவனுடையமார்பில் வலிச்சிற மிகுந்த அன்புடைய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்காவது, தாமரைமலரின் வாஸனைபோன்ற வாஸனையும் ஒளி போன்ற ஒளியுமுடைய ஸ்வர்க்கலோகத்து மடந்தையர்களான அப்ஸரஸ்த்ரீகளுக்காவது ரேரவில்லை. மற்ற மடந்தையர்களுக்கு அவ்வனுக்ரஹம் ரேரவில்லை யென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ப்ருந்தாவனத்தில் இத்தக்கோபிகைகளுடைய பாதாவிந்தங்களின் பராகங்கள் படியப்பெற்ற புதர் கொடி செடி இவற்றுள் ஏதேனுமொன்றாயிருப்பேனாக. (இந்த ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ள செடிகொடி முதலியவற்றில் ஏதேனுமொன்றாயிருந்து இத்தக்கோபிகைகளின் பாததூளி படப்பெறுவேனாயின், அதுவே எனக்கு மேலான புருஷார்த்தம்.) ஏனென்றால் இத்தக்கோபிகைகள் துறக்கமுடியாத பந்துக்களையும் தர்மத்தையும் துறந்து வேதங்களாலும் தேடத்தக்கதாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பதவியைப் பெற்றார்களல்லவா? மற்றும், இத்தக்கோபிகைகள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியால் பூஜிக்கப்பட்டதும் விருப்பங்களெல்லாம் சிறைவேறப்பெற்ற கான்முகன் முதலியவர்களாலும் மற்றுமுள்ள யோகிஸ்வர்களாலும் தங்கள் மனத்தில் ஆரா

திக்கப்பட்டதுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானுடைய பாதார விர்தங்களை ராஸகோஷ்டியில் தங்கள் ஸ்தனங்களின் மேல் வைத்து அணைத்துச் சரீரதாபத்தையும் மனஸ்தாபத்தையும் துறந்தார்கள். நந்தகோகுலத்திலுள்ள மடநாதையர்களின் பாததூளியை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன. இவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கதைகளை எடுத்துப்பாடுமபாட்டு மூன்று லோகங்களையும் புனிதஞ் செய்கின்றது. (ஆகையால் இவர்களுடைய பாததூளி மைப்பணிந்து நானும் புனிதனாவேனாக).

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பிறகு அவுத்தவன் கோபிகைகளும் யசோதை நரதன் இவர்களும் விடை கொடுக்கும்படி வேண்டிப் பெற்று மற்றுமுள்ள கோபர்களிடத்திலும் போய்வருகிறேனென்று விடைபெற்றுக் கொண்டு போவதற்காக ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டான. நரதன் முதலியவர்கள் பலவகை உபஹாரங்களைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு கோகுலத்தினின்று புறப்பட்ட அவுத்தவனைத் தொடர்ந்து சென்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அனுராகத்துடன் இங்ஙனம்மொழிந்தார்கள்.

நரதாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—எங்கள் மனத்தின் ¹ வருத்திகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிர்தங்களை யே பற்றியிருக்குமாக. எங்கள் வாக்கெல்லாம் அவனுடைய காமங்களைச் சொல்லுவதிலேயே உபயோகப்பட்டிருக்குமாக. எங்கள் தேஹங்கள் அவனுடைய நமஸ்காரம் முதலிய நற்செயல்களில் ஆழ்ந்திருக்குமாக. ஈஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தூண்டப்பட்டுப்புண்ய பாபகர்மங்களால் எங்கேனும் ஜன்மமரணநி ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற எங்களுக்குத் தானம் முதலிய கன்னடத்தைகள் எவையேனும் உளவாயின

1. வருத்திகள்—வயாபாரங்கள்.

MY

SASTRI

அவற்றால் எங்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் அனுகூலம் வளர்ந்து வருமாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ராஜனே! இங்ஙனம் கோபர்களால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியைக்காட்டி வெகுமதிக்கப்பட்ட அவ்வுத்தவன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் ஆதரவுடன் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற மதுரைப்புரிக்குத் திரும்பிவந்தான். அப்பால் அவன ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காந்து செய்து ஸந்தோஷத்துடன் கோபர்களுக்கு உண்டாயிருக்கின்ற பக்தியின் மிகுதியை மொழிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் பலராமனுக்கும் ராஜாவாகிய உக்ரஸேனனுக்கும் நகராதிகள கொடுத்தனுப்பின உபஹாரங்களைக் கொடுத்தான். நார்பத்தேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

(ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தரிவக்கையின் க்ருஹத்திற்
முடி அக்ருஷ்ணனுடைய மாளிகைக்கும்போய்)
அவர்கள் அனுச்ஷித்து அக்ருஷ்ண
ஹஸ்திநோத்திற் அனுப்பின.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அனந்தரம் ஸர்வரத்த ராத்மாவும் எவ்வாறவற்றையும் ஓரோஸமயத்தில் ஸாக்ஷாத் கரிப்பவனுமாகிய பகவான் தரிவக்கையென்னும் ஸைந்தரி அக்ருஷ்ண இவர்களுக்குத் தான் வருகிறேனென்று சொன்னதையும் அவர்களுடைய அபிபராயத்தையும் ஆராய்ந்து காமனிகாரத்தினால் தடுக்கப்பட்ட ஸைந்தரிக்கு பரியஞ் செய்ய விரும்பி அவருடைய க்ருஹத்திற் குச் சென்றான். அங்கு வீட்டிற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் பலவும் விலையுயர்ந்து கிடைக்கப்பட்டிருந்தன. காமபோகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகள் பலவும் ஸமருத்தமாயிருந்தன. மற்றும், அந்தக்ருஹம் முத்துமாலைகளாலும் தவஜங்களாலும் மேற்கட்டுகள் படுக்கைகள் ஆன

னங்கள் இவைகளாலும் நல்லமணமுள்ள தூபங்களாலும் அத்தகைய தீபங்களாலும் அத்தகைய பூமாலைகளாலும் கந்தங்களாலும் பலவர்ணங்களால் எழுதப்பட்டு மிகவும் அழகாயிருப்பவைகளும் காமசாஸ்தரத்தில் சிறுபிக்கப்பட்டவைகளுமாகிய ரதிபந்தம் முதலிய பலவகைச் சித்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இத்தகையதான தன்ராஸிகையைக் குறித்து வருவதைக் கண்டு அந்த ஸைரத்தரி மிகவும் பாபரப்புற்று அப்பொழுதே ஆஸனத்தினின்று எழுந்து ஸக்களுடன் அவசச்சுதனை நிரப்படி எதிர்கொண்டு சிறந்த ஆஸனம் முதலிய உபசாரங்களால் பூஜித்தான். பிறகு உத்தவன் அந்த ஸைரத்தரியால் நனராகப் பூஜிக்கப்பட்டு அவன் தனநாகாக கொடுத்த ஆஸனத்தை ஸ்பர்சித்து வெறுந்தரையிலேயே உட்காரத்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோ வெனரூல காமக்கலனியில் ஆழ்ந்த மனமுடைய உலகத்தவர்களின் நடத்தையை அனுஸரித்துப் புதியதும் விலையுயர்ந்ததுமாகிய படுக்கையினமேல் ஏறி உட்காரத்தான். அந்த ஸைரத்தரி எண்ணெய் தேய்த்து அரைப்பு முதலியன பூசி ஸ்னானஞ் செய்து வெண்பட்டாடை உடுத்தி ஆபரணங்களை அணிந்து பூமாலைகள் சூட்டிச் சந்தனம் குங்குமம் முதலிய கந்தங்கள் பூசித்தாம்பூலசாவணஞ்செய்து அமருதமபோன்ற மேலான மந்யபானஞ் செய்து மற்றும் பலவகைகளாலும் தந்தேஹத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு வெட்கம் நிறைந்த மகதஹாஸம் அமைந்த விலாஸங்களோடு கூடிய கண்ணோக்கங்களோடு கூடி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் செனரூள். புதிய கலனியாகையால் வெட்கமுற்றுச் சங்கித்து சிறகினற அபபெண்மணியை அழைத்து வளையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கையில் பிடித்துப் படுக்கையினமேல் உட்

காரவைத்துக்கொண்டு சந்தனங் கொடுத்தமையாகிற சிறிது புண்யஞ் செய்த அப்பெண்மணியுடன் க்ரீடித்தான் அந்த ஸைரத்தரி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவித்தங்களை மோந்து காமவேதனையால் தபிக்கப்பட்ட கொங்கைகளிலும் கண்களிலும் அப்பாதங்களை வைத்துக்கொண்டு அவற்றின் நோய்களெல்லாம் தீரப்பெற்று அன்பனும் ஆரத்தமே ஒருவடிவங்கொண்டாற்போலிருப்பவனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் புஜங்களால் மார்பில் அமைத்தணைத்து நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து வந்த மனமததாபத்தைத் துறந்தான். அம்மடத்தை மோக்ஷங் கொடுப்பவனும் யோகிகளுக்குக்கூட அடையமுடியாதவனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைச் சந்தனங் கொடுத்தமாதாத்தினால் பெற்றனுபவித்துப் பாக்யமற்றவளாகையால் இங்ஙனம் வேண்டினான். (மோக்ஷங் கொடுப்பவன் கைபுகுந்திருப்பினும் அற்பத்தை வேண்டினானே; இதென்ன வருத்தம்?)

ஸைரத்தரி சொல்லுகிறான் :—தாமரைக் கண்ணனே! உன்னுடைய கலவியைத் துறக்கமுடியாதிருக்கின்றேன். மிகுந்த அன்பனே! என்னுடன் சிலநாள் இங்கு க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. நீ இங்கேயே என் க்ருஹத்தில் வஸித்திருப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் வேண்டுகிற அந்த ஸைரத்தரியை இனிய உரை முதலியவற்றால் வெகு மதித்துக் காமக்கலவியாகிற வரத்தைக் கொடுத்து (உன்னிஷ்டப்படி நடத்த மறுபடியும் வருகிறேனென்று மொழிந்து) வெகுமதியளிக்குத் தன்மையனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தவனுடன் அவனுடைய க்ருஹத்தினின்று புறப்பட்டு ஸமஸ்தஸம்பத்துக்களும் கிறைந்த தன்க்ருஹத்திற்குப் போனான். நீயே

என்னைக் காக்கவேண்டுமென்று அவனையே சரணம் அடைகையாகிற ப்ரபத்தியைத் தவிர மற்ற எந்த உபாயங்களாலும் ஆராதிக்கமுடியாதவனும் ஸர்வேஸ்வரனான ப்ரஹ்மதேவனுக்கும் ஈஸ்வரனுமாகிய பகவானைச் சந்தனங் கொடுத்தமாத்ரத்தினால் அருள்புரியும் படி ஆரதித்து மனத்தினால் அறியக்கூடிய சப்தாதி விஷயஸூகத்தை வேண்டினானாகையால் இந்த ஸைர்த்ரி அறிவில்லாதவன்; கெடுமதியினன்; பாக்யமற்றவன் அப்பால் ஸமர்த்தனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமனோடும் உத்தவனோடும் கூடி அக்ரூரனைக்கொண்டு ஒருகார்யஞ் செய்ய விரும்பியும் அவனுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்ற விரும்பியும் அவனுடைய மாளிகைக்குப் போனான். அவவக்ரூரன் மனுஷ்யாகளில் சிறப்புடையவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டர்களும் தன்பரதுக்களுமாகிய அரத ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பலராமன் உததவன் இவர்களைத் தூரத்திலேயே கண்டு எழுந்தெதிர்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஆஸிங்கனஞ் செய்து அபிரகந்தித்தான். அவ்வக்ரூரன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணராம உத்தவர்கள் மூவரையும் நமஸ்கரித்துத் தானும் அவர்களால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பெற்று அவர்களுக்கு ஆஸனம் அளித்து அதில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அவர்களை விதிப்படி பூஜித்தான். மன்னவனே! அவர்களுடையபாதங்களை அலம்பின ஜலத்தைச் சிரத்தில் ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு அர்க்யம முதலியவற்றாலும் திவ்யமான ஆடைகளாலும் திவ்யமான சந்தனம் குங்குமம் முதலிய நகதங்களாலும் பூமாலையாலும் சிறந்த ஆபரணங்களாலும் பூஜித்துப் பாதங்களை மடியில் இட்டுச் சிரஸ்ஸினால் நமஸ்கரித்துத் துடைத்துப் பிடித்துக்கொண்டே விரயத்தினால் வணங்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ண ராமர்களைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

அக்ருரன் சொல்லுகிறான்:—பாபிஷ்டனாகிய கம்ஸன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் உங்களால் கொல்லப்பட்டான். இது பெரிய ஸந்தோஷம். நீங்கள் இந்த யாதவகுலத்தை மஹத்தான வருத்தத்தினின்று உத்தரித்து நனகு வளர்த்தீர்கள். நீங்கள் புருஷோத்தமர்கள்; ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவர்கள். இந்த ஜகத்தெல்லாம் நீங்களே. உங்களைத் தவிர மேன்மையுடைய வஸ்து மற்றொன்றும் இல்லை. நீங்கள் ஜகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவஸ்துவிலும் உட்புகுந்து சியமித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களாகையால் உங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து எதுவுமே இல்லை. (ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீங்களே காரணபூதிர்களாகையால் உங்கள் ஸங்கல்பத்தின்படி கம்ஸாடிகளைக் கொன்றதும் தனகுலத்தை வாழ்வித்ததும் யுக்தமே). ஸ்வரூபத்திலும் குணங்களிலும் அளவற்றிருக்கையால் பாஹ்மமென்று பெயர் பெற்றவனே! நீ உன் சக்திபோல் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்ற ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு உபாதான காரணமாகவும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு சிவாமகனாகிய சிமித்த காரணமாகவும் இருந்து ராமரூபங்களுக்கு இடமாகிச் சேதனசேதனரூபமுமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் படைத்து அதற்குள் அந்தராத்மாவாய்ப்புகுந்து சியமித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை யாகையால் தேவமனுஷ்யாதி ராமங்களுக்கெல்லாம் நீயே முக்யப் பொருளாகி ஒருவனாயினும் பலவாகத் தோற்றுகின்றனை. வேதங்களும் வேதங்களில் ப்ரஸித்தர்களான வாமதேவாதிமஹர்ஷிகளும் உன்னை இங்ஙனமே ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர். பூமி முதலிய மஹாபூதங்கள் தங்களை உபாதான காரணமாகவுடைய ஜங்கமஸ்தாவர

மான வஸ்துக்களில் பலவாறு தோற்றுவதுபோல, நீ ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாமரூபங்களுக் கிடமில்லாத ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்களைச் சரீரமாகவுடையவனாகி ஒருவனாயிருப்பினும் அத்தகைய ஜங்கமஸ்தாவாரூபமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் அவற்றிற்குக் காரணமான மஹாபூதங்களிலும் பலவாறு தோற்றுகின்றன. நீ இந்த ப்ரபஞ்சத்திற் கெல்லாம் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றன. ஒருஜீவனே க்ரமத்தில் தேவ மனுஷ்யாதி அனேக சரீரங்களைப் பெற்று வெவ்வேறுகத் தோற்றுவதுபோலவும், ஸௌபரி முதலியவா ஓரோதடவையில் அனேக சரீரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பலவாறு தோற்றுவதுபோலவும், நீ ஸமஸ்த சேதனசேதனங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகி அவ்வுருவங்களால் பலவாறு தோற்றுகின்றன. ஆனால் ஜீவாத்மாவைப்போல் நீ க்ரமத்திற்கு உட்பட்டவன்ல்ல. உன் சக்திகளைப்போல் உனனைவிட்டுப் பிரிபாதவைகளான ரஜஸ்ஸு நமஸ்ஸு ஸத்த்வம் எனனும் ப்ரக்ருதியின குணங்களால் ஜகத்கைப்படைப்பதும அழிப்பதும காப்பதுயாயிருக்கின்றன. (ரஜோகுணம் தலையெடுத்த நானமுகனென்னும் ஜீவனுக்கு அரதர்யாரியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கின்றன. தமோகுணம் தலையெடுத்த ருதரனென்னும் ஜீவனுக்கு அரதர்யாரியாயிருந்து ஸம்ஹரிக்கின்றன. ஸத்த்வகுணத்தை நடத்துகிற நீ ரேரே அவதரித்து ரக்ஷிக்கின்றன). ஆயினும் அரத ரஜஸ்ஸு முதலிய ப்ராக்ருதகுணங்களாலும் அவற்றின் மூலமாய்வந்த ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்களாலும் நீ தீண்டப்படுகிறதில்லை. (நீ ஸத்த்வாதி குணங்களுக்கு உட்பட்டவனுமல்ல. நீ நடத்துகிற ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள் புண்யபாபகர்மங்களைப்பற்றி வரதவைகளல்ல மையால் ஸுகதுக்காதிகளை அனுபவிக்கச் செய்யவல்ல

கர்மபந்தம் உனக்குக் கிடையாது. நீ ஜ்ஞானஸ்வரூபன். அந்த ஸ்வரூபம் என்றும் மறையாமல் தோன்றப்பெற்றவன். ஆகையால் நீ இயற்கையாகவே ஸம்ஸந்ததோஷங்களும் தீண்டப்பெறுதலின்; ஸம்ஸந்த கல்யாணகுணஸ்வரூபன். ஆகையால் உனக்குக் கர்மபந்தம் உண்டாவதற்குப் ப்ராஸந்தியே இல்லை. நீ தேவமனுஷ்யாதி தேவஹங்களை உள்பொகத்திற்காக ஏற்றுக்கொள்கிறதில்லை. ஆகையால் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அநாதாத்மாவாயிருக்கிற உனக்கு ஜ்ஞான ஜ்ஞான மரணநிரூபமான ஸம்ஸாரம் நேரே கிடையாது. உனசரீரமாகிய ஜீவாத்மாவுக்கே அது உள்ளது. 'நாஸிம்ஹன வெருத்திருக்கிருன்' என்றால், அந்த வெண்மை சேஹத்தைச் சேருமேயன்றி ஆத்மாவைச் சேராதல்லவா? அங்குள்ளமே ஸம்ஸாரம் உனசரீரமாகிய ஜீவாத்மாவைச் சேர்ந்ததேயன்றி உனக்குக் கிடையாது. ஜீவான புண்யபாபகர்மங்களின் பயனான ஸுகதுக்காதிகளை அனுபவிக்கும் பொருட்டுத் தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களைப் பெறுகிறானாகையால் அவனுக்கு ஸம்ஸாரம் உண்டு. நீ தேவமனுஷ்யாதி உருவங்களை விடையாட்டிற்காக ஏற்றுக் கொள்கின்றனையாகையால் உனக்கு ஸம்ஸாரம்கிடையாது. ஸம்ஸாரமில்லாமையால் அதற்குக் காரணமான காமபந்தமும் கிடையாது. பந்தமில்லாமையால் மோக்ஷமும் கிடையாது. கட்டுண்டவனல்லவோ விடுபடவேண்டுமா? ஆகையால் ஸம்ஸாரபந்த மோக்ஷங்களிரண்டும் உனக்குக் கிடையாது. நீ ராமக்ருஷ்ணநிரூபனாய்ச் சரீரங்களை அங்கீகரிக்கினும் அங்ஙனவர்கள் உன் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்பட்டவைகளேயன்றிப் புண்ய பாபகர்மங்களால் ஏற்பட்டவைகளன்று. 'ஆனால் எல்லாரும் என்னை ஏன் அப்படி அறிகிறதில்லை?' எனினில், நாங்கள் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின்

உண்மையைப் பற்றின விவேகமற்றவர்களாகையால் உன்னுடைய உருவங்களும் ஜீவனுடைய உருவங்களோடொத்தவைகளே யென்று ப்ரமிக்கிறோம். 'நான் ராமக்ருஷ்ணாதி உருவங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ப்ரயோஜனமென்?' என்னில், நீ உபதேசித்த பழையதான வேதங்களால் சிறுபிக்கப்பட்ட தர்மமார்க்கம் அனர்த்தத்தை விளைவிப்பவைகளும் விபரீதங்களுமான பாஷண்டமார்க்கங்களால் பாதிக்கப்பட்டு அழியும்பொழுதெல்லாம் நீ சுத்தஸத்த்வமயமான திருவுருவங்களைக் கொண்டு அவதரிக்கின்றனை. திறமைகள் அமைந்தவனே! அங்ஙனம் ராமாதி உருவங்களைக் கொண்டு அவதரித்த நீ இப்பொழுது ஆஸ்வரூபரக்திகளான கம்ஸாதி மன்னவர்களின் பற்பல அக்ஷௌஹினி ஸைனயங்களை வதித்துப் பூமியின் பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டும் இந்த யாதவ குலத்திற்குப்புக்கழை சீரம்ப விளைக்கும்பொருட்டும் வஸுதேவனுடைய க்ருஹத்தில் தன்னுடைய அம்சமாகிய பலராமனுடன் அவதரித்தனை. ஸ்ரீக்ருஷ்ண! நீ ப்ரஹ்ம ருத்ராதிஸமஸ்த தேவதைகளையும் பித்ருக்களையும் பூதங்களையும் மனனவர்களையும் சரீரமாகவுடையவன். மற்றும், உனபாதங்களை அலம்பின ஜலம முளறு லோகங்களையும் புனிதஞ் செய்கின்றது. நீ ஜகத்திற்கெல்லாம் குரு. இரதரியங்களால் விளையும் அநீவுகளுக்கு விஷயமாகாதவனே! இததகைய நீ எழுந்தருளிநையாகையால் எங்கள் க்ருஹம் மிகுந்த பாக்கமுடையதாயிற்று. பண்டிதனார்ப்பானாயின, எவன்தான் உன்னை மொழிய மற்றவனைச் சரணம் அடைவான்? உன்னைத் துறந்து மற்றொருவனைச் சரணம் அடைகிறவன் முர்க்கனே. நீ பக்தர்களிடத்தில் மிகுதியும் அன்புடையவன்; உண்மையே பேசுந்தன்மையன். யாத்ருச்சிகம் முதலியவற்றையும்

ஸூக்ருதங்களாக நினைவிட்டுப் ப்ராணிகளைப் பாதுகாப்பவன்; ஹிதத்தையே நடத்துபவன். நீ கம்ஸாதி களை வதித்ததும் அவர்களுடைய நன்மைக்காகவேயன்றி வேறில்லை. உன்னுடைய முகமலர்த்தியையே பயனாக விருமபி வர்ணஸ்ராமங்களுக்குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு ப்ரீதியுடன் உன்னைப் பணியும் புருஷனுக்கு நீ அவன்வேண்டும் விருப்பங்களையெல்லாம் கொடுக்கின்றனை. விருப்பங்களைக் கொடுப்பது உனக்கு ஒருபொருளானது. மஹாசந்தஸ்வரூபனும் பாமபுருஷார்த் தஸ்வரூபனும் வளர்தல் குறைதல் முறையி விகாரங்களற்றவனுமாகிய தன்னையுங்கூட நீ அவனுக்குக்கொடுக்கின்றனை (மோக்ஷங் கொடுக்கின்றனை). ஜனூர்த்தன! (ஸ்ர்வாததாத்மாவே!) பாஹ்மதேவன் முதலிய தேவஸ்ரேஷ்டாசுராலும் யோகிஸ்வரர்களான ஸனகாதிகளாலும் அறிபமுடியாத உண்மையுடைய நீ இம்மனுஷ்ய லோகத்தில் ஐனறுமறியாத மூடர்களான எங்களுக்கு இதைக் க்ருஹததில் புலப்பட்டனையே; இது எங்களுபாக் யமேயல்லவா? உனமாயினால் பிள்ளை பெண்டிர் பணம் நண்பா க்ருஹம தேஹம முதலியவற்றிலுண்டான மோஹமாகிற பாசத்தைச் சீர்ததில் அறுப்பாயாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் பக்தனாகிய அக்ருானால் புலித்துத் துதிக்கப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அக்ருானை வாக்குகளால் மதிமயங்கச் செய்பவனபோன்று புனனகையுடன மேல்வருமாறு மொழிந்தான்.

ஸ்ரீசுகருஷ்ணன் சொல்லுகிறார்:—நீர் எங்களுக்கு என்னும் ஹிதஞ்செய்ப்பவர்; தகையின் உடன்பிறந்தவர் (சிற்றப்பன்); கம்ஸனைப்போலன்றிப் புகழ்த்தகுந்தபக்துவுமாயிருக்கின்றீர். காங்களோவென்றால் உம்மால் பாது

காக்கத்தகுந்தவர்களும் போஷிக்கத் தகுந்தவர்களும் தயைசெய்யத் தகுந்தவர்களுடையிருக்கின்றோம். நாங்கள் உம்முடைய¹ பிள்ளைகளல்லவா! ஆகையால் உமக்கு நாங்கள் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களல்லோம். நீரே எங்களுக்குப் பூஜிக்கத்தகுந்தவர். உம்மைப்போன்ற பாகவதர்கள் மிகவும் மேனமையுடையவர்கள்; கன்மையை விரும்பும் மனுஷ்யர்கள் அனைவராலும் கனகு பணியத்தகுந்தவர்கள். இந்தரூபி தேவதைகளானோ பணியத்தகுந்தவர்களென்றில், அவர்கள் கேவலம் தங்கள் ப்ரயோஜனத்தையே முக்யமாக எதிர்பார்ப்பவர்களன்றிப் ப்ரோபகாரஞ்செய்யுந்தனமையல்லர். உம்மைப்போன்ற பாகவதர்களோவென்றால் தங்கள்ப்ரயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் ப்ரோபகாரஞ்செய்யுந்தனமையர். ஆகையால் நீங்களே பணியத்தகுந்தவர்களன்றி இந்தரூபி தேவதைகள் பணியத்தகுந்தவர்களல்லர். கங்கை முதலிய புண்மதீர்த்தங்களாவது மண்டி இவைகளால் இயற்றப்பட்ட தேவப்ரதமைகளாவது உங்களைப்போல் பணிகிறவர்களைப் புனிதஞ்செய்யமாட்டா. ஏனென்றால், அவை நெடுநாள் பணிவிடை கொண்டபின்புதான் புனிதஞ்செய்யும். ப்ரோபகாரஞ்செய்யுந்தனமையுள்ள உம்மைப்போன்ற பாகவதர்களோவென்றால் கன்டமாக்காத்திலேயே புனிதஞ்செய்கிறார்கள். இதற்கைய நீர் எங்கள் கன்மையை விரும்பும் பெரியோர்களுக்குள் மிகவும் மேனமையுடையவர். ஆகையால் நீர் எங்களுக்கு கன்மையைச் செய்யவிரும்பிப்பாண்டவர்களுடைய ஸுகதுக்கங்களை விசாரித்துக்கொண்டு வரும்பொருட்டு ஹாஸ்தின்புரம்போய்வருவீராக. தந்தையாகிய பாண்டிஸ்வர்களுக்கு செல்லுகையில் பாலர்களாகிய அவனுடைய பிள்

1. பிள்ளைகளைப்போன்றவர்களல்லவா.

னாகள் தாயுடன் மிகவும் வருந்தி ராஜனாகிய த்ருத
 ராஷ்ட்ரனால் கன்பட்டணத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு
 போய்ச் சேர்ப்பிக்கப்பட்டு இப்பொழுது அங்கு வஸித்
 துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டோம். ரா
 ஜனாகிய த்ருதராஷ்ட்ரன் துர்ப்புத்தியுடைய தன் பிள்
 னைக்கு உட்பட்டு அவிவேகமுற்றுக் கன்பாக்காவின
 பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களிடத்தில் தார்ப்பன்யங்
 கொண்ட மதியுடையவனாகச் சரிவாழ்ந்தோட்டான்.
 இவ்விதமே. ஆகையால் கீர்போய் இப்பொழுது அந்த
 த்ருத அபயராயன்மீது வந்திவ்விதமாக நடக்கி
 றானா? இல்லையா? எனப்புக அந்நிகழ்கொண்டிருவிராக
 அழைத்த கெரிந்துகொண்டி ருந் தன் பாகாபாபியோன
 டாராக சுகளப்பாடி பொருள் புகழ் உண் தமோ
 அப்படி செய்க முடியுமா.

நீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த அபயராயன் த்ருதருந்
 டைய மனவருகங்களைப் புகழ் தன் மனம் ஹம்ஸர்
 ஹம்ஸம் ஹம்ஸம் துன்பமுடைய ஹம்ஸம் நீசருந்
 அக்ருத அந்த இவ்வாயம் நடப்பதை உடனே பல
 காமஜெநிம உதகவஜெநிம்கூடிகளாக நுநுகறித்துப்
 போனார். தார்ப்பத்தி காவது அபயராயம் முறிந்து

— { ன் ஹம்ஸம் ஹம்ஸம் த்ருதருந்
 ஹம்ஸம் த்ருதருந் ஹம்ஸம் த்ருதருந்
 ஹம்ஸம் த்ருதருந் ஹம்ஸம் த்ருதருந் }
 ஹம்ஸம் த்ருதருந் ஹம்ஸம் த்ருதருந்

நீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அந்த அக்ருதான கௌர
 வேர்த் த்ருதருந் ஹம்ஸம் த்ருதருந் ஹம்ஸம் த்ருதருந்
 முதலியவைகளால் அடையாளஞ் செய்யப்பெற்ற ஹம்
 த்ருதருந் த்ருதருந் த்ருதருந் த்ருதருந் த்ருதருந்

யிருக்கின்ற த்ருதராஷ்டிரனையும், விதுரனையும், குந்தியையும், பாழ்விசனையும், அவன்பிள்ளையாகிய ஸோமதத்தனையும், க்ருபாசார்யரையும், த்ரோணசார்யரையும், கர்ணன் துர்யோதனன் அஸ்வத்தாமாஇவர்களையும், பாண்டவர்களையும், மற்றுமுள்ள நண்பர்களையும் கண்டான். அவ்வக்ஞான உரியபடி பத்துக்களைக் கிட்டி அவர்களால் கேஷமம விசாரிககப்பெற்றுத் தானும் அவர்களை கேஷமம வினவினான். துஷ்டர்களான பிள்ளைகளுடைய வனும் மனோதைர்யம் அற்பமாயிருக்கப் பெற்றவனும் அர்ப்புத்திகளான கர்ணநிகளின் அபிபராயத்தை அனுஸரிக்குக தன்மைபனுமாகிய ராஜனான த்ருதராஷ்டிரனுடைய நடத்தையை ஆராயும்பொருட்டு அளவீடத்தில் சிலமாதங்கா வஸித்திருந்தான். யுதிஷ்டிராதிசனிடத்தில் பாஜகளுக்கு ப்ரீதி உண்டாயிருப்பதையும் அவர்களுடைய தேஜஸ்ஸும் ஓஜஸ்ஸும் பலமவீர்யம் வணக்கம் முதலிய குணங்களையும் பொறுக்க முடியாதிருக்கின்ற த்ருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளான துர்யோதனநிகள் செயல் விஷங்கொடுத்தது முதலிய கொடுஞ்செயல்களும் இன்னம் அவர்கள் செய்ய நினைத்திருப்பதும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அருதையும் விதுரனும் அக்ஞானுகஞ்ச சொன்னார்கள். பருதை முன்னமே தன் பாதாவான அக்ஞான வந்திருப்பதைக் கண்டு உய்விடும் செளறு பிறந்த அகத்தை நினைத்துக் கொண்டு கணனுங் கண்ணீருமாய் அந்த அக்ஞானைக் குறித்து இங்ஙனம் பொழிந்தான்.

பருதை சொல்லுகிறாள்:—கல்லியற்கை யுடையவனே! என் தாய்தந்தைகளும் ப்ராதாக்களும் பகனிகளும் ப்ராதரு புத்தர்களும் குலஸ்த்ரீகளும் ஸகிகளும் எங்களை நினைக்கின்றார்களா? எங்கள் ப்ராதாவாகிய வஸு-

தேவனுக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்தவனும் சரணம் அடையத்தகுந்தவனும் ஷாட்குண்யபூர்ணனும் :பக்தர்களுடைய தோஷங்களைப் ¹ பச்சையாகக் கொள்ளுந்தன்மையனுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் தாமரைக்கண்ணனாகிய பலராமனும் அத்தையின் பிள்ளைகளான யுதிஷ்டிராதிகளை நினைக்கிறார்களா? செந்தாய்களிடையில் அகப்பட்டமான் பேடைபோல் சத்ருக்களின இடையில் அகப்பட்டு வருந்துகின்ற என்னையும் தந்தையற்றவர்களான என்பிள்ளைகளையும் அந்தராமக்ருஷ்ணர்கள் வந்து நல்வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்துவார்களா? இங்ஙனம் குரதி அக்ருஷ்ணைப் பார்த்து மொழிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நினைத்துப் புத்தியில் தோற்றுநிற அந்தப் பகவானை வேண்டுகிறான். க்ருஷ்ண! எல்லாம் அறிந்தவனே! அறிஞர்களில் உனக்கு மேற்பட்டவர்கள் உண்டோ? அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! எங்கள் வருததம் உனக்குத் தெரியவில்லையா? ஜகத்தைப்பாதுகாக்கும்பொருட்டு இப்பூமியில் அவதரித்தவனே! குழந்தைகளுடன வருத்தமுற்று உன்னையே சரணம் அடைகின்ற என்னைப் பாதுகாப்பாயாக. ம்ருத்யுருபமான ஸமஸாதத்தினின்று பயப்படுகின்ற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உனபாதர விந்தமே மோஷங்கொடுக்கின்றது. கீயே ஸர்வேஸ்வரன். ஆகையால் பராணிகளின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுப்பது உனபாதர விர்தங்களேயன்றி மற்றொன்றும் அன்று. (ப்ரஹ்மாதிகளும் எங்களைப்போல உன்னைச் சரணம் அடையவேண்டியவர்களேயன்றிச் சரணம் அடையததகுந்தவர்களல்லர்). ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களுற்றவனும் அளவற்ற ஸ்வரூப ரூப குணதிகளையுடையவனும் அனைத்திற்கும் அந்தராத்மா

வாயிருந்து சியமித்துக்கொண்டிருப்பவனும் யோகேஸ்
வரனும் யோகஸ்வரூபனும் ஸாவலிதபநதுவும் இஹபர
லோகஸூகங்கனாயும் மோக்ஷஸூகத்தையும கொடுப
பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். இத்தகையனாகிய
உன்னை நான் சரணம் அடைந்தேன்.

புருசகாசொல்லுகிறார் :—பாடினே! உன்கொள்பாட்
டியாராகிய பகதையென்னுங்குறவி இங்ஙனம் ஜகதீஸ்
வரனுன தூக்கநுஷ்ணனையும் மற்றுமுள்ள பகதாக்களையும்
சீனைத்து வருகதிக கண்ணிர் பெருக்கினான். அவனொ
டொத்த ஸூகதூகங்கனாயுடைய அக்ஷரானும் ஸூக
தூகங்கரணனிடையும் துலயமாபபபாவிக்கும் ஞானியும்
பெருமபுகழனுமாகிய விதூரனும் அவன் பிள்ளைகளின்
பிரவிக்ஞக்காரனானான பானவாயுமு : ஸிப தேவதை
களின் மஹிமையைச் சொல்லி 'உனக்கு ஒரு குமையும
இல்லை' என்று ஸாரதாநபபித்தினார். அக்ஷரான
மதரைக்குத் திருமபிபபொக முபவறு பிள்ளைகளிடத்
தில் பெரு விருப்பமுடையவனும் பாரதாவின் பிள்ளை
ளான புதிஷ்டாதிக்களிடத்தில் விஷ்ணுபுத்தியனும் (ஸ்ரீ
மான புத்தியிலலாதனும்) ஆகிய தருதரஷ்ட்டாமனான
வனிடம் சென்று பகதாக்களான கருஷ்ண, பிள்ளை சொல்லி
யனுப்பின ஸாரதாநபபித்த கண்பாகனினிடமில் இங்
ஙனம் மொழிந்தான்.

அக்ஷரான சொல்லுகிறான் :—விசித்தவீரயனுடைப
பிள்ளையாகிபத்ருதரஷ்ட்டரீ! கௌரவாகளிரபுகழை
வளாச்செய்பவனே! உன் பாரதாவான பாண்டு ஸ்வர்க்
கம் அடைந்தபின்பு இப்பொழுது நீ ராஜஸிம்ஹாஸனத
திடீ வீற்றிருக்கின்றனே. தர்மந்தவறாமல் பூமியைப்
பாதுகாப்பவனும் பக்ஷபாதமில்மை முதலிய கல்லியற்
கையால் ப்ரஜைகளைக் களிப்புறச் செய்பவனும் தன்னைச்

சேர்ந்தவர்கள் அனைவரிடத்திலும் வைஷ்ணவியினறி ஒரு
வையையுமாயிருப்பாயாயின், நன்மையையும் புதையுமும்
பெறுவாய். வேறுவிதமாக நடப்பாயாயின், உலகங்
கனால் பழிக்கப்பட்டு நரகத்தை அடைவாய். ஆகை
யால் பாண்டவர்களிடத்திலும் உன்பிள்ளைகளிடத்திலும்
வைஷ்ணவியினறி எகரூபனாயிருப்பாயாக. இவ்வுலகத்தில்
ஒரு பாயம் நெருங்கினோடு என்னும் பிரியமில்லாதிருந்
திருள்ளென்பது கிடையாது. (பாண்டிகள் தங்கர புரைய
பாபகாமங்களுக்கு உட்பட்டு ஒன்றோடொன்று சேரு
வதாய் பிரிவதுமாயிருக்கும்). ராஜனே! தனதேவஹத்
கோடுங்கூட என்னும் பிரியமில்லாதிருக்கின்றென
பது கிடையாது. ஆனபின்பு தேஹானுபநிகளான
மதஸ்கந்தன் மகன் முதலியவர்களோடு என்னும் காரத்திருக்க
முடியாதொருபதைப் பற்றிச் செல்ல வேண்டாமோ?
ஜீவனமான ஒருவனாகவே பிறக்கின்றான், பின்பு பெண்
டிக் முதலியவர்களோடு கூடவே பிறக்கின்றெனப்பது
இவ்வ. அவனானம் ஒருவனாகவே மரணம் அடைகின்ற
ான. மரணம் அடைகிறவனோடு அவன் மனைவன் முதலிய
வர்களும் மரணம் அடைகிற நிலையல்லவா? அவன்
ஜீவிதமிருக்கும்பொழுதும் தனதேவஹத்தைப் பற்றின
வாய் தங்கட்களைப் பார்த்துருவனே அனுபவிக்கின்றான்.
மதஸ்கந்தனின் ஜீவனமான ஜலத்தை அதன் குட்டிகள்
பறிப்பதுபோல, மதிகெட்டுத் தாமதமாகத்ததைத் தவிர
ந்து அதாமவழியில் இழிந்து ஸம்பாதித்து வைத்த
பதைததைப் பிள்ளை பெண்டிர் போலமாய்களென்னும்
போஷிக்கத் தகுந்தவாகளென்னும் கூட அனுபவிக்க
வெண்டியவர்களென்னும் வாய்ஜங்கனாய் பறித்துந்
கொண்டு போகிறார்கள். தான் புத்திபூலமாக அதா
மத்தைத் தொடர்ந்து எவைகளைப் போஷிக்கிறானோ

அந்தப் பராணைகளும் (தேஹமும்) பணங்களும் பிள்ளை
பெண்டிர் முதலியவர்களும் அங்ஙனம் போஷித்தவன்
அவற்றால் பெறவிரும்பின போகங்களை அனுபவிக்கா
மலே மரணம் அடைகையில் அவனைத் துறக்கின்றன.
(போகங்களை அனுபவிக்க விரும்பித் தன தேஹத்தைப்
போஷித்துப் பணம் ஸம்பாதிக்கமுடியாது க்ரமமானவழி
யில் பணங்கிடைக்காமையால் அதர்மமார்க்கத்தில் இழி
ந்து பணத்தைச் சம்பாதித்து அதை வளர்த்துப் பெண்
டிர் பிள்ளை முதலியவர்களைப் போஷித்துக்கொண்டு வரு
கையில், அவன்தான் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காகச் செய்த
பாபகாமங்களால் ஆயுள் கஷ்டிக்கப்பெற்று விரும்பின
போகங்களை அனுபவிக்கப்பெறாமலே மரணம் அடை
கின்றான்). தானே தனக்கு அனாதைகளை விளைத்துக்
கொள்வதில் ஸமாததனாகிய அம்மனிதன் மரணம் அடை
ந்தபின் தான் போஷித்து வந்த பராணை முதலியவை
களால் துறக்கப்பட்டித் தான் செய்த பாபகாமங்களை
எடுத்துக்கொண்டு தன் மன விருப்பம் சிறைவோர்ப் பெறா
மலே தன்னுடைய வானுஸ்சாமங்களுக்கு ஏற்பட்ட தர்
மங்களில் விழுகனுகிரகதானுகையால் அந்ததாரிஸ்டர்
மேனனுமரகத்தை அடைகின்றான். ப்ரபூ! சாஜனே!
உணமை இதுவாகையால் தேஹம் தேஹத்தைத்
தொடர்ந்தவை முதலிய இவ்வுலகமெல்லாம் ஸ்வப்னக்
தில் காண்கிற வஸ்துக்களைப்போலவும் ஆச்சரியமான
மனோதத்தில் அனுபவிக்கிற வஸ்துக்களைப்போலவும்
நஸ்வரங்களென்று சிச்சிதத்த தனபுத்தியினால் காண
அடங்கிக்கொண்டு எல்லாவற்றிலும் ஸம்புத்தியினால் சா
கம தனோஷிய முதலியவையினறி இருப்பாயாக.

த்ருதராஷ்ட்ரன் சொல்லுகிறான்:—தானபதி (தா
னஞ் செய்யுந்தனமையனே!) மஹோதாஜனே! மூட்டை

யுங்கூட ஜ்ஞாநோபதேசத்தினால் பிழைப்பிக்க வேண்டு
மென்று விரும்புகிற உன்னுடைய ஓளதார்யம் மற்ற
எவர்க்கும் உண்டாகாது. நீ மங்களகரமானவார்த்தை
களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் எவ்வளவு கேட்
கினும் எனக்குச் சிறிதும் தருபதி உண்டாகவில்லை. மர
ணம் அடையுர் சமையுள்ளவன் அம்ருதத்தைப் புசித்து
எங்ஙனா த்ருபதி அடைய மாட்டானோ, அங்ஙனமே
நானும் உன்வார்த்தைகளால் த்ருபதி அடையாதிருக்
கின்றேன். கல்லியற்கையுடையவனே! உனவாக்கு இனி
தும ஹிதமுமாயிருக்கிறது. ஆயினும் அது பிள்ளை
களிடத்தி லுண்டான அனுகூலத்தினால் வைஷ்ணவ
முடையதும சிலைமற்றதுமாகிய என்மனத்தில் மின்னல்
போல் சிலபெருமல் உடனே மறைகின்றது. பூமியின பா
ரத்தை நீக்குமபொருட்டு யதுகுலத்தில் அவதரித்த
ஸர்வேஸ்வரனுடைய சீனைவை எவனதான வேறுவித
மாக மாற்றவல்லனான? (என்பிள்ளைகளைக் கொன்று
முடிக்க விரும்புகிற பகவானுடைய எங்கப்பத்திற்குத்
தகுந்தபடி எனபுத்தி அவனமாயையால் மயங்கி எவ்வளவு
இழுத்துப்பார்க்கினும் திருமபிவராமல் கோணவழியி
லேயே நடக்கின்றது). எவன பிறரால் வருந்தியும் அறிய
முடியாத சிலைமையுடைய தனமாயினால் இரசப்பாப்
சதையெல்லாம் படைத்துப் பரஹ்மதேவன் முகல் பூச்சி
புழுவுகையிலுள்ள எல்லாச்சரீரங்களிலும் ஜீவாதமாக்
களுக்கு அந்தாரத்தமாவாய்ப் புகுந்து அந்த பரஹ்மாதி
களுகஞ்ச சப்தாதி விஷயங்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க
ருனோ, அத்தகைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய லீலாவிபூதி
யாகிய ஸம்ஸாரசக்தத்தினகதி ஓருவராலும் அறியமுடி
யாது. அப்பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுர் சொல்லுகிறார்:—யாதவனாகிய அந்த அக்
 ஞான இங்ஙனம் த்ருதாஷ்டரமன்னவனுடைய அபிப்
 ராயத்தை அறிந்துகொண்டு நன்பர்களாகிய பாண்டவர்
 களால் நனகு அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று யாதவர்களின்
 பட்டணமாகிய மதுராபுரிக்குத் திரும்பிவந்தான். கொளவ
 ஸ்ரோஷ்டஸை பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் த்ருதாஷ்டர்
 ளான என்னென்ன நடத்தினானோ, தான் எதைத்தெரிந்து
 கொண்டு வரப்போனானோ, அதையெல்லாம் அக்க அக்
 ஞான ஸ்ரீக்ருஷ்ணராமாசுவரகருக்கு மொழிக் தான். கார்ப்பத்
 தொவபதவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

சசமஸ்கநகதத்கில பூரவபச்சமும முநயபிபெயறா

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரம

